

Giới thiệu Mây Khói Ngang Mi

Nếu bạn tìm một nữ chính tiểu bạch, dễ thương, ngây thơ, mong manh dễ vỡ ,được nam chính bao bọc thì xin lỗi, truyện này không có rồi! Nếu bạn tìm một nữ chính cường hãn, quá mạnh mẽ, thích sử dụng bạo lực thì truyện này cũng không phải. Nữ chính của truyện tính tình rất trầm, ít nói và theo trường phái lẳng lẳng hành động. Mà cái tuyệt nữ chính này thì tất nhiên phải thông minh rồi.

Thâm cung hiểm ác, mưu kế trong mưu kế, ai mới là bạn? Ai mới là thù? Nhân sinh khó lường... Tình yêu nào là tình yêu chân chính và đáng để ta một lòng một dạ đây?

Một bàn tay nắm một bàn tay, khiến Bạn si cuồng nghìn kiếp. Một nụ hôn trên mi mắt, ở bên Bạn vạn kiếp Luân Hồi. Một bàn tay nắm một bàn tay, dắt Bạn qua một đời sương gió. Một nụ hôn trên mi mắt, tặng cho Bạn một kiếp thâm tình!

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Kết Thúc Để Bắt Đầu

Như mọi ngày , sáng sớm sau khi tập Yoga xong , Vân Du lên xe đến công ty . Trong xe cô liên tục xem tư liệu cần thiết cho buổi họp quản trị ngày hôm nay , gần một tháng sau ngày an táng chị cô , cô luôn lao đầu vào công việc không ngừng nghỉ . Cô dường như không cho phép mình có thời gian rảnh để đau buồn , nhưng đêm đến , sự lạnh lẽo vẫn không ngừng quẩn lấy cô .

Căn nhà rộng lớn chỉ còn mỗi một mình cô , mỗi khi đi làm về ngang qua phòng khách , ký ức lại hiện ra một cách rõ ràng như thếCô nhớ rất lâu ...rất lâu trước kia , ở cái nơi được gọi là tuổi thơ đó , ở chính căn phòng khách này , bố cô ngồi đọc báo , mẹ thì ngồi kế bên gọt trái cây và chị cô làm bài tập , chị cô thì từ phía sau đang ôm cổ bố làm nũng , căn phòng tràn đầy tiếng cười khanh khách của trẻ con ... nhưng giờ đây cô hầu như không muốn bước vào căn phòng đó nữa

Tiếng mở cửa xe của tài xế bắt chợt lôi cô từ trong hồi tưởng trở về với hiện thực . Cô xếp lại tài liệu , sửa sang lại áo vest rồi ra khỏi xe . Đang định vào công ty thì bỗng điện thoại của cô reo lên , cô nhủ mảy nhìn màn hình điện thoại

- "Alo "

- "Có thể gặp tôi không ? "

- "Chúng ta còn chuyện gì để nói sao , Nhạc Thiên ? "

- "Tôi chỉ muốn đưa lại một thứ của Vân Yên cho cô "

- "Là gì ? "

- "Tôi chờ cô ở quán cà phê bên kia đường đối diện công ty "

Cúp điện thoại , cô xoay người lại thì thấy người đàn ông đó đang ngồi kế cửa sổ ở quán cà phê bên kia đường . Hít một hơi , cô đi một mạch qua đường vào quán . Một thân vest trắng của phụ nữ ngồi xuống đối diện người đàn ông đó , tóc được cột gọn gàng , gương mặt chỉ trang điểm nhẹ nên không che được sự tiêu tụy của cô . Người đàn ông lấy từ trong túi ra một chiếc nhẫn đặt trước mặt cô

- "Đây là của Vân Yên "

Cô nhìn anh , lại nghe anh buồn bã nói tiếp

- "Đây là tình yêu của Vân Yên ...nhưng tôi không còn xứng đáng giữ nó nữa "

Vân Du cầm lấy chiếc nhẫn , nhanh chóng đẩy ghế đứng lên , gần từng chữ mà nói

- "Anh _ CHƯA - BAO - GIỜ - XỨNG "

Lúc cô đẩy ghế rồi đi , mặc dù rất nhỏ , nhưng cô vẫn nghe được giọng nói thều thào của Nhạc Thiên . Hắn nói

- "Thật xin lỗi , Vân Du "

Cô không quay đầu lại , một mạch ra khỏi quán hướng về phía tập đoàn Vân Thụy Cảnh Sơn mà đi . Xin lỗi sao ? Xin lỗi có thể mang chị cô trở về sao ? Vô dụng ! Đang qua đường bỗng nhiên cô nghe tiếng động cơ lao đến như xé gió về phía mình

"ÀM "

Cô thấy cả người mình nhẹ bổng , văng trên không trung rồi một trận đau đốn ập đến . Mọi thứ xung quanh cô gần như chập chồn , méo mó . Máu từ từ nhuộm đỏ cả áo vest trắng cô đang mang trông thật hãi hùng . Mất mỗi lúc một mờ ...trong ánh sáng mờ ảo đó công trông thấy gương mặt của cha cô , mẹ cô và cả chị cô nữa ...tất cả bọn họ đều đang cười với cô .

Người đi đường bu lại xung quanh cô mỗi lúc một đông , có người la hét gọi cứu thương , có người thì tò mò đứng xem , rồi quay phim , rồi chụp hình . Tiếng bàn tán ồn ào , cũng vì quá ồn ào như thế nên không ai nghe thấy cô gái trẻ nằm dưới đất kia đang thì thầm ... thì thầm một cái gì đó rất nhỏ...rất nhỏ rồi ... tất lịm

- "Đợi em "

....

...

..

.

.

Không biết ở trong bóng tối bao lâu , cô cảm thấy đầu mình rất đau , cố gắng nâng mí mắt nặng trĩu , từng tia sáng một lọt vào mắt cô . "Đau " . Theo quán tính cô vội nhắm lại . Hmm chắc do lâu không tiếp xúc với ánh sáng nên thế , một lần nữa , cô cố gắng nâng mí mắt , mắt từ từ ...từ từ mở ra . Vẫn Du ngơ ngác nhìn những người trước mắt .

À...ừ ...sao nhiều người mặc đồ cổ trang ở đây thế ? Chưa kịp hiểu abc xyz gì thì cô đã thấy một người phụ nữ chừng 40 tuổi ôm nhào về phía cô , nước mắt rơi không ngừng , nước nở nói

- "Huyền nhi a , cuối cùng con cũng tỉnh , con làm mẹ lo quá , nếu con có mệnh hệ gì thì hỏi mẹ phải sống sao đây huhu "

- "Phu nhân đừng quá xúc động , Huyền nhi không sao rồi "

Người đàn ông mặc áo chống đạn ...à , hẳn nên gọi là áo giáp đi , vỗ vai an ủi người phụ nữ xinh đẹp . Rồi lại có thêm 2 người thanh niên gương mặt hao hao giống người đàn ông kia vui mừng cầm tay cô không ngừng vỗ nhẹ cười nói

- "Tam muội , muội tỉnh dậy làm đại ca và nhị ca thật cao hứng . Muội không biết mẫu thân 7 ngày nay ngày nào cũng ngồi bên giường muội khóc muốn hết nước mắt ..."

Bọn họ lại thay phiên nhau hỏi thăm cô rất nhiều . Cô dám cá , 27 năm trên cuộc đời , lúc này mặt cô hẳn là trông đần nhất đi !? Cái gì đại ca , cái gì nhị ca , tam muội gì ở đây ? Cô sờ sờ trán mình , rồi ngẩng lên nhìn một nhà bốn người bọn họ , môi đỏ mấp máy , đập tắt hoàn toàn sự vui mừng của đám người đó

- "Xin lỗi , không phải tôi muốn làm mất vui của mọi người , nhưng có thể hay không cho tôi hỏi một câu : "các người là ai vậy " ?

4 người bọn họ cùng 1 đám người khác trong phòng tròn tròn mắt nhìn cô như nhìn một sinh vật ngoài hành tinh vậy , đột nhiên

- "Phu nhân "

- "Mẹ "

- "Mẹ "

Ah... Người thiếu phụ xinh đẹp đó xui mất rồi !

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Sự tồn tại mới

Vị phu nhân xinh đẹp đó được vài nha hoàn đỡ ngồi trên ghế , còn người đàn ông trung niên thì cứ đi qua đi lại lo lắng nhìn cô , chốc chốc lại nóng lòng

hỏi người thanh niên áo trắng đang bắt mạch cho cô

- "Viễn nhi, cuối cùng thì muội muội con bị làm sao ? "

Người thanh niên mặc áo trắng có họa tiết lá trúc, mái tóc đen dài, vấn một nửa thành búi được cố định bằng một cây bạch trâm, nhìn cô xong thờ dài giải thích

- "Tai nạn vừa rồi có lẽ đã làm tổn thương đầu của tam muội, khiến muội ấy không nhớ được chuyện trước đây "

Vị phu nhân đang ngồi nghe thế khóc càng dữ dội làm người đàn ông trung niên quýnh quáng hết cả lên lại an ủi vị phu nhân đó. Người thanh niên đang xem bệnh cho cô quay sang nhẹ giọng an ủi

- "Mẹ đừng khóc nữa, sẽ dọa muội muội sợ đấy. Con sẽ kê vài đơn thuốc đặc biệt, hi vọng sẽ nhanh chóng giúp tam muội bình phục "

Nhìn thấy vị phu nhân kia khóc đến thờ không nổi, nghĩ đến mẹ mình trước đây cũng mấy lần khóc vì cô, bất giác mở miệng giọng hơi ấp úng nói

- "Mẹ... mẹ đừng khóc nữa ...con không sao đâu "

Vị phu nhân đang khóc bỗng im bặt, đôi mắt còn vươn nước nhìn cô đầy kinh ngạc, ba người đàn ông kia cũng như bị hù dọa

- "Huyền nhi ...Huyền nhi con hiểu mọi người đang nói gì sao ? " Vị phu nhân chợt vật đứng lên như muốn nhào về phía cô đầy kích động

- "Nhị đệ, đệ mau kiểm tra cho tam muội xem "

- "Viễn nhi, Mau, mau kiểm tra cho muội muội của con đi "

Hai người đàn ông một già một trẻ gương mặt không giấu nổi sự hân hoan, kích động đầy mong đợi. Người thanh niên áo trắng hơi ngạc nhiên một chút, nheo nheo đôi mắt đen tinh anh nhìn cô, rồi trầm giọng nói

- "Tam muội, nhị ca hỏi muội một vài vấn đề được chứ "

Cô nhìn mọi người, rồi lại nhìn người thanh niên áo trắng, khẽ gật đầu một cái. Hắn ta như phấn khích, gương mặt hớn hờ hỏi :

- "con vật có thể bay trên trời là con gì muội biết không ? "

Ặc... người thanh niên này nhìn đẹp trai vậy sao lại hỏi cô vấn đề ngu ngốc thế này đây ? Bọn họ nghĩ cô bị thiếu năng sao ? Nghĩ thì nghĩ vậy, như Vân Du vẫn trả lời câu hỏi ngu ngốc này

- "con chim phải không ?"

- "Còn dưới nước ? " Người thanh niên áo trắng càng kích động hơn

- "con cá "

- "Đúng rồi, tam muội thật giỏi, vậy huynh hỏi muội vấn đề khác khó hơn được không ?

- "Đúng rồi, đúng rồi, đệ hỏi mấy vấn đề khó chơi chút thử xem " người thanh niên mặc một thân giáp đỏ đen vui sướng đề nghị

- "Muội biết con gì mỗi sáng sớm hay gáy không ? "

Khóe môi cô co rút, trán đầy hắc tuyến ... cái này là câu hỏi khó ? Bọn họ đang sỉ nhục trí tuệ của cô sao ? Nhìn bốn người bọn họ mang vẻ mặt chờ mong như muốn xem một kỳ tích gì đó, cô chỉ có thể cúi đầu thờ dài rồi lâu bầu

- "con gà ... có thể đừng hỏi những câu hỏi ngớ ngẩn như vậy được không ? "

Hai người thanh niên trẻ kích động ôm chầm lấy cô. Vừa ôm vừa cười nói không ngừng. Vị phu nhân cũng vừa cười vừa khóc gục trên bả vai người đàn ông trung niên ...nhìn một màn mình, Vân Du có thể đại khái hiểu được cái gì đó ... cô trước đây ...hay nên nói là chủ nhân thể xác này trước đây ...không được "bình thường "

Bọn họ còn muốn ở lại hỏi han cô nhiều chuyện nữa, nhưng cô không thể nào chịu nổi những câu hỏi rất là "chăm hỏi" của họ nên đành nói khéo là muốn nghỉ ngơi, bọn họ mới tha cho cô. Người thanh niên được gọi là nhị ca của cô sau khi dặn dò nhà hoàn những điều cần thiết rồi mới theo mọi người ra ngoài.

Cô giờ mới có thời gian nhìn lướt qua mọi thứ xung quanh. Căn phòng rất đẹp, đệm giường, màn, chăn gối bàn ghế có vẻ được trang hoàng rất cẩn thận...hmm hẳn là con nhà quyền quý rồi, chắc là con nhà võ vì cô nhớ người xung la cha kia mặc một thân võ trang. Nhìn tiểu cô nương đang đứng bên giường nhìn cô, cô ngoắc ngoắc tay bảo tiểu cô nương đó lại

- "Tiểu... tiểu thư ? "

- "Lấy giùm ta cái gương lại đây đi "

Tiểu cô nương đó đưa cái gương đồng trên bàn cho cô , nhìn mình trong gương , Vân Du không khỏi cảm thán " Cái gì mà trẻ con thế này ? " nhìn tầm 13 -14 tuổi . Đôi mắt to đen láy nổi bật trên làn da trắng nõn , trên da còn thấy bông sữa nữa ... đôi mày lá liễu cân xứng trên hàng mi dày cong vút . Ông trời cũng thật ưu ái cho cô bé này , ít nhất bề ngoài cũng thật ...oanh tạc , cô thờ dài ...

- "Ta là ai ? "

Mặc dù nhị thiếu gia đã nói tiểu thư bị mất trí , nhưng tiểu nha hoàn vẫn cảm thấy hoang mang , mắt rung rung nói :

- "Tiểu thư cả mình là ai cũng không nhớ sao ? Người tên là Mạc Tịnh Huyền , năm nay 16 tuổi , là tam tiểu thư của Mạc đại tướng quân và Vương Linh quận chúa , cháu ngoại của Định Quốc Công . Tiểu thư còn có 2 vị ca ca . Đại thiếu gia Mạc Huy đang làm thống lĩnh cấm vệ quân , nhị thiếu gia Mạc Viễn đang làm ở Thái y viện"

Hmmm... gia thế hiển hách thế kia , nhà lại có mỗi một đứa con gái , hèn gì bọn họ lo thành cái dạng thế kia . Bỗng nhiên cô chợt nghĩ , chủ nhân thế xác " không bình thường " này tại sao lại chết ? Là tai nạn hay? Nhủ mi suy nghĩ một chút , cô lại ngẩng đầu hỏi tiểu nha hoàn kia

- "Cô tên gì "

- "Dạ... Tiểu Linh "

- "Cô theo ta lâu chưa ? "

- "Tiểu Linh , Tiểu Nhu , Tiểu Hy , Tiểu Hoa được phân phó chăm sóc tiểu thư từ nhỏ ...tiểu thư không nhớ sao "

Nhìn Tiểu Linh mắt đỏ hoe , ba cô nhóc đằng xa cũng thế . Cô khẽ lắc lắc đầu biểu tình là mình không nhớ . Lại nghe mấy cô bé đó thút thít nói

- "Xin ..xin lỗi tiểu thư , đều là lỗi của chúng em , nếu chúng em bên cạnh cô cẩn thận hơn thì ... "

- "Không sao , ta không trách các emtrong họa được phúc ...không sao cả "

Cô nhẹ nhàng an ủi . Vân Du nằm xuống nhắm mắt suy nghĩ . Nhìn một nhà như thế , nếu biết con gái / em gái mình đã chết không biết họ sẽ đau lòng đến dường nào ...cô rất hiểu nỗi đau đó . Quá khứ cô không thể vui vẻ bên gia đình , đó gần như là nỗi ân hận suốt cuộc đời cô đã sống . Giờ đây nếu ông trời đã cho cô một cơ hội , cô sẽ cố gắng để có thể cho họ một gia đình hạnh phúc , làm một người con gái , em gái tốt trong lòng những người đó .

Vân Du là con người , cô cũng biết đau nhưng cô càng không phải là người ôm nỗi đau một cách bi lụy . Chuyện gì đã xảy ra thì cũng đã xảy ra , những người sống thì vẫn phải sống . Nếu ông trời đã cho chuyện này xảy ra để cô sống lại một cuộc đời khác thì cô sẽ cố gắng hoàn thành tốt cuộc đời này . Từ bây giờ , cô sẽ là Mạc Tịnh Huyền

"Cám ơn...Tịnh Huyền " Vừa nhắm mắt cô vừa thì thầm trong miệng rồi mỉm cười

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Cung Yến

Tuệ Quốc là quốc gia hùng mạnh nổi tiếng với binh lính hùng hậu , địa hình hiểm trở dễ thủ khó công . Quốc gia này hầu như khí hậu mát quanh năm , mùa đông có tuyết , dưới sự cai trị của hoàng gia , quốc khố ngày càng tràn đầy , dân chúng an cư lạc nghiệp .

Tiền đế Tuệ Quốc là một vị vua anh minh , ông có 4 hoàng tử và 19 vị công chúa . Trong đó tam hoàng tử tức hoàng đế hiện giờ và lục công chúa là con của hoàng hậu . Mẹ của Tịnh Huyền không phải người hoàng thất , nàng vốn là con của Định quốc công nguyên lão tam triều , vì cứu mạng hoàng hậu và thái tử nên được tiền đế phong làm quận chúa .

Một tháng sau khi tìm hiểu và làm quen dần với môi trường sống mới , văn hóa , phong tục , tập quán , Tịnh Huyền cũng quen dần với cuộc sống ở đây . Cũng như hôm nay là ngày 15 của tháng thứ 6 ,theo phong quy định hoàng đế Tuệ Quốc sẽ thiết yến chiêu đãi triều thần và gia quyến . Tất nhiên , người đứng đầu nắm giữ binh quyền như cha nàng Đại tướng quân Mạc Vĩnh Khang làm sao vắng mặt được ...mà gia quyến tức là nàng cũng phải đi .

Tịnh Huyền dù kiếp trước hay kiếp này cũng chỉ thích trang điểm nhẹ nhàng . Tối nay nàng mặc một bộ y phục màu lam nhạt , tay áo rộng viền trắng , thân áo được thêu bạch hạc cưỡi mây , thắt lưng trắng điểm xuyết thêm một dây ngọc xanh biếc . Tóc vấn lên một nửa được cố định bằng trăm lông vũ trắng nhún hồng bảo thạch . Vì khí hậu về đêm của Tuệ Quốc khá lạnh , nên nàng khoác bên ngoài một chiếc áo choàng dày màu xanh đậm , cổ

lông mao ấm áp được cố định bằng lụa tơ màu trắng thất nơ .

Dung mạo của Tịnh Huyền rất đẹp , thanh thuần , tinh khiết thật sự rất hợp với màu lam nhạt . Một tháng nay mặc dù đối diện với sự thay đổi ít nhiều của nàng , nhưng khi thấy nàng bước ra , cả nhà bốn người phủ đại tướng quân vẫn không khỏi choáng ngợp

- "Huyền nhi hôm nay thật đẹp "

- "Tam muội giống mẹ tất nhiên phải xinh đẹp rồi " Mạc Huy cười không ngớt lên tiếng

- "Ai...nhị ca thật không muốn để đám nam nhân bên ngoài thấy muội nha , hay để nhị ca đưa thuốc làm tam muội xấu bớt đi nhi ? " Mạc Viễn vuốt vuốt cằm giả vờ suy tư nhìn Tịnh Huyền nói

- "Ăn nói linh tinh , đi thôi " Mạc Viễn Khang uy nghiêm nhắc nhở

Cả nhà 5 người vui vẻ lên xe ngựa đến hoàng cung . Đi tầm nửa giờ , xem dừng lại trước Đông Môn . Tịnh Huyền cùng mọi người xuống xe thì đã thấy 5 cỗ kiệu chờ sẵn , kiệu này đưa thẳng bọn họ đến đại điện Trùng Khánh .

Khi gia đình Tịnh Huyền đến điện Trùng Khánh thì trong điện cũng đã khá đông người . Mọi người khi thấy Mạc đại tướng quân thì không khỏi vây quanh chào hỏi , nàng cũng theo sau cha mẹ , gật đầu chào hỏi những người khác cho có lệ . Một lúc sau thì theo tướng quân phu nhân lại chỗ ngồi của mình . Quan sát một lượt xung quanh , nữ nhân gia quyền ăn mặc thật lộng lẫy nha , xanh xanh đỏ đỏ nhìn hoa hết cả mắt . Nhìn cảnh này làm nàng nhớ đầy mấy buổi vũ hội do công ty nàng tài trợ ...thật nhìn một đám oanh oanh yến yến tìm kiếm chỗ dựa mà không khỏi buồn cười .

Trong khi nhìn quanh mọi thứ , thì Tịnh Huyền cũng phát hiện có không ít ánh mắt đang nhìn nàng , có khinh miệt , có chế giễu , có tò mò ...đủ loại ánh mắt hồ nháo xung quanh . Tịnh Huyền chỉ lắc đầu cười rồi , rồi lại thưởng thức điểm tâm trên bàn ... "uhm...ngon...khá giống mochi nha " . Đang nhâm nhi điểm tâm thì nàng nghe một giọng the thé cất lên

- "Hoàng Thượng giá lâm "

Tịnh Huyền theo mọi người trong điện hành lễ . Trên cao một giọng nói trầm thấp mang đầy nho nhã vang lên

- "Các khanh bình thân . Ban tọa "

- "Tạ ơn hoàng thượng "

Sau khi mọi người ổn định chỗ ngồi thì vị hoàng đế trên cao kia hạ lệnh khai tiệc . Mạc Tịnh Huyền liếc mắt đánh giá người ngồi trên cao . Đó là một nam nhân cao lớn có thể gần 1m9 nha , gương mặt trắng gốc cạnh , mũi cao thẳng tắp , mày kiếm , mắt đen sâu thẳm làm người ta nhìn vào có cảm giác tinh lạnh mòng lung . Nam nhân đó một thân hắc bào , thân áo thêu kim long lấp lánh , đai lưng bạch ngọc trong suốt , đầu đội kim quang . Khí chất uy nghi nhưng không kém phần nho nhã , đây là _Chu Hạo Đế Cổ Thần Phong .

Cổ Thần Phong năm nay 20 tuổi , là tam hoàng tử do hoàng hậu sinh ra . Hắn 10 tuổi được sắc phong Thái tử , 14 tuổi cầm quân đánh giặc , 15 tuổi làm chấn động khắp nơi khi chỉ cầm 5 vạn đại quân xóa sổ Tần Ca quốc , và làm Oa quốc thần phục . Mặc dù bên ngoài hắn luôn cười nói nho nhã , nhưng thật sự theo nhiều người nhận xét là thâm sâu khó lường . Có gia thế , có tài , có sắc ! Ông trời cũng quá ưu ái nam nhân này rồi ... Tịnh Huyền cảm thán .

- "Nghe nói tháng trước ái nữ của Mạc khanh gia gặp nạn ? "

- "Tạ ơn hoàng thượng quan tâm , nữ nhi trong họa được phúc, bây giờ rất khỏe mạnh "

Mạc Viễn Khang chấp tay thành quyền , trên gương mặt cương nghị thấp thoáng vui mừng nói . Lại nghe một giọng nói ngọt ngào nhưng không giấu được sự mỉa mai vang lên

- "Thế bệnh bẩm sinh của tam tiểu thư cũng hết rồi sao ? Thật chúc mừng Mạc đại tướng quân nha "

Lúc này Mạc Tịnh Huyền mới nheo đôi mắt hạnh nhìn về phía nữ tử mới vừa lên tiếng kia . Nàng ta một thân áo tím lộng lẫy , da trắng , môi đỏ mọng , mày đen được vẽ uyển chuyển , đôi mắt đầy vẻ phong tình . Tóc búi cao cài trâm mầu đơn rực rỡ . Phục sức trên người cho thấy nữ nhân này trong hậu cung địa vị không tầm thường . Hoàng hậu ? Quý phi sao ? Nàng vừa định lên tiếng thì đã nghe giọng nói đầy lười biếng của nhị ca vang lên

- "Lịch quý phi thật có lòng . Bệnh bẩm sinh của muội muội là vì Tuệ Quốc, nên chắc lần này lành bệnh là do sự phù hộ của Tiên đế chăng ?

Lịch quý phi Lịch Cơ nghe vậy mặt biến sắc . Tuệ quốc ai không biết trước đây lúc tướng quân phu nhân mặc dù mang thai , nhưng vẫn lao mình đỡ đao cho hoàng hậu và thái tử , vì động thai khí rồi sinh non Mạc Tịnh Huyền . Mạc Viễn nói vậy coi như nhắc khéo nàng rồi . Lịch thừa tướng Lịch Tả Thân thấy thế thì cười xòa lên tiếng gỡ rối cho nữ nhi

- "Đúng vậy , Lịch quý phi chắc vì mang thai nên mau quên , Mạc tam tiểu thư thật sự là vì hoàng gia mà chịu tội ... nay lành bệnh thì thật là có phúc khí "

Mọi người nghe ra ý tứ trong lời nói của Lịch thừa tướng không khỏi hít một hơi . Tịnh Huyền và Mạc Viễn chỉ cụp mắt cười cười , vợ chồng Mạc đại tướng quân thì không quan tâm , Mạc Huy thì cũng nghe cho có . Trong điện có người nhanh nhẩu đứng lên chúc mừng Chu Hạo Đế . Rồi lần lượt quan lại trong điện cũng hòa theo chia vui . Phải biết nha , tính đến thời điểm này mặc dù có rất nhiều phi tần , nhưng Chu Hạo Đế vẫn chưa có người con nào .

Lịch quý phi nay mang long thai, thể hậu vị gần như là của nàng rồi. Chu Hạo Đế nghe vậy thì như rụng mi, đôi mắt đen tình lặng như nước hồ thu nhìn về Lịch Cơ mỉm cười, Lịch Cơ thấy vậy thì cúi đầu e thẹn. Tĩnh Huyền quan sát vị hoàng đế kia một hồi ...dù rất ngán ngùi, nhưng nàng phát hiện một thứ lóe lên trong mắt Chu Hạo Đế rồi vụt tắt _ Là sát ý !

Nghĩ vậy thôi chứ nàng cũng không quan tâm, chuyện nhà người ta mà. Tĩnh Huyền nâng tách trà lên miệng khẽ nhấp, che đi nụ cười nhạt trên môi. Khi nâng mắt lên thì phát hiện Chu Hạo Đế nhìn mình nhếch môi tựa tiểu phi tiểu rồi nhanh chóng nhìn sang chỗ khác. Hắn nhìn nàng cười ? Đột nhiên Tĩnh Huyền cảm thấy nụ cười của gã nam nhân này ...thật đều !

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Di chiếu phong hậu

Bên trong điện Trùng Khánh mọi người đang thay phiên nhau chúc mừng Chu Hạo Đế và Lịch quý phi, vừa đứng bên ngoài lại nghe tiếng tuyên của nội cung (tức thái giám á)

- "Thái hậu giá lâm "

Từ bên ngoài, một người phụ nữ trung niên mặc triều phục đen có thêu phượng hoàng màu vàng, trên đầu cài đội song điều kim quang. Mặc dù gương mặt có hằn một chút dấu vết của thời gian, nhưng vẫn không làm lu mờ đi nét đẹp vốn có của bà. Đương kim thái hậu Tuệ Quốc Huệ Từ Vân. Cổ Thần Phong thấy vậy liền nhanh chân bước xuống đài, lại đỡ bà, mọi người nhanh chóng đứng lên hành lễ. Sau khi lên đài ngồi xuống Huệ thái hậu cho mọi người bình thân. Quay sang từ ái hỏi Cổ Thần Phong

- "Ai gia đã bỏ qua chuyện đáng mừng gì sao ?"

- "Bẩm mẫu hậu, Lịch thừa tướng mới báo là Lịch quý phi mang long thai "

Huệ thái hậu "ah " một tiếng rồi nhìn về phía Lịch Cơ, nàng ta lúc này cúi đầu đỏ mặt như một nàng dâu nhỏ. Huệ thái hậu mỉm cười nhìn nàng ta, xong đôi mắt dời đến chỗ Tĩnh Huyền đang ngồi thì vui mừng sáng rực

- "Vương Linh và Huyền nhi cũng đến nữa sao ? "

- "Thái hậu cát tường " _ hai mẹ con nàng đứng lên hành lễ

- "Ai gia thật ít thấy hai người vào cung nha ? "

Thái hậu cười híp mắt nhìn Tĩnh Huyền, Cổ Thần Phong thấy thế thì con người cũng mang vẻ thích thú suy nghĩ. Tĩnh Huyền lúc này cũng chỉ cúi mặt làm vẻ e thẹn. Chợt dường như nhớ ra gì đó, Huệ thái hậu lên tiếng

- "A... chút nữa ai gia quên mất lý do mình đến đây "

- "Mẫu hậu có cần dặn gì chăng ? " Cổ Thần Phong cười cười nhìn mẹ mình

- "Uhm... hôm nay là lúc thích hợp để ai gia công bố di chiếu của tiên đế "

Mọi người trong điện không khỏi một trận oanh tạc, sững sờ. Mọi người không khỏi tò mò nhìn Huệ thái hậu, Cổ Thần Phong mày kiếm nhíu lại nhìn mẹ mình. Hắn cũng từng nghe nói trước khi băng hà tiên đế đã để lại một bức di chiếu, nhưng hắn lại không biết di chiếu liên quan đến việc gì, mà lúc này mẹ hắn lại muốn công bố. Huệ Từ Vân thấy con trai nhìn nàng như thế, liền hiểu, lại gần cười nói nhỏ bên tai con mình

- "Liên quan đến hoàng hậu của hoàng thượng "

Bà nói nhỏ chỉ đủ cho 2 mẹ con nghe, mà sau khi nghe xong Cổ Thần Phong chỉ hơi suy tư một chút, con người chợt vụt sáng rồi nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình thường. Lịch Tả Thần cùng Mạc Vĩnh Khang chợt cau mày đăm chiêu, mắt Mạc Viễn khẽ giật ... Trước đây mỗi khi hắn đến bắt mạch bình an cho Huệ thái hậu, bà luôn hỏi han rất ân cần về muội muội hắn, di chiếu kia chắc sẽ không liên quan đến Tĩnh Huyền đi ? Huệ thái hậu không làm mọi người chờ lâu, cho người mang một hộp gỗ được chạm khắc tinh xảo, bà từ từ mở hộp, lấy một cuộn vải vàng, bà nhìn về phía Mạc gia rồi mỉm cười

- "Phụng thiên thừa vận, tiên đế chiếu viết, Tam tiểu thư Mạc phủ Mạc Tĩnh Huyền khi tròn 16 tuổi sẽ được sắc phong làm hoàng hậu. Khâm thờ "

Như một tiếng sét ngang tai. Cả phía Lịch thừa tướng cùng Mạc phủ đều về mặt khiếp sợ nhìn thái hậu. Mạc Viễn lắc đầu cười thản nhiên " quả nhiên là vậy ". Sau khi một nhà Mạc Vĩnh Khang tạ ơn lĩnh chỉ thì tâm tình mỗi người một khác.

Mạc Vĩnh Khang chỉ có một nữ nhi mà ông cưng như bảo bối, nhưng Cổ Thần Phong thì quá thâm lường, với lại hắn là hoàng đế, có thể yêu thương nữ nhi của ông sao? Vương Linh quận chúa sau một hồi khiếp sợ thì giờ đây chỉ còn là lo lắng? Hậu cung nguy hiểm cỡ nào, bước chân vào hậu cung như vào biển sâu không đáy, bà chỉ ước mong nữ nhi của bà có một phu quân tốt chứ không mong con mình sẽ gả vào hoàng gia. Mạc Huy cùng Mạc Viễn nhìn nhau rồi lại nhìn muội muội của mình, mà lúc này Mạc Tịnh Huyền tay cầm cuộn vải vàng, không biết đang nghĩ gì.

Cổ Thần Phong vẫn giữ vẻ mặt nhả nhặn như cũ, hỏi thái hậu cùng Mạc Vĩnh Khang về đại điển sắc phong. Sau một hồi bàn bạc thì quyết định cuối tháng này. Lịch Tả Thần dù không muốn cũng phải cắn răng mỉm cười chúc mừng Mạc Vĩnh Khang. Phía chỗ ngồi hậu cung, Lịch Cơ sắc mặt vặn vẹo đầy khó chịu, tay nắm chặt khăn tay như muốn xé rách ra. Phía sau đầy đủ các vệ mặt, có người hả hê, có người chế giễu, lại có người ngoài mặt an ủi nhưng trong lòng không biết đã cười đến thành dạng gì? Lịch Cơ đôi mắt đầy âm hiểm, ghen tức nhìn về phía Tịnh Huyền, bỗng thấy có sát khí nhìn về phía mình, Tịnh Huyền nâng mắt lên thì bắt gặp ánh mắt của Lịch Cơ.

Cô chỉ biết thờ dài. Vị nương nương đó có vẻ rất tức giận á! Cũng đúng thôi, miếng thịt đến miệng còn bị người ta cướp mất, không tức thì chắc là đức mẹ Maria mất rồi. Nhưng chuyện này nàng vô tội mà, biết sao được chứ, nàng cũng đâu muốn làm hoàng hậu!

Huệ Từ Vân ân cần hỏi han Tịnh Huyền rất nhiều chuyện, nàng cũng chỉ nhẹ nhàng lễ phép trả lời khiến Huệ Từ Vân rất vừa ý, cười không thôi. Bên này mọi người thay phiên liên tục chúc mừng Mạc gia. Khi vô tình lướt mắt qua, Tịnh Huyền thấy Cổ Thần Phong đang nhìn nàng, dù chỉ tích tắc thôi, nhưng trong mắt hắn đầy sự thích thú, tò mò, đánh giá. Hừ nhẹ một tiếng, nàng lại cúi đầu "tự kỷ" với các ngón tay của mình.

"Ồi... xem xem, ai gia quả thật càng già càng lắm cảm rồi, ai gia quên nói, di chiếu tiền đế còn một phần nữa do Định Quốc Công giữ, đến đại điển phong hậu Định Quốc Công sẽ công bố đầy đủ di chiếu"

Oạch... còn nữa sao? Haizzzz... đêm nay vì một tấm vải thôi mà làm khá nhiều người mất ngủ đây, Tịnh Huyền than vãn

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Thăng thắng giao dịch

Cuối tháng 6, một đại điển phong hậu hoành tráng đã diễn ra, không thiếu bất kỳ nghi thức nào. Sau đại điển sắc phong, Tịnh Huyền được đưa về tẩm cung của hoàng hậu Phụng Tê cung.

Phụng Tê cung là tẩm cung của hoàng hậu, là cung điện lớn nhất trong hậu cung. Ngoài diện tích lớn, cung điện này còn được sơn son thếp vàng rất long lộng, xung quang cung điện còn được trưng bày rất nhiều loại hoa sặc sỡ và quý hiếm. Nhưng lúc này chủ của Phụng Tê cung không hề để tâm đến những điều đó, nàng chỉ biết là lúc này nàng rất là mệt.

Toàn thân nặng nề, vì phải khoác lên mình triều phục của hoàng hậu đến tận 18 lớp, đuôi áo dài thêu phụng hoàng bằng chỉ vàng, chưa kể phục sức phụng hoàng triều nhật trên người. Nàng thật sự không hiểu nổi, thời đại này không có máy lạnh nha, mặc nhiều áo như vậy, họ không sợ nổi sẩy sao?

"Bẩm hoàng hậu nương nương, nước ấm đã chuẩn bị xong, mời nương nương mặc dục canh y" (tức là đi tắm)

"Được rồi các người lui ra đi"

Đi về phía sau bình phong, nhìn vào cái thùng gỗ được rải đầy hoa hồng, khoe môi cô giật giật... rải nhiều hoa như vậy, thật giống đang quay quảng cáo mà! Nghĩ xong, nàng cúi từng lớp y phục rồi bước vào bồn gỗ, ngồi trượt xuống để nước dâng đến cổ, nhắm mắt suy nghĩ về tương lai phía trước.

Hậu cung không phải là nơi một đám nữ nhân đấu đá lẫn nhau để giành một nam nhân sao? Trước khi vào cung mặc dù mẹ nàng đã dặn dò nàng chỉ cần cố gắng giữ mạng mình là được, với thế lực của Mạc gia, trừ khi phạm lỗi đại nghịch bất đạo không thể tha thứ, còn lại đều có thể bảo tồn mạng cho nàng. Nói thì như vậy, nhưng không ăn thịt heo cũng thấy qua heo chạy, xem trên tivi sách báo phim ảnh không ít, làm sao nàng không biết hậu cung là nơi như thế nào chứ.

Suy nghĩ một hồi, nàng mở mắt, với lấy khăn lụa lau người, mặc tiết khó, áo yếm rồi lấy một cái áo lụa màu vàng khoác lên rồi đi ra ngoài. Vào tẩm điện đã thấy Cổ Thần Phong ngồi bên bàn nhìn chằm chằm nàng, nàng cũng nhìn hắn... bỗng nhiên thấy hắn phì cười.

"Hoàng hậu thật... thú vị"

"..."

"Trẫm cứ nghĩ hoàng hậu ngủ quên trong đó luôn rồi"

- "... "

Tĩnh Huyền phớt lờ hần , đi thẳng đến bàn trang điểm , dùng lược chải mái tóc đen vì mới tắm mà hơi ướt và rối . Cổ Thần Phong từ đầu chí cuối vẫn chưa hề rời mắt khỏi nàng , con người đen láy đánh giá nàng từ đầu đến chân . Hmmm ... đáng người tuy không cao , nhưng muốn ngực có ngực , muốn eo có eo cũng thật hoàn hảo nha . Thấy bạn hoàng đế đang đánh giá mình , nàng cọt nhả lên tiếng

- "Hài lòng không ? "

- "Ah? "

- "Không biết hoàng đế ngài có hài lòng với dáng người của thần nữ không ?

Phụt ! Nước trà trong miệng Cổ Thần Phong gần như muốn phun ra ngoài , trợn tròn mắt nhìn nữ nhân mới hỏi mình xong . Hần có nghe lầm không , lời nói như vậy là lời nói của nữ nhân sao ? Mau chóng lấy lại bình tĩnh , hần cong con người , nhếch môi cười , gương mặt trông càng yêu nghiệt

- "Hài lòng ! Rất - Hài - Lòng "

Mà âm cuối hần càng kéo dài như nhấn mạnh . Vạch đen đầy trán , tay cầm lược khựng lại , Tĩnh Huyền nheo mắt nghĩ ... tên này cũng vô lại quá rồi ! Nàng để lược lên bàn , xoay lại nhìn thẳng Cổ Thần Phong , giọng nói trong trẻo còn có chút non nớt cất lên

- "Hoàng thượng không biết có hứng thú làm một cuộc giao dịch với ta không ?

Cổ Thần Phong nhướn mi thường thức nữ nhân trước mặt . Lần đầu tiên có nữ nhân dám thẳng thắn nói chuyện với hần như vậy , buông tách trà xuống , Cổ Thần Phong cười cười nói

- "Hoàng hậu có gì có thể giao dịch với trẫm ? "

- "Toàn quyền "

Nụ cười trên môi Cổ Thần Phong ngưng đọng , đôi mắt đen càng lên thâm u khó lường . Lãnh khí tỏa ra bức người . Nhưng Tĩnh Huyền chỉ lặng lẽ đánh giá hần , không may run sợ hay bối rối , tiếp tục mở miệng nói

- "Ta có thể giúp hoàng thượng lấy lại binh quyền từ tay phụ thân , cũng như hoàng quyền từ tay Lịch thừa tướng "

Đúng vậy , Cổ Thần Phong hần lên ngôi khi 16 tuổi , căn cơ chưa vững , lúc đó vẫn phải để thừa tướng , thái hậu cùng Định quốc công phù chính . Mặc dù hần cảm quân đánh giặc từ rất trẻ , nhưng binh phù vẫn do Mạc Vĩnh Khang giữ , chưa kể Mạc Vĩnh Khang là tướng tài , danh tiếng khiến binh lính nể phục .

2 năm trở lại đây hần đã có thể thu hồi gần như toàn bộ hoàng quyền từ tay thái hậu , cùng định quốc công và thừa tướng . Nhưng muốn tiêu diệt toàn bộ vây cánh của thừa tướng thì không phải chuyện một sớm một chiều . Cổ Thần Phong tay nhịp nhịp lên bàn suy nghĩ một chút , miệng lại cong lên một nụ cười quyến rũ

- "Thế hoàng hậu của trẫm muốn giao dịch như thế nào đây ?"

- "Ta giúp hoàng thượng tiêu diệt bên Lịch Tá Thần , sau khi mọi chuyện kết thúc người phải cho cha ta cáo lão hồi hương , cũng phế cho ta về nhà với gia đình "

- "Không có nàng ta vẫn có thể làm được những điều đó " _ Cổ Thần Phong miệng cười tà nói

- "Đúng hoàng thượng có thể làm được ! Vậy hoàng thượng có nghĩ sẽ mất bao lâu và thiệt hại bao nhiêu không ?

Cổ Thần Phong nhướn mi đầy thích thú nhìn Mạc Tĩnh Huyền . Nữ nhân này hần thích ! Bạc môi cong lên một đường yêu nghiệt dứt khoát nói

- "Thành giao ! "

- "Tốt ! Vậy trước hết có thể xin hoàng thượng đáp ứng ta 3 việc không ? "

- "Huh ? Nàng muốn ta đáp ứng việc gì ? "

- "Thiên thời thì không do mình được , nhưng địa lợi và nhân hòa thì có thể . Thứ nhất , Ta muốn đổi tẩm cung hoàng hậu thành Cảnh Dương Cung , có thể sửa sang theo ý mình . Thứ hai , cung nhân của Cảnh Dương Cung phải do đích thân ta chọn . Thứ ba , dù xảy ra bất cứ chuyện gì , hoàng thượng cũng phải tuyệt đối ...tin tưởng ta "

Cổ Thần Phong nhìn vào đôi mắt hạnh đen láy . Trong mắt nàng lúc nào hoàn toàn là sự tĩnh lặng và kiên định . Hần càng lúc càng thấy mình đang đi lạc vào đôi mắt ấy ... đây có phải là cái người ta hay gọi là " Nhất kiến chung tình "?

- "Nàng không hài lòng nơi này ? " Ngưng một chút lại nghe hần nói " Còn có tin tưởng ... ? "

- "Ta không thích nơi này . Ngoài ra , dùng người phải tin , không tin ...không dùng ! "

Xoa xoa mi tâm, hắt thở lỏng tâm tình, cười một cách tự nhiên không toan tính. Hắn biết hắn muốn gì và sắp tới phải làm gì rồi. Thật sự đáng để chờ mong!

- "Được, trầm đáp ứng nàng" Nói xong hắn ngưng một chút, rồi lại cười một cách vô lại nói: "Hoàng hậu của trẫm à, bây giờ chúng ta có thể ... nghỉ ngơi chưa?"

Khóe môi nàng giật giật, hắt tuyến đầy trán ... một con quạ đen bay qua! Tên hoàng đế mặt trắng này, thay đổi cũng ... quá lạ đi! Liếc xéo hắn một cái, nàng lạnh lùng phát tay áo không kiên nhẫn đi vào giường, quăng lại một câu

- "Goodnight, không tiễn"

Cổ Thần Phong nhìn một màn này lắc đầu cười không thôi. Nữ nhân này mới vừa rồi còn bình tĩnh lạnh lùng bàn việc giao dịch với hắn, xong việc rồi liền trở mặt thế kia. Hắn cũng mặt dày theo vào lên giường, tự nhiên cời long bào bên ngoài, vừa đùa vừa giỡn

- "Goodnight vừa rồi nàng nói là gì vậy ... này, này nàng quay sang nhìn trẫm coi"

- "Ta mệt, ta muốn ngủ ... người có yên hay không đây?"

Trong tâm điện đầy tiếng thắc mắc của một nam nhân và giọng nói khá mất kiên nhẫn của một nữ nhân đáp trả. Đêm đó là đêm cuối cùng Chu Hạo Đế qua đêm tại Phụng Tê Cung, tất nhiên là vì từ ngày mai nơi này không còn là tẩm cung hoàng hậu nữa

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Địa lợi – Nhân hòa

Ngày hôm sau, Chu Hạo Đế hạ thánh chỉ, đổi tẩm cung hoàng hậu thành Cảnh Dương Cung. Người ngoài nghe tin, chín người mười ý, có người nói hoàng thượng sủng ái hoàng hậu, đến việc xin đổi tẩm cung hoàng hậu cũng đồng ý. Nhưng cũng có người nói, vì hoàng thượng không vừa mắt hoàng hậu, nên muốn đưa nàng đến cung hèo lánh và xa Đường Tâm điện nhất trong hậu cung. Mà cho dù bên ngoài lời ra tiếng vào như thế nào, thì lúc này trong Cảnh Dương cung, vẫn có người đang rất thư thái a

- "Linh nhi, muội đem những bản vẽ này, đưa cho bên dưới bảo nhanh chóng hoàn thành cho ta. Ngoài ra, mời Đại huynh ta đến Cảnh Dương cung một chuyến"

- "Vâng, nô tì đi ngay"

Khi vào cung, Tịnh Huyền mang theo bốn nha hoàn cận thân. Như nàng biết, bốn nha hoàn đều chăm sóc nàng từ bé, lớn lên như tỷ muội, Tiểu Linh tuy yếu đuối, nhưng là người nhanh nhẹn cũng khá tỉ mỉ nên giao việc cho nàng ta thật sự rất an tâm. Ba người còn lại lần lượt là Tiểu Nhu suy nghĩ thấu đáo, cẩn trọng chuyên lo chuyện bên người Tịnh Huyền, Tiểu Hoa và Tiểu Hy là hai chị em sinh đôi, được luyện tập võ nghệ từ nhỏ chuyên bảo vệ an toàn bên người của Tịnh Huyền.

Cảnh Dương Cung nằm ở phía nam hậu cung, diện tích có lẽ không thua kém gì Phụng Tê Cung. Nhưng lại trái ngược hoàn toàn với Phụng Tê Cung xa hoa lộng lẫy, sơn son thếp vàng, hội tụ trăm ngàn loài hoa quý hiếm. Cảnh Dương cung được bao quanh và chủ yếu bởi trúc xanh và cây tùng, giữa cung có một đài cao để ngắm trăng, giờ đây Tịnh Huyền cho người sắp xếp, cải tạo lại các phòng trong cung Cảnh Dương. Nàng cần một thư phòng, một phòng tập yoga (ôi em thua chị này, ở đây mà còn tập yoga), một phòng để mục dục canh y với hồ tắm lớn, nước nóng được đưa trực tiếp từ núi phía sau cung Cảnh Dương vào. Nàng ở kiếp trước hay kiếp nay đều quan quan niệm niệm, dù công việc, cuộc sống như thế nào, cũng không được ngược đãi bản thân ... sống là phải biết hưởng thụ

- "Tiểu thư, đại thiếu gia đến rồi"

- "Tuyên"

Nam nhân toàn thân y phục cấm vệ quân, bên hông mang theo một thanh kiếm. Gương mặt cương trực, làn da ngăm đen rắn rỏi, mặc dù không yêu nghiệt như Cổ Thần Phong, nhưng mang lại cho người ta cảm giác là một nam nhân chính trực

- "Vi thần tham kiến hoàng hậu"

- "Đại ca hữu lễ, ở đây không có ai, không cần đa lễ. Đại ca lại đây ngồi đi"

Mạc Huy an vị , tỉ nữ dâng trà . Hắn biết từ khi tam muội của hắn tỉnh lại đã thay đổi hoàn toàn , không còn ngốc nghếch như xưa , lại trầm tĩnh ít nói , hay làm nhiều việc khó hiểu . Nhưng dù thay đổi thế nào , cũng là tam muội mà hắn và mọi người trong nhà rất yêu thương . Trước khi vào cung , phụ thân và mẫu thân đã dặn dò hắn phải đề tâm và bảo vệ nàng . Giờ tam muội hắn lại chủ động mời hắn đến đây , hắn là có việc cần hắn rồi

-“Tam muội cần gấp đại ca , có việc gì sao ?”

-“Đại ca , muội vào thẳng vấn đề luôn nhé . Muội muốn xin người ở chỗ đại ca “

-“Muội cần bao nhiêu người ? Không phải các cung luôn có thị vệ , thái giám và cung nữ ? “

-“Muội đã đuổi đi hết rồi . Không phải người của mình dùng không an tâm “

-“Có người muốn hại muội ?”

Tĩnh Huyền nhìn đại ca của mình đang tức giận , có lẽ đại ca nàng nghĩ có người muốn hãm hại nàng nên mới có thái độ như vậy .

-“Chưa . Nhưng đề phòng vạn nhất . “

-“Được , đại ca sẽ chọn ra và đưa cho muội những người mà muội tuyệt đối có thể tin tưởng “

-“Ngoài ra , muội cần một cô cô và vài thái giám “

-“Cái này...”

Tĩnh Huyền nhìn Mạc Huy nhíu nhíu mày có vẻ suy tư . Tĩnh Huyền biết đại ca nàng chỉ quản lý cấm vệ quân , nhưng nàng hỏi , tất nhiên có nguyên do

-“Đại ca không rõ , nhưng bắt quá muội có thể tìm thử ở Thịnh Hình Ty “

-“Thịnh Hình Ty ?”

Thịnh Hình ty là nơi cung nữ , thái giám phạm lỗi bị phạt . Nhưng không nhất định phạm lỗi mới bị phạt . Cung nhân ở các cung khác , nếu chủ tử gặp phải chuyện không may , một là sẽ được đưa sang các cung khác phục dịch , hai là sẽ bị đưa đến Thịnh Hình Ty . Thường những cung nhân bị đưa đến Thịnh Hình ty là những cung nhân không muốn đi cung khác hoặc lý do nào khác mà không muốn qua cung khác phục dịch .

-“Đại ca phải về phụng mệnh , chiều nay đại ca sẽ đưa người qua cho muội “

-“Đa tạ đại ca . Muội bảo Tiểu Nhu tiễn đại ca “

Sau khi Mạc Huy rời đi , Tĩnh Huyền ngồi ở ghế chủ vị , một tay chống cằm , một tay nhịp nhịp lên bàn , lông mi hơi rũ xuống , môi mím khẽ cười , đứng lên gọi Tiểu Hoa , Tiểu Hy . Đi thôi , hi vọng ở nơi rộng rãi thoải mái , nàng sẽ tìm được vài viên ngọc xứng đáng để nàng mài dũa , thật đáng chờ mong quá đi a .

Tâm tình vui vẻ , sau khi dặn dò Tiểu Nhu chuyện trong Cảnh Dương cung , Tĩnh Huyền vận y phục nô tì , có Tiểu Hoa , Tiểu Hy theo sau rời khỏi cung , hướng tới Thịnh Hình Ty .

Viện cỏ , lĩnh mệnh vì hoàng hậu mới muốn quan tâm hậu cung , nên sai người ban thưởng đồ cho các cung , kể cả Thịnh Hình Ty . Việc này vừa làm tăng uy danh của hoàng hậu , vừa có cơ cho nàng đến Thịnh Hình Ty . Trong khi các cung nhân trong Thịnh Hình Ty chen nhau lĩnh đồ hoàng hậu cho , Tĩnh Huyền nhìn thấy trong góc có một người phụ nữ vẫn làm việc mà không lại . Nàng len qua đám người lại chỗ nữ nhân đó . Tóc mặc dù không phải gọn gàng nhưng cũng không quá hỗn loạn , mặc thân áo xám , hơi dơ , tay cầm chày vẫn tiếp tục cúi mặt giã gạo

-“Cô cô , người không lại nhận đồ hoàng hậu ban sao ?”

-“Không có công gì , không có gì nhận “

-“Nhưng nhiều người đều không có công nhưng vẫn nhận , cô cô không lại , có phải là chịu thiệt cho bản thân không ?” giọng nói non nớt đầy thắc mắc của Tĩnh Huyền

-“Người ta như vậy , không có phải mình cũng như vậy “

Tĩnh Huyền đánh giá người phụ nữ này , khẽ mỉm cười . Lại nghe người phụ nữ đó nói tiếp

-“Cô nương là người hoàng hậu phái đến dò la sao ?”

-“Ồ , sao cô cô lại nói vậy ?”

Lại thấy người phụ nữ đó cười cười như có như không , ngẩng lên nhìn cô đánh giá một chút , lại cúi đầu tiếp tục công việc mình đang làm , nói :

-“Không phải quá rõ ràng sao ? Ta đợi , cô nương có thể về tâu lại với hoàng hậu rồi “

Tĩnh Huyền khẽ mỉm cười gật đầu với người phụ nữ đó rồi quay đi . Xem như hôm nay có thu hoạch rồi , cũng không phải đợi quá lâu , ngoài mong đợi rồi còn gì

Ngày hôm sau , Thịnh Hình Ty được một phen xôn xao . Hoàng Hậu đích thân đến Thịnh Hình Ty để đón một cô cô về Cảnh Dương Cung để tiếp quản chức trưởng cung nữ cung Hoàng Hậu . Là một doanh nhân , nhìn người , dùng người và thấu tâm đều là những việc nàng đã làm rất thành thực . Nếu là người có tài và trung nghĩa , đều đáng để mình làm như vậy .

Theo lời Thẩm Tương Dư cô cô , trước cô là người của Thùy phi , vốn chỉ là con của một tri huyện , từng được hoàng thượng sủng ái vì lúc hoàng đế vì phục xuất tuần gặp được . Hương vị mộc mạc dân gian rất được hoàng đế hứng thú . Thùy phi tính tình đơn giản , vui vẻ , đối xử người rất tốt , nên cung nữ cũng như thái giám trong cung Thùy phi phần lớn rất trung thành . Vì được sủng ái , cuối cùng Thùy phi cũng mang thai . Nhưng khi sinh Thùy phi khó sinh mà chết , hoàng tử sinh ra cũng quái thai rồi chết yểu . Sau khi Thùy phi chết , cung nhân Trường Xuân Cung bị Lịch Quý Phi người thì bị đưa đi chùi nhà xí , người thì bị đưa đi Thịnh Hình Ty phục dịch . Cung nhân nào nịnh bợ , làm thỏa mãn lòng hư vinh của nàng ta , thì nàng ta sẽ cho đi đến cung các phi tần khác .

Nghe Thẩm cô cô nói xong , Tĩnh Huyền dường như hiểu ý , hạ lệnh đưa người ở Trường Xuân Cung trước kia về Cảnh Dương Cung . Tiểu Bối Tử trước kia là thái giám bên người Thùy phi , vì không khuất phục Lịch Quý phi nên bị đưa đi lo ở phần nhà xí . Tĩnh Huyền đưa những nô tỳ , thái giám đó về Cảnh Dương cung , phân phó trách nhiệm cho mỗi người .

Cung của các phi thường có ít nhất hơn 50 nô tỳ lo liệu , chưa kể lính gác bảo vệ , quý phi càng không phải nói . Thế nhưng Cảnh Dương Cung rộng lớn , người bên trong bây giờ không nhiều như các cung khác . Ngoài Thẩm cô cô làm trưởng cung nữ , Tiểu Bối tử tiếp quản chức tổng quản thái giám , bốn nha hoàn cận thân , thì có thêm sáu cung nữ mười một thái giám và mười lăm cao thủ thị vệ lo việc bảo vệ Cảnh Dương cung .

Dạo này Cổ Thần Phong cũng ít đến làm phiền nàng , nàng cũng hầu như đóng cửa không tiếp khách . Hàng ngày đều ở trong cung , sáng tập thể dục , trưa đọc sách , luyện cờ tìm hiểu thêm về thế giới này , tối tối tĩnh tâm tập yoga trên Hoàng Thạc Đài . Nàng cũng cải tạo phòng ngủ của mình , cho người làm một cái giường tròn đặt ở tấm điện của mình , gối và đệm đều được lót lông vũ mềm mịn , có màn lụa che trên đỉnh kiểu công chúa xòe về phía bốn góc giường . Một tuần nàng sẽ mời nhị ca đến bắt mạch cho mình ba lần , kiểm tra các thứ trong điện của mình như huân hương , đồ ăn và các thứ khác nữa . (chị này thật rất biết hưởng thụ và cẩn thận quá)

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Bước đầu tiên

-“Nương nương , phi tần các cung đến thỉnh an “

Huh ? Đến rồi a , cũng vừa khéo quá đi . Ở lâu trong ỏ rồi cũng đến lúc ra ngoài rồi , giờ địa lợi nhân hòa đã ổn định , giờ phải bắt tay hành động để chờ thiên thời thôi .

-“Tuyên

-“Truyền : Lịch Quý phi , Đức phi , Hiền phi , Lương phi , Thực phi , Tư Tần , và các quý nhân vào yến kiết “

Dẫn đầu phi tần vào yến kiến là Lịch Quý phi , được nha hoàn điều vào , dáng đi có vẻ cẩn thận , mặc một thân áo tím , có thêu chim khổng tước và hoa mẫu đơn , trên đầu là phục sức quý phi rực rỡ , phía sau các phi tần mặc đủ màu sắc . Đồng loạt hành lễ

-“Chúng thần thiếp thỉnh an hoàng hậu nương nương “

Chưa kịp đợi Tĩnh Huyền tuyên bình thân , Lịch Cơ đã đứng lên an tọa ở chỗ ngồi của mình . Tĩnh Huyền “nhếch mi nhìn nàng ta một chút rồi cho các phi tần khác bình thân . Trong lúc các tỳ nữ dâng trà cho các phi tần , một giọng nói mang đầy vẻ khoe khoang vang lên

-“Thần thiếp đang mang long thai , không thể mất sức hành lễ quá lâu , hoàng hậu tỷ tỷ chắc không trách thần thiếp chứ ? “

Nàng tách trà trên môi , che đi nụ cười nhàn nhạt , nhấp một ngụm , nàng nâng mi nhìn về nữ nhân đang mang vẻ yểu điệu nhưng không thiếu phần kiêu ngạo , môi đỏ lên tiếng

-“Không sao , muội muội đang mang long thai , phải chú ý bảo trọng sức khỏe . Long thai mới là quan trọng a “

-“Lịch Quý phi tỷ tỷ thật là người đầy phúc , vừa được hoàng thượng sủng ái , vừa mang long thai , chúng tỷ muội trong cung thật ngưỡng mộ” _ Lương Phi nịnh hót lên tiếng

-“Nói đến phúc khí thì trong hậu cung này ai hơn được Lịch quý phi tỷ tỷ với hoàng hậu chứ . Nhưng mà hoàng thượng cũng kỳ, sao để hoàng hậu tỷ tỷ ở một nơi xa nhất trong hậu cung lại nói cũng thật vắng vẻ nữa nha “ _ Thực phi lấy khăn che miệng cười nói

-“Không thể nói như vậy, tỷ xem, giờ Cảnh Dương Cung được tu sửa hoành tráng như vậy, không biết tốn bao nhiêu ngân lượng ở hậu cung, cũng đủ thấy hoàng thượng cũng thật xem trọng hoàng hậu tỷ tỷ bao nhiêu a” _ Lương phi lên tiếng, cười đầy mỉa mai

Không khí trong phòng sau khi nghe Thực Phi nói bỗng ngưng trệ một chút, Lịch Cơ liếc nhìn về phía nàng, cười khiêu khích nói

-“Các muội sao lại nói như vậy, dù xa hay vắng vẻ thì cũng là cung của hoàng hậu, chỉ cần hoàng thượng có lòng đến là được ... thật là cái miệng của các muội không nên nói bừa như thế “

-“Vâng, Lịch Quý phi nói rất đúng” _ Các phi tần đồng loạt nói

Đang muốn thị uy với nàng sao ? Cũng ấu trĩ quá đi ! Nhìn lướt qua một lượt các phi tần trong điện, nàng cười, rồi đặt tách trà xuống

-“Cung nào cũng thế thôi, thoải mái là được rồi, không phải sao ? Mà hình như nghe nói hoàng hậu phải lo việc sổ sách trong cung nữa, cũng lâu lắm rồi à, không có ai trình sổ sách lên cho ta cả ?”

Các phi tần đồng loạt nhìn về phía Lịch Cơ, chỉ thấy nàng ta cắn môi, sắc mặt hết trắng rồi đỏ, cầm chặt khăn tay như muốn xé rách nó ra . Lương phi lên tiếng cười gượng

-“Hoàng hậu tỷ tỷ mới vào cung, chắc chưa quen, trước giờ chuyện lớn nhỏ trong hậu cung đều do Lịch tỷ tỷ quản, giờ đột ngột chuyển giao, sợ hoàng hậu tỷ tỷ chưa quen “

-“A, vậy ý của Lương phi là chê bốn cung ngu dốt sao ? “ _ Nàng mở to đôi mắt đen láy, chớp chớp nhìn về phía Lương Phi hỏi

-“Hoàng hậu minh giám, thần thiếp không có ý đó . Thần thiếp chỉ lo nghĩ cho hoàng hậu “

-“Huh ? Minh giám ? Lương phi nói vậy, là bốn cung ngang ngược sao ?” _ Lại hỏi với vẻ mặt buồn bã

-“Thần ... thần thiếp không dám ...”

Nói xong lại nhìn về phía Lịch Quý phi, ánh mắt như cầu cứu . Lịch Cơ thấy vậy, khinh bỉ liếc nhìn về phía Lương phi, kiêu ngạo mở miệng lên tiếng

-“Lương phi cũng vì lo nghĩ cho tỷ tỷ thôi, sợ tỷ tỷ chưa quen chứ làm gì có ý gì khác . Còn việc sổ sách, muội muội sẽ thường xuyên ghé Cảnh Dương cung bồi tỷ tỷ, quen rồi sẽ giao sổ sách lại cho tỷ tỷ “

Lịch Cơ vừa dứt lời lại nghe bên ngoài truyền vào

-“Hoàng Thượng giá lâm “

Hôm nay, Cổ Thần Phong một thân áo bào màu trắng, viền vàng, đai lưng bạch ngọc được trạm khắc tinh xảo . Tóc đen vấn nửa mang theo gương mặt yêu nghiệt vừa cười vừa bước vào nội điện . Mà Tịnh Huyền lúc này sao thấy gương mặt đó cười làm cho nàng muốn ... chọi cái tách trà vào mặt hắn á

Bước nhanh về phía hoàng hậu, đỡ cho nàng khỏi hành lễ, rồi phát tay ý bảo các phi tần đứng lên . Gương mặt Lịch Cơ uất ức, vừa định lên tiếng thì đã nghe một tiếng nói nghẹn ngào

-“Bệ hạ ...”

Cổ Thần Phong nhú mi, nhìn xuống nữ nhân đang ngược lên nhìn hắn . Mắt đen tròn mang theo một tầng nước mỏng, môi đỏ xong lên đầy ủy khuất, tay vò vò chiếc khăn trắng trong tay, nói nhỏ

-“Xin bệ hạ hãy... phé thần thiếp đi “

Oanh, trong điện mọi người tròn to mắt không tin nhìn về nữ nhân vừa mới lên tiếng, không hiểu chuyện gì . Cổ Thần Phong hơi nhướng chân mày, khẽ cười . Nữ nhân này định bày ra cái trò gì nữa đây

-“Sao thế ? Ai nói gì mà khiến hoàng hậu ủy khuất phải nói những lời này “

Nói xong lại ôm nàng vào lòng vỗ về, cầm tựa trên đầu nàng, tay ôm lấy eo để nàng dựa sát vào mình . Bỗng cảm thấy nữ nhân này cũng ôm quá đi, eo nhỏ như thế này a . Tịnh Huyền khòe môi co rút, đẩy Cổ Thần Phong ra biểu tình như đang xấu hổ, lại nghẹn ngào nói

-“Thần thiếp vô năng, ăn xài hoang phí, lại ngu ngốc và ngang ngược, không xứng chương quản lục cung “

Nói xong, nước mắt nói đến là đến, lăn lăn rơi xuống . Mặc dù biết tiểu nữ nhân trước mắt là đang giả vờ, nhưng không hiểu sao Cổ Thần Phong vẫn thấy luống cuống tay chân . Đưa tay lau nước mắt cho nàng, Cổ Thần Phong nói

-“Ai , ai to gan dám nói hoàng hậu của trẫm như vậy ? Nàng ... nàng đừng khóc nữa ... làm sao trẫm có thể phế nàng chứ ? Ngoan a... nín đi nào “

-“Nhưng các tỷ muội ở đây đều nói thần thiếp như vậy , cũng không ai chịu giao sổ sách cho thần thiếp ... “_ Nói xong nàng khóc càng lợi hại hơn

Các phi tần trong cung nghe nàng nói xong mặt trắng bệch , há hốc mồm . Cái gì là đổi trắng thay đen ... chính là nói tình hình hiện giờ đây . Cổ Thần Phong liếc nhìn các nàng , rồi lạnh lẽo lên tiếng

-“Các nàng như vậy là xem nhẹ di chiếu tiên đế sao , không bỏ trẫm vào mắt sao ?”

Phịch . Các phi tần đồng loạt sợ sệt quỳ xuống , chỉ trừ Lịch quý phi . Nàng thông thả đứng lên rồi mới từ từ quỳ xuống hành lễ nói

-“Bẩm hoàng thượng , thần thiếp vì mang long thai , mấy ngày trước lại bị động thai khí , không thể chịu khổ hành lễ quá nhiều , mong hoàng thượng minh giám . Lại nói các muội muội chỉ vì nghĩ cho hoàng hậu , sợ hoàng hậu chưa quen nên mới có lời không phải , xin hoàng thượng cùng tỷ tỷ đừng trách tội “

Tiếng nói nũng nịu , lại ra vẻ mệt mỏi vì bầu bí , nhìn không khác gì một nữ nhân mềm yếu . Cổ Thần Phong phất tay ý bảo các nàng đứng lên . Giọng nói dịu dàng mang từ tính :

-“Nàng đã mang thai , không tiện chịu cực , vậy mọi sổ sách hậu cung nàng hãy đưa sang cho hoàng hậu , ái phi nên an tâm dưỡng thai đẻ con vì trẫm sinh ra một hoàng tử mập mạp khôi ngô nữa chứ “

Lịch Cơ nghe xong , đỏ mặt đầy vẻ thẹn thùng đáp “ Vâng “ một tiếng rồi dặn dò ti nữ về cung lấy sổ sách mang qua . Tĩnh Huyền ngồi một bên nhìn một màn này không khỏi cười lạnh . A ... mỹ nam kê thật lợi hại nha

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Nỗi lòng của ai

-Huyền Nhi.....

Rắc ... có cảm giác ly trà trong tay Tĩnh Huyền như muốn nứt ra . Khóe môi giật giật . Một tháng nay , cái tên hoàng đế mặt trắng này cứ lẻo đẻo theo sau nàng , gọi nàng bằng kiểu rất chi là buồn nôn này , tới thì giành giường của nàng ... Nhìn xem , nhìn xem , giờ hắn lại xuất hiện để ám nàng nữa đây

-“Hoàng thượng , nguoi cũng thật là rảnh rồi nha “

Cổ Thần Phong lại đỡ Tĩnh Huyền rồi diu nàng lại ghé quý phi ngồi . Lại lợi dụng vuốt ve tay nàng , nhẹ nhàng cẩn thận như nâng niu một cái trân bảo quý giá vô cùng . Tĩnh Huyền mặc dù rất bức bối khi hắn cứ lợi dụng ăn đậu hủ của nàng , nhưng cũng cảm thán hắn là một quân tử . Một tháng nay mặc dù tối ngủ chung giường với nàng , nhưng cũng chỉ ôm nàng ngủ mà không có bất kỳ một động thái quá khích nào . Đến nỗi khiến nàng phải suy nghĩ , là nàng không đủ hấp dẫn hay hắn thật sự “ không đứng lên “ được . Sau khi ti nữ dâng trà , nàng phất tay áo , ý bảo các nàng ra ngoài , rồi quay sang hỏi Cổ Thần Phong

-“Nguoi định để đứa bé kia ra đời thật sao ?”

Hắn nheo con nguoi nguy hiểm bỗng chốc hóa lạnh lùng , cười nhạt , tay lại không ngừng vuốt ve bàn tay nhỏ nhắn của nàng trong lòng bàn tay hắn

-“Phải “

Cũng đúng thôi ! Mặc dù đây là nước đi mạo hiểm , nhưng một khi thành công , Lịch tướng chắc chắn sẽ vạn kiếp bất phục... nhưng sinh mạng nhỏ nhoi đó ... là vô tội . Nàng cũng biết , cuộc sống luôn có cái giá của nó . Không mang trong mình dòng máu đế vương , nhưng sinh ra trong nhà đế vương cũng đã là cái nghiệt ... nàng trẫm mặc không nói gì nữa

-“Huyền nhi , điều đó là bắt buộc “

-“Ta biết “

Hắn đưa tay vuốt ve gương mặt nàng . Một tháng nay , mặc dù hắn biểu hiện như thế nào , người con gái này cũng vẫn vẻ mặt ngàn năm như một đối diện với hắn . Lâu lâu cười nhạt , lâu lâu nhìn hắn , không hờn , không giận , không lớn tiếng , lúc nào cũng nhỏ nhẹ ... Nhưng sâu thẳm trong tâm hắn biết , nàng không phải là người như vậy , chỉ là nàng không bộc lộ bản thân ra ngoài . Hắn tự hỏi vì sao ? Vì sao nàng phải che giấu sâu như vậy ? Nàng sợ điều gì ? Hắn không vội , hắn trước giờ luôn làm việc rất cẩn thận , nên hắn muốn từ từ hiểu rõ con người nàng , mà người con gái này , cần trọng có khi còn hơn hắn ... đôi khi làm hắn thật đau đầu

-“Nếu biết sinh ra sẽ như thế , giả như đừng sinh ra “ _ nàng cảm thán

-“Mấy hôm nay lên triều , phe cánh của Lịch Thừa tương không ngừng dâng tấu muốn sắc phong Lịch Cơ làm Hoàng quý phi , nếu sinh ra hoàng tử còn có ý muốn lập đứa bé đó làm thái tử “

Hắn cười lạnh nói . Đứa , đã tăng tiếu với người khác , còn muốn hắn lập đứa bé đó làm thái tử , giao giang sơn cho ngoại thích ? Xem hắn là gì đây ? Nếu không phải đây là cách nhanh nhất để hạ bệ và diệt trừ tay chân thừa tướng , hắn đã xử tử nữ nhân kia rồi .

-“Lịch Cơ có biết đứa bé không phải là con của ngươi không ?”

-“Nàng ta làm sao biết được ? Nhưng cũng nhờ sự việc ngoài ý muốn này , mọi chuyện mới tiến triển nhanh hơn “

-“Đáng thương ! Lịch Cơ mới gặp ta , xin cho nẫu thân nàng ấy được vào cung thăm nom cũng như để an thai , ta đồng ý rồi” _ Tịnh Huyền nhàn nhạt nói

Cổ Thần Phong “ uhm “ một tiếng , rồi nói quay về Dưỡng Tâm Điện để phê duyệt tấu chương . Tịnh Huyền lần đầu tiên phát hiện không biết từ lúc nào , có vẻ nàng đã mất đi khả năng diễn đạt và tâm tình , bất cứ lúc nào sắc mặt cũng băng lãnh và xa cách . Đối diện với người lạ , không có gì để nói . Đụng phải việc làm lòng mình có chịu , bực luôn . Gặp phải biệt ly , không níu kéo . Chưa từng kể lể . Cũng chưa từng giải thích . Từ khi ở thế giới này , nàng đã hứa sẽ sống một cuộc sống mới , nhưng hình như nàng vẫn chưa thoát ra được cái gọi là _ Tồn tại .

-“Nhu nhi ,ta muốn tắm”

-“Vâng , tiểu thư “

Ngâm mình trong ôn tuyền , Tịnh Huyền nhắm mắt dưỡng thần . Nàng nghĩ chỉ còn mấy tháng nữa thôi , mình có thể buông xuống , phụ thân cũng có thể cáo lão hồi hương an dưỡng tuổi già . Nhưng thời gian gần đây Cổ Thần Phong không ngừng làm nàng dao động . Không phải chưa từng có đàn ông bên cạnh , nhưng trước giờ đều vì công việc , nhưng cảm giác lần này làm Tịnh Huyền thực sự có chút lo sợ .

Từ khi thành thân đến giờ , đêm nào Cổ Thần Phong cũng ôm nàng ngủ , đêm này mặc dù biết hắn ở Dưỡng Tâm Điện , nhưng vẫn không tránh khỏi cảm giác đơn độc . Đêm khuya ngủ một mình , điều đáng sợ nhất là mất ngủ , nàng biết điều đó , kiếp trước nàng đã trải qua không ít rồi . Đêm mất ngủ dễ làm người ta nhớ rất nhiều chuyện cũ . Ký ức lắng đọng giống như một con cá chết , đến lúc nào đó sẽ nổi lên bề mặt nước ... rồi thối rữa , lan tỏa khiến người ta ngộp thở . Bên ngoài trời , tiếng gió không ngừng vọng lại khiến bản thân có thể nghe thấy da thịt của mình phát ra âm thanh cô độc ... thì ra trước giờ chưa từng biến mất

Đêm tối tĩnh mịch , một thiếu nữ vận một kiện hồng y nhạt , tóc xõa dài , được cột một ít bằng một dải lụa trắng thắt nơ , thiếu nữ ấy đi lên Hoàng Thạc Đài . Đặt bàn tay trắng nõn lên dây đàn , ngược mắt lên nhìn bầu trời , ánh trăng soi vào gương mặt trắng nõn mang chút ưu thương . Dây đàn rung động , một giọng nữ ngọt ngào cất lên

-“Ai cũng hỏi ruốt cuộc tôi đang chờ đợi điều gì

Đợi đến xuân hạ thu đông đều trôi qua ...lẽ nào vẫn là chưa đủ ?

Thật ra trong tim tôi dường như có một khoảng trống

Chờ đợi người đến lấp đầy cho tôi

Khi tôi mất ngủ ... liệu sẽ có ai đến vỗ về tôi chăng ?

Vào thời khắc tôi đau buồn ... liệu sẽ có ai đến ủi tôi ?

Khi tôi muốn tâm sự cõi lòng liệu chẳng sẽ có người thấu hiểu ?

Và khi tôi không thể quên , có hay chăng người sẽ đến yêu thương tôi ?

Người biết chăng , người có hay chăng ?

Tôi đợi người , tôi đợi người đến khi hoa cũng tàn rồi ...

Người ơi người có hay ? Người ơi người có biết ?

Tôi đợi người ...tôi đợi người đến khi hoa cũng tàn rồi ... “*

Tiếng hát có chút nghẹn ngào , tiếng đàn đầy nỗi niềm , ánh trăng soi lên toàn thân người con gái , gương mặt mang vẻ buồn mang mác ... toàn cảnh này trong mắt Cổ Thần Phong làm tim hắn bỗng nhói lên tức khắc rồi tan biến . Lúc này nhìn nàng thực sự rất yếu đuối , rất thê lương , không còn dáng vẻ hời hợt vốn có hàng ngày . Lần đầu tiên hắn nhìn thấy nàng như thế , nếu không phải bỗng nhiên muốn nhìn thấy người con gái này , sợ nàng không quen ngủ một mình , hắn bỏ tấu chương chạy đến nơi này , chắc cũng không nghe và thấy được nàng bây giờ ...

Hắn lặng lẽ cởi áo choàng , đi lại , nhẹ nhàng khoác lên người nàng . Hắn cảm nhận nàng bắt giác run lên , người hơi cứng nhắc một chút , hắn nhỏ giọng nói

-“ Ăn mặc phong phanh thế này ? “

-“Nghe lên , người khác là không tốt đâu ... hoàng thượng à ? “

Hắn bỏ ngoài tai lời nàng nói , ngồi bệt xuống , từ phía sau ôm nàng vào lòng lắc lư thân người , cảm vẫn đặt trên vai nàng , mặc dù cười nhưng giọng nói vẫn mang vẻ nghiêm túc :

-“Sau này bất cứ lúc nào , nàng không ngủ được , đau buồn , cần người nói chuyện hoặc bất cứ lúc nào nàng cần ta ... hãy gọi ta đến “

-“Hoàng thượng quốc sự bề bộn , ta thật không dám làm phiền “

-“Huyền nhi , ta rất nghiêm túc “

Tĩnh Huyền không nói gì , chỉ lẳng lặng để hắn ôm . Nàng không thích , nhưng cũng không bài xích cái ôm của nam nhân này , mặc dù không muốn thừa nhận , nhưng cái ôm của hắn làm nàng cảm thấy an tâm . Nàng cup mắt xuống , che giấu đôi con ngươi dao động của mình . Cổ Thần Phong ôm nàng càng siết chặt , như sợ buông lỏng ra , nàng sẽ biến mất . Hít một hơi , nàng đánh nhẹ lên tay hắn , quay lại nhìn hắn nói :

-“Cũng trễ rồi , vẫn là nên về ngủ thôi , mai hoàng thượng phải lên triều sớm nếu không ta không gánh nổi cái danh họa thủy đầu a “

Cổ Thần Phong nhìn vào mắt nữ nhân đối diện , không biết nên nói gì , chỉ biết cười rồi lắc đầu , cầm tay nàng đứng lên , lại phui phui bụi áo cho nàng và hắn , cười nói

-“Được , ta bồi nàng ngủ “

Rồi hai người nắm tay , đi xuống khỏi Hoàng Thạc Đài . Đi thẳng về tử điện mỗi người mang một suy nghĩ .

Nam nhân này thỉnh thoảng nhìn cũng thuận mắt đi . Tĩnh Huyền nghĩ

Nữ nhân này , hắn nhìn không thấu nha ... Cổ Thần Phong thở dài

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Cổ Tư Hoàn

Lịch Cơ đã mang thai được sáu tháng , bụng đã to ra thấy rõ . Sáu tháng nay nàng ta luôn tìm mọi cách làm khó dễ Tĩnh Huyền. Ngày thì cho người nói mình bị động thai khí , muốn hoàng hậu qua chăm sóc , khi thì bảo ăn không ngon miệng , muốn ngự trù trong cung hoàng hậu qua làm ngự thiện cho nàng ta ... hôm nay cũng không là ngoại lệ .

Cầm sách trên tay , nghe cung nữ của Hàm Phúc Cung bẩm báo , Lịch Cơ cảm thấy ớn lạnh , muốn hoàng hậu nhờ phượng khí qua an ủi , trò chuyện . Phi tần các cung khác cũng đang ở Hàm Phúc Cung hết rồi . Muốn ép nàng sao ? Qua thì lại phải nghe một đám oanh oanh yến yến cứ neho neho bên tai , không qua thì được dịp nàng ta lại khóc lóc kể lể với thái hậu và Cổ Thần Phong . Mặc dù Cổ Thần Phong không nói gì nàng , nhưng vẫn nên hết sức giúp hắn vậy ... thở dài , Tĩnh Huyền đặt sách xuống , nhẹ nhàng nói :

-“Được rồi , nói với Lịch Quý phi muội muội , đợi bốn cung mộc dục canh y xong sẽ ghé qua thăm muội ấy “

-“Vâng , nô tì xin cáo lui “

Day day trán một chút , Tĩnh Huyền phân phó cho Tiểu Nhu chuẩn bị y phục cho mình . Bây giờ đang là mùa hè , mặc dù Tuệ Quốc khí hậu ôn đới , nhưng mùa hè vẫn có chút hơi nóng so với khác mùa khác . Tĩnh Huyền sau khi mộc dục , thay một kiện áo màu lam , trên áo thêu sơn hà , tay áo rộng , kèm theo một dải lụa xanh đậm khoác tay buông rủ . Trên tóc dùng trăm yên vũ cố định , lại thắt nhẹ vài lọn tóc bằng lụa Tô xanh . Trông nàng thật nhẹ nhàng , nhưng vẫn không làm mất đi khí chất vương giả vốn có .

Phượng giá khi đi ngang ngự hoa viên , Tĩnh Huyền ra lệnh hạ kiệu . Nàng cũng không vội đến Hàm Phúc cung , vậy thì đi dạo một chút cũng được a . Tĩnh Huyền thông thả đi về phía Ngự Hoa Viên , theo sau chỉ có Tiểu Bối Từ , Tiểu Hy và Tiểu Nhu . Đang đi bỗng nhiên Tĩnh Huyền nghe tiếng cười đùa rất vui vẻ của nữ tử . Tiếng cười này có chút quen thuộc , lại vô tư , thuần khiết như thế , bất chợt nàng nghĩ “ không biết đã bao lâu rồi , mới nghe lại tiếng cười vui vẻ giống vậy “ . Tò mò đi theo tiếng cười , càng lúc càng gần , đến lúc dừng lại phía sau hòn đá sơn . Dẫn xuất hiện trước mặt nàng là một thiếu nữ mặc một thân áo trắng , thêu hoa hồng đỏ , phục sức đơn giản . Thiếu nữ đang chơi đá cầu với các cung nữ và thái giám . Vì Tĩnh Huyền đứng

sau lưng , nên không thấy được gương mặt nàng , nhưng cười thoải mái như thế ... chắc là rất vui đi

-“Nàng ta là ... “ hơi nghiêng đầu về phía Tiểu Bối Từ hỏi

* : Uyên sa nữ là những cung nữ chuyên lo việc giặt , phơi áo quần trong cung

-“Bẩm hoàng hậu , nàng ta là thập thất công chúa Cổ Tư Hoàn , năm nay 15 tuổi . Mẹ nàng ta trước kia là một uyển sa nữ * , may mắn một lần được tiên đế sủng ái , sau khi sinh công chúa thì chết . Nghe nói tiên đế không mấy để ý nàng ta nên đưa đến cung điện ở đất phong nuôi dưỡng , mới được cho về cung dạy dỗ mấy ngày nay “

Gật đầu một cái , vừa định quay đi , thì mắt chợt trái cầu lông vũ rơi ngay vạt áo nàng . Nàng hạ mắt nhìn xuống , Tiểu Bối Từ cúi xuống nhặt trái cầu , dâng cho nàng , tay cầm trái cầu , xoay người lại định trả cho vị tiểu công chúa kia . Vừa xoay người , Tịnh Huyền gần như chết đứng , đôi mắt mở to , môi đỏ run run , nhìn bóng dáng nhỏ nhắn đang chạy về phía mình , gương mặt kia ngày một gần . Gương mặt theo nàng gần 27 năm , phải rồi , gương mặt này, dù cười, dù giận, hờn dỗi, vui đùa ,trêu trọc có bao nhiêu ăn sâu vào trái tim nàng ...tim bất giác thất lại , Tịnh Huyền đưa tay nắm chặt vạt áo trên ngực như giằng xé với cơn đau bất chợt , mắt vẫn không rời khỏi gương mặt kia

-“ Vân Yên “ nàng thì thầm gọi

Thiếu nữ tên Cổ Tư Hoàn thấy nàng , đánh giá một chút . Thấy nàng ăn mặc đơn giản , lại chỉ có vài người theo hầu , đoán chắc là vị quý nhân hay tần vị nào thôi . Mặc dù là công chúa , nhưng nàng cũng biết mẫu thân đã chết , cũng không muốn đắc tội người trong cung . Hơi ấp úng , do dự nàng mở miệng hỏi

-“ Cái đó ... cái đó , vị tỷ tỷ này ... có ... có thể trả lại quả cầu cho ta không ? “ vừa nói tay vừa chỉ chỉ về phía quả cầu trên tay Tịnh Huyền

Tịnh Huyền vẫn còn ngờ ngạc không tin . Khó trách nàng , gương mặt này giống Vân Yên chị nàng như đúc . Đôi mắt với con ngươi đen láy bất giác xuất hiện một màn nước mỏng , mắt nàng hơi nhòa ...rồi một hàng nước trượt trên má nàng .

Dọa người a , Tiểu Bối Từ , Tiểu Hy bị dọa , đi theo vị chủ tử này mấy tháng nay , chưa từng thấy nàng có một biểu cảm gì khác ngoài gương mặt ngàn năm như một, thế như giờ đây vị công chúa này chỉ xin lại trái cầu , sao lại chộc cho vị chủ tử này rơi nước mắt a . Cổ Tư Hoàn thấy một màn này cũng hết hồn , nàng chỉ muốn xin lại trái cầu thôi mà , làm gì chộc cho nữ nhân trước mặt này khóc luôn , nàng đâu có dữ như vậy . Chỉ có Tiểu Nhu sau khi hơi ngạc nhiên , liền tiến lên dâng khăn cho Tịnh Huyền , rồi khẽ nhắc :

-“Hoàng hậu ...”

Sững người tỉnh lại , Tịnh Huyền khôi phục lại vẻ mặt , kiềm nén sự kích động trong lòng , cầm khăn tay Tiểu Nhu đưa cho , lau đi nước mắt . Nàng nâng mắt nhìn Cổ Tư Hoàn , có vẻ như nàng dọa Cổ Tư Hoàn mất rồi , cái dáng vẻ lúng túng , đầu cúi gằm xuống , hai tay cứ vọc vọc khăn tay , muốn nói lại thôi trông như hài tử làm sai muốn cãi cớ mà sợ , Tịnh Huyền không khỏi phì cười một tiếng . Nhìn nàng một cách dịu dàng nói

-“Thất lễ rồi , của muội đây “

Nói rồi đưa trái cầu cho Cổ Tư Hoàn . Cổ Tư Hoàn nhìn gương mặt tựa phù dung kia nhìn mình như nhìn người thân yêu nhất , trước đây mẫu thân của nàng cũng nhìn nàng như thế . Nhưng khác ánh mắt của mẫu thân , trong ánh nhìn của vị tỷ tỷ này , có chút gì đó mất mát , nhớ nhung , đau lòng ...Sao vị tỷ tỷ này lại dùng ánh mắt như vậy nhìn mình nhỉ ? Cổ Tư Hoàn hơi nghiêng đầu suy nghĩ , thì lại nghe vị tỷ tỷ đối diện lên tiếng

-“ Chơi cầu sao ? Có phiền không nếu ta tham gia ? “

-“A ... không... không phiền , càng đông càng vui a “

Lại thấy Tịnh Huyền mỉm cười . Cổ Tư Hoàn như bị thu hút bởi phong thái và nụ cười của vị tỷ tỷ này a . Từ người tỷ ấy mặc dù hơi có sự lạnh lẽo nhưng lại làm cho người ta có cảm giác an tâm và yên bình .

-“Muội tên là Cổ Tư Hoàn , còn tỷ ?”

-“ Mạc Tịnh Huyền , muội cứ gọi ta là Tịnh Huyền “

Cổ Tư Hoàn cười một cách ngu ngơ , rồi dẫn Tịnh Huyền lại bãi cỏ lúc này nàng đang chơi . Tịnh Huyền cũng nâng bước đi theo Cổ Tư Hoàn , thì lại nghe Tiểu Bối Từ thắc mắc

-“ Nương nương , còn bên chỗ Lịch Quý Phi ...? “

Tịnh Huyền khẽ nhướn mi , Tiểu Bối Từ hiểu ý , gật đầu rồi đi theo . Cũng đúng a , nàng là hoàng hậu mà , đến thăm phi tần thì cũng phải tùy tâm ý nàng muốn đến hay không chứ . Vừa thấy Tịnh Huyền bước đến thì các nô tì thái giám đồng loạt quỳ xuống hành đại lễ . Cổ Tư Hoàn mới từ đất phong trở về , nên không biết Tịnh Huyền, nhưng nô tì trong cung thì làm sao không biết . Tịnh Huyền phất tay ý bảo bình thân . Cổ Tư Hoàn há hốc mồm , không biết nói gì nữa , đang không biết phải làm sao thì lại nghe Tịnh Huyền lên tiếng

-“ chơi thôi , này giờ chơi sao thì giờ cứ như vậy đi “

Ách , cung nữ thái giám xung quanh được một phen kinh ngạc . Hoàng . . hoàng hậu nổi tiếng băng lãnh , suốt ngày trong tầm cung vậy mà muốn chơi đá cầu với bọn họ á ? Cổ Tư Hoàn không hiểu , nhưng vẫn muốn chơi nên lại lôi kéo mọi người về vị trí bắt đầu chơi .

Lúc đầu vì còn chưa hết bất ngờ và ngại thân phận , nên có chút hơi gượng ép . Nhưng càng về sau , khi mọi người quen dần thì mới phát hiện một việc rất dọa người _ Hoàng Hậu có phải đá tú cầu quá giỏi không a . Nhìn nàng nhỏ bé , lại có phần yếu ớt thể nhưng lại nhanh nhẹn đến thế . Cổ Tư Hoàn thì do đá không được , bấu môi bất mãn , lâu lâu lầm rầm trông rất đáng yêu . Tịnh Huyền thấy một màn như thế , không khỏi cười to , Cổ Tư Hoàn thấy thế , tưởng Tịnh Huyền cười trêu mình , lại bày ra bộ dạng mặt quỷ , khoanh tay trước ngực rồi hất mặt lên trời biểu tình không thèm để ý .

Kiếp trước hay chơi mấy trò vận động với Vân Yên như Tennis , hay bóng rổ , Vân Yên luôn không giỏi vận động bằng nàng , mỗi khi thua đều bày ra một bộ dạng như Cổ Tư Hoàn bây giờ ... thật sự là rất giống . Cứ có cảm giác được sống lại quãng tuổi thơ đó , nụ cười trên môi Tịnh Huyền càng thêm chân thật và rực rỡ . Ngoại trừ Cổ Tư Hoàn với nàng , không biết mọi người xung quanh dường như đang bị hóa đá . Hoàng . . Hoàng hậu nàng ta đang ... cười nha

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Thâm cung khó lường

Trong lúc Tịnh Huyền đang đá cầu cùng Cổ Tư Hoàn , thì tại Hàm Phúc Cung , sau khi nghe nô tài bẩm báo , Lịch Cơ nghiêng răng , gương mặt đầy tức giận đến vận vẹo . Lương phi , Thục phi thấy thế thì lên tiếng đồ thêm dầu vào lửa

-“Nương nương đừng tức giận , cẩn thận long thai . “ Thục phi đáng vẻ tỏ ra lo lắng nói

-“Hoàng hậu tại sao không biết phân nặng nhẹ như vậy chứ , vui đùa với một công chúa mà không lo lắng cho hoàng tử , thật không bỏ hoàng thượng , hoàng tử vào mắt mà “Lương phi giọng oán trách liên hồi

Lịch Cơ liếc mắt nhìn một đám nữ nhân trước mắt càng thêm tức giận . Hất đồ tách trà , lớn tiếng nói :

-“Các người về hết đi , bôn cung muốn nghỉ ngơi “

Các phi tần đồng loạt hành lễ rồi cáo lui . Vừa ra khỏi cửa , Thục phi đã lấy khăn che miệng cười một cách hả hê nói

-“Xem ra lần này Lịch Cơ tức lắm , chắc sắp ra tay với hoàng hậu rồi , lại sắp có kịch hay để xem haha “

-“Cũng chưa chắc nha , lần này đâu phải đơn giản như đối phó với các phi tần trước kia . Đối phương là hoàng hậu đó , lại thêm phía sau nàng ta còn có Mạc gia cùng phủ Định quốc công , muốn loại bỏ nàng ta , trừ khi ...” Nói đến đoạn cuối Lương phi nhỏ giọng nhưng vẫn mang vẻ mặt ác độc

-“Trong cung bao nhiêu năm , các muội không biết cái gọi là Tai vách mạch rừng à ? “ Hiền phi nhắc nhở

-“Đúng , Lương phi muội muội phải cẩn thận nha , để hoàng hậu nghe được thì xem muội làm sao “ Thục phi tỏ ý trêu chọc

Lần trong đám người oanh oanh yến yến , không ai để ý đang có một người nhếch môi cười khó hiểu . Tiếng bàn tán của đám phi tần ngày một xa dần khỏi Hàm Phúc cung .

Ngày hôm sau bên trong Hàm Phúc cung , vì hôm qua tức giận làm Lịch Cơ khó chịu , vừa cho gọi thái y , lại nghe thái y nói làm cho mặt mày trắng bệnh , tay run rẩy nắm chặt tấm chăn

-“Bạch thái y ... người nói vậy là có ý gì ? “

-“Mạch của nương nương yếu ớt , bất lực , dương khí thì không thể đẩy lên , có triệu chứng khí hư , trung khí bất túc ... “ Bạch Vân Sinh đau buồn nhìn Lịch Cơ

-“Ý huynh là sao ? “ Lịch Cơ hai tay run run cầm tay áo Bạch Vân Sinh hỏi

-“E là long thai khó giữ “ Bạch Vân Sinh cúi mặt trả lời

Không thể nào ... không thể nào , Lịch Cơ liên tục lắc đầu từ chối sự thật . Nước mắt lưng tròng , nhào về phía Bạch Vân Sinh một cách yếu ớt cầu xin

-“Bạch ca ca , muội xin huynh , huynh hãy giữ lấy con cho muội ... muội biết trước nay huynh luôn thương muội nhất mà ... muội xin huynh hãy làm mọi cách để giữ lấy long thai cho muội ...”

Bạch Vân Sinh nhìn Lịch Cơ khóc không ngừng, thực sự cảm thấy tim đau như cắt. Nhớ năm xưa chỉ vì hắn tới trễ một bước, Lịch Cơ đã phải vào cung làm tú nữ. Nhưng không thể từ bỏ tình cảm trong lòng, hắn quyết tâm vào cung làm Thái Y, để có thể thường được gặp người trong mộng.

-“Không phải là không có cách... nhưng cách đó thật sự rất nguy hiểm, muội phải suy nghĩ thật kỹ” Bạch Vân Sinh nghiêm khắc nói vừa cầm chặt vai Lịch Cơ để trấn tĩnh nàng

-“Muội chấp nhận... dù là bất kỳ cách gì, chỉ cần có thể giữ long thai muội bất chấp” Lịch Cơ trong mắt ánh lên một tia ngoan độc rồi được che lấp bằng sự đau buồn

-“Được rồi, để thúc sinh an toàn cho muội, huynh sẽ thường xuyên tới đây xông ngải để duy trì thai đến tháng thứ 7. Từ đây đến đó muội nhất định phải cẩn thận” Bạch Vân Sinh kỹ lưỡng dặn dò Lịch Cơ

-“Muội biết rồi, muội sẽ chú ý”

-“Huynh về thái y viện đây, nhớ, không được để thái y khác bắt mạch cho muội... nếu không sẽ không che giấu được”

Lịch Cơ gật đầu như đã hiểu, rồi ra lệnh cho nô tì tiễn Bạch Vân Sinh ra khỏi Hàm Phúc Cung. Vừa tiễn Bạch Vân Sinh ra khỏi cung, Lịch Cơ vội cho người mời Thừa tướng vào Hàm Phúc Cung viện lý do mang thai tâm tình không tốt, muốn gặp phụ thân. Tĩnh Huyền nghe nô tì báo lại như thế, về mặt đêm chiêu nhưng cũng không nói gì chỉ gật đầu cho qua chuyện

Lịch Thừa tướng cùng phu nhân sau khi nghe Lịch Cơ vừa khóc vừa thuật lại tình hình mọi chuyện, ông vuốt râu suy nghĩ một chút, trong khi phu nhân đang an ủi Lịch Cơ nói:

-“Lão gia, hay chúng ta nhân cơ hội này, tìm cách đồ lên đầu con tiện nhân Tĩnh Huyền kia”

-“Không được đầu mẩu thân, à Tĩnh Huyền kia rất cẩn thận, bất cứ thứ gì à mang đến đây đều cho thái y kiểm tra qua, chưa kể, hoàng thượng rất bảo vệ à ta” Lịch Cơ vừa khóc vừa nói

-“Cơ nhi nói không sai. Làm như phu nhân nói không chắc có thể diệt trừ được Mạc Tĩnh Huyền. Chưa kể thế lực Mạc gia không phải nhỏ, sau lưng còn có Định Quốc Công nguyên lão tam triều. Hừ, lão phu thấy bằng bất cứ giá nào Cơ nhi cũng phải hạ sinh hoàng tử” Lịch thừa tướng vừa vuốt râu, ánh mắt đầy nham hiểm cười lạnh nói

-“Nhưng nếu là công chúa thì làm sao đây...?” Lịch Cơ hơi run rẩy

-“Con đừng lo gì cả, cứ an tâm dưỡng thai đi, con nhất định sẽ sinh hoàng tử” Lịch thừa tướng vỗ vai nữ nhi của mình an ủi nói một cách chắc chắn

Sau khi dặn dò các cung nữ xung quanh Lịch Cơ xong thì vợ chồng Thừa Tướng hỏi phủ. Trong góc khuất, ba hắc y nhân sau khi thu được một màn phía trước vào mắt thì phi thân biến mất về ba hướng.

Cảnh Dương Cung, Mạc Tĩnh Huyền vừa nghe hắc y nhân báo cáo lại mọi chuyện, cầm tách trà trong tay khựng lại một chút, neho neho con người nguy hiểm, rồi nàng nói nhỏ gì đó vào tai hắc y nhân, hắc y nhân gật đầu xong thì lẩn vào trong bóng tối. Tĩnh Huyền đang suy nghĩ thì nghe Thẩm cô cô lên tiếng

-“Nuông nường, ý của Lịch thừa tướng có phải là...”

-“Là gì không quan trọng, đều không liên quan đến chúng ta.” nàng nhàn nhạt lên tiếng

-“Vâng” Thẩm cô cô cười gật đầu

Cổ Thần Phong đã nói muốn đưa trẻ ra đời, vậy trong cung còn ai muốn hại Lịch Cơ và đứa nhỏ? Lịch Cơ luôn dưỡng thai rất kỹ, có thể hạ độc thủ một cách âm thầm như vậy, xem ra trong cung này cũng có nhiều “chân nhân bất lộ tướng” quá.

Tại Dưỡng Tâm Điện, Cổ Thần Phong nghe thuộc hạ thuật lại mọi chuyện, bút trong tay cũng hơi run lên nhưng rồi cũng mau chóng định thần. Hắn cho hắc y nhân lui ra, rồi hạ lệnh di giá về Cảnh Dương Cung

Tại một cung nào đó, một hắc y nhân khác đang quỳ phục mệnh trước một nữ nhân, không thể thấy rõ dung mạo, chỉ thấy nàng ta cầm một khăn tay có thêu hình hoa cúc, ngồi dựa mình trên ghế, bàn tay vuốt ve hoa văn trên chiếc khăn cười khẩy

-“Nhất định sẽ sinh sao? Sinh là một chuyện, sống được hay không lại là chuyện khác”

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Nhận biết

-“Tham kiến hoàng thượng “

-“Đã nói nàng bao nhiêu lần rồi , lúc chỉ có hai ta thì không cần đa lễ “ Cổ Thần Phong đỡ Tịnh Huyền vừa sùng nịnh vừa oán trách

Thấy hần nói như vậy , nàng cũng không câu nệ , khôi phục lại dáng vẻ lạnh lùng vốn có ngồi xuống bàn ăn . Không cần đợi Tịnh Huyền mở miệng , Cổ Thần Phong vô lại ngồi kế bên nàng vui vẻ nói

-“Món ăn chỗ nào nàng sự rất đặc biệt , hoàn toàn khác các cung khác nha “

-“ Ngươi ngày nào cũng qua ăn chực chỗ ta , ngươi không thấy phiền nhưng ta thì thấy phiền lắm đấy “ _ Gương mặt ngây thơ trở mắt nhìn thẳng Cổ Thần Phong nói không chút kiêng dè

Cũng đúng thôi, món ăn ở cung nàng là do nàng đích thân chuẩn bị , ghi chép lại cách chế biến ở hiện đại rồi chỉ cho đầu bếp trong cung nàng làm . Ngoài ra còn phân bổ thực đơn hợp lý đảm bảo sức khỏe dinh dưỡng .

-“Biết sao bây giờ , bây giờ niềm vui của ta là làm phiền nàng mà “ Cổ Thần Phong cười cợt nhả nói , lại dùng đũa cho một miếng thịt bò vào miệng

Tịnh Huyền không thèm quan tâm đến hần , để mặc hần muốn làm gì thì làm , nàng tự nhủ với mình là hãy xem tên hoàng đế mặt trắng này như không khí thời .

-“Ta thấy không phải trong cung các nàng kia đều dùng đũa gỗ đàn hương , không thì đũa phi thủy hoặc vàng , nàng lại dùng đũa bạc ? “ _ Hần để ý , Tịnh Huyền của hần dùng đũa , thìa và ly đều bằng bạc , tách trà nàng dùng cũng được làm riêng , phần đáy tách có khắc hoa văn khảm bạc

-“Ta thích sạch sẽ ... ta không muốn mỗi lần ăn lại cho người khác nếm trước thức ăn cùng đĩa của mình “ _ đưa thìa canh lên miệng , húp xong một ngụm thì nhàn nhạt trả lời

Cổ Thần Phong trong lòng cười thầm , nữ nhân này miệng lúc nào cũng nói mấy lời vô tâm như vậy , cho là hần không biết sao ? Nàng chẳng qua không muốn có cung nhân thử thức ăn rồi chẳng may trúng độc . Ngồi ở ngôi vị của hần hay của nàng , việc bị mưu sát không phải là chuyện gì lạ lắm . Khi hần còn là thái tử , chứng kiến không ít lần cung nhân vì thử thức ăn của hần mà chết

Lúc đầu thực sự hần đã đoán được di chiếu tiên đế viết gì , hần không phản đối là vì muốn thu hồi lại quân quyền từ tay Mạc gia , mặc dù biết Mạc gia trung thành , nhưng trước giờ Cổ Thần Phong luôn làm việc gì đều nắm chắc trong tay , quyền lực càng phải thế . Nhưng khi lần đầu tiên bắt gặp ánh mắt kia , hần hoàn toàn bị rung động . Không phải là ánh mắt thẹn thùng , e lệ , ngưỡng mộ , ham muốn mà hần thường thấy . Trong đôi mắt nàng hoàn toàn là sự tĩnh lặng không một gợn sóng , giống như nàng hoàn toàn tách biệt với thế giới này . Khi hần dò xét nàng , thế nhưng nàng không hề né tránh , còn trực tiếp nhìn thẳng vào hần . Mặc dù nàng luôn tỏ ra không quan tâm , hay nói những lời vô tâm vô phẩy , nhưng hần biết sâu trong thâm tâm nữ nhân này là một người con gái ấm áp , quý trọng nhân sinh , biết lo lắng cho người khác , vừa thông minh , vừa sâu sắc .

-“Đồ bạc mặc dù có thể kiểm tra độc , nhưng với các chất độc mãn tính thì vô dụng “ _ Vừa nói , nàng vừa liếc mắt nhìn Cổ Thần Phong

-“Độc mãn tính ? “ Hần lại nhướng mắt nhìn nàng đầy thắc mắc

-“...”

-“huh ? “ Hần lại hỏi tới

-“hmm... ngươi có thể hiểu đại khái là những chất độc không bộc phát ngay , mà tích tụ theo thời gian , đến một giai đoạn nào đó mới phát độc “ _ Ngưng một chút , nàng lại nói tiếp : “Giống như Lịch quý phi vậy“

-“ A , nàng biết ? “ _ Hần cười cười nhìn nàng thích thú

-“Không phải là do ngươi làm chứ ? _ giọng Tịnh Huyền chột lạnh xuống

-“ Ta nói không phải ta làm , nàng có tin không ? “ _ Cổ Thần Phong nghiêm túc nhìn nàng

-“Ta tin “

Không suy nghĩ , Tịnh Huyền trả lời hần một cách chắc chắn . Tim Cổ Thần Phong cảm thấy ấm áp , sự tin tưởng của nàng làm hần cảm thấy như được tiếp thêm sức lực . Mặc dù biết chỉ là tin tưởng trong công việc hợp tác giữa hần và nàng , nhưng hần tin , một ngày nào đó hần sẽ có được lòng tin trong tình yêu của nàng .

-“Vậy trong cung còn có người không muốn Lịch Cơ sinh con ? “

-“Ta cũng đang muốn biết , bất quá phải chờ đứa bé sinh ra xem như thế nào ? “ _ lại đưa đũa gấp cho nàng một ít cá

Tịnh Huyền nhìn miếng cá trong chén , mắt hơi nhú nhú nhưng rồi cũng gấp cho vào miệng . Nhai nuốt xong lại nói

-“Ý người là sao “

-“Trước đây từng có 4 phi tần mang thai , nhưng tất cả bọn họ đều khó sinh mà chết . Thai nhi sinh ra không hình hài dị dạng thì cũng bị tật bẩm sinh , chưa tròn 1 tháng đều chết yểu ...Thùy nhi cũng bị thế “ _ Vừa tách xương cá , xong bỏ vào chén của nàng , Cổ Thần Phong vừa thuật lại

-“Bốn phi tần ? Thùy nhi ? “

Vừa buột miệng hỏi xong , Tịnh Huyền thật muốn cắn đứt lưỡi mình , len lén nhìn về phía nam nhân đang ngồi kể tách xương cá cho mình . Thôi xong , nhìn thấy sự mừng rỡ trong mắt hân vụt lên , rồi lại mau chóng được thay thế bằng sự bình tĩnh , ôn nhu . Từ tốn kể lại

-“ Lúc đó ta mới kể vị , chưa thực sự nắm mọi thứ , chuyện lâm hạnh đó cũng làm vì chức trách thôi . Lúc các nàng ấy xảy ra chuyện ta cũng không nghĩ nhiều , vì lúc đó bọn bề chính sự . Cho đến khi Thùy phi cũng gặp trường hợp giống như vậy , ta mới biết mọi sự là có âm mưu . “ _ Thấy sự khó chịu trong mắt nàng , Cổ Thần Phong không gọi Thùy Minh Ly là Thùy nhi , mà sửa lại gọi bằng Thùy phi .

-“Lúc đó người có nghi ngờ ai ? “ _ buông đĩa xuống , Tịnh Huyền cầm tách trà Cổ Thần Phong đưa cho súc miệng

-“Cho đến giờ ta vẫn nghĩ là Đức Phi “ _ Đưa tách trà cho Tịnh Huyền xong , hân cũng cầm lấy tách thái giám đưa cho

-“Sao không phải là Lịch quý phi ? “

-“Lịch Cơ mặc dù kiêu ngạo , lộng quyền , nhưng tâm cơ nàng ta không sâu như vậy , lại càng không suy nghĩ thấu đáo và tỉ mỉ . Làm hoàn toàn không để lại sơ hở “ _ Lấy khăn lau miệng , Cổ Thần Phong lại nói “ _ Với lại , không phải bây giờ bản thân nàng ta cũng không biết mình trúng độc sao ? “

Tịnh Huyền nghiêng đầu suy nghĩ một chút . Cũng đúng , Đức phi là phi tần đứng đầu trong tứ phi , nếu có tấn phong thì quả thật nàng ta có lợi nhất . Vị Đức phi này bình thường không hay tiếp xúc , nhưng cũng gọi là ân cần với người khác . Hmm , có lẽ nàng nên lưu tâm một chút với người này .

-“Ngày mai ta sẽ qua Hàm Phúc Cung thăm Lịch Cơ xem thể nào “ _ đứng lên vừa nói vừa đi ra ngoài sân

-“Nàng không sợ sao ? “ _ lon ton chạy theo

-“Sợ ? Không phải Lịch tướng sẽ nói chắc chắn sinh cho người một hoàng tử rồi còn gì “ _ quay lại cười đều một cái rồi trả lời Cổ Thần Phong

-“Huyền nhi à , Lịch thừa tướng là nam nhân mà ? Làm sao sinh con cho ta được ? “ _ Cổ Thần Phong dịu Tịnh Huyền vừa trưng vẻ mặt thắc mắc ra nhắc nhở nàng

-“...”

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Tâm tình thay đổi

-“Phải không , chừng nào đoàn hát An Ngê vào cung ? “ Lịch Cơ cười cười hỏi đám phi tần phía dưới

-“Nghe nói là mừng 10 tháng này ạ “ _ Tinh Tần lạnh lẽo trả lời

-“Tức là 2 ngày nữa rồi , trời ơi ,chúng muội ở trong cung dạo này thật buồn chán quá rồi “ _ Lương phi lên tiếng vừa cười vừa than thở

-“Đúng rồi , đúng rồi , Lương phi muội muội ngày nào ăn xong rồi luyện đàn , không nhàm chán sao mà được đây “ _ Thực phi vừa trêu vừa nói

Có phi tần hòa theo trêu đùa , có người chỉ cảm quát che miệng cười . Cả đám phi tần đang cười cười nói nói thì nghe bên ngoài thông truyền

-“Hoàng Hậu nương nương giá lâm “

Sắc mặt Lịch Cơ hơi biến sắc , nhìn về phía Bạch Vân Sinh đang đứng hầu . Chỉ thấy Bạch Vân Sinh ra hiệu hãy yên tâm , nàng ta mới an tâm . Khi Tịnh Huyền đi vào , nhìn một đám phi tần hành lễ thì đưa tay ra hiệu bảo đứng lên . Càng lại gần chỗ ngồi chủ vị vốn của Lịch Cơ , Tịnh Huyền càng cười lạnh “Hừ , ra là vậy “ mà theo sau Tịnh Huyền còn có Mặc thái y Mặc Viễn . Ngồi xuống ghế chủ vị , Tịnh Huyền hỏi han

-“Nghe nói mấy bữa trước Lịch Cơ muội muội bị động thai khí , không biết đã đỡ hơn chưa?”

-“Đa tạ hoàng hậu quan tâm , thần thiếp đã đỡ đỡ nhiều . Giờ mọi thứ đều bình an rồi “ Vừa nói Lịch Cơ vừa vuốt ve bụng đã nhô ra của mình

Tĩnh Huyền nhìn thấy một màn này , cảm tách trà đưa lên nhấp nhẹ , khẽ đưa mắt quan sát Bạch Vân Sinh đứng trong góc , đặt tách trà xuống , bâng quơ hỏi

-“Bạch thái y “

-“Có vi thần “ Bạch Vân Sinh cung kính đáp

Lịch Cơ biến sắc nhìn Tĩnh Huyền , Tĩnh Huyền thấy thế , chỉ nhìn nàng ta một chút rồi cười nói với Bạch Vân Sinh

-“Long thai của Lịch quý phi còn có gì đáng ngại không _ Bạch – Thái – Y ? “

-“Bẩm hoàng hậu nương nương , vì khí hậu hơi lạnh cộng thêm Lịch nương nương tức khí công tâm nên long thai mới bị động... nhưng xin hoàng hậu an tâm ,vi thần đã kê đơn an thai dưỡng thần , giờ đây long thai rất khỏe mạnh .”

-“huh ... vậy thì tốt . Lịch muội muội phải hảo hảo an thai , đừng ôm bụng nhọc vào người lại ảnh hưởng không tốt đến long thai .”

-“Đa tạ hoàng hậu quan tâm “ _ Lịch Cơ kiêu ngạo trả lời

-“Nếu Lịch Quý phi muội muội đã không sao , thì bổn cung cũng không phiền vui vẻ của các tỷ muội . Hồi cung thôi “ _Tĩnh Huyền cười nhạt đứng lên

-“Cung tiễn hoàng hậu nương nương “ _phi tần đồng loạt hành lễ

Khi Tĩnh Huyền vừa ra khỏi cung , Lịch Cơ khẽ thở phào nhẹ nhõm lại tiếp tục nói chuyện cùng đám phi tần . Hừ , hoàng hậu thì sao , không có phát hiện gì thì làm gì được Lịch quý phi nàng chứ , đợi nàng sinh hạ hoàng tử thì nàng ta cũng chỉ hữu danh vô thực

Về đến Cảnh Dương Cung , Mạc Viễn đã lên tiếng xác thực

-“Nhị ca ngửi được mùi xạ hương , nhưng còn một vị thuốc khác nữa nhị ca thật sự đoán không ra . Nếu chỉ có xạ hương không thì thai nhi vốn sẽ mất sớm , không thể kéo dài chứ đừng nói chi là sinh ra được “

-“Là Tuất Mặc Canh và Đông Hàn Chi Thảo “ _Tĩnh Huyền sờ sờ chiếc nhẫn ở ngón út nhạt nhạt nói

-“Tuất Mặc Canh thì nhị ca có nghe , nhưng con Đông Hàn Chi Thảo thì ...? “

-“Đông Hàn Chi Thảo đơn thân thì chỉ là thuốc giải nhiệt , cầm máu , trị hỏa nhiệt , nhưng nếu đi chung với Tuất Mặc Canh thì có tác dụng hàn nhiệt công tâm , khi xuất huyết sẽ khiến máu huyết bị đông , Tuất Mặc Canh khắc với Xạ Hương , làm thai nhi bị biến dị , sức đề kháng kém dẫn đến chết yểu “

-“Nhưng Xạ Hương mùi rất nặng , cho dù điều chế cho hương nhẹ đi nhưng khi trộn chung cùng Tuất Mặc Canh thì sẽ làm mùi hương gia tăng rất nhiều , Bạch Vân Sinh y thuật không hề thua gì nhị ca , không thể không biết được “ _Mạc Viễn khó hiểu đặt ra vấn đề với Tĩnh Huyền

-“Muội cũng đang rất muốn biết đây “

Vừa dứt lời , một bóng dáng từ góc khuất đi ra , quỳ hành lễ với Tĩnh Huyền , lại bên cạnh nói nhỏ vào tai Tĩnh Huyền , rồi đặt vào tay Tĩnh Huyền một vật gì đó . Tĩnh Huyền nhìn nhìn rồi đưa lên mũi ngửi ngửi . Nhìn sắc mặt Tĩnh Huyền khẽ biến rồi lại cười lạnh nhìn về phía Mạc Viễn

-“Muội biết tại sao Bạch Vân Sinh luôn chăm sóc Lịch Cơ lại không phát hiện rồi “ _Nói xong lại đưa một số mảnh vụn màu nâu sậm về phía Mạc Viễn

Mạc Viễn cầm số mảnh vụn xem xét kỹ lưỡng , lại nhìn về phía Tĩnh Huyền _”Đây là ...”

-“Đúng vậy , là xuyên đông , tế tân , kim trùng mài thành bột nhuyễn nhồi thành viên rồi đốt lên , trộn lẫn với mùi xạ hương vốn có trong tẩm cung Lịch Cơ thì sẽ thanh trừ sạch sẽ bất kỳ mùi hương nào “

-“Tam muội ... làm sao muội biết rõ như vậy ? “

-“Rảnh rồi đọc sách thôi “

-“Tam muội , mặc dù bây giờ muội là hoàng hậu , nhưng từ xưa đến nay hậu cung tranh đấu rất ác liệt không có tình người ... muội nhất định phải thận trọng “

Tĩnh Huyền nhìn Mạc Viễn , không biết đang nghĩ rồi , mỉm cười rồi gật đầu . Mạc Viễn nhìn Tĩnh Huyền , lại xem xét xung quanh cung Cảnh Dương một lần nữa rồi mới cáo lui về Thái y viện .

Bóng đêm dần buông xuống , phủ lên hoàng cung xa hoa tráng lệ , màn đêm càng làm sự tĩnh mịch trong cung lan tỏa ... Tĩnh Huyền ngược nhìn lên bầu trời đen u ám , hôm nay không sao , trăng lại bị mây che ... một tiếng thở dài

-“Huyền nhi đang nghĩ gì vậy ? “ _ Cô Thần Phong ôm Tĩnh Huyền từ phía sau , cầm gác lên vai nàng

-“Ta đang nghĩ ... lòng con người thật đáng sợ “ Mắt nàng vẫn nhìn về phía trời đêm

-“Huyền nhi “

-“ Uy quyền thật sự khiến người ta giết hại lẫn nhau , đối xử với nhau thật sự quá ... giả dối “ _ Vẫn là gương mặt lạnh lùng đó , nhưng giọng nói lại buồn man mác

-“Huyền nhi , hãy tin ta , Cổ Thần Phong ta có thể lừa dối cả thiên hạ , nhưng tuyệt đối suốt đời ta sẽ không bao giờ lừa dối nàng “ _Hắn càng nói sáng siết chặt vòng tay đang ôm người con gái trong lòng

-“Phong “

Cổ Thần Phong thụ sủng nhược kinh , tay hắn run lên , đây là lần đầu tiên Huyền nhi gọi tên hắn , không phải “người “ không phải “ bệ hạ “ càng không phải “ hoàng thượng “ , giọng Cổ Thần Phong vì vui mừng mà trở nên hơi trầm

-“Ta ở đây “

Tĩnh Huyền trầm mặc một chút , nhỏ giọng thì thầm

-“Có thể sao ? “

Cổ Thần Phong nhẹ nhàng xoay người nàng lại đối diện mình , hắn nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên , để nàng nhìn thẳng vào mắt hắn . Cả hắn và nàng đều gánh trên vai rất nhiều trách nhiệm , ít hay nhiều cả hai đều trưởng thành từ sự cô độc trong quá khứ .

Có nhiều quãng đường, chỉ có thể mình mình bước, có những sự việc, chỉ có mình mình mạng .Đôi khi sự cô độc có thể giúp cho mình nhìn ra nội tâm mình trong đục, hắn hay nàng không thể chống lại tuyệt đối lịch trình của vận mệnh, có lẽ hắn từng nghĩ sẽ không có ai có thể bước theo hắn suốt đời, nhưng không... người đó đã xuất hiện

Hắn đưa tay vuốt ve gò má nồn nà của nàng , ngón tay lạnh và trắng như bạch ngọc của hắn khẽ vuốt mi tâm của nàng

-“Không phải là có thể , mà là chắc chắn , Huyền nhi “ _ Vừa nói hắn vừa cầm bàn tay nhỏ bé của nàng lên , hôn vào lòng bàn tay rồi lần lượt hôn lên các đầu ngón tay trắng hồng của nàng . Hôn xong , hắn lại cầm tay Tĩnh Huyền đặt lên ngực mình , nhìn gương mặt ngày một ửng hồng của Tĩnh Huyền mỉm cười hạnh phúc nói

-“Nàng có cảm thấy không , 20 năm nay , đây là lần đầu tiên ta cảm thấy tim mình đập như đang sống ... là sống , từ bây giờ nó sống là vì nàng “

Cổ Thần Phong nói như một lời tuyên thệ chắc chắn ,nói xong hắn lại dịu dàng ôm Tĩnh Huyền vào lòng , tay siết chặt eo nhỏ của nàng , để tai nàng áp vào ngực hắn . Nhịp tim Cổ Thần Phong đập rất nhanh , làm tim nàng cũng bị lây theo đập nhanh giống vậy , Tĩnh Huyền khẽ đưa tay vòng qua eo hắn , nàng cảm thấy Cổ Thần Phong lúc đầu hơi hơi người , sau lại như vui sướng , khí khai ôm nàng chặt hơn . Mặc dù nàng nói rất nhỏ thôi , nhưng hắn vẫn có thể nghe được

-“Cám ơn , Phong “

-“Cám ơn , Huyền “

Trong đêm tối vắng sao , mặt trăng vốn bị mây đen che khuất dần hiện rõ trên nền trời đen , ánh trăng rọi xuống hai bóng dáng đang ôm lấy nhau ở Hoàng Thạc Đài , trên mặt hai người đều là nụ cười dịu dàng , ấm áp và mãn nguyện .

Cái chúng ta có thể nắm lấy là nỗ lực và lựa chọn ... cái chúng ta khó nắm lấy chính là kết quả . Vậy nếu đã lựa chọn thì hãy nỗ lực hết mình vì lựa chọn đó dù sau này kết quả có như thế nào , chúng ta cũng không bao giờ hối hận .

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Bên nhau (H)

Sau khi nói rõ lòng mình cho đối phương biết , tối hôm đó Cổ Thần Phong cũng như mọi đêm , ôm Tĩnh Huyền ngủ đến sáng . Nàng hiểu mặc dù đã rõ lòng nhau , nhưng hắn vẫn đang chờ nàng ... chờ nàng thực sự sẵn sàng chấp nhận hắn . Một hoàng đế ở thời kỳ phong kiến , nhưng lại có thể hành động được như thế , Tĩnh Huyền cảm thấy rất cảm động . Nàng không phải là người quá xét nét nên đối với quá khứ của Cổ Thần Phong , Tĩnh Huyền cũng chỉ nghe qua cho biết . Là hoàng đế đôi khi cũng là “thân bất do kỷ “

Phòng tắm phía sau tắm điện của Tịnh Huyền được nàng bày trí rất đẹp . Thành bể là đá cẩm thạch trắng , từ cửa đi vào đến hồ đường đi được lót sỏi , phía bên trái hồ được đặt một tấm bình phong , phía sau bình phong là một giường đá , xung quang giường đặt 4 cái lò than nhỏ , đó là nơi Tiểu Hy massage thư giãn cho nàng sau khi tắm . Bình thường khi nàng tắm thì Tiểu Nhu sẽ là người chuẩn bị , sau đó Tiểu Nhu và Tiểu Hoa và thái giám sẽ canh bên ngoài , chỉ có Tiểu Hy là vào trong với nàng . Tiểu Hy có võ , lại biết xoa bóp nên lực đạo thực sự làm Tịnh Huyền rất hài lòng

-“uhmm... qua phải một chút Hy nhi “ _ Tịnh Huyền nhắm mắt nằm úp , gương mặt đầy thỏa mãn

-“Oa... thứ được gọi là tinh dầu thật sự làm da tiểu thư đẹp lên rất nhiều nha “ Tiểu Hy vừa xoa bóp vai cho Tịnh Huyền , vừa cười híp mắt khen

-“uhm, các muội mỗi lần tắm xong , dùng xoa bóp khắp người , sẽ làm thư thái , cũng giúp da lâu bị lão hóa lại càng mịn màng , còn bổ sung vitamin E cho da nữa “ _ Tịnh Huyền vừa nhắm mắt vừa nói

-“Ồ... thì ra là thế , nhưng tiểu thư , Vita...vitamin E gì tiểu thư nói là gì vậy ?“ Tiểu Hy chợt thắc mắc

-“...” haizz nàng quên mất . Tịnh Huyền giả vờ im lùn

Cổ Thần Phong sau khi phê duyệt tấu chương thì lại một mạch về Cảnh Dương Cung . Hậu cung đều biết Hoàng đế hiện giờ đều qua đêm ở Cảnh Dương Cung , ngoài nghiêng răng nghiêng lợi , mặt tức tối thì không thể làm gì hơn , một số trong các nàng có đến khóc lóc kể lể với Thái hậu , nhưng thái hậu cũng chỉ âm ừ nói sẽ nhắc nhở hoàng thượng rồi lại thôi . Cổ Thần Phong biết giờ này Tịnh Huyền nhất định đang mặc dục , hắn đi thẳng một mạch đến phòng tắm sau tắm điện , lệnh cho nô tài thái giám đứng ở ngoài cung đợi .

Vừa vào nhìn thấy một mỹ nhân đang nằm úp , trên người ngoài một mảnh lụa mỏng phủ lên phần mông căng tròn lúc ẩn lúc hiện phía dưới lớp lụa , tóc đen xỏa dài , được vén sang một bên , hai tay gác lên gối kê đầu làm bầu ngực căng tròn hiện ra hơn một nửa , làn da trắng nõn nà , ướt át , hai mắt nhắm căng làm hàng mi dài cong vút nổi bật trên gương mặt hơi ửng hồng , môi đỏ hơi cong lên như nói nói cái gì đó , miệng lại thỉnh thoảng cười cười đầy thỏa mãn . Thấy một cảnh này , Cổ Thần Phong cảm thấy có một cô khí nóng từ dưới dốc lên càng lúc càng mạnh mẽ , yết hầu không ngừng co rút ... ai za rõ ràng là giết người không dao mà . Cổ Thần Phong lắc đầu cười khổ , nhẹ nhàng đi lại gần . Tiểu Hy thấy Cổ Thần Phong định lên tiếng thì bị Cổ Thần Phong ra hiệu im lặng , Tiểu Hy hiểu ý , che miệng cười tủm tỉm , rồi hành lễ đi ra . Cổ Thần Phong lại ngồi thay chỗ Tiểu Hy , tiếp tục công việc Tiểu Hy đang dang dở . Tay vừa chạm vào làn da non mịn của Tịnh Huyền thì bất giác run lên , rồi lại di chuyển từ vai xuống lưng

-“uhmm...um... thật là dễ chịu mà , Hy nhi tay nghề càng lúc càng tốt rồi “

Hử ? Hình như có gì đó không đúng . Tịnh Huyền bỗng nhiên bật người dậy xoay lại , theo quán tính tay cầm khăn lên che người mình lại , nhìn Cổ Thần Phong tròn mắt há hốc mồm , không biết nói gì ...

Cổ Thần Phong nhìn biểu hiện của Tịnh Huyền thì dở khóc dở cười , thấy thế hắn lại vương tay , ôm Tịnh Huyền vào lòng . Thấy hắn ôm mình , hơi ấm và mùi long tiền hương từ người hắn tỏa ra làm nàng búng tỉnh . Định đẩy hắn ra thì Tịnh Huyền bất giác run lên ...tay ...tay hắn thế nhưng đang vuốt ve trên lưng nàng . Lưng tê rần , nàng cảm thấy mặt đang càng lúc càng nóng lên , chắc lúc này đỏ như trái gấc rồi . Đang đầu tranh tư tưởng có nên đẩy Cổ Thần Phong ra hay không thì lại nghe giọng trầm thấp đầy kiềm chế vang lên trên đỉnh đầu

-“Huyền nhi “

-“...”

-“Huyền nhi “

-“...”

-“Huyền nhi ... ta không chờ nổi nữa rồi “

-“...”

-“Nàng im lặng ta có thể xem là đồng ý không ? “

Vừa nói Cổ Thần Phong vừa di chuyển môi xuống vành tai Tịnh Huyền , hơi nóng phả vào má nàng , bạc môi lạnh từ từ di chuyển đến gò má trắng nõn . Tịnh Huyền mặt càng lúc càng nóng , cả người nàng cảm thấy như kiến bò toàn thân . Lúc này Mạc Tịnh Huyền chỉ thấy người nóng , mặt hoa . Lại nghe hắn thò thè gọi tên nàng “ Huyền nhi , Huyền nhi “ . Nắm chặt vật áo trên ngực Cổ Thần Phong , ngón tay vừa run vừa lúng túng giúp hắn cởi y phục trên người

Cổ Thần Phong thấy nữ nhân trón vào trong ngực hắn , không khỏi phì cười . Không ngờ bình thường nàng lạnh mặc nhưng mà ở phương diện này trông thật ...đáng yêu . Cổ Thần Phong bế Tịnh Huyền cả người đỏ bừng vì xấu hổ đi về phía hồ tắm

-“Chàng ...chàng định làm gì ? Ta tắm rồi “ _Tịnh Huyền áp ứng trả lời . Lần đầu tiên nàng cảm thấy nói với với tên nam nhân này sao khó khăn thế

-“ Thì tắm lại “ Cổ Thần Phong cười vô lại nói

Khói trắng lượn lờ , trên mặt nước được rải vô số cánh hoa . Khi hai thân mình bước vào trong bể , sóng gợn dập dờn , cánh hoa tản mát . Lúc này hai người đều không mảnh vải che thân quần lấy nhau . Trong nước , màn tay Cổ Thần Phong như mang lừa di chuyển từ đùi Tịnh Huyền đến bờ mông căng

tròn đem nằng càng áp sát vào hấn . Hấn đưa mặt lại sát mặt nằng , khi nhận thức được thì đã thấy một bạc môi lạnh trên bờ môi đỏ của nằng .

-“Á...um “ _ Hấn vậy cư nhiên mà cắn nằng

Miệng Tịnh Huyền vì đau mà há ra , Cổ Thần Phong nhanh chóng đưa đầu lưỡi của mình vào , cuốn lấy đầu lưỡi của nằng quấn quýt . Mắt Tịnh Huyền không biết vì hơi nước hay say tình mà ngày một mờ lung , từ từ hai cánh tay Tịnh Huyền vòng qua ôm lấy cổ hấn , đáp lại nụ hôn ngày một cuồng dã của Cổ Thần Phong . Nhận thấy sự đáp lại của nằng , hấn mừng như điên , nụ hôn lại càng trở nên dịu dàng như nước . Hai bầu ngực non mịn , trắng nõn của Tịnh Huyền dán chặt và nổi bật trên lồng ngực rắn chắc của Cổ Thần Phong .

-“Hítum ...ư..ư “

Làn da vừa chạm vào nền đá cẩm thạch trắng thì run nhẹ . Toàn thân hình nhỏ nhắn vì động tình mà ửng hồng càng nổi bật trên nền cẩm thạch trắng . Lưỡi Cổ Thần Phong vẫn quấn và cắn quết trong miệng nằng , tay cũng không rảnh rời chu du khắp thân thể nằng . Rời khỏi môi nằng , môi hấn từ từ rơi xuống cổ , ở xương quai xanh của nằng cắn nhẹ một cái rồi trượt xuống và dừng lại trên đỉnh núi căng tròn . Tịnh Huyền cắn cắn môi để không bật ra những âm thanh khiến người khác xấu hổ . Cổ Thần Phong hôn xung quanh bầu ngực đang run rẩy của Tịnh Huyền , bỗng há miệng ngậm lấy hạt anh đào đỏ ao của nằng . Răng trắng của hấn khẽ nhay nhay nhẹ đầu ngực của nằng ...Cổ Thần Phong nhướn mắt lên nhìn gương mặt đang có kim nén

-“Đừng cắn môi nữa “ _ hấn đưa tay lên tách môi nằng ra nhưng đầu vẫn không rời khỏi hai bầu ngực trắng sữa

-“Uhm. a.a..ha..um ... “

Tay hấn di chuyển dần xuống hạ thể của nằng , khu rùng mật cóc bị hấn vuốt ve càng tiết ra mật dịch , hấn đưa tay dò xét vào khu rùng rậm đã ướt đậm vì động tình , nhịp nhàng ra vào lúc nhanh lúc chậm ...Tịnh Huyền cảm thấy càng lúc càng kích thích , lửa tình trong người ngày một dâng tràn khó kìm chế . Cổ Thần Phong rút tay ra khỏi hang động , trên tay còn vụn vài sợi tơ bạc , hấn đưa tay lên miệng liếm nhẹ một chút , nhếch môi cười

-“Huyền nhi ...thật ngọt “

Nhìn thấy của chính mình trên tay hấn , nằng thật sự chỉ cảm thấy quần bách , muốn đập đầu cho mình ngất luôn cho rồi ! Nằng đưa hai tay che lấy mặt mình , nức nở vì xấu hổ , dù kiếp trước hay kiếp này , đây cũng là lần đầu tiên nằng gần gũi một nam nhân đến như vậy

-“Nhìn ta Huyền nhi ...gọi tên ta “ _ Hấn liếm liếm vành tai nằng rồi thì thầm

-“Phong “

-“Đúng rồi , chỉ có nằng mới được gọi tên ta “

dứt lời một vật cứng rắn nóng rực đi thẳng vào hoa huyết của nằng . Sự rách toạt đau đớn bất ngờ ập đến làm Tịnh Huyền bật khóc ...Mặc dù biết lần đầu tiên sẽ đau nhưng mà thật sự cũng quá đau đi ...

Thấy Tịnh Huyền rơi nước mắt , Cổ Thần Phong ôm càng ôm chặt lấy nằng , hôn lên mi mắt nằng , nhẹ nhàng vỗ về nói

-“Đừng khóc , một chút nữa sẽ hết đau thôi ...Huyền nhi ngoan đừng khóc “

-“Ta mới không phải con nít , đừng dỗ ta như vậy “ _ Tịnh Huyền hích hích vài tiếng , kim nước mắt bắt mặn lên tiếng

-“Uh, nằng không phải con nít , nằng là phụ nữ ...là người phụ nữ của Cổ Thần Phong ta “

Nói rồi hấn thẳng lưng , nâng hông nằng lên để hai chân nằng kẹp chặt eo hấn , bắt động luật động . Tịnh Huyền cảm thấy kích tình trong lòng ngày một dâng lên , cảm giác đau đớn phía dưới dần dần được thay thế bằng sự khoái lạc và say mê ...hấn động mỗi lúc một nhanh ...cuối cùng hấn găm lên , cự long phun toàn bộ bạch dịch trong cơ thể nằng , hấn ngã xuống ôm lấy nằng , xoay lại để nằng nằm up trên người hấn . Cổ Thần Phong vuốt ve tấm lưng trắng nõn mướt mồ hôi của nằng , cảm thấy rất mãn nguyện . Tịnh Huyền mệt đến nỗi nhấc tay lên cũng không nổi nữa , nằm thờ hờn hên trên ngực Cổ Thần Phong .

-“Phong “

-“Ta đây “ _ Cổ Thần Phong vừa vuốt vừa vỗ lưng nằng đáp lời

-“Đừng bao giờ để ta phải hối hận cho quyết định ngày hôm nay “

-“Sẽ không “

Trả lời một cách dứt khoát như chém đinh chặt sắt khẳng định với Tịnh Huyền . Hấn nhắm mắt hôn lên mái tóc đen mượt xõa dài của nằng . Nghi ngời một chút , hấn bế nằng xuống hồ tắm rửa sạch sẽ cho cả hai , biết nằng đã mệt và lại đây là lần đầu tiên , Cổ Thần Phong kìm chế dục vọng , lấy vài lụa trên bình phong , bao bọc lấy nằng rồi bế nằng về tắm điện .

Đặt Tịnh Huyền lên giường , bản thân mình cũng tháo giày rồi chui vào chung chăn với nằng . Hấn kéo nằng lại ôm vào lòng , Tịnh Huyền ngoan ngoãn nằm trong vòng tay rắn chắc của Cổ Thần Phong . Giờ đây bọn họ không phải là hoàng đế , hoàng hậu gì cả , bọn họ bây giờ chỉ đơn giản là một đôi phu thê hạnh phúc bên nhau .

Mặc kệ sự tranh đoạt trong hậu cung , mặc kệ những âm mưu thâm hiểm ... lúc này chỉ cần được ở bên nhau , ngủ một giấc thật ngon là đủ rồi . Chuyện ngày mai vậy thì để ngày mai tính .

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Trộm long tráo phụng

Hoàng Hạc Lâu hôm nay đặc biệt nhộn nhịp , vì đoàn hát An Nghệ nổi danh các quốc hôm nay sẽ biểu diễn tại hoàng cung Tuệ Quốc . Ngoài phi tần hậu cung , các vị nữ quyền cao quý đều được vào cung xem hát . Rất nhiều người muốn lợi dụng cơ hội này để được gặp hoàng thượng , muốn đưa con gái mình vào cung . Nhìn xem , ai ai cũng trang điểm điểm lệ , quần áo thướt tha , trang sức rực rỡ .

Chỗ ngồi hàng đầu , gần sân khấu nhất là của Thái hậu , hoàng đế và hoàng hậu , phía sau bên trái thì lần lượt là Quý phi , phi , tần , quý nhân , tài nhân . Ở giữa thì là các hoàng tử công chúa , hoặc hoàng thân quốc thích . Phía bên phải là chỗ dành cho gia quyến quan lại , dẫn đầu là phu nhân tướng quân , thừa tướng , quan lại các phẩm .

Lịch Cơ đang được bao vây bởi một đám phi tần , nữ quyền hết chúc mừng đến nịnh bợ thì một giọng the thé vang lên

–“Thái hậu nương nương giá lâm , Hoàng hậu nương nương giá lâm “

Thái hậu mặc một thân áo màu tím sẫm , hoa văn uốn lượn trên thân áo , trên đầu là phục sức bách điều triều dương . Tĩnh Huyền dìu thái hậu , mặc một thân áo bào màu đỏ , viền áo trắng , thân áo được thêu hoa cúc bằng chỉ vàng . Trên đầu là phục sức hoa thu , lấy hoa cúc làm chủ đạo . Dìu Thái Hậu vào chỗ ngồi , rồi bản thân nàng ngồi về chỗ của mình . Hôm nay Cổ Thần Phong không đến , nàng có thể cảm nhận được sự thất vọng cả rất nhiều nữ nhân nơi đây

Được thái hậu cho phép an tọa , các nữ quyền về chỗ của mình . Tĩnh Huyền nhìn về phía mẫu thân , thấy bà cũng đang nhìn mình mỉm cười , Tĩnh Huyền gật đầu cười đáp lại . Thừa tướng phu nhân ghen ghét nhìn nàng như muốn ăn tươi nuốt sống nàng vậy . Tĩnh Huyền biết vậy cũng chỉ nhếch môi cười khẩy .

Cái gọi là đoàn hát của cổ đại thực sự giống như đoàn hát bội , mà nàng là con người hiện đại , nghe cái này cảm thấy rất nhàm chán . Nàng thật sự muốn ngủ gục đến nơi rồi , thậm chí dài trong lòng , Tĩnh Huyền cảm thấy rất muốn rời đi . Nhìn xung quanh tìm tìm , Tiểu Nhu hiểu chuyện , cúi xuống nói nhỏ bên tai Tĩnh Huyền

–“Nương nương , thập thất công chúa ngồi ở hàng cuối phía dưới kia “

Tĩnh Huyền gật đầu . Mặc dù là công chúa nhưng thân phận mẫu thân Cổ Tư Hoàn không cao quý ở trong cung , nên bị xếp ngồi xa cuối hàng . Cuối cùng thì buổi biểu diễn cũng kết thúc , mọi người vỗ tay rất nhiều , thái hậu khen thưởng cũng rất hậu hĩnh . Sau khi xem hát xong thì có buổi tiệc chiêu đãi gia quyến quan lại . Thái hậu sau khi xem hát thì bảo không khỏe , nên mọi chuyện giao lại cho hoàng hậu là nàng .

–“Hoàng hậu nương nương cát tường “ _ mọi người đồng loạt hành lễ

–“Bình thân , ban tọa “ _ nhìn lướt qua một lượt , nàng mỉm cười ra lệnh

Nheo neho mắt , Tĩnh Huyền thấy Cổ Tư Hoàn đang cúi đầu ngồi ở một góc phía xa . Không ai nói chuyện với nàng , Tĩnh Huyền thấy vậy , cầm khăn tay che miệng , nhẹ giọng băng quơ lên tiếng

–“ Bàn của thập thất công chúa có vẻ xa cách mọi người quá , hãy lên đây ngồi gần bên cung cũng tiện trò chuyện với mọi người “ _ Vừa nói xong , nô tài liền kê một bàn gần chỗ Tĩnh Huyền

Mọi người nghe thấy thế thì trở mắt nhìn , rồi lại bắt đầu bàn tán . Mấy công chúa khác nhìn Cổ Tư Hoàn đầy ghen tị . Cổ Tư Hoàn chỉ biết ngượng ngùng tạ ơn rồi lên chỗ mà Tĩnh Huyền sắp xếp cho nàng . Tĩnh Huyền ngồi trò chuyện với mẹ mình và Cổ Tư Hoàn , thì bỗng nghe phía dưới một giọng nói mang tâm tình đùa giỡn

–“Thập thất công chúa cũng thật là có phúc , được hoàng hậu thương yêu “ _ Ngũ công chúa lên tiếng

–“Ngũ muội thật là , thập thất muội tám tuổi mới vào cung , lại không có mẫu thân dạy dỗ , nên tất nhiên hoàng hậu phải thương thập thất muội hơn một chút rồi “ _ Nhị công chúa lên tiếng

–“Cung ở đất phong cũng gọi là cung sao ? Hoang vu dơ bẩn chết đi được “ ngũ công chúa vẻ mặt khinh bỉ cười nói

-“ Nghe nói mẫu thân thất thất công trước kia là uyển sa nữ , cũng có một đoạn nhân duyên ngắn ngủi với tiên đế , thật làm người đời ngưỡng mộ nha” _
Lịch Cơ dùng khăn che miệng cười hỏi

-“Lịch Cơ nương nương thật biết nói đùa , phải gọi là biết tận dụng cơ hội mới đúng “ _ Đại công chúa giễu cợt đáp lời

Thấy mắt Cổ Tư Hoàn càng lúc càng đỏ , chỉ biết cúi đầu nắm chặt vạt áo , hai vai run lên . Tĩnh Huyền không nhanh không chậm nhẹ nhàng nói

-“Tiên đế há để cho các công chúa và quý phi đem ra bàn tán sao ? “

Bầu không khí bỗng trở nên dè dặt , mọi người len lén nhìn sắc mặt của vị hoàng hậu ngồi trên ghế chủ vị kia . Mọi người không dám nói gì . Lịch Cơ thấy vậy , xem thường lên giọng

-“Mọi người cũng chỉ vì ngưỡng mộ một đoạn tình yêu của một uyển – sa – nữ thôi mà , hoàng hậu thật không nên nói quá nha “

-“Đó là chuyện của tiên đế , bổn cung thấy các muội cũng thật rảnh rỗi quá rồi chẳng ? Vậy không bằng về chép một ngàn lần Nữ Huân đi nhi ?

Tĩnh Huyền nâng tách trà thổi thổi vài hơi , lại nhướn mắt nhìn Lịch Cơ đang tức đến nghiêng răng nghiêng lợi . Tướng quân phu nhân thấy bầu không khí thật không tốt , vốn là người yêu chuộng sự bình an , tiến lên cười khuyên nhủ

-“Hôm nay là ngày vui , mọi người vui vẻ nói chuyện với nhau là tốt rồi . Hoàng hậu có thể nể mặt thân phụ cùng mọi người lại Hoa Uyển thưởng hoa không ạ , mua thu hoa cúc thật sự rất đẹp “

Thấy mẫu mình đã lên tiếng khuyên nhủ , nàng tất nhiên buông lỏng tâm tình , miệng mỉm cười , mọi người thấy thế cũng khẽ thở hắt ra xem như nhẹ lòng . Hoàng hậu này mặc dù lúc nào cũng lạnh lạnh rồi cười cười ai biết được nàng ta thế nào , chưa kể dạo gần đây hoàng thượng rất sủng ái hoàng hậu , hầu như độc sủng hậu cung , nên dù bằng mặt không bằng lòng , cũng không ai dám đắc tội ra mặt với nàng ta . Thừa tướng phu nhân thấy vậy , len lén đưa mắt về phía Lịch Cơ , nàng ta hiểu ý liền gật đầu .

Mọi người sau khi nghe hoàng hậu hạ lệnh cùng đi thưởng hoa , thì lần lượt đứng lên theo sau nàng . Không hiểu phía sau bỗng xảy ra chuyện gì chỉ nghe một tiếng “ Á “ vang lên .Lần trong đám đông , một đôi tay mờ ám đẩy Tướng quân phu nhân về phía Lịch Cơ , chỉ thấy nàng ta ngã xuống đất ôm bụng , mọi người xung quanh hốt hoảng

-“A...aaa bụng... bụng ta đau quá “

-“Nương nương “ _ một đám nữ nhân nhón nháo

-“Truyền thái ymau truyền Bạch thái y “ _ Thừa tướng phu nhân mặt giận giữ hét lớn

Tĩnh Huyền thấy vậy mặt khẽ biến sắc , lại nâng mẫu thân của mình đứng dậy , hạ lệnh đưa Lịch Cơ về nội điện . Trong lúc mọi người đang hỗn loạn , thừa tướng phu nhân lên cho nô tài thông báo cho Thừa tướng để sắp xếp .

Chuyện Lịch Cơ bỗng nhiên sinh non mau chóng được thông báo cho thái hậu và Cổ Thần Phong . Nhưng lúc đó thái hậu đang ở phật đường , không ai dám làm phiền , Cổ Thần Phong thì đang nghị sự , nghe thái giám thông truyền cũng gật đầu rồi dặn dò thái y đến coi Lịch Cơ .

Thừa Tướng nhận được tin , hừ lạnh rồi đến một gian mật thất , bên trong nuôi rất nhiều thai phụ đang ở thai kỳ thứ 7 Lịch Cơ . Nhìn một lượt tất cả , ánh mắt độc ác lóe lên gầm gọng hạ lệnh .

-“Mổ bụng tất cả , chừng nào có nam hài thì thôi “

Tiếng la hét cầu xin vô vọng bao trùm cả căn phòng , đao vung lên một cách tàn nhẫn , máu đỏ vung đầy sàn , Lịch tướng chỉ neo đôi mắt nguy hiểm nhìn tất cả . Cảnh tượng đáng sợ này đã bị hắc y nhân trong bóng tối chứng kiến toàn bộ , mặc dù đối diện gió tanh mưa máu không ít , nhưng chứng kiến cảnh mổ bụng lấy trẻ ra , nếu là bé gái thì bị vứt xuống sàn nhà một cách không thương tiếc không khỏi khiến lòng người rét run ...thật tàn nhẫn .

Lúc này bên trong Hàm Phúc Cung cũng không khá hơn , Lịch Cơ đau đớn dần xé trên giường . Bạch Vân Sinh kê thuốc thúc sinh cho Lịch Cơ , trông lúc thấy một bà đỡ bê thau nước màu đỏ ra thì hấn hoảng hồn , chạy vội lại nhìn thau nước

-“Đây là ...”

Bạch Vân Sinh không khỏi lạnh người , hấn là thái y bao nhiêu năm sao không biết đây là gì chứ . Hấn nhanh chóng chạy vào bên trong , lấy ngân châm ra bắt đầu châm cứu những mạch quan trọng cho nàng ta , xong lại quay ra nói nhỏ vào tai đệ tử của hấn , tên đệ tử hiểu ý gật đầu rồi chạy đi .

Khốn kiếp , do hấn quá sơ xuất , cũng may hấn có thể cứu chữa được , nếu không Lịch Cơ một xác hai mạng rồi . Biết chất độc tất nhiên Bạch Vân Sinh cũng hiểu công dụng đáng sợ của độc , như vậy đứa trẻ ...

Bên ngoài tửam điện , Tĩnh Huyền cùng càn phi tần cũng đang ngồi đợi . Tướng quân phu nhân cũng hoảng sợ mà trắng bệch mặt , nếu vượt qua thì không nói gì , nhưng lỡ có bất trắc gì không phải bà phải mang tội mưu sát hoàng tử sao ...Tĩnh Huyền thấy mẫu thân mình lo sợ , cầm lấy tay bà vỗ vỗ như bảo bà an tâm đi , xong quay sang nhẹ giọng ra lệnh

-“Tướng quân phu nhân đã mệt rồi , hãy đưa phu nhân hồi phủ đi “

Thừa tướng phu nhân thế vậy , bỗng khóc lên ai oán , nhìn sắc mặt như muốn ngất xỉu , vừa khóc vừa nói

-“Nữ nhi của thần thật là mệnh khổ ... huhu hoàng hậu nương nương không nghĩ cho Cơ nhi cũng phải suy nghĩ cho hoàng tự hoàng gia chứ “

Tĩnh Huyền xoay lại , mảy nương lên , con người nheo lại , hơi thở đầy nguy hiểm , từ từ tiến lại gần chỗ Thừa tướng phu nhân đang được vài phi tần và công chúa đỡ lấy

-“Ý của thừa tướng phu nhân là sao ? “

-“Hoàng hậu nương nương trong lòng hẳn biết , cần gì thần phụ phải nói ra “ bà ta nước mắt giàn dụa nói

-“Bổn cung không cần biết gì cả , chỉ biết Tướng quân phu nhân vì muốn đỡ Lịch quý phi mà tay bị thương , giờ phải hồi phủ nghỉ ngơi “

Tĩnh Huyền nhếch môi khinh thường nói , lại ra hiệu cho thái giám đưa tướng quân phu nhân về phủ , sợ ở lại thế nào cũng bị người ta gây bất lợi . Mẫu thân nàng tuy lớn tuổi , nhưng từ nhỏ được yêu thương ở một gia đình bình thường hạnh phúc , khi lấy phụ thân nàng cũng một vợ một chồng , làm sao hiểu được những âm mưu này . Vậy thì cách an toàn nhất là đưa mẫu thân mau chóng rời khỏi cung , chuyện trong cung hãy để một mình nàng chống đỡ , lại nói ...không phải còn Cổ Thần Phong nữa sao ?

Thừa tướng phu nhân thấy thế thì rất uất ức , nhưng không cách nào , chỉ biết khóc lóc , lo lắng , mỗi lần nghe tiếng Lịch Cơ la đau cơ hồ tâm tình bà ta đều dật thót . Trong lòng luôn luôn khẩn cầu “ nhất định phải là con trai , nhất định là con trai “

Quay lại trong tấm điện , bà đỡ tay run run , cầm một hài tử sơ sinh mình đầy máu me , không có mắt , lại mọc thừa ra một bàn chân , cả người nổi đầy ban tím , trông rất ghê người . Bạch Vân Sinh nhìn không khỏi hoảng hồn , trong phòng lúc này lại có thêm một đám hắc y nhân , hai bà đỡ , cùng mấy nô tì đềukhông dám lên tiếng .

Bạch Vân Sinh đưa tay lên mũi của đứa bé , quả nhiên ... không sống được . Một hắc y nhân tiến lên , đưa một cái giỏ cho Bạch Vân Sinh , mở ra bên trong là một đứa bé , hẳn hiểu ý , đưa đứa bé đã chết cho hắc y nhân , bỗng lấy bé trai đưa cho bà đỡ .

-“Các người ai dám hé ra nửa lời ...Giết – không – tha “

Hắc y nhân sau khi nói xong thì biến mất , trong tấm điện tiếng khóc của trẻ con vang lên . Bà đỡ bỗng em bé được bọc trong chăn gấm ra ngoài , vừa run vừa thông báo

-“Bẩm hoàng hậu nương nương , là một hoàng tử “

Tĩnh Huyền nghe xong , chỉ cười nhạt “ quả nhiên là vậy “ , nhưng điều làm nàng cảm phục hơn là y thuật của Bạch Vân Sinh thật đáng nể . Thừa tướng phu nhân nghe thông báo là hoàng tử thì không khỏi vui mừng , nhìn Tĩnh Huyền đầy khiêu khích . Mấy vị nương nương , công chúa còn ở lại thì không ngừng chúc mừng thừa tướng phu nhân . Cổ Tư Hoàn thấy vậy , lặng lẽ lại đỡ tay Tĩnh Huyền như an ủi . Tĩnh Huyền quay mặt nhìn nàng ta , trong mắt đầy thâm trầm suy nghĩ , cuối cùng lắc đầu thờ dài , rồi bảo nàng ta về cung của mình đi , Cổ Tư Hoàn hơi do dự áp ứng nhìn Tĩnh Huyền xong lại quay đầu theo thái giám về cung .

Tĩnh Huyền sau khi dặn dò nô tì chăm sóc cho Lịch Cơ thì hồi Cảnh Dương Cung . Lúc bóng dáng đỏ rực của Tĩnh Huyền rời khỏi Hàm Phúc Cung thì phía sau một ánh mắt đầy nguy hiểm đáng sợ , hai tay nắm chặt chiếc khăn tay thêu hoa cúc như muốn xé rách ra “Bạch Vân Sinh không hổ là Y Thần ... như vậy mà cũng sống được ...hừ “

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Kẻ trong bóng tối

Trong Cảnh Dương Cung , Tĩnh Huyền chống tay một bên má , về mặt thờ ơ không biết đang suy nghĩ cái gì . Tiểu Linh thì về mặt lo lắng nóng nảy đi qua đi lại khó hiểu hỏi Tĩnh Huyền

-“Tiểu thư , người xem giờ phải làm sao , thế nào Lịch quý phi đó cũng quay sang đối phó với tiểu thư “

-“Đối phó ta ? Ta cũng đang chờ xem “

Tĩnh Huyền nhếch môi khinh thường nói , thật sự đối với nàng Lịch Cơ chỉ như một con hổ giấy , cho dù nàng hay Cổ Thần Phong không ra tay , chỉ sợ có kẻ trong bóng tối cũng không buông tha cho Lịch Cơ ... thật sự kẻ đó là ai ? Đắc phi ? Lương phi ? Thục phi hay? Mạc Viễn buông tách trà , rồi nhìn Tĩnh Huyền cười cợt nói

-“Bạch Vân Sinh vốn có thiên bẩm về y dược , hần dụng thuốc như thần , độc tính của Đông hàn chi thảo kết hợp với Tuất mặc canh mà hần nhìn qua đã có thể giải được , còn giữ được mạng cho Lịch quý phi , nhị ca cảm thấy hổ thẹn ghê nha “

-“Nhưng hần cũng thật đáng thương ...”

Nàng cảm thấy cuộc đời thật bi ai , vì quyền lợi cá nhân mà không tiếc hi sinh tính mạng người khác , vì lợi ích cá nhân mà sẵn sàng lợi dụng tình cảm của người khác . Tình yêu thật sự làm con người mù quáng . Đang mãi miết suy nghĩ thì lại nghe Mạc Viễn cảm thán một câu

-“Hỏi thế giantình là gì ? “

-“Nhị ca , không ngờ huynh lại sến như vậy ? “ Tịnh Huyền cười cười trêu chọc

-“Sến ? Nghĩa là gì đây tam muội ? “ Mạc Viễn nướng mi cao giọng đầy thích thú hỏi

-“...”

-“Huyền nhi luôn có những từ ngữ khó hiểu “

Cổ Thần Phong từ bên ngoài đi vào . Mạc Viễn thấy vậy vội vàng hành lễ , Tịnh Huyền thì vẫn ngồi trên ghế dường như chẳng thèm nghe . Mạc Viễn thăm nghĩ trong lòng , hoàng đế cũng thật sùng ái muội muội ...nhìn xem , nhìn thấy hoàng đế mà chẳng thèm hành lễ . Chưa kịp nghĩ xong đã thấy bạn hoàng đế lon ton lại chỗ Tịnh Huyền đang ngồi . Mạc Viễn không khỏi lắc đầu

-“Vi thần xin cáo lui “

-“Nhị ca đi thông thả , Tiểu Nhu tiễn nhị ca “

Sau khi Mạc Viễn rời đi , Cổ Thần Phong ra lệnh cho tất cả lui ra . Một lúc sau khi dùng bữa tối với Tịnh Huyền xong , hần lại cùng nàng lên Hoàng Thạc Đài . Hoàng Thạc Đài bây giờ gần như là nơi “hẹn hò “ mỗi đêm của hai người . Ôm Tịnh Huyền đang nằm nghiêng trên ghế quý phi , đầu nàng gối trên bờ vai vững chắc của hần , tóc đen xõa dài , một ít được cố định bằng lụa tơ trắng được thắt nơ bướm . Cổ Tịnh Phong cảm giác trên đầu nàng , hai tay ôm nàng từ phía sau , nhắm mắt dưỡng thần .

-“Phong “

-“Ta ở đây “

-“Đứa bé đó ...? “

-“Lịch Tả Thân (tức cha Lịch Cơ) đã mổ bụng 11 thai phụ và giết 10 đứa bé gái mới sinh . Còn đứa trẻ của Lịch Cơ vừa sinh ra ...đã chết ? “

Vừa nghe Cổ Thần Phong nói xong , Tịnh Huyền không khỏi rùng mình . Mổ bụng thai phụ lấy trẻ sơ sinh , thật sự quá độc ác , lòng lang dạ sói rồi . Đôi mắt hạnh của nàng hơi sụp xuống , hàng mi cong run nhẹ , môi đỏ mím lại khẽ nói

-“Nếu được , hãy để đứa trẻ đó một con đường sống “

-“Được “

-“Cám ơn, chàng thật tốt “

-“Ta luôn tốt với nàng ...Thế nàng cảm ơn ta như thế nào đây ? “

Nói đoạn Tịnh Huyền xoay người lại nhìn thẳng vào mắt Cổ Tịnh Phong , trong mắt hai người lóe lên rồi nhanh chóng vụt tắt . Tịnh Huyền chủ động hai tay ôm cổ , dâng môi thơm ngát áp vào bạc môi mỏng khiêu gợi của Cổ Thần Phong . Cổ Thần Phong thấy thế , đưa lưỡi liếm liếm bờ môi mềm mại rồi bắt đầu càn rỡ đưa lưỡi vào trong khoang miệng Tịnh Huyền . Cái lưỡi cương nghị của hần không ngừng cuốn lấy , trêu chọc cái lưỡi thơm tho của nàng .

Tịnh Huyền cảm thấy hơi thở mỗi lúc một nặng nề , một bàn tay mang lửa rực đang lần mò vào làn váy lụa của nàng , mang theo lửa tình di chuyển từ đầu gối , dần dần lên đùi xoa nắn một chút , Tịnh Huyền cũng đưa tay vào trong vạt áo của Cổ Thần Phong ...Kích tình đang một dâng trào thì trong bóng đêm một đám hắc y nhân xuất hiện , đao nhắm thẳng về phía Tịnh Huyền

-“Mạc Tịnh Huyền , nạp mạng đi “

Nhưng không ngờ , cùng lúc Cổ Thần Phong rút ngân châm trên đùi Tịnh Huyền phóng về phía đám hắc y nhân , lập tức 4 hắc y nhân ngã gục . Tịnh Huyền cũng rút phi đao trong vạt áo Cổ Thần Phong phi thẳng vào đầu một hắc y nhân . Đám sát thủ thấy vậy hơi hoang mang , vội vàng trấn tĩnh lại , tấn công ngoan độc về phía Tịnh Huyền . Cổ Thần Phong phát hiện , đám hắc y nhân này ra đòn sát ý hoàn toàn nhắm vào Tịnh Huyền .

Tịnh Huyền mặc dù ở hiện đại có học võ , nhưng chỉ là karate với nhu đạo , thân thủ nhanh nhẹn là vì hay tập luyện thể thao nên đối với võ công cổ đại , thật sự là điểm yếu của nàng . Mặc dù tình thế hỗn loạn nhưng Tịnh Huyền vẫn di chuyển né tránh , phối hợp rất hợp lý với Cổ Thần Phong . Mười mấy

tên hắc y nhân bao vây thu hút sự chú ý của Cổ Thần Phong để hấn khó nhân bảo vệ Tịnh Huyền , một tên hắc y nhân thấy thế lao về phía nàng , trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc , Tịnh Huyền từ trong tay áo vung một thứ bột lấp lánh về phía tên sát thủ .

Tay và mặt tên sát thủ tiếp xúc với thứ bột lấp lánh dần thối rữa , lở loét , hấn kêu la một cách thảm thiết rồi gục xuống . Đám hắc y nhân thấy vậy không khỏi toát mồ hôi lạnh nhìn đông bầy nhây kia . Cổ Thần Phong thừa lúc bọn chúng phân tâm vung chưởng đánh tới , bàn tay mang theo nội lực sắt như đao xoẹt ngang ...đầu đám hắc y nhân lia khỏi cổ .

-“Huyền nhi , nàng không sao chứ “

Cổ Thần Phong chạy về phía nàng , lo lắng xem xét trước sau , thấy nàng không sao mới ôm nàng vào lòng . Vừa rồi tim hấn như muốn rút ra ngoài , vòng tay ôm nàng vẫn còn chút run rẩy

-“Ta không sao “

Đúng lúc này , Tiểu Nhu , Tiểu Hoa , Tiểu Hy , Thảm cô cô mới chạy lên , thấy một cảnh đầy máu me không khỏi hoảng sợ , nhưng thấy nàng không sao , còn đang yên ổn trong vòng tay của hoàng thượng thì mới thở phào nhẹ nhõm .

Tiểu Hy lại gần một trong mấy cái xác đang nằm la liệt , giật chiếc khăn đen che mặt của tên sát thủ ra , chân mày nhíu lại , quay sang nhìn Tiểu Hoa gật đầu .

-“Tiểu Thư , là người của Hạ Cư Trai “ _ Tiểu Hoa nói

-“Hạ Cư Trai “

-“Đúng vậy tiểu thư, người xem trên má trái của tất cả bọn chúng đều có đóng dấu chữ Hạ " _ Tiểu Hy giải thích

Cả Cổ Thần Phong và Tịnh Huyền đều không khỏi ngạc nhiên . Hạ Cư Trai là tổ chức sát thủ lớn an nguy ở Bắc Sở , trước nay chỉ nhận ám toán người trong giang hồ ở Bắc Sở, không đụng đến quan lại từ nhị phẩm trở lên vì không muốn phiền phức . Tất cả sát thủ gia nhập Hạ Cư Trai đều bị đóng chữ "Hạ" bên phía má trái . Vốn xưa nay Bắc Sở và Tuệ Quốc giao hảo rất tốt , tại sao lại phái sát thủ tới ám sát ? Sát ý Cổ Thần Phong tỏa ra ngày một đáng sợ , con ngươi đen sắt lạnh , bạc môi mỏng nhếch lên cười trông thật sự rất phong tình sát ý . Đột nhiên như hiểu ra điều gì , không hẹn mà gặp Cổ Thần Phong và Tịnh Huyền nhìn nhau , rồi bật cười .

Cả đám sát thủ chỉ nhắm vào nàng , nếu thật sự Bắc Sở có ý gì , đáng lẽ phải nhắm vào Cổ Thần Phong mới đúng . Nếu vậy , kẻ ra lệnh cho đám sát thủ chẳng qua vì ích lợi cá nhân mà thôi . Mà kẻ vì ích lợi cá nhân nhắm vào nàng thì tất nhiên sẽ ở trong hậu cung , kẻ ở trong hậu cung Tuệ Quốc nhưng có thể ra lệnh cho sát thủ Bắc Sở quốc vậy không phải là gian tế Bắc Sở sao ? Nếu thật sự kẻ trong bóng tối ở hậu cung cũng là gian tế của Bắc Sở ... vậy sẽ sớm gặp nhau thôi . Tịnh Huyền nhếch môi cười nhẹ nghĩ

Bên này ,Cổ Thần Phong ra lệnh cho hạ nhân dọn dẹp hết xác hắc y nhân , rồi cùng Tịnh Huyền về tắm điện .

Ở một cung điện khác , một nữ nhân ngồi trên ghế chủ vị , gương mặt ẩn hiện trong bóng tối , tay cầm một chiếc khăn thêu hoa cúc đang ngồi nghe một tên sát thủ báo cáo lại . Đôi mắt nàng ta càng ngày càng sắt lạnh ...nhanh như chớp , bàn tay trắng như bạch ngọc càng làm nổi bật những móng tay đỏ rực xuyên thủng lòng ngực hắc y nhân . Nhìn xác hắc y nhân gục trên đất không khỏi hừ lạnh

-“Thất bại còn dám quay về gặp ta ! Vô Dụng “

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Triền miên (H)

Bé Tịnh Huyền vào tắm điện , cẩn thận thay y phục cho hấn và nàng xong . Hấn cầm tay Tịnh Huyền kéo nàng vào lòng ngực , để nàng ngồi trên đùi hấn , trầm giọng nói

-“Bỗng nhiên ta cảm thấy mình thật vô dụng “

-“Uhm ... “ _ Tịnh Huyền nương theo dựa vào bã vai hấn băng quơ đáp

-“...”

-“Ta có thể tự bảo vệ mình “

-“Nhưng ta muốn bảo vệ nàng”

Tịnh Huyền rời khỏi bã vai của hắn , nhìn vào đôi mắt đen hẹp dài của Cổ Thần Phong . Trước đây trong đôi mắt đen ấy ngoài sự tĩnh lặng còn có sự tự tin ... sự tự tin tuyệt đối vào bản thân , nhưng lúc này , nàng lại thấy thấp thoáng trong ánh mắt ấy có sự bất lực và lo lắng . Không hiểu sao trong lòng nàng cảm thấy ấm áp , chuyện vừa rồi hẳn đã làm nam nhân này rất lo lắng . Tịnh Huyền nâng môi in lên khóe miệng Cổ Thần Phong một nụ hôn , mỉm cười nói :

-“Phong , ta muốn là sánh vai bên chàng là một người vợ chứ không phải là gánh nặng . Chàng đã hứa sẽ tin tưởng ta , nhớ chứ ?”

-“Được , ta tin nàng”

Trầm mặc một chút , Cổ Thần Phong tin tưởng đáp lại nàng . Đúng vậy , Mặc Tịnh Huyền là thể tử của hắn , hắn tất nhiên muốn bảo vệ nàng một cách tốt nhất ... nhưng như vậy đồng nghĩa với việc hắn xem nhẹ khả năng của nàng . Hắn tin tưởng thể tử của hắn nói được làm được . Dù vậy , hắn sẽ ở phía sau , lặng lẽ bảo vệ nàng !

Nghĩ xong Cổ Thần Phong cuối xuống , hôn lên môi nàng , nhay nhay nhẹ bờ môi đỏ mọng . Tịnh Huyền gần đây mới phát hiện , phu quân của nàng rất thích cắn gặm nha , không biết hắn có phải tuổi chó không nữa ? Cắn nhẹ bờ môi nàng xong hắn lại đưa lưỡi vào trong khoang miệng thơm tho không ngừng càn quét bên trong . Tịnh Huyền ngượng ngùng đáp lại hắn .

Hắn nhẹ nhàng đỡ nàng nằm xuống giường , một cánh tay làm gối cho nàng kê đầu , bàn tay thuận tiện treu đùa ở vành tai và cổ nàng . Tay còn lại cũng không rảnh rồi bắt đầu tháo thắt lưng của nàng , rồi từ từ luồn tay vào trong ... áo yếm phía trong cứ thế mà tuột xuống . Tịnh Huyền cảm thấy hơi thở mỗi lúc một nặng nề , vài sợi bạc chảy xuống cổ rồi tuột xuống xương quai xanh của nàng . Cổ Thần Phong không ngừng đốt lửa trên người nàng ... bàn tay xoa bóp bầu ngực trắng nõn , ngón cái và ngón trỏ không ngừng vân vẽ viên hồng ngọc trên đỉnh tuyết trắng ...

-“Ừm.a..ha...aa...um...”

Cổ Thần Phong thấy Tịnh Huyền thở gấp một cách khó chịu , không nóng vội , môi bắt đầu di chuyển dần xuống cổ nàng rồi xuống ngực ... đầu lưỡi vừa chạm nhẹ nhích nhích treu chọc viên hồng ngọc đã nghe Tịnh Huyền rên lên một tiếng . Miệng Cổ Thần Phong kéo ra một nụ cười hài lòng , rồi ngậm lấy hạt anh đào đỏ bắt đầu mút mát . Song song đó , tay hắn cũng bắt đầu di chuyển dần xuống phía dưới , đầu tiên là ở vùng bụng phẳng lì của nàng , bàn tay hắn không ngừng vẽ vòng tròn khiêu khích , xong lại trượt xuống dưới lượn lờ trên hai bắp đùi trắng nõn của nàng . Nhẹ nhàng tách hai chân nàng ra , bàn tay hắn áp lên khu rùng đen nhánh bắt đầu vuốt ve .

Đôi mắt Cổ Thần Phong cười đầy tà ý , bàn tay đang vuốt ve ở đảo nguyên của nàng bỗng dừng lại , rồi cầm lấy bàn tay nhỏ đang nắm chặt đệm giường kiểm chế kích tình , đem bàn tay nhỏ của nàng áp lên long cự cứng rắn và nóng rực của hắn , phả hơi nóng thì thâm bên tai nàng

-“Huyền nhi , giữ nó”

Tay nàng bất ngờ bị áp lên một vật mà ” ai cũng biết là gì “ , mặt nàng đỏ như muốn xuấ huyết , tay hơi lúng túng cầm lấy cự vật . Được bàn tay nhỏ ấm nóng chạm vào , một luồng nóng rực dâng trào , ngón tay không an phận của Cổ Thần Phong bằng đầu tách hai cánh hoa mềm mại ẩn mình trong đào nguyên ra , từ từ tiến vào ... ngón tay được da thịt nàng bao bọc không bắt đầu vào ra thần tốc . Hơi thở của Tịnh Huyền cũng dồn dập theo nhịp điệu mà Thần Phong mang lại .

-“A...a... Phong ...ta... ta chịu...không...nổi”

-“Huyền ...Huyền ...đội ta”

Dứt lời , Cổ Thần Phong rút ngón tay mang đầy dịch thể của Tịnh Huyền , đem cự long đến cửa đảo nguyên , đem hai chân nàng kẹp chặt hông hắn , thẳng lưng , nâng eo nàng dứt khoát tiến vào

-“A...aa ha ...a...um...r...r”

Tịnh Huyền gương mặt đỏ hồng rên rỉ , tiếng ni non đầy non nót ngọt ngào càng làm Cổ Thần Phong thêm kích động . Thiên hạ dưới thân đầy quyến rũ , hai ngón nói căng tròn trắng nõn , theo nhịp luật động của hắn mà không ngừng lên xuống . Hắn cúi người ngậm lấy đỉnh núi , gặm mút hồi hồi , lại di chuyển đến vành tai nàng không ngừng thì thầm

-“Huyền nhi ...Huyền nhi”

-“Phong ...a.r...aa um”

Tốc độ ra vào của Cổ Thần Phong càng lúc càng nhanh , cuối cùng hắn dùng một cái thật mạnh , Tịnh Huyền cong người càng áp sát hắn ... chỉ nghe Cổ Thần Phong gầm một tiếng , phóng thích toàn bộ trong cơ thể Tịnh Huyền , mà nàng lúc này thì mềm nhũn , ngực vì thở gấp mà không ngừng phập phồng . Cổ Thần Phong hôn nhẹ lên mi mắt nàng , rồi rút ra khỏi cơ thể nàng , dùng khăn lụa bọc lấy nàng , bế về phía bồn gỗ phía sau bình phong trong tắm điện . Bồn gỗ này là hắn ra lệnh để ở đây , để tiện mỗi khi hai người ân ái xong , sẽ vệ sinh , vì hắn biết nàng thích sạch sẽ . Lau rửa qua loa cho cả hai xong , hắn đem áo lụa khoác lên mình , lại đem khăn lụa bọc lấy nàng rồi ôm về giường .

Lúc quay lại , thì thái giám đã thay đệm giường mới , Cổ Thần Phong đặt nàng lên giường , cẩn thận đắp chăn cho nàng xong rồi mới tháo giày , chui vào chăn , hôn nhẹ lên trán nàng ... một giọng nói mang chút ngọt ngào lẫn buồn ngủ nhẹ cất lên

-“Ngủ ngon , Phong “

-“Ngủ ngon , Huyền nhi “

Sáng hôm sau khi Tịnh Huyền tỉnh lại thì Cổ Thần Phong đã lên triều . Vừa nhích nhẹ thân thể , một trận đau nhất kéo đến , thắt lưng như muốn nứt ra ... Tịnh Huyền khẽ cắn môi than thầm đúng là “ ăn no sinh dục “ mà . Nghe bên trong có tiếng động , Tiểu Linh Tiểu Nhu cùng Thẩm cô cô tiến vào , bụng nước và đồ dùng giúp nàng vệ sinh cá nhân . Vừa búi tóc cho nàng , Thẩm cô cô vừa nói

-“Tiểu thư , hôm nay người phải qua chỗ Lịch quý phi “

-“Huh ? “ Tịnh Huyền nhướn mi mắt lười biếng thắc mắc

-“Hôm nay các phi tần đều qua đó để tặng quà cho tiểu hoàng tử , người không đi sợ rằng sẽ có người nói thị phi “ Ngừng một chút Thẩm Trương Dư lại nói tiếp “ Không phải người có chuyện muốn xác định sao ? “

-“Tiểu hoàng tử gì chứ , còn không biết là của ai , hừ “ _ Tiểu Linh nghe Thẩm cô cô nói thế thì bất mãn bĩu môi phủ định

Thẩm Trương Dư cùng Tịnh Huyền thấy vậy , tích tắc liếc nhìn nhau , rồi Thẩm cô cô nhẹ giọng nhắc nhở

-“Tiểu Linh , ăn nói phải cẩn thận , phải biết trong cung là “tường có tai” đấy “

-“Vâng , nô tì biết rồi “ _ Tiểu Linh xụ xuống , vẻ mặt như một hải tử làm sai vừa đưa trâm cho Thẩm cô cô vừa nhỏ giọng nói

Thẩm Trương Dư thấy vậy thì lắc lắc đầu cười trừ . Tịnh Huyền cũng không trách gì , lại nhìn thấy Tiểu Nhu đang bận bịu lựa chọn y phục cho nàng . Hừm ... cũng nên đi xác định một chuyến , nếu nàng đoán không sai thì chắc hôm nay sẽ biết thôi .

-“Lấy bộ màu trắng thêu hồ điệp đi “

-“Bộ này sao tiểu thư ... “ Vừa nói vừa đưa y phục cho nàng xem

-“Uhm “

Mặc xong y phục , một thân áo trắng thêu hồ điệp nhiều màu , tay áo rộng khoác theo một dải lụa hồng phớt nhìn rất nhẹ nhàng . Tóc búi cao , trâm cài leng kheng rung rinh trong gió . Ánh mắt nhìn mình trong gương xong đi chuyển đến hộp gỗ trên bàn , không biết nàng lấy cái gì đó từ hộp gỗ , bỏ vào trong túi hương bên hông ,

-“Đi thôi “

Khi đoàn người của Tịnh Huyền rời khỏi Cảnh Dương Cung thì phía sau , một bóng dáng cũng từ Cảnh Dương Cung vội vã đi ra , lén lút đi về một hướng khác . Bóng dáng lén lút đó bấm báo lại cho người núp sau hòn đá sơn những gì mình nghe được , xong xuôi lại hành lễ cúi đầu rồi trở về Cảnh Dương cung . Phía sau hòn đá sơn , ánh mắt dữ tợn của nữ nhân thật đáng sợ , nụ cười trên môi đầy âm ngoan (âm hiểm , ngoan độc)

“Hừ , nghĩ rằng “sinh “ một hoàng tử như vậy thì có thể yên ổn sao , thật là ông trời cũng giúp ta “ Suy nghĩ một lúc , nữ tử phát tay áo , quay lưng đi về phía Hàm Phúc cung

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Độc

Bên trong Hàm Phúc cung , Hiền phi , Đức phi , Lương phi , Thục phi đang ngồi tán gẫu và tặng quà cho con của Lịch Quý phi . Lịch Cơ liếc mắt một loạt đám người trong điện , Bạch Vân Sinh thấy thế , tiến lên kiểm tra các món đồ mà mấy vị nương nương kia tặng . Vừa rồi Lịch Cơ mang thai hẳn thật quá sơ ý , nàng bị hạ độc một thời gian dài mà hẳn cũng không phát hiện . Bản thân hẳn cũng đang nghi hoặc cách hạ độc của đối phương nhưng vẫn chưa có câu trả lời .Sau sự việc đó hẳn đối với mỗi một món đồ của Lịch Cơ đều hết sức cẩn thận

-“Lịch quý phi tỷ cũng thật quá cẩn thận rồi , ban ngày ban mặt ai lại dám làm chuyện bất lợi cho tiểu hoàng tử chứ “ _ Lương phi cười nhỉnh nói

-“Tỷ tỷ làm vậy thật xem chúng ta là người xa lạ nha “ _ Thục phi phụ họa

-“Muội ấy cẩn thận vậy cũng tốt , lỡ thái tử có bề gì chúng ta thật gánh không nổi đâu “ _ Hiền phi cười nhẹ nhắc nhở

-“Thái tử ? Tiếng này Hiền phi muội gọi có quá sớm hay không nga ? _ Đức phi lên tiếng đánh gãy lời nói của đám nữ nhân

-“Ý Đức phi là thế nào ? Hiện giờ hoàng thượng chỉ có một mình A Tu là con trai ... hay Đức phi tỷ cũng đang mang long thai sao ? “ Lịch Cơ nhìn Đức phi khinh thường cười đều một chút lại mỉa mai nói tiếp “Ồ... nhưng hình như nửa năm nay hoàng thượng không đến chỗ tỷ tỷ nha ... “

Thục phi, Lương phi nghe xong không khỏi lấy khăn che miệng cười khẩy nhìn Đức phi biến sắc. Hiền phi thấy thế không khỏi lắc đầu nhìn mấy người trước mắt này. Thấy Bạch Vân Sinh kiểm tra xong, báo mọi thứ đều không có vấn đề Lịch Cơ mới hạ lệnh cho cung nữ mang vào trong. Đức phi hừ lạnh, cũng không thèm nói tiếng nào, vừa đúng lúc bên ngoài truyền vào hoàng hậu đến, cả đám mới đứng lên hành lễ, Tĩnh Huyền đi lướt qua các nàng rồi tiến lên ngồi trên ghế chủ vị

-“Bình thân, cứ ngồi “

-“Hoàng hậu đến thật vinh hạnh cho A Tu của muội, cứ nghĩ hoàng hậu tỷ còn để bụng chuyện cũ “

-“Mấy lần bốn cung cũng định qua thăm muội, nhưng hoàng thượng với thập thất công chúa cứ đến cung ta chiếm hết cả thời gian ... thật có lỗi với muội muội quá “ Tĩnh Huyền vừa cười vừa nói một cách đậm nhạt, liếc mắt nhìn Lịch Cơ

Lịch Cơ nghe ra ý trong lời nói, ánh mắt hằn lên tia độc ác hừ lạnh, dưới ông tay áo, bàn tay nàng ta nắm chặt đến nỗi móng tay đâm sâu vào thịt. Không khí bỗng chốc trở nên trầm xuống, thấy vậy Hiền phi lên tiếng giải vây

-“Hoàng hậu là quốc mẫu, hoàng thượng tất nhiên sẽ quan tâm nhiều hơn chúng tỷ muội rồi, chưa kể Mạc đại tướng quân là công thần của Tuệ Quốc, vì Tuệ Quốc vào sinh ra tử ... chúng tỷ muội thật ngưỡng mộ “

-“Phải không ? “ _ Tĩnh Huyền nhướn mày, đặt tách trà xuống bàn

-“Hoàng hậu tỷ tỷ hiện giờ độc sủng hậu cung, cũng nên sớm sinh cho hoàng thượng vài hoàng tử, để A Tu của muội cũng có thêm đệ đệ “ _ Lịch Cơ được thể khiêu khích

-“Thế hoàng hậu tỷ tỷ thật vất vả, phải một mình giúp hoàng thượng khai chi tán diệp nha “ _ Thục phi mặc dù cười nhưng vẫn không thể che đi sự ghen tị trong giọng nói

-“Biết làm sao được a, hoàng thượng chỉ muốn sủng ái tỷ tỷ, chúng ta làm được gì chứ ... chỉ cực thân cho hoàng hậu tỷ tỷ thôi “ Lương phi mỉa mai hòa theo

-“Chốn hậu cung là vậy, các muội đâu phải mới vào chứ ? “ Đức phi lúc này mới lên tiếng

Tĩnh Huyền cười nhàn nhạt nhìn mấy nữ nhân này, Hiền – Lương – Thục – Đức ... nhưng trong lời nói thì đầy gai độc, cũng không biết trong lòng còn độc hơn như thế nào nữa. Tĩnh Huyền cup mi mắt xuống, vuốt vuốt chiếc khăn trên tay nàng, lạnh nhạt mở miệng :

-“Hơn nửa năm nay hoàng thượng hình như chưa đến thăm Đức phi phải không, Lương phi thì hình như cũng 4 tháng, Thục phi thì cũng gần như Đức phi, Hiền phi thì đỡ hơn chút khoảng 2 -3 tháng hoàng thượng sẽ ghé một lần ... mà từ lúc tiểu hoàng tử sinh ra đến giờ hoàng thượng hình như chưa đến Hàm Phúc cung của Lịch quý phi nhỉ ...? “

Vừa nói nàng vừa liếc nhìn một lượt các nữ nhân sắc mặt ngày một vặn vẹo vì tức giận, lại nói tiếp

-“Các muội có cần bốn cung khuyên hoàng thượng đến cung của các muội không ? A... Hay là các muội dọn đến Cảnh Dương cung của ta đi, như vậy sẽ ngày ngày được thấy hoàng thượng ... như vậy ta cũng đỡ phải mang tiếng độc sủng hậu cung nha “

Mạc Viễn vốn im lặng này giờ, nghe những lời Tĩnh Huyền nói, bản thân vì nhịn cười mà người không ngừng run rẩy. Bạch Vân Sinh một bên cũng thoáng sùng sốt “miệng lưỡi của vị hoàng hậu này cũng thật đáng sợ “. Tĩnh Huyền thấy Mạc Viễn đứng một bên xem trò vui thì liếc xéo một cái, rồi hạ giọng kêu Mạc Viễn cùng Bạch Vân Sinh kiểm tra món đồ mà mình mang đến tặng. Lịch Cơ hậm hực tạ ơn rồi nhận lấy món đồ. Đang định đứng lên hỏi cung thì nghe tiếng một cung nữ hoảng hốt chạy vô báo

-“Nương nương, nương nương, tiểu hoàng tử xảy ra chuyện rồi “

-“Cái gì ? “

Vừa nghe cung nữ báo lại, Lịch Cơ sắc mặt xanh mét, vội vã chạy ra ngoài, Bạch Vân Sinh đuổi theo phía sau. Tĩnh Huyền dẫn đầu đám phi tần trong điện cũng theo sau, lúc đi ngang qua đám phi tần thì nàng khẽ nhíu lại “ra tay nhanh thật “.

Khi chạy đến thì thấy Bạch Vân Sinh đang xem mạch cho tiểu hoàng tử. Lịch Cơ ngồi một bên lo lắng siết chặt khăn trong tay, Hiền phi thấy vậy liền ra lệnh cho một thái giám đi mời hoàng thượng tới. Tĩnh Huyền nói nhỏ gì đó bên tai Mạc Viễn, rồi hần tiến lên xem xét mạch cho tiểu hoàng tử, đồng loạt Bạch Vân Sinh và Mạc Viễn thốt ra một cái tên

-“Phụ tử cổ độc “

Mọi người trong điện nghe vậy không khỏi hoảng sợ hoang mang, lại nghe Mạc Viễn giải thích.

-“Phụ tử cổ độc là độc do bộ tộc Mãn Ngưu sống phía tây Bắc Sở tạo nên . Nó là sự kết hợp của một loại nhện và một loại bọ cực độc sống ở miền núi . Họ nuôi từng cặp nhện và bọ cực độc để chúng giao phối , sau khi giao phối con cái sẽ ăn con đực rồi mới sinh ra một con khác . Con nhện và bọ được sinh ra sẽ mang độc tố gấp đôi bố và mẹ chúng . Chúng sẽ được nuôi tiếp để được giao phối ... cứ như vậy cho đến lần giao phối thứ 9 ... bộ tộc đó sẽ đem chúng đi phơi khô , rồi xay nhuyễn thành độc phụ tử . “

Lịch Cơ trắng bệch mặt , quay sang nhìn Bạch Vân Sinh , chỉ thấy hần mày nhú càng lúc càng chặt , gương mặt vừa đau thương vừa lo sợ . Hiện phi thấy thế , vội vàng lên tiếng hỏi

-“Độc này có thể giải không ? “

Lịch Cơ thoáng bừng tỉnh , vội chạy đến bên tiểu hoàng tử tức giận hỏi Bạch Vân Sinh

-“Độc này có thể giải không ? Bạch thái y mau cứu hải tử của ta nhanh lên “

Bạch Vân Sinh mặt đầy khó xử nhìn Lịch Cơ nhỏ giọng lẩm bẩm “Độc này không giải được “

Mọi người trong điện nghe vậy không khỏi khiếp sợ . Lịch Cơ lúc này điên cuồng la hét

-“Là ai , là ai đã hạ độc A Tu ? A Tu A Tu của mẹ huhu “

Nhìn Lịch Cơ khóc thương tâm , Bạch Vân Sinh thật sự rất đau lòng , nhưng hần không thể làm khác . Đức phi và mấy phi tần khác cũng vội đến an ủi Lịch Cơ rồi quay sang hỏi Mạc Viễn

-“Mạc thái y cũng không có cách nào cứu hoàng tử sao ? “

Mạc Viễn nhìn lướt qua , rồi đưa mắt nhìn Tịnh Huyền , đôi mắt nàng có chút dao động nhưng rất mau bị che lấp , gật đầu . Bạch Vân Sinh thấy một màn này không khỏi khiếp sợ “ không lẽ bọn họ đã biết “ , giọng Mạc Viễn làm Bạch Vân Sinh trợn mắt

-“Độc này , không phải không thể giải ... nhưng cần một thứ dẫn thuốc “

-“Ngươi nói gì , dù là dược liệu quý hiếm cỡ nào ta cũng có thể kiếm cho ngươi , chỉ cần ngươi có thể cứu A Tu “

Lịch Cơ nước mắt giàn dụa nói , Bạch Vân Sinh rất muốn tiến lên ngăn chặn Lịch Cơ lại , nhưng thấy Mạc Viễn trầm mặc một chút , định lên tiếng thì lại nghe bên ngoài tuyên

-“Hoàng thượng giá lâm “

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Giải Độc

Cổ Thần Phong vừa bước vào nội điện , đã thấy Lịch Cơ nhào về phía hần khóc nức nở

-“Hoàng thượng... hoàng thượng .. có người hạ độc tiểu hoàng tử ... hoàng thượng người nhất định phải tìm ra kẻ độc ác này “

Cổ Thần Phong vẫn mặt lạnh tanh nói vài câu an ủi nàng ta , rồi giao nàng ta cho cung nữ coi sóc , hần bước lại chỗ Tịnh Huyền vỗ vỗ bàn tay nhỏ nhắn của nàng , dịu dàng ngồi xuống cạnh hần tại ghế chủ vị , rồi mới lên tiếng

-“Có thể cứu không ? “

-“Muôn tâu hoàng thượng , muốn giải độc này chỉ cần đem Linh sơn tuyết liên nấu cùng rễ du giác , thêm một vài vị thuốc nữa , cho hoàng tử uống , sau đó mỗi ngày tắm cho hoàng tử bằng nước có ngâm hoa tử kim và đinh hương là có thể giải hoàn toàn độc tố “ _Mạc Viễn cẩn thận đưa

-“Vậy ngươi còn chờ gì nữa không mau kê đơn thuốc đi “ _Lịch Cơ vừa khóc vừa ra lệnh

-“Nhưng ... “ _Mạc Viễn do dự nhìn về phía Cổ Thần Phong

-“Cần gì khanh cứ nói , quan trọng là phải cứu được hoàng tử “ _Cổ Thần Phong vẫn giữ vẻ mặt nhả nhạt nói

-“Muốn thuốc giải phát huy tác dụng , cần phải đem máu của phụ thân người bị trúng độc , hòa với máu bị trúng độc của đứa trẻ làm thuốc dẫn . “

-“ Ah ... vậy khanh mau làm đi “ _ Cổ Thần Phong nhếch mi , không bày tỏ quá nhiều thái độ ra lệnh

Mạc Viễn nhận lệnh , lui ra ngoài chuẩn bị . Bạch Vân Sinh trán toát mồ hôi lạnh , tay nắm chặt đầy lo sợ nhìn Lịch Cơ , thấy trong mắt nàng ta một tia ngoan độc , rồi đột nhiên nàng ta quỳ phục xuống đất vừa khóc vừa nói

-“Hoàng thượng , là có kẻ hạ độc Tu nhi , xin người hạ lệnh truy xét để tìm ra kẻ độc ác này “

-“Ái phi muốn như thế nào? “

-“Xin người hạ lệnh cho lục xét các cung , hung thủ mới ra tay , chắc trong cung hung thủ phải còn lại chứng cứ “ _Nói xong lại liếc nhìn về phía Tịnh Huyền

-“Lịch quý phi tỷ tỷ , như vậy có phải hơi quá đáng không , cung của chúng tỷ muội thì không sao , nhưng tẩm cung hoàng hậu ... đâu phải muốn xét là xét “ _ Đức phi lên tiếng

-“Hừ , người không làm thì sợ gì chứ “ _ Lịch Cơ lạnh lùng bác bỏ

Cổ Thần Phong nhìn qua Tịnh Huyền , thấy nàng từ đầu đến cuối đều không quan tâm , chỉ nghịch nghịch chiếc khăn lục trong tay . Cổ Thần Phong trầm mặt suy nghĩ một chút , rồi hạ lệnh cho xét các cung như ý Lịch Cơ . Lúc này Lịch Cơ mới kiêu ngạo ngồi lại lên ghế . Việc chế tạo thuốc giải của Phụ Tử độc thật sự rất rắc rối , vì phải xử lý Linh sơn tuyết liên cẩn thận , còn phải bài trừ độc tố của rễ cây Du giác cẩn thận nên khá tốn thời gian . Bạch Vân Sinh dùng ngân châm không chế ở các huyệt của tiểu hoàng tử để kiểm chế độc tố . Hắn thật sự rất muốn ra tay thủ tiêu đứa trẻ , nhưng Cổ Thần Phong cứ nhìn chăm chăm hắn , nên thật sự không có cơ hội ra tay .

-“Muôn tâu hoàng thượng , chúng thần tìm được thứ này ở dưới giường của Đức phi “

Thái giám trình lên , Cổ Thần Phong nhìn về phía Bạch Vân Sinh , hắn nhận lệnh , tiến lên cầm lấy gói giấy màu nâu mở ra , ngửi ngửi , rồi lại kiểm tra một ít ở đầu lưỡi ... mặt biến sắc quay sang Cổ Thần Phong nói rành mạch từng chữ một

-“Hoàng thượng , là Phụ Tử độc ! “

Phịch ! Đức phi mặt mày trắng bệch không tin , liên tục lắc đầu , nước mắt rơi không ngừng , phủ nhận

-“Hoàng thượng oan quá , thần thiếp không có Thần thiếp không có làm “

-“Lâm Vân Tiên nguoi to gan lắm , dám mưu hại hài tử của ta “ _ Lịch Cơ đôi mắt dữ tợn chỉ về phía Đức phi

-“Thần thiếp không có làm ... thần thiếp không có làm “

-“Hừ , đến nước này còn chối cãi , nguoi không làm tại sao lại giấu gói thuốc độc này chứ “ _ Lương phi tiến lên buộc tội

-“Đức phi , A Tu chỉ là một đứa trẻ thôi ...” Hiền phi mắt đỏ hoe , lắc đầu cảm thán

-“Thần thiếp không có , hoàng thượng , người phải tin thần thiếp , thiếp không biết tại sao lại có thứ đó trong cung thần thiếp “ _Đức phi quý mọp ôm chân Cổ Thần Phong cầu xin giải thích

-“Hoàng thượng , yêu phụ này thật độc ác , người phải trừng trị nàng ta để lấy lại công bằng cho Tu nhi “ _ Lịch Cơ khóc càng lợi hại , nhìn tướng như sắp ngất

Cổ Thần Phong con nguoi đen nháu lại , liếc nhìn về phía Tịnh Huyền , thấy nàng vẫn như không quan tâm , hắn không khỏi lắc đầu , nhìn về phía Lịch Cơ hạ giọng

-“Vậy tùy ái phi xử lý đi “

-“Người đâu , mạng Lâm Vân Tiên ra loạn Nhất trọng hồng đến chết “

Hai thị vệ từ bên ngoài vào nhận lệnh ,lôi Đức phi ra . Nàng ta không ngừng gãi gãi kêu oan

-“Hoàng thượng , thần thiếp bị oan ... hoàng thượng “

Lúc này Tịnh Huyền mới nâng mắt lên nhìn về phía nữ nhân đối diện . Thật cao tay , “nhất tiễn song điêu “ , chút nữa phải chăng Lịch Cơ còn đáng thương hơn cả Đức phi . Hàng mi cong vút khẽ sụp xuống , không biết đang nghĩ gì . Từ bên ngoài , Đức phi không ngừng kêu la nguyên rủa về phía Lịch Cơ ... nhưng tiếng kêu ngày một yếu ớt ... rồi tắt hẳn . Hậu cung là thế , nếu không cẩn thận giữ mình , không biết sẽ chết như thế nào , còn không biết là ai hại mình chết ... Đức phi là một minh chứng điển hình .

Sau khi Đức phi bị nhất trọng hồng đánh chết , bên trong bao trùm một sự yên tĩnh đáng sợ , chỉ còn vài tiếng nức nở của nữ nhân . Một lát sau Mạc Viễn từ bên ngoài tiến vào

-“Hoàng thượng, mọi thứ đã chuẩn bị xong “

Mạc Viễn tiến lên lại gần chỗ đứa bé, dùng ngón tay bé xíu nhỏ vào một cái tách trắng, xong lại đến chỗ Cổ Thần Phong, cẩn thận lấy một giọt máu của hắc nhi vào. Lúc này con người của Tịnh Huyền dao động. Một bên Bạch Vân Sinh hoàn toàn thất vọng và đau lòng nhìn về phía Lịch Cơ. Mạc Viễn dùng một cây tre trộn hỗn hợp đó lại... một lúc sau nghe Mạc Viễn lắc đầu nghi vấn

-“Kỳ lạ... “ _Mắt Mạc Viễn vẫn nhìn chăm chăm vào cái tách trắng

-“Sao thế Mạc thái y “ _Thục phi lên tiếng hỏi

-“Thứ cho vì thần nói thẳng... hoàng thượng, máu của người và tiểu hoàng tử không thể hòa tan “ Mạc Viễn quý xuống đầu

Trong điện mọi người hút một hơi đầy kinh hoàng, trừ Tịnh Huyền cùng Cổ Thần Phong, Bạch Vân Sinh chỉ cười khổ cay đắng. Lương phi như hiểu ra gì, dè dặt hỏi

-“Ý... ý của Mạc thái y có phải là... “ vừa nói vừa len lén nhìn biểu hiện của Cổ Thần Phong

-“Mạc Viễn... người dám vu khống ta “ _Lịch Cơ gương mặt vặn vẹo gào lên

-“Vi thần không dám, mời hoàng thượng và các nương nương xem qua “ Nói xong lại đưa cái tách trắng dâng lên

Thái giám dâng tách trắng lên cho Cổ Thần Phong, thấy hắc nhi một cái rồi phát tay, thái giám đi một vòng cho các phi tần trong điện xem. Lịch Cơ mặt trắng bệnh, ngồi phịch xuống đất

-“Lịch quý phi, nàng hắc nhi nên có lời giải thích với trẫm chứ? “

-“Thần... thần thiếp... không biết “

-“Hoàng thượng, chuyện này là do tướng gia âm thầm làm, nương nương hoàn toàn không biết gì... hoàng thượng! “ Bạch Vân Sinh vội vàng quý xuống đầu xin

-“Lịch quý phi, hoàng thượng yêu thương tỷ như thế, không ngờ tỷ lại làm chuyện vô liêm sỉ như vậy... tỷ thật sự làm mất mặt nữ nhân hậu cung chúng ta “ _Lương phi nhẹ giọng khiển trách

-“Thật không ngờ... tỷ còn dám mơ tưởng đưa nghiệt chủng này lên làm thái tử nữa chứ, Lịch gia cũng thật biết tính toán nha “ _Thục phi mỉa mai

-“Thái tử? Dám làm chuyện này còn giả dòng máu hoàng tộc, là tội tru di cử tộc đấy “ _Lương phi tiếp tục bát nháo

-“Các muội đủ chưa... chuyện này là do hoàng thượng định đoạt... khi nào đến phiên các muội lên tiếng đây? “ Hiền phi đành mặt nhắc nhở

Tịnh Huyền nâng mắt nhìn đám phi tần, con người lướt qua Lịch Cơ rồi lại cụp xuống. Nhân sinh thật đáng sợ, mới rồi còn ngon ngọt với nhau, nhưng xoay lưng là trở mặt, có thể đâm nhau không thương tiếc... tình thân tuyệt đối là thứ xa xỉ đối với chốn hậu cung này... tình người thì càng không có. Tịnh Huyền quay sang nhìn Cổ Thần Phong, chỉ thấy hắc nhi cũng đang im lặng nhìn nàng, sau đó hắc nhi mới thờ dãi nói

-“Người đâu, đem Lịch Cơ giam vào lãnh cung, phế danh hiệu quý phi. Lịch gia đại nghịch bất đạo, lưu đầy ra biên ải, suốt đời không được bước chân về Đế Đô “

-“Hoàng thượng... còn đứa bé? “ Mạc Viễn tiến lên nói

-“Giữ mạng cho nó “ Chưa đợi Cổ Thần Phong lên tiếng, Tịnh Huyền đã nói

-“Chuyện còn lại cứ làm theo ý hoàng hậu “ Ngưng một chút, hắc nhi nhìn sang nàng, nhỏ giọng nói “ Trẫm về Dưỡng tâm điện trước, tối sẽ qua với nàng “ Nói xong phát tay áo bỏ đi.

Sau khi Cổ Thần Phong bỏ đi, Tịnh Huyền không khỏi lắc đầu “ để lại tàn cuộc cho nàng sao, cái bạn hoàng đế này thật... muốn ăn đập mà “. Mạc Viễn do dự một hồi đành mạo muội nói

-“Nương nương, muốn cứu đứa trẻ cần phải biết cha đứa trẻ... máu không thể hòa tan được máu đứa trẻ thì không thể làm thuốc dẫn “

Tịnh Huyền nhìn xung quanh, xong ra lệnh cho cung nhân đưa các phi tần về cung. Lúc này trong điện chỉ còn nàng, Mạc Viễn và Bạch Vân Sinh. Tịnh Huyền tiến lại, xem xét đứa trẻ, lấy ngón tay đâm vào tay mình lấy một giọt máu, lại trích một giọt máu từ tay đứa trẻ, tiếp tục nàng lấy từ ống tay áo một bình sứ nhỏ, đổ một ít dung dịch màu xanh nhạt vào, rồi đưa cho Mạc Viễn

-“Đây là... “

-“Thuốc dẫn “ _Tịnh Huyền ngắn gọn trả lời

Mạc Viễn không nói nhiều, bắt đầu điều trị cho đứa bé. Tịnh Huyền ngồi một bên, nhìn toàn bộ quá trình. Nàng là người rất rõ ràng, những kẻ đáng

chết chắc chắn nàng sẽ không tha một ai , nhưng những người vô tội , nàng sẽ không giết hại hoặc ít ra có thể cứu họ nếu nó trong khả năng của mình .
Bạch Vân Sinh nhìn cảnh này , không khỏi khâm phục vị hoàng hậu này

-“Hoàng hậu nương nương ...” _ Bạch Vân Sinh quỳ xuống

-“Sau khi người nói chuyện với Lịch Cơ , thì hãy đem đưa bé này ra khỏi hoàng cung , tìm một nhà đảng hoàng cho nó “

Nói xong , nàng đứng lên rời khỏi . Bỏ lại phía sau Mạc Viễn và Bạch Vân Sinh trong điện . Bạch Vân Sinh cúi đầu ... nhỏ giọng

-“Tạ ơn hoàng hậu nương nương “

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Người si tình

Chiều chỉ của Chu Hạo Đế vừa đưa xuống , cả tướng phủ không ngừng kêu khóc , Lịch Tá Thân hóa điên dại , phu nhân của hắn không chịu nổi đã kích đã đâm đầu vào tường tự sát . Hai ngày sau trên dưới Lịch gia mấy trăm người đều bị đưa ra biên ải . Mạc Vĩnh Khang thấy cảnh này , đứng trên tường thành không khỏi nhủ mây suy nghĩ . Chu Hạo Đế quả thật vô tình , cũng may Mạc Vĩnh Khang không thẹn với lòng cả đời trung nghĩa ... nhưng cũng không thể không phòng ngừa kẻ khác hãm hại , càng nghĩ ông càng lo lắng cho nữ nhi đang ở trong hậu cung .

Lịch Tá Thân trên đường ra biên ải , vì tuổi già sức yếu lại không chịu được khí hậu khắc nghiệt trên đường đi mà chết . Tin này truyền vào trong cung , Chu Hạo đế nghe tin cũng chỉ dặn dò kiểm chỗ an táng cho ông ta , niệm tình ông ta cũng có đóng góp không ít cho Tuệ Quốc ... đáng tiếc , chỉ vì càng nắm quyền lực lại càng tham lam . Ở hậu cung , Tịnh Huyền đang chơi cờ cùng Cổ Tư Hoàn thì cũng biết tin , sắc mặt hơi trầm xuống , Tiểu Linh thấy vậy mới hỏi

-“Nương nương , có cần báo cho Lịch Cơ biết không ? “

-“Cho nàng ta biết cũng tốt “ _ Đặt quân trắng xuống bàn cờ , Tịnh Huyền nhàn nhạt nói

-“Haz... tỷ lại thắng rồi ... muội không chơi nữa đâu “ _ Cổ Tư Hoàn bĩu môi nói

-“Công chúa không biết , nương nương đã nhường công chúa rất nhiều rồi đó “ _ Thẩm cô cô cười cười nói

-“Cái gì a , diệt sạch giết gọn như vậy mà là nhường ta sao ? “

Cổ Tư Hoàn mở to mắt , miệng bắt đầu bất bình . Tịnh Huyền cùng mọi người trong phòng không khỏi buồn cười . Tịnh Huyền cảm thấy Cổ Tư Hoàn tính ra may mắn hơn người khác rất nhiều . Từ nhỏ được nuôi dưỡng một mình ở đất phong , không phải chứng kiến cảnh đấu đá , nham hiểm trong cung , không làm mất đi tính tình vô tư hoạt bát vốn có . Đạo này Cổ Tư Hoàn hay đến cung chơi cờ , đá cầu , trò chuyện ... với nàng , làm tâm tình Tịnh Huyền tốt lên rất nhiều .

-“Nương nương...” _ Tiểu Linh hốt hải chạy vào

-“Có chuyện gì sao ? “

-“Bên lĩnh cung bẩm báo , Lịch Cơ tự vẫn rồi “

Quân cờ trên tay Tịnh Huyền rơi xuống , hơi ngạc nhiên một chút nhưng rất nhanh lại khôi phục nét mặt lạnh lùng , thấy mọi người trong cung yên lặng nhìn nàng , Tịnh Huyền đứng lên nói

-“Đi , qua xem một chút “

Cổ Tư Hoàn , Thẩm Tương Dư cùng 4 cung nữ cận thân chạy theo sau Tịnh Huyền . Khi đến lĩnh cung , vào bên trong căn phòng Lịch Cơ ở . Bước qua cánh cửa đã thấy Bạch Vân Sinh ôm thân thể lạnh tanh của Lịch Cơ , trên khoe môi nàng ta còn vết máu đen dài . Trên bàn còn rất nhiều cái yếm nhỏ ...có lẽ nàng ta làm ...làm cho đứa con đáng thương của mình .

Nàng bước lại gần Bạch Vân Sinh , vẫn mang vẻ mặt ngàn năm như một , nhưng giọng nói đã có chút từ tính

-“Đó là một đoạn đường tình sâu duyên mỏng ! Đi đến ngày hôm nay , thực chẳng dễ dàng ... nhẹ nhàng ôm lấy rồi nói lời vĩnh biệt ...một đoạn đường dài có nhau ... “

Bạch Vân Sinh ôm chặt thân thể lạnh lẽo của Lịch Cơ cười khục khặc ...

-“Ha..ha haha ...tình sâu duyên mỏng ... ha ha ha “

Nhìn thấy cảnh như vậy , Tịnh Huyền không khỏi lắc đầu quay lưng rời đi , chân vừa ra khỏi cửa thì đã nghe Bạch Vân Sinh giọng khàn khàn cầu xin

-“Hoàng hậu nương nương , có thể hay không để ta chôn cất nàng “

-“Được “ _ Nói xong nàng dứt khoát rời khỏi căn phòng

Trên đường về Cảnh Dương Cung , Tịnh Huyền cảm thấy lần đầu tâm tình mình khó chịu , không biết là gì ... kiếp trước nàng chứng kiến tình yêu đơn phương của Vân Yên , kiếp này lại cảm động trước tình cảm của Bạch Vân Sinh dành cho Lịch Cơ . Yêu âm thầm tuy đẹp , nhưng lại không ngừng tự tổn thương và đầu độc chính lòng mình ... Cũng như ánh sáng tuy đẹp nhưng muốn chiếm làm riêng cho mình chỉ là hư ảo !

Vọng Thiên Nhai

Bạch Vân Sinh ôm Lịch Cơ ngồi dưới một góc đào bên bờ vực thiên nhai . Đây là nơi trước đây sư phụ hắn đã dẫn hắn đến , cũng là nơi lúc nhỏ hắn và Lịch Cơ hay đến đây , hắn thì đánh đàn , nàng thì nhảy múa

-“Cơ nhi , nàng có nhớ nơi này không ... ?”

Vừa nói , bàn tay vô thức vuốt ve gương mặt người con gái trong lòng ...mắt Bạch Vân Sinh mờ dần nhớ về quá khứ . Có một cô bé con đang xoay tròn theo tiếng đàn , vạt váy màu hồng tung bay giữ những cánh hoa đào đang rơi là tả theo gió . Tiếng cười khanh khách của trẻ con .

-“Bạch ca ca ...”

-“Bạch ca ca , huynh đánh đàn cho muội tập múa đi ...Bạch ca ca “

-“Bạch ca ca ... Bạch ca ca ... hôm nay Phong ca ca và mọi người khen Cơ nhi múa rất đẹp “

-“Bạch ca ca ...Bạch ca ca sẽ luôn ở bên Cơ nhi phải không ? “

-“Bạch ca ca ... Cơ nhi cuối cùng cũng được chọn vào cung .. Cơ nhi có thể gặp Phong ca ca rồi “

-“Bạch ca ca ...

-“Bạch ca ca Hihi “

...

..

.

.

.

Tiếng gọi thánh thót của tiểu cô nương theo gió mát hút dần ở đáy thiên nhai . Không biết bao lâu dưới góc đào có một nam nhân áo trắng , máu từ khoe môi không ngừng tuông ra , nhưng nam nhân đó vẫn ôm nữ nhân áo hồng không buông ... trên môi còn thấp thoáng nụ cười

-“Cơ nhi ... Bạch ca ca sẽ luôn ở bên muội ... luôn luôn bên muội ...“

Ai có thể thấu , ai có thể hiểu tình cảm này đã theo Bạch Vân Sinh hắn bao nhiêu lâu . Chứng kiến nàng từ nhỏ đến lúc trưởng thành , lặng lẽ âm thầm bên nàng, nghe nàng kể chuyện vui lòng hắn vui , khi nàng khóc hắn luôn là bờ vai bên cạnh nàng , khi biết nàng yêu người khác , hắn vẫn mỉm cười ủng hộ nàng , rồi khi nàng tiến cung hắn vẫn tiếp tục ở phía sau bảo vệ nàng bằng tất cả những gì hắn có .

Khi chứng kiến nàng gả cho nam nhân khác , tìm hắn đau như ngàn mũi tên xuyên thủng ... nhưng hắn hoàn toàn không nói ra ...Đến khi nàng mất đi , hắn cũng chưa từng một lần cho nàng biết tình cảm của hắn ...

Hắn muốn một lần nữa ... một lần nữa được ở bên nàng , cùng nàng đến bên bờ Vọng Xuyên ! Chỉ cần ở bên nàng, dù ở bất cứ đâu, dưới bất cứ thân phận gì cũng được . Như vậy đã là... mãn nguyện

Hàm Phúc Cung một thời xa hoa lộng lẫy , giờ đây ...lầu son một đêm thành ký ức ! Trăng lạnh hương tàn đường hồn hoa !

Chương 20: Mùa đông đầu tiên 1

Mùa đông ở Tuệ Quốc rất lạnh, nhưng cũng là mùa có rất nhiều hoạt động đối với hoàng gia cũng như người dân. Đầu mùa đông, người dân Tuệ Quốc sẽ tổ chức lễ hội Hoa Tâm: con người sẽ cắt giấy thành hình các đóa hoa, người, hoặc các loài chim, xong sẽ ghi ước nguyện của mình lên đó, rồi đem nó treo lên trên những cành cây, nghe nói treo càng cao thì điều ước sẽ càng dễ thành hiện thực. Giữa mùa, khi tuyết và mặt nước ở các hồ đông băng thật dày, hoàng gia sẽ tổ chức lễ hội múa trên băng, tương truyền trước đây, có rất nhiều thiên kim tiểu thư, phi tần, công chúa đã được hoàng đế để ý nhờ vào hoạt động này. Khi mùa đông gần sắp đi qua thì người dân cũng như hoàng gia sẽ tổ chức nghi thức đốt lửa tiễn mùa đông và chào đón mùa xuân ấm áp.

Đây là mùa đông đầu tiên Tịnh Huyền ở thế giới này. Từ khi bước vào tháng 10, cơ thể của nàng rất dễ nhiễm lạnh, Chu Hạo Đế rất chu đáo nên tắm điện của Tịnh Huyền lúc nào cũng có thêm lò lửa, giường của nàng cũng được lót thêm một lớp lông cừu rất dày, là loại cừu tây tạng ấm nhất trên đời. Bản thân Chu Hạo Đế tối nào cũng lấy bản thân làm lò giữ ấm cho nàng.

Khi những tia nắng đầu tiên lọt vào trong tấm cung nơi đang có hai thân mình trần trụi đang ôm lấy nhau dưới lớp chăn bông thật dày. Chu Hạo Đế luôn là người thức giấc trước Tịnh Huyền, hân hoan nhìn người dậy, nằm nghiêng một bên, dùng khuỷu tay chống đỡ thân người một cách lười nhác nhìn người con gái đang ngủ trong lòng. Vào đông, Tịnh Huyền có thói quen khi ngủ sẽ nhích dần cơ thể về nơi có nhiều hơi ấm... và tất nhiên nơi đó là cơ thể hắn rồi. Nàng nằm sát hắn đến nỗi hắn có thể cảm nhận được hơi thở ngọt ngào của nàng phả vào lồng ngực hắn.

Hắn đưa tay vuốt ve gương mặt đang say giấc của nàng, vuốt ve sống mũi, hàng mi vừa cong vừa dày của thiên hạ trong lòng... không kiềm chế được lại cúi người xuống liếm mát bờ môi anh đào kia. Bàn tay trong chăn bắt đầu di chuyển, càng đem nàng ép sát vào hắn... để nơi cứng rắn của hắn bắt đầu cọ cọ ở nơi tư mật của nàng. Tịnh Huyền cảm thấy khó chịu “um.” lên một tiếng, nhập nhèm mở mắt ra đã thấy gương mặt đẹp như điêu khắc của Chu Hạo Đế đang áp sát mình, Tịnh Huyền đẩy nhẹ Chu Hạo Đế ra bấu môi làu bàu

“Mới sáng sớm nha...chàng lại nháo cái gì đây?”

“Vận động buổi sáng cho ấm người mà...ta thấy nàng rất lạnh”

Chu Hạo Đế hơi ngẩng ra nhìn nàng nói, môi mỏng nhếch lên một nụ cười rất yêu nghiệt và cũng rất.... Vô lại, xong lại cúi người áp môi lên cổ nàng bắt đầu liếm mát đi xuống... Tịnh Huyền thấy vậy thì chỉ biết thở dài lẩm nhẩm

“Người ta nói đúng mà, buổi sáng đàn ông thật nguy hiểm”

Môi Chu Hạo Đế đang ngậm viên hồng ngọc trên bầu ngực trắng nõn của Tịnh Huyền, nghe nàng nói xong không khỏi “phi” cười...rồi tiếp tục việc hắn đang dang dở. Khi Chu Hạo Đế đến Võ Anh Điện để nghị sự cho việc sứ giả các nước đến chúc thọ Thái Hậu thì đã là gần trưa. Tịnh Huyền đợi hắn đi rồi mới cho tứ Tiểu tiên vào hầu hạ nàng tắm rửa thay đồ.

“Nương nương, Hiền phi, Lương phi và các tiểu chủ khác đang đợi thỉnh an người ở tiền sảnh đây ạ”

“Huh, vậy sao?” Tịnh Huyền nhếch môi nhẹ

“Hừ, thỉnh an gì chứ, chẳng qua bọn họ muốn viện cớ để được gặp hoàng thượng thôi” _ Tiểu Linh bực tức nói

“Tiểu Linh, muội lại như vậy nữa rồi” _ Tiểu Nhu nhắc nhở

Tiểu Linh thấy vậy vầu môi im lặng, Tịnh Huyền với mấy người trong điện nhìn vậy không khỏi bật cười. Tịnh Huyền không phải không biết những gì Tiểu Linh nói không phải không đúng, nhưng nàng không quan tâm lắm. Nàng rất tự tin ở bản thân, tin ở Cổ Thần Phong và càng tin tưởng hơn tình yêu của hắn và nàng... vậy nên cứ để các nàng ấy diễn trò đi, với lại nàng cần phải quan sát kẻ trong bóng tối đó nữa

“Tiểu Thư, muội nghe nói sứ giả các nước tới Tuệ Quốc lần này, có thái tử của Bắc Sở và công chúa Minh Quốc” _ Tiểu Hy vừa giúp nàng dọn giường vừa hào hứng kể

“Trời ơi, thật sao...” _ Tiểu Linh mới rồi còn ủ rũ nhưng giờ đã vui vẻ la lên

“Muội nghe nói nói hắn rất tuấn kiệt, so với hoàng thượng của chúng ta thật khó so sánh” _ Tiểu Hoa phụ họa kể thêm

“Thật sao? Ta cũng muốn gặp hắn thử xem thế nào” _ Tịnh Huyền như có như không cười nhẹ trò chuyện với các nàng. Nhìn mình qua gương đồng một lượt xong nàng đứng lên “Đi thôi, đừng để mấy muội muội đợi lâu”

Khi nàng ra đại sảnh thấy các phi tần đang cười nói rất vui vẻ, các nàng ta thấy Tịnh Huyền thì đều đứng lên hành lễ rất chuẩn mực. Tịnh Huyền lên ghế chủ vị ngồi thì cho các nàng ta an tọa. Hiền phi lễ độ lên tiếng

-“Hoàng hậu nương nương , sinh thần của thái hậu sắp đến rồi , chúng thần thiếp đến đây để xin chi thị của người ... không biết sinh thần lần này , tước vị nào có thể tham gia ... và cần chuẩn bị những gì ạ ? “

Tĩnh Huyền buông tách trà xuống , lấy khăn che miệng , nhìn một lượt các nàng . Thấy rất nhiều đôi mắt chờ mong . Phải biết sinh thần lần này có sứ giả các nước , nếu có cống hiến nhất định , biết đâu hoàng thượng sẽ để ý đến mình , nên các nàng ai cũng muốn tham gia . Theo lễ thường trước đây , chỉ có hàng tứ phi trở lên mới được tham dự các buổi yến tiệc lớn như vậy .

-“Hmm... là ngày mừng thọ của thái hậu ... vậy các muội cùng đến tham gia đi “

-“Chúng thần thiếp đa tạ hoàng hậu nương nương “

-“Nhưng hoàng hậu , tứ phi bây giờ khuyết chỗ , sợ đến lúc đó có chỗ bất tiện ... “ _Lương phi lên tiếng dè dặt

-“Ah... vậy sao ? Là bốn cung sơ sót ... xem nào ...tôi nay bốn cung sẽ xin ý chỉ của hoàng thượng đưa Hiền phi lên làm Đức phi* , dẫn dắt tứ phi , đưa Tĩnh Tàn lên thành Hiền phi đi “

Tĩnh Huyền giọng nói không nhanh không chậm nói ra rất từ tốn , nói xong nhàn nhạt nhìn về phía Hiền phi và Tĩnh Tàn . Hiền phi rất có phong thái đứng lên tạ ơn , Tĩnh Tàn vì kích động có hơi lúng túng một chút .

-“Nương nương , nghe nói trong đoàn sứ giả đến Tuệ Quốc lần này , có một số người muốn liên hôn với Tuệ Quốc ? “ _Thục phi hưng trí thắc mắc

-“Phải chăng là Bắc Sở thái tử và Minh Quốc công chúa ? “ _Lương phi cũng hòa theo hỏi

-“Công chúa thì chúng ta chỉ còn Lục công chúa , thập tứ công chúa và thập thất công chúa là chưa có hôn phối thôi ...” _Ánh mắt Tĩnh Tàn bát nháo nhìn mọi người xung quanh

-“Hoàng thượng và hoàng hậu tự có chủ trương , các muội ngồi đây đoán già đoán non cái gì chứ “ _Hiền phi cười chê

-“Vâng , chúng thần thiếp lại làm hoàng hậu cười chê rồi “

-“Không sao ... bốn cung đang rất nóng lòng mong đến ngày đó để xem nhiều chuyện vui mà “

Trời lạnh , nên mọi người cũng không ở lại quá lâu , thỉnh an Tĩnh Huyền xong ai lại về cung người ấy . Tĩnh Huyền mặc một áo khoác lông cáo trắng rất dày , dự định ra khỏi Cảnh Dương Cung đi về phía Đẳng Vương Các . Cũng mấy ngày rồi nàng không gặp Cổ Tư Hoàn , thật nhớ nàng ta .

Tĩnh Huyền vừa bước ra khỏi cửa nội điện , đã thấy Chu Hạo Đế một thân long bào đen , bên ngoài áo khoác da gấu dày màu xám đang đi về phía nàng . Vừa nhìn thấy nàng , hắn đã nở nụ cười làm mê đắm lòng người , Tĩnh Huyền đột nhiên cảm thấy nụ cười của bạn Cổ Thần Phong đột nhiên trở nên ... chói mắt !

Chu Hạo Đế tiến nhanh về phía nàng , cầm 2 tay nàng rồi lại ôm cả người nàng vào lòng , dùng áo khoác của hắn phủ lên nàng , vừa nói tay lại không ngừng xoa xoa bàn tay lạnh ngắt của nàng

-“Nàng là định đi đâu đây ? Có biết trời bên ngoài rất lạnh không ? “

-“Ta chỉ định đến Đẳng Vương Các rủ Tư Hoàn đi thưởng tuyết thôi mà “

-“Thập thất muội đang phải học đấy , làm sao suốt ngày chơi với nàng được ? “

-“Dạo này có vẻ Tư Hoàn rất chăm nhí ? “Tĩnh Huyền để mặc cho Chu Hạo Đế xoa nắn bàn tay nàng , cong môi lên nói

-“Uh... vì muội ấy sắp được gặp người trong lòng mà “

-“Bắc Sở thái tử ? “

-“Uh“ _ Vừa nói Chu Hạo Đế vừa điểm nhẹ lên chóp mũi nàng

Hai người vừa nói , vừa đi vào tầm điện . Vào trong phòng ấm áp , hắn cẩn thận phủi đi tuyết vrom trên tóc nàng , rồi cởi áo khoác hai người ra , lại sai cung nữ thái giám đem lò lửa vào . Thuận thể hắn kéo nàng ngồi trên đùi mình , Tĩnh Huyền cũng ngoan ngoãn để hắn ôm . Từ khi vào đông , nàng càng lúc càng nghiện hơi ấm cũng như cái ôm của Chu Hạo Đế .

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Mùa đông đầu tiên 2

-“Không phải Tư Hoàn từ nhỏ được nuôi nấng dạy dỗ ở hành cung đất phong sao ? Làm sao lại quen Bắc Sở thái tử được ? “ _ tựa đầu vào vai Cổ Thần Phong , Tịnh Huyền nhẹ nề lên thắc mắc

Cổ Thần Phong không vội trả lời nàng , hất ra lệnh cho cung nữ đem trái cây và vài món điểm tâm với trà lên , xong xuôi ra lại ra lệnh cho tất cả ra ngoài . Trong tâm điện chỉ còn hân và nàng , Cổ Thần Phong vừa ôm Tịnh Huyền vừa trầm trầm trả lời thắc mắc của nàng

-“Như ta biết , khi xưa Bắc Sở thái tử có một đoạn thời gian theo cậu của hân chu du liệt quốc , có mấy tháng nghỉ chân ở đất phong “

-“Ah ...” _ Chợt như nghĩ gì , Tịnh Huyền ngẩng lên hỏi Cổ Thần Phong _ “ Bắc Sở thái tử là người thế nào ? “

-“Là một kẻ thông minh “ _ ngưng một chút , mày kiếm nhíu lại , nhìn xuống Tịnh Huyền đang mãi suy nghĩ , lạnh giọng : “Nàng đề ý hân ? “

-“Chàng ghen sao ? “

-“hừ hừ “

Tịnh Huyền được dịp thích thú cười vui vẻ trên Cổ Thần Phong . Thấy nàng cười , hân cũng bất giác cảm thấy lòng như nở hoa , thật thoải mái . Tịnh Huyền cười dịu dàng , cọ cọ má nàng vào má của hân như một con mèo nhỏ

-“Ta chỉ muốn hỏi cho biết thôi , dù sao cũng là người trong lòng Tư Hoàn... ta không muốn muội ấy hối hận “

-“Uh , chút nữa ta sẽ cho người đem thông tin về hân cho nàng xem . Nếu thật sự hân đến liên hôn ... có lẽ cũng nên xem xét một chút “

-“Uh uh... phải xem xét nha ... ta còn nghe nói hân rất đẹp trai nữa “ _ Tịnh Huyền thè lưỡi làm mặt quỷ nói

-“Đẹp trai ... ? “ _ Nhưống mày lên , Cổ Thần Phong cười đầy gian tà :” ta sẽ cho nàng biết ta cũng “ đẹp trai “ đây “

Thế là bạn nhỏ Tịnh Huyền bị bạn sói gian manh Cổ Thần Phong ôm vào giường lăn tới lăn lui không biết bao nhiêu lần . Khi hai người xong việc thì cũng giữa trưa , Cổ Thần Phong ở lại dùng bữa trưa với Tịnh Huyền xong rồi mới quay về phê duyệt tấu chương . Một lát sau , có một hắc y nhân xuất hiện , giao một văn kiện cho nàng . Tịnh Huyền cho hắc y nhân lui ra xong bắt đầu chăm chú đọc các văn kiện mà Cổ Thần Phong đưa cho nàng .

Xem xét kỹ càng những thông tin về Bắc Sở thái tử Lữ Hân , Tịnh Huyền không khỏi trầm tư suy nghĩ . Những chuyện ở quá khứ thật sự ám ảnh nàng rất nhiều , nàng chưa từng lo sợ cho tình yêu của mình , nhưng với của những người nàng yêu quý ... nàng thật sự không có cảm giác an toàn . Tịnh Huyền sợ... sợ bị kịch của Vân Yên sẽ một lần nữa tái diễn . Đang mãi suy nghĩ thì nghe âm thanh trong trẻo từ bên ngoài vọng vào

-“Tỷ tỷ ... tỷ tỷ “

Cổ Tư Hoàn từ bên ngoài chạy vào , gương mặt trắng nõn , hai má vì lạnh mà ửng hồng , miệng không ngừng nở nụ cười , chạy đến ôm cánh tay Tịnh Huyền không ngừng líu lo . Tịnh Huyền nhìn vẻ vô tư tươi cười của nàng , lòng cảm thấy thoải mái hơn nhiều . Nàng đưa tay phùi đi những bông tuyết còn vương trên mái tóc đen óng của Cổ Tư Hoàn , mỉm cười nhẹ nhàng nói

-“ Có chuyện gì làm muội vui thế “

-“Hôm nay , ở Đàng Vương Các , các cô cô dạy khen muội đàn hay , còn nói có thể sánh với Lục tỷ rồi “

-“Thật sao ? “

-“Uhm ... Muội định hôm sinh thần sẽ biểu diễn cầm nghệ , nhưng ... “ _ Cổ Tư Hoàn hỏi do dự nói

-“Muội sợ Lục công chúa không vui sao ?

Cổ Tư Hoàn ngẩng lên nhìn nàng , xong khẽ cúi đầu gật nhẹ . Nàng dù sao cũng chỉ là một công chúa do phi tần sinh ra , và lại mẫu thân nàng cũng không có thân phận cao quý , còn Lục công chúa là muội muội ruột của hoàng thượng , công chúa thân sinh của thái hậu ... thân phận tôn quý như thế ... thật sự làm Cổ Tư Hoàn hơi lo sợ . Nhưng trong lòng nàng luôn nhớ , người đó từng nói dù nghe qua rất nhiều cảm nhân gây đàn , nhưng duy chỉ có tiếng đàn của nàng , làm đầu óc hân cảm thấy thanh thản . Đó là lý do nàng kiên trì tập luyện .

Tịnh Huyền nhìn vẻ mặt suy tư mang chút buồn của Cổ Tư Hoàn thì cười nhẹ , nhìn nàng ta rồi đề xuất ý kiến

-“Vậy muội làm khác Lục công chúa là được rồi “

-“A... phải ha ! Sao muội không nghĩ ra nhỉ ? “

Cổ Tư Hoàn nhẹ cốc vào trán mình lẽ lưỡi tinh nghịch nói . Tịnh Huyền thấy hành động của nàng thì “ phì “ cười . Cổ Tư Hoàn quay sang nhìn nàng , mắt bỗng sáng bừng , cười nhe ra làm răng trắng bóc với Tịnh Huyền

-“Tỷ tỷ giúp muội được không ? “

-“Huh ? Muốn ta giúp muội thế nào đây ? “

Cổ Tư Hoàn lại gần , thì thầm gì đó vào tai Tịnh Huyền , nàng nghe xong hơi nhú mồm một chút , xong lại nhìn thấy ánh mắt chờ mong của Cổ Tư Hoàn thì không khỏi thờ dài gật đầu đồng ý . Haiz ... cũng không trách được nàng , từ nhỏ nàng đã không thể kháng cự trước vẻ mặt “ năn nỉ “ của Vân Yên ... giờ Tư Hoàn lại trưng ra vẻ mặt đó với nàng ... Tịnh Huyền làm sao mà chống đỡ được .

Thấy Tịnh Huyền đồng ý , Cổ Tư Hoàn không khỏi vui vẻ , cười một cách rực rỡ , vừa ăn điểm tâm vừa luyên thuyên rất nhiều chuyện với Tịnh Huyền . Tịnh Huyền cũng vui vẻ ngồi nghe nàng kể chuyện . Đối với Tịnh Huyền , vừa có tình yêu của Cổ Thân Phong , vừa có tình thân của Mạc gia , lại có chút hương vị tình thương ở quá khứ từ Cổ Tư Hoàn ... đó thật sự gần như là hạnh phúc trọn vẹn với nàng và nàng muốn bảo vệ nó .

Trong lúc Cảnh Dương Cung là như thế , thì tại Hoa Uyển , nơi các công chúa thường cùng nhau tán gẫu , nổi bật giữa bốn thiếu nữ xinh đẹp là một thiếu nữ vận một thân áo đỏ rực , với áo choàng trắng thêu mẫu đơn , tóc búi cao cài trâm hồng bảo thạch . Gương mặt trắng nõn nhẵn , mày liễu tình xảo trên đôi mắt phượng đen láy , đôi môi đỏ rực càng làm tăng thêm vẻ kiều kỳ trên gương mặt nàng .

-“Ta nghe nói sinh thần lần này của thái hậu , thập thất công chúa định thể hiện cảm nghệ đấy “ Thập công chúa một thân áo cam , trên tóc là phục sức kim tinh , mắt liếc nhìn về phía Lục công chúa nói

-“Ồ... vậy là đụng với Lục muội rồi ... ai nha ... xem ra sinh thần năm nay Lục muội có đối thủ rồi “ _ Từ công chúa lên tiếng

-“Công chúa ? Chẳng qua chỉ là thứ ti tiện ... lấy tư cách gì đòi so tài với bốn công chúa “ Môi đỏ của Cổ Túc Dao khẽ nhếch lên

Ba nàng công chúa còn lại nghe xong , chỉ lấy khăn che miệng cười cười , trong lòng không quên nhắc nhở bản thân chờ xem kịch hay . Phải biết , từ trước đến nay chưa ai dám đối đầu với Lục công chúa . Lục công chúa Cổ Túc Dao 15 tuổi , là muội muội ruột duy nhất của hoàng đế Tuệ Quốc , là công chúa chính tông . Cầm kỳ thư họa đều rất tinh thông , nhất là cảm nghệ , 12 tuổi đã nổi danh liệt quốc với “Trăm Dao đoàn khúc “ nên từ nhỏ đã rất cao ngạo , dù nàng ta rất ngang ngược nhưng Chu Hạo Đế dường như cũng chưa từng lớn tiếng với nàng ta lần nào .

Hôm nay ở Đàng Vương Các , nàng ta lại nghe các cô cô khen Cổ Tư Hoàn đàn hay có thể so sánh với nàng , Cổ Túc Dao không khỏi hừ lạnh khinh thường nhìn Cổ Tư Hoàn . Con của một uyển sa nữ thấp hèn mà đòi so sánh với công chúa tôn quý là Cổ Túc Dao nàng sao . Đang mải suy nghĩ thì lại nghe Từ công chúa nhắc nhở

-“Lục muội phải cẩn thận đấy , ta nghe nói hoàng hậu rất yêu quý nàng ta “

-“Hừ ... thì sao , ta mới là hoàng muội hoàng thượng yêu quý nhất ... nữ nhân hoàng huynh không thiếu “

Nói xong , Cổ Túc Dao hừ lạnh , phất áo đứng lên bỏ đi . Hoàng hậu ? Chẳng qua hoàng huynh ham mê mới mê thôi , để chút mặt mũi cho Mạc gia . Lịch Cơ không phải trước đây cũng được hoàng huynh sủng ái rất nhiều đó sao , cuối cùng thì cũ quá cũng bị hoàng huynh vất đi thôi .

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Mùa Đông Đầu Tiên 3

Cổ Túc Dao không phải hoàn toàn là không biết suy tính . Sau này không biết ra sao , nhưng trước mắt dù không muốn , nhưng nàng biết hoàng huynh mình sủng ái hoàng hậu kia như thế nào , nàng ta lại là chỗ dựa cho Cổ Tư Hoàn , không biết chừng hoàng huynh sẽ nghe lời Mạc Tịnh Huyền . Nàng phải đi trước một bước , phải tìm đồng minh cho mình ... và trong hậu cung này , người phụ nữ có quyền hơn cả hoàng hậu còn ai khác ngoài mẫu thân của mình _ Thái hậu Huệ Từ Văn

-“Mẫu hậu”

-“Ai nha , các người xem hộ ai gia xem hôm nay có phải trời mưa lớn không nha “ _ Huệ thái hậu hiện từ trên Cổ Túc Dao

-“Mẫu hậu lại cười nhĩ thần rồi “ _ Vừa nói , Cổ Túc Dao vừa chu môi , dậm chân giả bộ hờn dỗi

-“Mẫu hậu không trừu con nữa , nữ nhi lớn rồi thì càng dễ hờn dỗi mà . Sao , hôm nay lại muốn xin kỳ trân dị bảo gì đây? “

-“Mới không phải nha , hôm nay nữ nhi thần đến thỉnh an mẫu hậu , sẵn tiện bồi người tán gẫu thôi mà “ Cổ Túc Dao vầu môi , gương mặt tình ranh nói

-“Phải không ? Ai gia thật cao hứng , thế chút nữa ở lại cùng ai gia dùng thiện đãi“

-“Vâng ! “

Cổ Túc Dao cùng Huệ Từ Vân trò chuyện rất rôm rả , Cổ Túc Dao dần dần hướng đề tài của hai người về buổi tiệc mừng sinh thần và việc sứ giả các nước đến chúc mừng . Gia vờ như vô ý hỏi , Cổ Túc Dao nũng nịu

-“Mẫu hậu , nhi thần nghe nói đoàn sứ giả các nước nghe nói ngoài đến mừng sinh thần của người , còn có người đề nghị hòa thân với chúng ta “

-“Uh ... ai gia nghe nói là Bắc Sở và Minh Quốc “

-“Ah... Minh Quốc công chúa không phải là vị công chúa được mệnh danh là “Ca thần “ sao , nhi thần thật mong được thưởng thức tài năng của nàng ấy “

-“Phải không , ai gia lại nghĩ con mong thưởng thức tài năng của Bắc Sở thái tử chứ ? “ Huệ Từ Vân liếc nhìn Cổ Túc Dao đang xấu hổ mà trêu đùa . Sinh con làm sao bà không hiểu lòng con chứ . Đứa trẻ cao ngạo này từ lâu đã mến mộ Bắc Sở thái tử Lữ Hàn . Việc hòa thân này , bà thật cũng muốn giúp con mình , nhưng trước nay bà không muốn quản chuyện quốc gia đại sự , tuy nhiên , nhắc khéo Phong nhi một chút chắc là ... không sao đi ?

-“Hoàng Thượng giá lâm – Hoàng hậu giá lâm “

Hai người đang trò chuyện thì bên ngoài có tiếng truyền vào . Cổ Thần Phong một thân long bào trắng , thêu rồng bằng chỉ vàng , bên ngoài choàng một kiện áo lông màu trắng mượt mà , tóc xoắn dài , một ít được vấn ra sau cổ định bằng trâm bạch ngọc . Cổ Thần Phong nắm tay Mạc Tĩnh Huyền đi vào , hôm nay nàng mặc một thân áo màu hồng đậm , choàng áo choàng lông cáo bạc . Cả hai bước vào thì hành lễ thỉnh an với Huệ Từ Vân . Bà vui vẻ đáp lại , rồi bảo hai người ngồi xuống .

-“Hôm nay trông mẫu hậu thật rất vui vẻ ? “ _ Cổ Thần Phong nhấp một ngụm trà rồi cười nói

-“Thật vui chứ , lâu lắm rồi cung của ai gia mới náo nhiệt như vậy “ Huệ thái hậu từ ái mỉm cười

-“Là thần thiếp thiếu sót , không thể thường xuyên đến bồi mẫu hậu “ _ Tĩnh Huyền nhỏ giọng tự trách

-“Ai nha ... không sao , các con đều bận ... ai gia không trách đâu , thỉnh thoảng qua trò chuyện cùng ai gia là ai gia vui rồi “

Ngồi nói chuyện một chút , dường như cảm nhận thấy sự náo nóng của nữ nhi mình , Huệ Từ Vân không khỏi lắc đầu mà nghĩ “ đúng là con gái lớn không thể giữ “. Nghĩ xong lại nhìn Cổ Thần Phong vừa cầm tay Tĩnh Huyền không ngừng vuốt ve , trong ánh mắt là vô vàn yêu thương , sủng nịnh , mà Mạc Tĩnh Huyền ngồi kế bên đầy nhu thuận mỉm cười dịu dàng đáp lời Cổ Thần Phong . Huệ thái hậu thăm đoán , giờ tâm trạng con trai đang vui , chắc sẽ dễ nói chuyện

-“Hoàng thượng , ai gia nghe nói đoàn sứ giả lần này có người có ý muốn hòa thân với nước ta ah ? “

Cổ Thần Phong nhìn mẫu hậu mình , xong lại nhàn nhạt nhìn Cổ Túc Dao , rồi mỉm cười nói “ Vâng mẫu hậu , nhi thần và Huyền Nhi cũng đang xem xét vấn đề này “

-“Hoàng huynh à , hậu cung không được can dự triều chính đâu , hửn là hoàng huynh chưa quên chứ ? “ _ Vừa nghe chuyện hòa thân của mình nằm trong tay nữ nhân kia , Cổ Túc Dao bản tính cao ngạo , ghen tức nói

Nụ cười trên môi Cổ Thần Phong hoàn toàn tắt hẵn , Tĩnh Huyền chỉ nhướn mi mắt nhìn Cổ Túc Dao một chút , xong lại im lặng không nói gì . Huệ Từ Vân thấy một màn như thế không khỏi lắc đầu chán nản , nữ nhi của bà nói như thế , thì bà làm sao mở lời nói tiếp đây ... thật là không thể ngồi yên để cho bà nói chuyện sao ? Gương mặt vốn đang tươi cười của Cổ Thần Phong giờ được thay bằng vẻ mặt lạnh băng vô tình , môi mỏng nhếch lên một nụ cười yếu ớt đầy tà khí

-“Hòa thân nói là công thì là quốc gia đại sự , nhưng xét về tư thì là hôn nhân của người trong gia đình , mà Huyền nhi là thê tử của trẫm , chủ quản chuyện lớn nhỏ trong gia đình ... lục muội nói xem nàng có quyền hay không ..huh ? “ _ Âm cuối , Cổ Thần Phong cố ý kéo dài cho thấy rằng hắn đang rất không vui

-“Thôi thôi , huynh muội với nhau , Dao nhi cũng không có ý gì đâu , hoàng hậu không để ý , hoàng thượng sao lại làm không khí mất vui rồi “ Huệ thái hậu đứng ra giảng hòa . Cổ Túc Dao không khỏi hừ lạnh cúi đầu cắn môi . Mà Tĩnh Huyền nâng từ đầu đến cuối đều không lên tiếng , chuyện cần nói đêm qua nàng cũng đã nói , nàng tin Cổ Thần Phong biết ý của mình .

-“Nhi thần đã có chủ ý của mình , mẫu hậu cứ yên tâm ! Nhi thần còn có tấu chương phải duyệt , nhi thần và Huyền nhi xin cáo lui “ Nói xong Cổ Thần Phong chưa đợi Tĩnh Huyền hành lễ đã vội kéo nàng đi . Thấy như vậy , Cổ Túc Dao không khỏi bức tức , đậm chân lớn tiếng chỉ ra cửa nói

-“Mẫu hậu người xem ? Cứ như vậy , bây giờ chuyện gì hoàng huynh cũng hỏi nàng ta ? Cuối cùng thì việc nhà Cổ gia ta từ bao giờ đến lượt loại nữ nhân như nàng ta quyết định chứ ? “

Huệ Từ Vân cũng đắm chiêu nhìn ra cửa , chân mày hơi chau lại như suy nghĩ điều gì . Lời nói của Cổ Túc Dao ít nhiều cũng khiến bà để ý . Nhưng ! Huệ Từ Vân nâng tay đỡ trán một cách mệt mỏi

-“Mẫu hậu... người phải giúp cho nhi thần ...” Cổ Túc Dao nước mắt lưng tròng , quỳ một bên Huệ Từ Vân , ngược mắt lên cầu xin

-“Được rồi , con về cung đi , ai gia tự biết nên làm gì “_Thấy nữ nhi của mình khóc , bà không khỏi đau lòng , an ủi con , nhưng trong lòng cũng lo nghĩ rất nhiều . Nghe được Từ Huệ Văn hứa như thế Cô Túc Dao mới chịu rời đi .

Phía bên Mạc Tĩnh Huyền , sau khi cùng Cổ Thần Phong rời khỏi Vinh Thọ cung của Thái hậu thì về lại Cảnh Dương cung . Lúc này nàng đang ngồi trong lòng Cổ Thần Phong , đầu tựa vào vai hắn , Cổ Thần Phong thấy nàng vẫn không nói tiếng nào đành mở lời

-“Huyền nhi lo lắng sao ? “

-“Tur Hoàn là muội muội ta coi trọng , nhưng Túc Dao cũng là hoàng muội chàng thương yêu . Chàng nói xem , phải làm sao bây giờ ? “

Tĩnh Huyền giương đôi mắt to tròn mang đầy vẻ ngây thơ và khó xử nhìn hắn . Nhìn thấy biểu hiện này của nàng , lòng hắn bỗng thấy như muốn ngăn nắng ấm mùa xuân chiếu rọi . Nữ nhân của hắn không phải loại phụ nữ ích kỷ chỉ biết nghĩ cho cảm xúc của mình , nàng biết nghĩ cho hắn . Phải , hắn quả thật chỉ có một muội muội ruột và tất nhiên hắn cũng rất yêu quý muội muội của mình , nhưng không vì vậy mà hắn bao che bênh vực một cách mù quáng ...đó không phải là tác phong của hắn . Cổ Thần Phong ôm siết nàng vào lòng , cầm tựa trên đỉnh đầu nàng , mỉm cười nói

-“Đây là vấn đề duyên phận và tình cảm của bọn họ . Vậy hãy để họ tự quyết định đi ! “

Nghe hắn nói như thế , nàng không khỏi ngẩng người ra vài giây, rồi nhanh chóng mỉm cười , má cọ cọ vào ngực hắn . Quả thật như vậy , nếu nàng vì Tur Hoàn ra mặt , nàng tin chắc Cổ Thần Phong cũng sẽ chiều ý nàng , nhưng như vậy lỡ như Bắc Sở thái tử kia không yêu Tur Hoàn , vậy thì không khác nào nàng đẩy Tur Hoàn vào đau khổ ... Vậy thì như Cổ Thần Phong nói đi , chỉ trông vào duyên phận của bọn họ .

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Tiệc Sinh Thần 1

Quay đi quay lại thì sinh thần của Thái Hậu cũng đến . Đêm nay hoàng cung đặc biệt náo nhiệt , các cung giăng đèn kết hoa màu sắc rực rỡ , Điện Trung Khánh thì càng nguy nga lộng lẫy hơn bao giờ hết . Xung quanh điện được đặt rất nhiều lò lửa để làm không gian bên trong luôn ấm áp . Trên đài cao , Chu Hạo Đế ngồi cùng Mạc Tĩnh Huyền và Huệ thái hậu .

Hôm nay Chu Hạo Đế một thân long bào vàng rực , đầu đội kim quang , gương mặt góc cạnh , mặc dù trên môi hắn nụ cười luôn túc trực nhưng vẫn không che được khí thế vừa lạnh lùng lại mang chút kiêu ngạo của bậc đế vương . Mạc Tĩnh Huyền thì diện một kiện bào màu trắng thêu phượng hoàng bằng chỉ vàng lấp lánh , phục sức mẫu đơn vừa kiêu kỳ nhưng không kém thần thanh thoát . Giữa hàng mi thanh tú điểm một nốt chu sa đỏ . Huệ Từ Văn một thân từ kim bào ngồi một bên Chu Hạo Đế , tâm tình vui vẻ , miệng cười không nghĩ nhận lời chúc thọ từ sứ giả các nước và bá quan văn võ .

-“Sứ giả Minh Quốc đến “

Nghe bên ngoài truyền vào , một số người mới nhìn về phía cửa điện , từ ngoài đi vào là một thiếu nữ với mái tóc đen dài , trên đầu chỉ có một vòng trang sức buông lơ lửng trên trán . Vừa vào điện nàng ta đưa áo choàng dày cộm cho cung nữ , lúc này trên người nàng chỉ có áo khá mỏng ôm sát người , dường như có thể thấy được sự ẩn hiện phía dưới lớp vải . Eo thon nhỏ hoàn toàn không được che chắn , lưng váy khá xệ , tà váy màu đỏ rực được xẻ cao đến tận lưng váy , khi nàng ta đi chuyển dường như có thể thấy được phần đùi trắng nõn nà như ẩn như hiện” Mặc như vậy ở khí hậu Tuệ quốc , nàng ta không lạnh sao ? “ Tĩnh Huyền trầm nghĩ . Nhưng quan trọng hơn là một cơ thể bốc lửa như thế còn đi chung với cặp mắt phong tình vạn chủng kia ... cũng thật là làm người ta “thiếu máu “ mà . Nghĩ xong nàng đưa mắt liếc nhìn người bên cạnh .

Không nhìn thì thôi , vừa liếc sang nàng không khỏi giật mình . Chu Hạo Đế một tay chống cằm , nghiêng đầu đang ...nhìn nàng . Thấy nàng liếc nhìn hắn , hắn không khỏi bật cười , kéo nàng để nàng ngồi vào lòng mình , dịu dàng nói

-“Không ai có thể mê hoặc ta ngoài Huyền nhi đâu “

Nghe hắn nói thế , nàng không khỏi bật cười , má lại cọ cọ vào cổ hắn , xong nàng lấy đùa , gấp ít điểm tâm đưa đến miệng Cổ Thần Phong , hắn cũng rất phối hợp , hưởng thụ sự hầu hạ của nàng , tâm tình không khỏi vui vẻ . Phía trên vợ chồng đế hậu ân ái ái ái , lại quên mất sứ giả đã vào đến chính điện . Thấy một màn như thế , móng tay nàng ta bấm chặt vào thịt như kiềm nén sự tức giận , cúi xuống hành lễ

-“Công chúa Minh quốc Kỳ Giai Nguyên Thuận tham kiến hoàng thượng , thái hậu “

Vừa nghe nàng ta hành lễ xong , Chu Hạo Đế không khỏi nhíu mày , gương mặt đang tươi cười bỗng nhiên trầm xuống lạnh giọng nói

-“Mắt của công chúa Minh quốc hình như không được tốt cho lắm ? “

Kỳ Giai Nguyên Thuận nghe giọng nói đầy lạnh khí của Chu Hạo Đế thì ngừng ra không khỏi hoang mang . Ánh mắt Chu Hạo Đế ngày càng sắc lạnh và bức người , Tĩnh Huyền chống cằm , nhướn mi nhìn thiếu nữ khiêu gọi đang tức tối phía dưới . Kỳ Giai Nguyên Thuận gợn run người , nhưng vẫn cần

răng nhấm mắt nói

-“Là thiếu sót của Nguyên Thuần . Nguyên Thuần xin tham kiến hoàng hậu nương nương “

Nghe như vậy chân mày Chu Hạo Đế mới giãn ra một tí . Tịnh Huyền thấy vậy , mỉm cười , nâng tay dịu dàng nói

-“Thật vinh hạnh khi đại công chúa đích thân đến quý quốc , xin mời an tọa “

Kỳ Giai Nguyên Thuần ôm một bụng hậm hực ngồi xuống chỗ của mình . Nàng ta vừa ngồi xuống thì bên ngoài lại có tiếng truyền

-“Sứ giả Bắc Sở quốc đến “ (Đây ... đối thủ của Phong ca nhà mình đây)

Vừa nghe tiếng truyền , không chỉ Cổ Tư Hoàn , Cổ Túc Dao mà ngay cả Tịnh Huyền cũng không khỏi tò mò về nhân vật này . Bên ngoài một dáng người cao ráo thông dong bước vào . Hắn mặc trên người là hoàng bào màu tía đặc trưng của Bắc Sở , còn có một áo choàng màu trắng chéo từ ngực ra phía sau . Trước trán hắn mang một vương miện bằng đá thạch anh màu đen . Đặc biệt tóc của người này không phải màu đen mà là màu nâu dài hơn vai một tí , càng làm tôn lên làn da gần như trắng như ngọc của hắn . Khác hẳn với vẻ mặt đẹp một cách yêu nghiệt của Cổ Thần Phong , trên gương mặt của người nọ mang một nét đẹp có vẻ thư sinh , hiền lành nhưng có chút ...buồn .

Phải , người đang bước vào đại điện chính là Bắc Sở thái tử Lữ Hàn , nổi tiếng là một nam nhân có nét đẹp như thần , nghe nói từ nhỏ đã theo cậu của mình đi chu du khắp nơi , hiểu biết vô tận . Hắn rất kín tiếng nên hầu như mật thám các nước đều không tra được quá nhiều đời sống tư của hắn . Chỉ biết hắn mặc dù là thái tử nhưng đến giờ vẫn độc lai độc vãng , chưa có chính phi hay phi tần . Mãi quan sát người đang đứng dưới điện mà Tịnh Huyền không phát hiện , kể bên có một người đang lửa bốc ngút trời . Lúc nàng để ý thì thấy mặt của người nọ đã đen như đất nồi . Nếu đây không phải đại điện , có văn võ bá quan , nàng thật sự rất muốn cười to một trận .

Huệ Từ Văn thấy mãi Chu Hạo Đế chưa nói gì , thì mỉm cười từ tính nói với Lữ Hàn

-“Cám ơn Bắc Sở thái tử đã nể mặt đến mừng sinh thần ai gia , mời thái tử an tọa “

Lữ Hàn vừa ngẩng lên , định về chỗ của mình thì bất gặp một bóng dáng đang ngồi trên đài cao , tay đang che miệng dường như cố nhịn cười nhìn nam nhân bên cạnh ...hắn không khỏi kinh ngạc hô lên

-“Nhị Nha “

Lúc này trong đại điện có vô vàn vẻ mặt khác nhau . Chu Hạo Đế nhú mày nhìn Lữ Hàn , Tịnh Huyền thì thoáng ngạc nhiên , Mạc Viễn gương mặt không chút biểu cảm nhìn chằm chằm Lữ Hàn . Mà trong bóng tối , một người nắm chặt khăn tay theo hoa cúc không khỏi suy nghĩ . Cũng không thiếu những gương mặt mang vẻ suy tính , hay xem kịch vui , cũng có người mang ánh mắt ghen tị như Cổ Túc Dao , hay hoang mang như Cổ Tư Hoàn . Cuối cùng chỉ có Huệ Từ Văn còn tỉnh táo , đánh gãy bầu không khí đang ngưng đọng

-“Bắc Sở thái tử quen biết hoàng hậu sao ? “

Lữ Hàn bình tĩnh , không để ý đến Huệ Từ Văn , hắn nhìn Tịnh Huyền một chút , xong lông mi rũ xuống , đi về chỗ ngồi của mình không quên nói

-“ Xin lỗi , là ta nhìn lầm “

Từ lúc ngồi xuống , ánh mắt Lữ Hàn chưa từng rời khỏi Tịnh Huyền . Dường như hắn muốn tìm kiếm gì đó ở nàng . Tịnh Huyền thỉnh thoảng cũng nhìn hắn , nhưng nàng thật sự không hiểu ánh mắt của hắn nhìn mình là như thế nào ? Còn có “Nhị Nha “ là ai ? Sao hắn lại gọi nàng là “Nhị Nha “

-“Nàng nhìn đủ chưa , hử ? “

-“Hà “

-“Nàng nhìn hắn này giờ 3 lần rồi “ Nói xong Cổ Thần Phong lại cho một ngụm rượu vào miệng , chân mày càng như muốn chau vào nhau , trên mặt như viết thẳng ra là “ ta đang rất tức giận “

Tịnh Huyền nghe hắn nói xong không khỏi ngó người , “phì “ nàng cười rất vui vẻ , đưa bàn tay nhỏ nhắn lên vuốt vuốt mi tâm của Cổ Thần Phong

-“Đừng nhú mày nữa , không chúng sẽ dính vào nhau mất ! “

Cổ Thần Phong hai tay ôm lấy nàng trong lòng , giọng vừa có chút không vui vừa có chút yêu chiều

-“Nàng chỉ có thể nhìn một mình ta thôi “

Tịnh Huyền dờ khóc dờ cười , nàng phát hiện càng ngày tính tình Cổ Thần Phong càng có điểm giống trẻ con , thỉnh thoảng lại dỗi , còn rất hay ghen nha nhưng cũng rất dễ dỗ dành

-“Ta không biết là chàng cũng thích ăn giấm đấy ?“

Chương 24: Tiệc Sinh Thần 2

Thấy hai người ân ái ái ái ở trên, sự ghen tị trong lòng Kỳ Giai Nguyên Thuần ngày một lớn. Nàng tự hỏi xét về dung mạo nàng không thua kém Tịnh Huyền, nàng còn là “Ca Thần” được các quốc công nhận, thân phận công chúa tôn quý nhưng vì sao Chu Hạo Đế đến giờ vẫn chưa nhìn đến nàng một lần. Nàng không cam tâm, nàng phải lấy lại sự chú ý của vị đế vương trên cao kia. Nghĩ là làm, Kỳ Giai Nguyên Thuần bèn đứng lên, giọng nói ngọt ngào như rót ra mật đề nghị

-“Hôm nay là sinh thần của Thái Hậu, Nguyên Thuần ngoài những lễ vật dâng tặng, còn có chuẩn bị một khúc nhạc để dâng lên cho Thái hậu... mong thái hậu đừng chê cười Nguyên Thuần”

-“Được “Ca Thần” dâng lễ vật như vậy, ai gia vui mừng còn không kịp đây”

Huệ Từ Văn miệng thì cười nói nhưng vẫn không quên đánh giá Kỳ Giai Nguyên Thuần từ đầu đến chân. Chắc... chắc thật là một mỹ nhân hiếm có, cách ăn mặc có vẻ phóng khoáng hơn Tuệ Quốc, nhưng nếu có thể hòa thân thì là một nguồn lợi lớn cho Tuệ Quốc, bà đang tự hỏi nếu đưa nàng công chúa này làm phi cho Phong nhi, chắc không quá tệ đi?

-“Nguyên Thuần được nghe nói cảm nghệ của Lục công chúa nổi danh khắp nơi, được mệnh danh là “Cầm thánh”, không biết Nguyên Thuần có vinh hạnh được cùng công chúa song tấu không?”

Kỳ Giai Nguyên Thuần nàng không phải không biết vị công chúa này là em ruột của Chu Hạo Đế, vậy hẳn là một đồng minh rất cần thiết với mình. Vừa nói nàng vừa tỏ một thái độ nhu nhược lại có phần nể nang với Cổ Túc Dao. Mà Lục công chúa sau khi nghe nàng ta tâng bốc thì không khỏi nhếch mép về phía Cổ Tư Hoàn như muốn nói “hừ, người xem đi, cuối cùng thì danh hiệu “Cầm Thánh” cũng là nói về ta”. Cổ Túc Dao cũng đứng lên, cử chỉ điệu bộ trang nhã đáp lời công chúa Minh quốc

-“Được song tấu cùng công chúa Minh quốc là mong đợi của Túc Dao! Người đâu, mang Lục Ý cầm đến đây”

Giữa đại điện, Cổ Túc Dao ngồi đặt tay trên Lục Ý cầm, đây là cầm do chính tay tiên đế ban cho nàng, là vật mà sinh thời tiên đế rất yêu thích. Đứng kế bên Cổ Túc Dao, Kỳ Giai Nguyên Thuần dùng ánh mắt đắm đuối say mê nhìn Chu Hạo Đế không thôi. Tịnh Huyền ngồi kế bên Cổ Thần Phong làm sao không nhìn ra sự mê đắm trong mắt nàng ta, Tịnh Huyền một tay chống cằm đầy thích thú.

Cổ Túc Dao “khụ” nhẹ một tiếng, Kỳ Giai Nguyên Thuần thu lại tâm tình, khẽ gật đầu. Bàn tay Cổ Túc Dao bắt đầu di chuyển trên dây đàn, tiếng đàn “tinh, tang” trong veo mà vang dội. Giọng hát ngọt ngào mà mang tâm tình níu non của Kỳ Giai Nguyên Thuần cất lên, đan xen vào tiếng đàn réo rắt. Mọi người trong điện không khỏi thả mình vào giai điệu mà 2 nàng hợp tấu. Ca từ bài hát là tâm tình của một cô gái dành cho người trong lòng, có dịu dàng, có ngọt ngào lại mang chút dỗi hờn của nữ nhi thường tình. Nàng có thể xem đây là lời tỏ tình gián tiếp của vị công chúa kia dành cho phu quân của mình không nhỉ?

Trong đại điện, dường như ai cũng như đang đắm chìm vào lời ca tiếng đàn của 2 nàng, chỉ có Mạc Viễn trước sau như một vẫn vẻ mặt căm phẫn không quan tâm, Mạc Huy thì cảnh giác coi ngó xung quanh, Lữ Hân hạ mi mắt nhìn ly rượu trong tay không quan tâm đến âm thanh xung quanh, không ai biết hẳn đang nghĩ gì. Mà lúc này Cổ Thần Phong đang... nghịch ngón tay của nàng nha!

Tịnh Huyền là một người rất công tư phân minh, nếu là người có tài, hay có cái gì hay nàng đều rất thưởng thức, đó gần như là sự rèn luyện từ nhỏ của một người lãnh đạo như nàng. Như hiện tại, dù biết tính tình hai người ở giữa điện kia thật làm nàng không thích, nhưng tài năng của 2 nàng Tịnh Huyền không phủ nhận. Nhưng mà bạn Cổ Thần Phong thì không như vậy, hẳn yêu người yêu cả đường đi, giống như xác định Tịnh Huyền là người con gái hắn yêu nhất, thì chỉ có những gì thuộc về nàng mới có thể thu hút sự chú ý của hắn thôi, còn lại đều không bằng được đến ngón tay của nàng. Khi nàng suy nghĩ về hiện thực thì tiếng vỗ tay không ngớt ở phía dưới đã vang lên

-“Thật là một khúc nhạc chỉ có ở chốn thần tiên”

-“Quả không hổ danh là Ca thần với Cầm Thánh, được nghe ca khúc song tấu của 2 vị công chúa xem như lão phu có chết cũng mãn nguyện”

Vô vàn lời khen tặng của bá quan văn võ, cũng như những người trong đại điện. Kỳ Giai Nguyên Thuần không quan tâm, nhìn về phía Chu Hạo Đế, như chờ hắn mở miệng khen nàng, nhưng chỉ thấy Chu Hạo Đế cầm ly rượu như có như không nói “Hay”. Tay Kỳ Giai Nguyên Thuần nắm chặt vạt váy như muốn xé rách nó ra. Hừ, tiện nhân bên cạnh có gì hay chứ, chẳng qua mang bộ dạng yếu ớt suốt ngày được nam nhân bảo vệ, còn ngu ngốc nữa, con nhà tướng như nàng ta thật mất mặt. Tức giận làm mờ lý trí, Kỳ Giai Nguyên Thuần cả gan nói

-“Nguyên Thuần nghe nói hoàng hậu quý quốc là người học rộng hiểu nhiều, cầm kỳ thi họa, không biết hoàng hậu có thể nể tình Nguyên Thuần đường xa cực nhọc đến đây, để Nguyên Thuần được đại khai nhãn giới chăng?”

Vừa nghe công chúa Minh quốc nói xong, Cổ Túc Dao không khỏi cười khiêu khích. Cái gì là học rộng hiểu nhiều, cầm kỳ thi họa chứ? Ái nữ duy

nhất của Mạc gia từ bé đã nổi tiếng bị ngu khờ chậm hiểu, làm gì có khả năng học hành chữ đùng nói đến thông thạo cầm kỳ thi họa, lúc nàng ta hết bệnh thì đã vào cung, làm sao có thời gian để học tập những thứ đó. Công chúa này yêu cầu như vậy không phải là muốn làm xấu mặt Mạc Tĩnh Huyền sao. Được lắm, để Lục công chúa nàng thuận nước đẩy thuyền vậy.

Chưa đợi Tĩnh Huyền trả lời, Cổ Túc Dao đã giọng làm nũng với Huệ Từ Vân và Chu Hạo Đế

-“Phải ah, mẫu hậu, từ khi hoàng hậu vào cung, Túc Dao thật muốn thỉnh giáo hoàng hậu nhưng chưa có dịp, nay sinh thần mẫu hậu, hoàng hậu thể hiện một chút xem như mừng sinh thần của mẫu hậu cũng được nha. Mọi người ở đây thấy có được không?”

Mạc Vinh Khang không khỏi tức giận nhưng lại không tiện ra mặt, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Lục công chúa, nàng ta hơi run lên nhưng rất nhanh bình thần trở lại. Hừ, nàng là công chúa, trước mặt vẫn vô bá quan, lão già tướng quân đó dám làm gì nàng. Mạc Huy, Mạc Viễn mang về mặt âm trầm, u ám, nếu không phải ở đại điện, Mạc Viễn hẳn thật muốn cho 2 nữ nhân kia một ít “thuốc bổ” để dạy bảo. Lữ Hàn lúc này cũng nâng mắt lên nhìn về phía Tĩnh Huyền.

“Cạch” Chu Hạo Đế đặt mạnh ly rượu xuống bàn, mọi người trong điện thấy thế không khỏi giật mình lo sợ. Phải biết nha, hoàng hậu này là bảo bối của hoàng đế nhà bọn họ, trước mặt vị đế vương cao cao tại thượng này lại có chủ ý muốn làm xấu mặt bảo bối của hắn... thật là ngại bản thân mình sống lâu quá chẳng? Khi Chu Hạo Đế vừa định mở miệng thì đã thấy Tĩnh Huyền cầm tay hắn lại, nhìn hắn ra hiệu như muốn nói rằng chuyện này hãy để nàng giải quyết. Tĩnh Huyền quay xuống nhìn về phía Kỳ Giai Nguyên Thuần đầy vẻ khinh thường, nói giọng vu vơ

-“Học rộng hiểu nhiều... là đúng! Cầm kỳ thi họa thì bổn cung không rành lắm. Bất quá...” Nàng ngừng một chút, nheo mắt đầy nguy hiểm nhìn người con gái ở giữa điện “bổn cung cũng may mắn có thể... hát”

Mọi người trong điện nghe nàng nói xong không khỏi “Ồ” lên, Kỳ Giai Nguyên Thuần thì lúc đầu hơi ngẩn ra, xong lại nhếch môi khinh thường, hiểu thẳng nói tiếp

-“Nguyên Thuần thật mong được rửa tai lắng nghe”

Tĩnh Huyền ngón tay nhịp nhịp lên bàn, không thèm nhìn nàng ta mà nhìn Chu Hạo Đế, tự nhiên thấy tâm tình không vui. Tại sao nàng phải đi dọn dẹp mấy cái hoa đào vớ vẩn của bạn phu quân này chứ, thật phiền phức. Giọng nói mang chút lạnh lùng nói

-“Bổn cung trước giờ không thích nói nhiều với người khác chứ đừng nói chỉ là hát? Muốn bổn cung mở giọng... cái giá không phải nhỏ đâu”

-“Hoàng hậu nói như vậy, chẳng nói nói mình giống những cô gái phong trần, ngã giá để ca hát sao? Ah... là Nguyên Thuần thẳng tính, nhanh miệng, mong hoàng hậu đừng trách” Kỳ Giai Nguyên Thuần một giọng vô tội thừa

Sát khí của Chu Hạo Đế mỗi lúc một kinh khủng, thật sự nếu nữ nhân diêm dúa kia còn nói một lời nữa, có thể hắn không thêm để ý hòa bình giữa hai nước mà chém chết nàng ta. Tĩnh Huyền thấy vậy, không nhanh không chậm đưa bàn tay nhỏ nhắn lên vuốt ngực Chu Hạo Đế, gương mặt không biến sắc

-“Công chúa nói như vậy, há chẳng phải nói mình là kỹ nữ một đồng cũng không đáng giá, ai cũng có thể tùy tiện được công chúa “giúp vui” sao? Huh?”

-“Ngươi...”

Chu Hạo Đế nghe nàng nói xong thì tâm tình thật sự tốt hơn rất nhiều, sủng nịnh nựng chớp mũi nàng một chút, xong quay phía dưới lạnh giọng nói.

-“Công chúa Minh quốc nên để ý lời nói của mình một chút, “Ngươi” không phải là cách xưng hô có thể ở trước mặt hoàng hậu của trẫm mà dùng đâu”

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Âm Thanh Của Ký ức

-“Là Nguyên Thuần thất lễ. Chẳng qua Nguyên Thuần thật sự ngưỡng mộ tài hoa của nương nương. Không biết phải như thế nào hoàng hậu mới chịu nể mặt ạ?”

Lời nói như đay nghiến ở hai răng khể rít lên. Kỳ Giai Nguyên Thuần từ nhỏ đã là viên ngọc quý trong lòng Minh Đế, được yêu thương chiều chuộng chưa bao giờ phải chịu nhục nhã như bây giờ. Càng ủy khuất, nàng càng muốn làm cho nữ nhân ngồi trên cao kia phải càng bề mặt.

Từ trên cao nhìn xuống, Tĩnh Huyền biết nàng ta chắc chắn sẽ đeo bám vấn đề này đến cùng. Nhưng muốn nàng mở giọng thì còn phải xem bản lĩnh của

nàng ta . Tịnh Huyền rời khỏi lòng Chu Hạo Đế , bước xuống dưới đài . Bỗng nhiên trong ngực trống rỗng làm Cổ Thần Phong thật khó chịu , hần cau mày nhìn bóng dáng nhỏ nhắn của nàng đang đi dưới kia không khỏi cười khò . Xem ra hoàng hậu của hắn đã tìm được niềm vui trò vui để chơi rồi .

Đứng đối diện Kỳ Giai Nguyên Thuần , Tịnh Huyền vẫn mang vẻ mặt ngây thơ , cười tủm tỉm nhìn nàng ta , bất chợt nàng nâng tay dùng sức giật mạnh chuỗi ngọc san hô đỏ trước ngực Kỳ Giai Nguyên Thuần . những viên san hô đỏ tươi như máu rơi xuống đất . Tịnh Huyền ra lệnh cho Tứ Tiểu (4 nàng hầu của Tịnh Huyền đó :v) nhặt những hạt san hô đỏ , bỏ lên một cái khay . Nhìn động tác của Tịnh Huyền mà Kỳ Giai Nguyên Thuần chỉ biết nuốt uất hận vào lòng .

Tịnh Huyền không quan tâm sắc mặt của nàng ta , nàng đếm đếm số san hô trong khay , xong giọng nói mang chút non nớt nhưng không kém phần uy nghiêm vang lên

-“Trong khay này đang có 17 viên san hô , hãy đem 17 viên này chia cho 3 người , người đầu tiên chia một nửa , người thứ hai chia một phần ba , người thứ ba là một phần chín . Điều quan trọng là trước và sau khi chia xong mỗi viên san hô đều phải còn nguyên vẹn “ Ngưng một chút , nàng nhìn một lượt quanh đại điện , xong vừa đi lên chỗ Chu Hạo Đế vừa nói tiếp “ Chỉ cần công chúa đây hay bất cứ ai trong điện có thể chia được bọn cung sẽ đồng ý hiến ca “ (ý Huyền tỷ là đồng ý hát đó :v)

Tịnh Huyền ngồi xuống bên cạnh Cổ Thần Phong , không mảy may không nhặt nâng ly trà của mình lên nhấp một ngụm , xong nhìn một loạt bầu không khí trong điện . Tiếng xôn xao nghị luận vang lên , lại có người lắc đầu cau mặt . Kỳ Giai Nguyên Thuần về chỗ của mình ngồi , suy nghĩ mãi không ra , nàng vừa định mở lời nói “ vốn dĩ đây là không thể chia được “ thì đã nghe Cổ Túc Dao bên kia cướp lời

-“ Hoàng hậu không muốn mở giọng thì thôi , cần gì phải làm trò như vậy . Đây vốn dĩ không thể chia được “

-“Thứ lỗi Nguyên Thuần hiểu biết nông cạn ... “

Chưa đợi nàng ta nói hết , Tịnh Huyền đã lạnh nhạt hòa theo lời nàng ta “Uh ... bọn cung đồng ý với lời Minh quốc công chúa nói “

Nghe nàng nói như vậy , Mạc Viễn phía dưới cố gắng làm bộ mặt nghiêm chỉnh để không phải bật ra tiếng cười mà Cổ Thần Phong kẻ bên nàng khỏe môi cũng co rút không ít . Ai... lời nói của Huyền Nhi thật sự rất dễ làm tổn thương người khác . Ở phía dưới , Kỳ Giai Nguyên Thuần nghiêng răng , mỉa mai nói

-“ Nguyên Thuần nghĩ trong điện này chẳng ai có thể chia được đâu ... như ý hoàng hậu phải chẳng nói tất cả mọi người là hiểu biết nông cạn hay thật sự đây thật sự là một yêu cầu vô lý ? “

Ở trong điện cũng có tiếng xì xào đồng tình với công chúa Minh quốc rằng đây là yêu cầu vô lý , không thể thực hiện được . Huệ Từ Vân thấy bầu không khí có vẻ căng thẳng , vừa định lên tiếng , thì đã thấy nam nhân này giờ một bộ dạng “ không liên quan đến mình “ đứng lên bước ra giữa điện . Vừa bước được hai bước , Lữ Hàn cúi xuống , nhặt một hạt san hô dưới chân mình . Tịnh Huyền thấy vậy , con người đen tuyền lóe lên , Chu Hạo Đế nhủu mày đầy nguy hiểm chờ mong . Giọng Lữ Hàn trầm ấm vang lên

-“ Nếu bỏ thêm một viên san hô vào khay là 18 . Một nửa của 18 là 9 viên , một phần ba nghĩa là 6 viên , một phần chín tức là 2 viên” Xong hắn đem viên dư còn lại để trong lòng bàn tay , đưa về phía Tịnh Huyền mỉm cười “ phiên hoàng hậu rồi “

Cả điện “Ồ “ lên đầy kinh ngạc . Cổ Tư Hoàn và Cổ Túc Dao nhìn Lữ Hàn với vẻ mặt đầy ngưỡng mộ . Huệ Từ Vân gật đầu mỉm cười đầy thương thức . Tịnh Huyền nhìn Lữ Hàn không biết nghĩ gì , song lại nhìn sang Tư Hoàn , dịu dàng nói

-“ Tư Hoàn ... ”

Chỉ thấy Cổ Tư Hoàn nhìn nàng hơi do dự , khi thấy Tịnh Huyền nhẹ gật đầu một cái nàng mới hít một hơi thật sâu như lấy can đảm . Khi cùng Tịnh Huyền ở giữa điện , Cổ Tư Hoàn mới len lén nhìn về phía Lữ Hàn , lúc này hắn đã ngồi về chỗ của mình , tay nâng ly rượu nhắm nhấp vào một bộ dạng thờ ơ thì một sự mất mát lan tỏa trong lòng nàng . Cổ Tư Hoàn dường như hiểu ra điều gì rồi cười một cách yếu ớt . Bàn tay nàng bắt đầu buông lỏng trên dây đàn .

Âm thanh của tiếng đàn làm con người ta cảm thấy được sự lắng đọng , da diết khôn nguôi ... Tịnh Huyền có thể cảm nhận được sự thất vọng trong cay đắng trong tiếng đàn của Tư Hoàn , nàng nhắm mắt , thờ nhẹ ra một hơi , môi đỏ bắt đầu cất tiếng hát

-“Nước hồ mùa thu không một chút gợn

Lặng nghe lá rơi thổ lộ tâm tình

Dĩ vãng hồng trần... giọt nước mắt ni non không ngừng

Giữa không gian tĩnh lặng

Nỗi cô đơn rục rở bao trùm

Người đã hẹn ước khi hoàng hôn

Phiêu du không thể trở về thời niên thiếu

Tình yêu nếu như có thể quay lại quá khứ
Những đóa hoa đã nở
Phải chăng sẽ vĩnh viễn đẹp tựa thuở ban đầu
Tình yêu nếu như có thể tiếp tục
Liệu có thể nắm chặt một chút không ?
Liệu có thể ôm lấy hơi ấm của người được không ?
Nếu tình yêu có thể trở lại như xưa
Cái cơ hội mà chúng mình đã không nhận thấy
Thì Tình yêu có thể đẹp như lúc nó bắt đầu không?
Và nếu tình yêu vẫn đây
Chúng ta có thể... mãi mãi bên nhau?
Chúng ta có thể giữ hơi ấm tình yêu, mãi mãi?
Tình yêu trên con đường này
Từ trước đến nay đâu ngại mưa gió
Tình yêu cần phải được hạnh phúc
Từ khóe mắt ai đó, nước mắt rơi.
Rơi xuống ...”

Tiếng đàn mang chút nức nở , giọng hát mang chút ưu thương nhưng kiềm nén , từng chút từng chút đi vào lòng người . Cảm giác này là gì , là sự tiếc nuối , trần trụi một đoạn tình cảm ...nhẹ nhàng mà sâu lắng . Con người ai chưa từng hay không có một đoạn tình cảm khắc cốt ghi tâm một thời . Bài hát này thật sự đã chạm đến nỗi lòng không ít người trong điện

Khi mọi người trong điện đang nhắm mắt chìm vào cảm xúc của chính mình , có một nam nhân , đôi mắt như vô hồn và đầy vẻ không thể tin nhìn chăm chăm về phía 2 nữ nhân ở giữa điện , miệng không thôi lặp đi lặp lại một cái tên “ Nhị Nha Nhị Nha “

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Lời Hứa Của Lữ Hàn

Cầm tờ giấy do thuộc hạ dâng lên , đôi mắt nâu với hàng mi cong vút hơi run lên , môi mỏng mím chặt , ngón tay khẽ nhích một chút , mảnh giấy trong tay hằn nát vụn . Lữ Hàn xoay lưng về phía thuộc hạ , giọng nói không mang chút tình cảm nào

–“Hạ lệnh cho Kim , án binh bất động “

–“Vâng “

Đoạn hấn phát tay áo , tên thuộc hạ hiểu ý thoát cái phi thân biến mất . Bên cửa sổ , một thân áo nam nhân thon dài , chấp hai tay ra phía sau , mắt nhìn xa xăm về phía không trung tuyết rơi dày đặc . Hấn vẫn nhớ như in cũng mùa đông ở đất nước này 8 năm trước

–“Ngày mai huynh sẽ mừng sinh thần với Nhị Nha . Huynh sẽ mang những điều tốt đẹp nhất cho muội , sẽ không cho ai ức hiếp muội nữa “ _ Vừa nói tiểu hài vừa cầm lấy bàn tay nhỏ bé , trắng múp không ngừng hà hơi mong làm ấm cho cô bé đang đứng đối diện

Cô bé nhìn chừng 7-8 tuổi , chỉ cao chưa đến ngực của tiểu hài tử , đôi mắt hạnh đen kịt mang đầy vẻ ngây thơ , gương mặt trắng như sữa vì trời lạnh mà hai má và mũi ửng hồng trông vô cùng đáng yêu . Nghe những lời tiểu nam nhân nói , tiểu nữ nhân toét miệng cười ra sức gật đầu như hiểu ý , miệng

không ngừng “nhì nha , nhì nha “

Nghĩ đến đoạn ký ức đó , trái tim Lữ Hàn đau nhói . Tiểu hài tử đó chính là hắn 10 năm trước . Ngày hôm đó hắn đã rất muốn đến , nhưng trong cung lại xảy ra biến , hắn trong đêm phải tức tốc lên đường về nước ngay . Khi giải quyết xong , hắn nghe thuộc hạ báo lại , Nhị Nha đã ngồi dưới gốc cây đợi hắn suốt một ngày một đêm , mặc cho trời đổ tuyết không ngừng . Biết điều đó , lòng hắn rất đau , hắn đã từng hứa với lòng mình , sẽ gìn giữ nụ cười của tiểu nữ nhân đó , để nàng mãi mãi vô ưu vô tư , vậy mà chính hắn lại là người làm nàng đau lòng .

Vài năm sau đó , hễ có thời gian hắn đều quay lại Tuệ Quốc rất nhiều lần để tìm nàng , nhưng hắn lại thật sự không biết nàng đã đi đâu , Nhị Nha gần như bốc hơi khỏi thế giới .

Cho đến mấy ngày trước , hắn gặp hoàng hậu Tuệ quốc Mạc Tịnh Huyền hắn mới sững sờ . 8 năm trời gương mặt mỗi đêm nằm mơ hắn luôn thấy , gương mặt hắn nhớ nhung suốt 8 năm trời ... xuất hiện trước mắt . Nhưng khi hắn nhìn thấy vẻ giả hoạt và lạnh lùng trong đôi mắt đó , hắn đã nghĩ là mình lầm . Nhị Nha là một cô bé ngây thơ và có phần chậm hiểu , làm sao có thể là hoàng hậu này được . Nhưng khi hắn nghe nàng ta nói nàng ta có thể hát , dường như có một cú huých thật mạnh vào ngực hắn . Đúng vậy , hắn muốn xác định rõ nghĩ ngờ trong lòng mình ... đó là lý do hắn giải đáp yêu cầu mà Mạc Tịnh Huyền đưa ra .

Khi nghe được giọng hát kia , cả người hắn đã run lên , tim co thắt cực mạnh , bao nhiêu ký ức , nhớ nhung , khát khao , hy vọng dồn nén suốt mấy năm trời vỡ òa . Chính là nàng ... chắc chắn chính là nàng ! Nhị Nha của hắn

Lữ Hàn vô thức lấy từ ngực áo ra một dải lụa màu xanh lục có vẻ đã sờn cũ . Ngắm nhìn dải lụa trong tay một cách yêu thương và nâng niu ... đột nhiên có một sự bi thương dâng lên trong mắt hắn ... hắn siết chặt dây lụa , miệng không ngừng lầm bầm

-“Xin lỗi ... Nhị Nha ... thật xin lỗi ... “

Trong tiếng gió rít ngoài cửa , thấp thoáng đâu đó tiếng nấc nghẹn ngào phát ra từ một bóng hình cô đơn .

Tại một nơi khác trong cung , người phụ nữ nghe hắc y nhân chuyển lời , khẽ gật đầu , hắc y nhân nói xong thì ẩn vào trong bóng tối . Đôi mắt phượng của người phụ nữ trong bóng tối híp lại mang tâm tình khó hiểu , miệng nàng ta thì thầm một câu rất nhỏ “thật sự là nàng ta sao ? “

Theo chủ nhân bao lâu , nàng biết “Nhị Nha “ trong lòng chủ nhân là ai ? Chủ nhân của nàng đã tìm nàng ta ròng rã mấy năm trời , rải khắp liệt quốc vô vàn mật thám ... nhưng đến nay đều không có chút hi vọng , vậy mà ... Nếu thật sự nàng ta là Nhị Nha , vậy tại sao không nhận ra chủ nhân ? Mong tay đỏ khè miết đóa hoa cúc thêu trên khăn lụa ... , môi đỏ nhếch lên nhăm nhem

Sứ giả các nước đến đều được sắp xếp nghỉ ngơi tại Khâm An Điện , duy chỉ có sứ giả Minh quốc do được thái hậu ân chuẩn , nên được ở Khải Tường cung . Phải biết Khải Tường Cung là cung điện gần Dưỡng Tâm Điện nhất chỉ sau Phượng Tê Cung . Đây là ý gì , chẳng phải muốn nói cho hậu cung rằng , thái hậu đã chấp nhận nàng ta sao . Lễ Kỳ Giãi Nguyên Thuần vào Khải Tường cung cũng không phải là ý của Thái hậu , mà là do Cố Túc Dao đề nghị , nói rằng như vậy để tránh sứ giả chưa quen , khi cần gặp bàn chuyện với hoàng thượng khỏi phải bị lạc .

Mà bên này Chu Hạo Đế nghe vậy , không khỏi khó chịu , nhưng là ý của thái hậu , hắn vẫn là nên nể mặt mẫu hậu của mình , Chu Hạo Đế len lén liếc nhìn nữ nhân đang dựa trong lòng hắn đọc sách , tâm tình nàng rất bình thản . Thái độ Tịnh Huyền như vậy , làm Chu Hạo Đế không biết nàng đang nghĩ gì ? Nàng thật sự không để tâm đến chuyện có nữ nhân vào hậu cung của hắn sao ? Đang mãi suy nghĩ thì giọng nói nhẹ nhàng thanh thoát cất lên

-“Ta không để ý chuyện này đâu , hậu cung của chàng đâu phải ít , thêm một hay hai người cũng đâu là đáng kể “ _ miệng thì nói , nhưng mắt vẫn nhìn vào quyển sách trên tay

Chu Hạo Đế ngẩng ra rồi cười , hắn cúi xuống cắn vào cổ nàng một cái . Bất ngờ bị tập kích làm Tịnh Huyền “ Á “ lên một tiếng , tay sờ sờ cổ mình , quay lại trừng mắt nhìn Chu Hạo Đế , chỉ thấy hắn cười đến khoái trá càng làm sự khó chịu trong lòng Tịnh Huyền bùng phát , nàng không kiên nhẫn mà quát lên

-“Chàng là chó sao ? “

Tiếng cười sang sang vang lên cả cung , khiến cung nhân hầu hạ ngoài cửa không khỏi rùng mình ... aizzz ... thật là làm cho hoàng thượng vui đúng là chỉ có hoàng hậu là có bản lĩnh . Chu Hạo Đế cười xong , nhìn gương mặt mặc dù không mấy thay đổi , nhưng hắn nhìn ra sự không vui trong mắt nàng . Hắn kéo nàng vào lòng , cầm đặt trên đỉnh đầu nàng , một tay ôm eo , một tay vỗ về trên lưng nàng . Tịnh Huyền vừa định đẩy hắn ra thì đã nghe giọng nói vang trên đầu nàng

-“ Xin lỗi đã để nàng phải ủy khuất . Nhưng rất nhanh trầm sẽ xử lý chuyện này “ _ Đôi mắt đen híp lại khiến người ta không khỏi rùng mình

Nghe Chu Hạo Đế nói như vậy , tâm tình Tịnh Huyền không khỏi buông lỏng . Nàng không phải là người không hiểu chuyện , mặc dù không lớn lên trong nhà đế vương , nhưng quá khứ nàng cũng sống trong một môi trường như vậy . Tuy cha mẹ nàng không bắt ép chị em nàng làm những điều mình không thích , nhưng nhìn những người khác ... nàng cũng biết những người như Chu Hạo Đế đôi khi là “ thần bất do kỷ “ .

Nàng đưa má cọ cọ vào ngực hắn , mà Cố Thần Phong thấy nàng hành động như vậy thì biết tâm tình nàng đã khá hơn , bàn tay đang ôm eo nàng từ từ di chuyển lên trên sờ sờ cổ nàng . Mặt hắn từ từ áp sát mặt nàng , Tịnh Huyền ngồi trên đùi hắn , vòng 2 cánh tay ôm lấy cổ Chu Hạo Đế , dâng môi mọng lên bật môi hắn . Chu Hạo Đế thấy vậy không còn ngạc nhiên nữa , hắn biết Tịnh Huyền của hắn lúc đầu còn lằng lằng với chuyện thân mật của 2 người , nhưng nàng học tập rất nhanh , lại không phải là loại nữ nhân thích giả vờ e thẹn .

Chu Hạo Đế đánh lười càn quét phía trong miệng Tịnh Huyền . Nàng thấy vậy , có ý nhấp như hắn , đột nhiên bờ môi đỏ rời khỏi mình làm Chu Hạo Đế

hơi hụt hẫng , nhìn thấy ánh mắt tinh ranh của Tịnh Huyền , hần nhếch miệng giả vờ “ hừ hừ “ rồi bàn tay thon dài cố định gáy nàng . Lưỡi hần bắt đầu bừa bãi cuốn lấy lưỡi nàng ... không ngừng mút lấy .

Thấy nàng dường như không thờ được nữa hần mới di dời môi một đường từ môi xuống cổ nàng . Vừa hôn hần vừa bế thốc Tịnh Huyền lên , để hai chân nàng kẹp lấy hông hần , hai người cứ thế vừa hôn nhau đắm say vừa một đường đi thẳng về phía giường phía trong tấm điện

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 27: Giang Sơn - Mỹ Nhân

Gần một tháng nay dưới sự giúp đỡ của Cổ Túc Dao và ngầm cho phép của Huệ Từ Vân , Kỳ Giai Nguyên Thuần có thể gọi là thanh công trong việc đeo bám Cổ Thần Phong . Huệ Từ Vân bà thật không có ý đối nghịch với Tịnh Huyền hay con trai mình , bà cứ nghĩ Cổ Thần Phong là người yêu quyền lực , nên chuyện tiếp nhận công chúa Minh quốc là điều hiển nhiên ... đàn ông tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường , chứ đừng nói là một đế vương như con trai bà .

Cổ Túc Dao một bên luôn không ngừng gợi ý cho Huệ Từ Vân , lúc thì mời Cổ Thần Phong đến cùng bà dùng cơm , rồi “tình cò “ gặp Kỳ Giai Nguyên Thuần , khi thì để nàng ta vô tình gặp Cổ Thần Phong trong ngự hoa viên ..v.vvv Như hôm nay , vừa bãi triều xong , cung nữ của Huệ Từ Vân đã đứng trước cửa điện Thái Hòa chờ hần , vừa nhìn thấy Cổ Thần Phong đã chau mày , có lẽ hần phải nói rõ ràng với mẫu hậu thôi ... Huyền Nhi nhà hần càng lúc càng đáng sợ rồi .

Thật sự là như vậy , đối mặt với vô số sự “tình cò “ giữa Cổ Thần Phong và Kỳ Giai Nguyên Thuần nhưng có vẻ cố ý do người khác sắp đặt để nàng trông thấy ... dù biết rõ sự tình , nhưng làm sao tránh khỏi sự khó chịu trong lòng . Nàng vẫn giữ thái độ im lặng cho đến bây giờ . Tuy nhiên , có lẽ hôm nay không tránh khỏi một sự việc không mong muốn này rồi vì Huệ Từ Vân đã gọi nàng đến Vĩnh Thọ cung ...

Vừa vào đến cung , đã thấy Cổ Túc Dao và Kỳ Giai Nguyên Thuần đang hầu chuyện , cười nói rất vui vẻ với Huệ Từ Vân . Nàng hí hóp đôi mắt lại , không khỏi cười lạnh , tiến nhanh vào trong điện . Huệ Từ Vân thấy nàng vào định hành lễ thì vội vàng nói nàng ngồi , Cổ Túc Dao gặp nàng thì vẫn mặt lạnh hành lễ qua loa nhưng kỳ lạ là Kỳ Giai Nguyên Thuần thì lại khép nép , e lệ hơn mọi ngày , gương mặt có chút ửng đỏ ... trong như nàng dâu mới về nhà chồng vậy .

-“Hôm nay mẫu hậu gọi Huyền Nhi đến là có chuyện muốn bàn với con “ _Gương mặt từ ái của Thái Hậu nhìn nàng mở lời

-“Có phải mẫu hậu muốn nói đến việc liên hôn ? “ _Không đợi Huệ Thái Hậu mở lời , Tịnh Huyền trực tiếp đi thẳng vào vấn đề

-“Ai nha... mẫu hậu biết Huyền Nhi luôn là người hiểu chuyện mà , chẳng trách Phong Nhi luôn sùng ái con “

Huệ Thái Hậu cười hí hóp mắt nói xong lại đưa mắt nhìn Kỳ Giai Nguyên Thuần vẫn khép nép ngồi một bên có vẻ lắng nghe . Tịnh Huyền thu hết tất cả vào mắt , nàng nhếch môi giọng nói vẫn non nớt thăm dò

-“Không biết ý mẫu hậu và nguyện ý của công chúa thế nào ?

-“Mẫu hậu thật thấy công chúa Minh quốc rất thùy mị , lại hiểu lễ nghĩa và có ý học hỏi ...” nói đến đây bà khẽ đưa mắt nhìn Tịnh Huyền

-“Vậy mẫu hậu muốn Minh quốc công chúa ở tước vị nào , tứ phi thì đã đủ , chỉ còn quý phi và hoàng quý phi ? “ – Tịnh Huyền cũng nhìn Huệ Thái Hậu rồi nhàn nhạt trả lời

-“Ai nha , ta chỉ đề bạc như vậy , hậu cung là do con quản lý , con bàn với hoàng thượng xem thế nào được là được rồi , dù sao cũng là công chúa Minh quốc , thật không nên để nàng chịu ủy khuất “ – Tương Tịnh Huyền đồng ý với đề nghị của mình , tâm tình Huệ Từ Vân như thả lỏng

-“Vậy thì thần thiếp làm mẫu hậu phải thất vọng rồi “ –Vẫn thái độ vân đạm phong khinh , Tịnh Huyền cười nhẹ nói

Chưa đợi Huệ Từ Vân lên tiếng , Cổ Túc Dao đã đứng phắt lên chỉ thẳng vào mặt Tịnh Huyền , lớn tiếng chỉ trích

-“Ý hoàng hậu là sao ? Mẫu hậu chẳng qua nể mặt mới nói với hoàng hậu nguoi một tiếng , dù nguoi muốn hay không thì cũng phải chấp nhận “

Tịnh Huyền nhướn mi nhìn Cổ Túc Dao , lại lướt nhìn Kỳ Giai Nguyên Thuần , cuối dùng ánh mắt roi trên người Huệ Thái Hậu ,

-“Hậu cung của hoàng thượng sẽ không nạp thêm bất cứ ai , thứ lỗi thần thiếp không thể làm theo ý của mẫu hậu được “

-“ Hoàng hậu nương nương nghĩ bệ hạ sẽ từ chối một nửa giang sơn của Minh quốc sao ? “ _Lúc này Kỳ Giai Nguyên Thuần cười đầy khiêu khích lên tiếng

-“Vậy hãy đợi hoàng thượng quyết định đi ! Thần thiếp xin cáo lui trước “ –Đứng lên hành lễ xong , Tịnh Huyền phát tay áo rời khỏi Vĩnh Thọ cung , để lại sau lưng Huệ Từ Vân đầy khó xử .

Bà thật sự rất khó xử , một bên là lợi ích quốc gia , một bên là tình nghĩa quân thần . Chưa kể đến sự công hiến trung thành của Mạc Gia , chỉ riêng ân cứu mạng khi xưa của mẹ con Vương Linh đã là chuyện bà rất đề ý . Bà chống tay lên trán , day day huyệt thái dương . Giang sơn hay mệnh nhân ... vậy thì để Phong nhi tự quyết định đi , nếu Cổ Thần Phong chọn giang sơn , thì chắc hoàng hậu hay Mạc gia cũng sẽ không làm khó , còn nếu ngược lại , chắc Dao nhi hay công chúa Minh quốc càng không thể nói gì .

Bên này Huệ Từ Vân đang mãi suy nghĩ thì bên kia Tịnh Huyền vừa ra khỏi Vĩnh Thọ cung đã gặp Cổ Thần Phong đang đi đến ... chắc là đến dùng bữa theo ý thái hậu , Cổ Thần Phong cũng đã nói chuyện này cho nàng biết .

Vừa thấy Tịnh Huyền , Cổ Thần Phong đã vội chạy lại , nhìn hai má đỏ ửng của nàng thì không khỏi tiếc thương

-“Đã nói nàng ... trời lạnh như vậy thì không cần đi thỉnh an mẫu hậu mà “ _ Vừa nói động tác thành thực phui đi những bông tuyết vurun trên tóc và vai nàng , xong lại ôm nàng vào lòng mình ,dùng áo choàng phủ thêm một tầng trên người nàng

Tịnh Huyền tâm tình bức bối , đẩy hấn ra , không vòng vo nói thẳng

-“Cổ- Thần -Phong , ta nói cho chàng biết , ta không chấp nhận được thêm ai đâu . Quá khứ cũng như hậu cung trước lúc ta đến , ta không thể làm gì được , nhưng là đoạn đường sau này hoặc chỉ có ta và chàng hoặc ta không cùng chàng đi tiếp nữa . “

Nói xong nàng rời khỏi vòng tay hấn ,phát tay áo bỏ đi . Cung nhân phía sau không khỏi trợn mắt há mồm . Xem ! Xem đi , hoàng hậu gọi thẳng tên hoàng thượng như vậy ...

Nhìn bóng dáng liêu xiêu của nàng đi trong tuyết , hấn thực sự rất muốn đuổi theo , nhưng có lẽ hấn nên đến gặp thái hậu để dọn dẹp trước rồi mới quay lại dỗ nử nhân đang giận dữ kia ! Quay hướng bước vào Vĩnh Thọ cung thì nụ cười trên môi Cổ Thần Phong tắt hấn , thay vào đó là ánh mắt sắc lạnh đến thấu xương , gương mặt mang chút gì đó nguy hiểm .

Thấy Chu Hạo Đế bước vào , Kỳ Giai Nguyên Thuận một điệu bộ nét na đứng lên thì lễ với hấn , xong lại quay về bên Huệ Từ Vân xoa bóp cho nàng , trông không khác gì một nàng dâu hiếu thuận , muốn có bao nhiêu nhu mì là có bấy nhiêu . Chu Hạo Đế thấy Huệ Từ Vân đang dùng tay day day huyệt thái dương , có vẻ mệt mỏi , hấn ngồi xuống không mặn không nhạt hỏi

-“ Mẫu hậu khó chịu ở đâu , sao không mời thái y đến bắt mạch ? “

-“Nhờ phúc hoàng hậu của hoàng huynh đấy “ _ Chưa đợi Huệ Từ Vân mở miệng , Cổ Túc Dao đã một bên tố cáo

-“Túc Dao “ _ Huệ Từ Vân liếc nàng khẽ quát nhẹ

-“Mẫu hậu sao phải che giấu chứ , nhi thần chỉ nói sự thật thôi “ _ Cổ Túc Dao ngang bướng cãi lại , vừa nói nàng vừa đưa một phong thư đến trước mặt Chu Hạo Đế nói “ Hoàng Huynh tự xem đi “

Chu Hạo Đế nhận lấy , mở ra xem ...lông mày hấn hơi nhíu lại , con người đen lóe lên ánh sáng khó hiểu . Huệ Từ Vân một bên quan sát nét mặt của con trai mình . Bà không phải không biết , Cổ Thần Phong là một người có dã tâm và yêu quyền lực , với một lợi ích to lớn trước mắt như vậy , bà thật không biết con trai sẽ quyết định như thế nào .

-“Tại sao thứ này lại ở trong tay lục muội ? “

-“Là phụ hoàng của Nguyên Thuận mới hóa tước mang đến , Nguyên Thuận lại không gặp được hoàng thượng , nên trình cho thái hậu và công chúa xem “ _ Kỳ Giai Nguyên Thuận một bộ dạng hiền thực , cúi đầu nhỏ giọng trình bày

-“Hoàng huynh xem , Minh Đế đã có thành ý như vậy , hoàng huynh ... huynh quyết định thế nào ? “ _ Nói xong nàng lại liếc về phía Kỳ Giai Nguyên Thuận , nàng ta thấy thế vội vàng quỳ xuống bên chân Huệ Từ Vân

-“Thái Hậu , Hoàng Thượng ... Nguyên Thuận thật không nghĩ đến ngôi vị hoàng hậu , Nguyên Thuận chỉ là vừa gặp đã cảm mến trước khí chất và con người của hoàng thượng ... chỉ mong có thể được kề cận hầu hạ người ... như vậy đã là hạnh phúc của Nguyên Thuận ... “ _ Vừa nói giọng nàng ta có vẻ run run , hai mắt ngập nước , đáng vẻ bao nhiêu là ủy khuất nhìn về phía Huệ Từ Vân

-“Hoàng Huynh ... dù sao công chúa cũng là công chúa một nước , đã hạ mình đến như vậy”

-“Hoàng nhi ... con xem có thể bàn bạc với Huyền nhi không ? Dù sao Huyền nhi cũng là hoàng hậu một nước ,sự độ lượng là không thể thiếu .. lại nói ... “

Chu Hạo Đế mặt lạnh như tiền , lông mày cương nghị , con người đen sâu thẳm nhìn về phía 3 nữ nhân

-“Nhi thần đã hứa với hoàng hậu , sẽ không nạp thêm bất cứ ai vào hậu cung nếu hoàng hậu không đồng ý ...thứ lỗi nhi thần không thể nghe theo mẫu hậu . Chuyện hòa thân , nếu Minh quốc vẫn còn giữ ý , Trẫm nghĩ vương gia ở Tuệ quốc cũng sẽ không làm công chúa thất vọng . Mà liên hôn lần này không chỉ có Minh quốc , còn có Bắc Sở ... “ nói đến đoạn này , hấn vừa liếc nhìn Cổ Túc Dao như cảnh cáo nàng ta chớ hồ nháo , Chu Hạo Đế đứng

nhẹ nhàng nói

“... chuyện này đến đây thôi, nhi thần cáo lui”

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Thăm dò

Không biết là ai cố ý làm rò rỉ thông tin Minh Đế đồng ý lấy nửa giang sơn để làm quà cưới cho công chúa đến tai các đại thần trong triều. Làm cho quan lại trong triều không ngừng dâng tấu xin Chu Hạo Đế liên hôn. Quan võ trong triều hầu như đều là học trò của Mạc Vĩnh Khang, tất nhiên không đồng ý chuyện liên hôn này. Thế cục chia đôi giằng co kịch liệt, ngược lại phía hậu cung lại cực kỳ yên bình. Thái hậu sau lần Chu Hạo Đế ghé thăm cũng không đá động đến việc liên hôn nữa, mà bề quan niệm kinh cầu phúc. Cổ Túc Dao và Kỳ Giai Nguyên Thuần vì mất chỗ dựa là thái hậu cũng không dám có động thái nào quá mức.

Mạc Tĩnh Huyền biết tình hình trên triều lẫn hậu cung, nhưng trước sau vẫn thờ ơ không lên tiếng. Nàng ngồi trong đình ở giữa hồ trong ngự hoa viên, ngắm nhìn tuyết rơi, nàng đưa tay ra với những bông tuyết ấy, nắm tay lại rồi mở ra... tuyết tan không giữ được! Tĩnh Huyền nhếch môi cười miễn cưỡng

-“Nàng nắm như vậy, sẽ không giữ được đâu”

Nàng nâng mi mắt nhìn về phía người vừa mới lên tiếng kia, chỉ thấy nam tử mái tóc nâu vận tử sam với áo choàng bạc chéo trước ngực kéo phủ ra sau lưng. Hắn đứng trong tuyết giương đôi mắt ưu thương nhìn về phía nàng. Tĩnh Huyền rũ mi xuống, nàng không hiểu tại sao vị hoàng tử này lại luôn nhìn nàng bằng ánh mắt đó. Nàng chợt nhớ đến phải tìm hiểu hắn trước khi quyết định chuyện chung thân cho Tư Hoàn, vừa ngẩng mặt lên định mời hắn vào đình thì đã thấy Lữ Hàn đang lướt trên mặt hồ đóng băng đi về phía nàng

Càng lại gần người con gái trong đình, trong tâm của Lữ Hàn càng kích động, khi định đưa tay vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn đối diện thì hắn thấy nàng chau mày đầy vẻ khó hiểu và né tránh. Nhói! Hắn siết chặt nắm đấm rồi cười một cách chua chát. Nàng không nhớ hắn là ai cả... chỉ có hắn nhớ nàng thôi, phải, chỉ một mình hắn nhớ nàng thôi.

-“Trời lạnh như vậy, nàng sao lại ra đây?”

-“Để làm cho đầu óc mình nguội bớt thôi” _ Mối phân phó Tiểu Hy dâng trà, nàng quay sang cười nhẹ trả lời Lữ Hàn

-“Nhị Nha...” _ Hắn khẽ gọi

-“Xin lỗi, bổn cung tên đầy đủ là Mạc-Tĩnh-Huyền” _ Nàng không bức mình, chỉ lạnh nhạt nhắc nhở hắn

Khi nói xong, nàng lại thấy nam nhân trước mặt trầm xuống, trông hắn lúc này thật đáng thương và cô độc. Chợt nhớ đến ý định trong đầu, nàng phá vỡ sự trầm mặc

-“Bổn cung thấy nhiều lần thái tử nhắc đến cái tên Nhị Nha, thứ cho sự tò mò, cô nương ấy là người trong lòng điện hạ chăng?” _ Nếu quả thật như vậy thì Tư Hoàn làm sao gả cho nam nhân này được, nàng sẽ đau khổ cả đời với một người nam nhân đã đặt trái tim vào người khác rồi

-“Là ta nợ nàng”

Mạc Tĩnh Huyền cảm thấy có chút nóng! Đây là câu trả lời kiểu gì đây? Sao không liên quan gì đến câu hỏi của nàng hết vậy? Nén sự khó chịu trong lòng, Tĩnh Huyền lại nhẹ nhàng đặt vấn đề

-“Đã vậy vì sao điện hạ còn đến đây đặt vấn đề liên hôn với Tuệ Quốc?”

Lữ Hàn nâng mắt nhìn về phía nàng với vẻ mặt đầy khó hiểu nói

-“Ta có nói liên hôn với nước nàng sao?”

Run_Run_Tách trà trong tay Tĩnh Huyền khẽ run lên. Cái thể loại gì đây? Đừng có trả lời câu hỏi của nàng bằng một câu hỏi khác chứ! Nàng không khỏi ngửa mặt lên nhìn trời mà thở dài. “Tư Hoàn à Tư Hoàn, sao muội có thể yêu nam nhân như thế này chứ?” _ Tĩnh Huyền thầm nghĩ

-“Nàng là ân nhân cứu mạng của ta... không có nàng chắc sẽ không có ta ngày hôm nay”

-“Ai?”

-“Nhị Nha “

-“Ahhh “

Tĩnh Huyền gật đầu tỏ vẻ đã hiểu . Nàng thật không biết nên vui hay nên buồn đây ? Thấy hần như vậy , nàng tin chắc Lữ Hàn là một nam nhân trọng tình nghĩa , lâu như vậy mà hần vẫn nhớ và tìm nữ nhân tên “Nhị Nha “ kia . Nhưng như vậy , Tư Hoàn muốn tiến vào tâm hần , xem ra không phải dễ dàng rồi ... một cô nương đơn giản như muội ấy ... haizz . Tĩnh Huyền nhìn thẳng vào Lữ Hàn , hơi thấp giọng hỏi

-“Vậy nàng ấy?? “

Rắc – tách trà trong tay Lữ Hàn bị bóp nát ! Đôi con ngươi nâu mới nảy còn thoáng buồn bỗng chốc kích động đầy đau thương . Nhưng rất nhanh , hần rũ hàng mi dài che lấp đi tất cả , đưa mắt nhìn vết máu loang lổ trong tay mình ...

Tĩnh Huyền cũng không lấy làm quá ngạc nhiên , là một người từng học y và từng trải , nàng biết vết thương đó như thế nào _ vết thương trên tay hay ... trong lòng hần . Đường như thấy hình ảnh của chính mình , nàng cảm thấy thương hại và đồng tình với người trước mặt này . Nàng đưa khăn tay về phía hần

-“Cầm máu đi !”

Lữ Hàn bỗng mở hai mắt to nhìn về phía nàng . Là như vậy , chính là như vậy ! 8 năm trước khi lần đầu tiên hần tỉnh dậy sau khi bị trọng thương , cũng thấy tiểu nữ nhân đang đưa khăn tay về phía hần . Nhưng những lời tiếp theo của Tĩnh Huyền dường như làm niềm vui sướng mới loe lói của hần tắt lịm

-“Bỏ cung thật sự rất hâm mộ điện hạ là một người trọng tình . Nhưng người đi thì cũng đã đi , người sống vẫn phải sống . Ôm mãi quá khứ để cùng hiện tại đi đến tương laiđiện hạ , ngài không thấy nó quá nặng và bất công cho những người đi cùng ngài sao ? “

Nâng nhẹ vạt váy , Tĩnh Huyền rời khỏi đình . Lúc nàng rời đi , tuyết rơi càng thêm dày , Lữ Hàn dường như còn mơ hồ nghe được giọng nàng

-“Nhị Nha cô nương nếu biết suy nghĩ , sẽ không mong điện hạ ngài như bây giờ đâu “

Đoàn người của Tĩnh Huyền khuất dần trong nền tuyết trắng xóa , bỏ lại sau lưng một bóng dáng cô liêu ngồi ở đình giữa hồ băng . Không biết nam tử ngồi ở đó cầm chiếc khăn tay kia bao lâu thì phía sau một thân cây trụi lá phía bên kia bờ , một bóng dáng nhỏ , choàng áo choàng trắng vẫn đứng nhìn người nam nhân kia ...cũng không biết nàng đã đứng đó dõi theo hần bao lâu

Nhìn hần đơn độc như vậy , Tư Hoàn thật sự rất ...rất muốn lại ôm hần , sưởi ấm cho hần , đi bên hần để hần không cô độc như vậy . Nhưng nàng biết , nàng biết vĩnh viễn trong lòng hần , người có thể mang hơi ấm cho hần ... không phải là nàng !

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Sự tức giận của hoàng hậu (1)

Sứ giả các nước đến Tuệ Quốc đều tham gia các lễ hội mùa đông ở đất nước này . Sắp tới là sự kiện trượt băng rất được trông đợi không chỉ trong hoàng thất mà còn trong triều . Ngoài chuyện nhân sự kiện này để tìm đối tượng thích hợp cho nhi tử hoặc nhi nữ nhà mình , quan lại còn muốn nhân việc này để đưa công chúa Minh Quốc vào hậu cung của Cổ Thần Phong .

Lúc này tại sân trượt băng hoàng gia , công chúa , quận chúa hay hoàng tử vương gia đều đang tụ tập ôn lại kỹ năng trượt của mình . Xuất thân từ hoàng thất nên từ nhỏ hầu như bọn họ đều được dạy trượt băng . Duy chỉ có Cổ Tư Hoàn , vốn được nuôi ở hành cung bên ngoài , nên những việc này với nàng rất xa xỉ . Hành cung vốn là nơi nghỉ ngơi của hoàng gia vào mùa hè , tất nhiên làm sao có sân trượt băng được .

Lúc này ngồi nhìn các công chúa khác đang vui cười , nàng thật sự rất hâm mộ . Nàng thật sự rất muốn tập , nhưng có lẽ đợi tới đến , nàng sẽ "lén " học một chút . Đang mãi mê nhìn theo các bóng hình đủ màu sắc trong sân trượt thì chợt một giọng mang đầy tính mỉa mai vang lên

-“Ôi , sao thập thất muội lại ngồi đây thế này , muội không vào tập sao ? “ _ Ngũ công chúa một thân áo hoa vũ tiến lại

-“Ngũ tỷ , tỷ quên sao , ở hành cung làm sao có sân trượt băng cho thập thất muội học chứ ? “ _ Cửu công chúa vừa cười giễu vừa giả vờ thông cảm nhắc nhở

-“Ai nhaz , sao tỷ lại quên mất thập thất muội từ nhỏ đã không được giáo dục ở trong cung chứ ? “

Cổ Túc Dao thấy thế , sẵn nước đầy thuyền , nàng ra về yểu điệu tốt bụng , một thân áo tím tiến lại nắm tay Cổ Tư Hoàn

-“Không sao , bây giờ học vẫn chưa muộn . Nào , lại đây để các tỷ dạy muội trượt , không đến ngày lễ đó , muội không biết lại làm xấu mặt hoàng thất đây “ _ Vừa nói nàng vừa lôi kéo Cổ Túc Dao , vừa liếc mắt ra hiệu cho đám công chúa phía sau

Bọn họ thấy vậy cũng hiểu ý , hùa lên kéo Cổ Tư Hoàn vào sân trượt . Mặc khác Cổ Tư Hoàn một mình không thể chống lại quá nhiều người , liền bị các nàng lôi vào sân . Nàng thật sự rất sợ , nghe nói té trên băng rất đau . Mà đám người này giờ trong sân thấy mấy người của Lục công chúa đi vào , liền hiểu ý tản qua một bên chừa sân trống cho các nàng .

-“Nào , để các tỷ dạy muội trượt nhaaaaa “ _ sự thâm hiểm và nụ cười ác độc hiện lên trên mặt Cổ Túc Dao

Vừa dứt lời Cổ Túc Dao từ phía sau đẩy mạnh Cổ Tư Hoàn về phía trước . Tốc độ trượt quá nhanh làm mặt Tư Hoàn trắng bệch , nàng vừa nhắm mắt vừa la . Đám công chúa đi theo Cổ Túc Dao tản ra , đưa đẩy nàng không khác gì một trái banh , mặc cho Tư Hoàn vừa khóc vừa cầu cứu , bọn họ vẫn cười giòn không tha

-“AAAAA... làm ơn...cứu...cứu...muội...làm...on...dừng...dừng nó lại đi!!!! “

-“AI ui , thật thất muội , đang trượt rất tốt mà hahaha “ _ Ngũ công chúa cười la lớn

-“Nào nào , đẩy muội ấy qua cho muội nè tứ tỷ “ _ thập công chúa thích thú nói to

Cổ Tư Hoàn liên tục bị đẩy không biết bao nhiêu lần . Mọi người xung quanh có người nhìn xem kịch vui , có người thâm thương hại , nhưng không ai dám lên tiếng hay giúp nàng . Ngũ công chúa bỗng la lên

-“Lục muội , đón lấy nè “ _ Vừa dứt lời nàng đẩy mạnh Cổ Tư Hoàn về phía Cổ Túc Dao . Một quyết định sắc lẹm lóe lên trong mắt Cổ Túc Dao , thay vì đẩy Tư Hoàn phía các vị công chúa khác , khi Cổ Tư Hoàn lao về phía nàng ta , Túc Dao nắm tay nàng xoay vài vòng rồi buông tay để Cổ Tư Hoàn theo quán tính trượt mạnh rồi đập về phía bờ rào sắt bao bọc quanh sân trượt

“ẦM “ một tiếng , thân hình mảnh mai của Tư Hoàn đập mạnh vào rào sắt . Tiếp xúc một lực ma sát lớn , cộng thêm sức dòn va đập lớne rằng không chấn thương cũng không thể biểu diễn trong ngày lễ trượt băng rồi . Đám người Cổ Túc Dao thấy thế , tiến lại gần nàng , Cổ Túc Dao từ trên cao nhìn xuống cười cợt

-“Muội nha , thật vô dụng , bọn tỷ muốn dạy muội trượt cũng lực bất tòng tâm nha “

Mọi người xung quanh thật rất muốn đến giúp đỡ nàng , tình hình vừa rồi là nam nhân còn chưa chắc chịu nổi chứ đừng nói một cô gái nhỏ như Thập thất công chúa . Nhưng tất cả đều e ngại vị Lục công chúa này . Lúc này từ bên ngoài , thái giám tuyên lên

-“Hoàng hậu giá lâm “

Tĩnh Huyền đang trong cung , bỗng thấy cung nữ của Cổ Tư Hoàn đến cầu cứu , liền hiểu nhanh chóng đến để tránh sự việc đáng tiếc xảy ra . Nhưng thấy cảnh trước mắt , mắt nàng neho lại , xem ra nàng đến trễ rồi !

Mọi người thấy nàng đến vội vàng hành lễ , không quan tâm đám người xung quanh , Mạc Tĩnh Huyền chạy vội lại chỗ Cổ Tư Hoàn

-“Tư Hoàn , Tư Hoàn ...muội nghe tỷ nói không ? “

Lúc này toàn thân Cổ Tư Hoàn run rẩy không ngừng , một bên người vì ma sát quá mạnh và dài , làm áo nàng xước đi không ít , thấp thoáng có thể thấy máu đỏ lấm tấm . Tĩnh Huyền xem xét vết thương , chết tiệt ...có khả năng nứt xương rồi . Xương cốt sống rất nguy hiểm ! Vội vàng cởi áo khoác của mình ra khoác lên cho nàng , quay sang hét lớn

-“Truyền thái y “

Nàng quay sang ra lệnh cho thái giám chuẩn bị một kiệu nằm , rồi hướng dẫn bọn họ khiêng Cổ Tư Hoàn về Cảnh Dương cung . Bọn người xung quanh ai cũng nơm nớp lo sợ , bọn họ không phải không biết vị nữ nhân cao quý nhất hậu cung này yêu thích thập thất công chúa như thế nào , chỉ duy có Cổ Túc Dao dường như không quan tâm , nàng tin rằng dù gì nàng cũng là công chúa chính tông , mẫu hậu và hoàng huynh yêu thương nhất , hừ tiện tì kia chẳng qua là một công chúa thấp hèn , có hoàng hậu chống lưng thì sao _ nàng không sợ !

Trước khi đi , Tĩnh Huyền không quên liếc mắt , nhìn một lượt đám người đáng qui này giờ , giọng không mặn không nhạt như phong thái của nàng trước giờ lên tiếng

-“Đưa những người có liên quan đến Cảnh Dương cung , những người còn lại” im lặng một chút nàng vừa nói vừa phát tay áo quay lưng bỏ đi “ ... trong vòng nửa tháng không được đến chỗ này “

Chương 30: Sự tức giận của Hoàng hậu (2)

Những thái y có tay nghề đều bị điều đến Cảnh Dương cung . Chu Hạo Đế đang chiêu đãi sứ giả các nước nghe vậy , vội biến sắc , di giá đến Cảnh Dương Cung .

Bên trong nội điện Cảnh Dương Cung , Cô Tư Hoàn toàn thân đau nhức run rẩy , một bên thân người đỏ bừng bừng , có có rơm rớm máu , nằm úp trên giường , trên lưng là một mảng bầm tím khiến người ta khiếp sợ . Mạc Viễn sau khi bắt mạch xem xét , quay sang nói với nàng

-“Thập thất công chúa lưng vì bị va đập rất mạnh e là cột sống chịu chấn thương quá nặng , chỉ có dùng Thất Hoa Cao đắp liên tục trong bảy bảy bốn mươi chín ngày may ra mới không để lại di chứng sau này , các vết thương ngoài da thì chỉ cần dùng thuốc sẽ không còn đáng ngại “

-“Thất Hoa Cao ? “ _Tĩnh Huyền nhướn mi

-“Đó gần như là đệ nhất Cao chuyên trị các tổn thương về xương cốt , ở đây huynh chỉ còn một ít , đủ dùng trong 3 thời ... còn lại phải điều chế thêm “_Mạc Viễn mở hòm thuốc , đưa một hộp gấm cho nàng _ “muội đắp cao cho thập thất công chúa đi ! “

Tĩnh Huyền mở hộp gấm đưa lên vuốt ngửi ngửi , mắt lóe lên . Mạc Viễn đứng lên , đi ra sau tấm bình phong phía ngoài , bên trong Tĩnh Huyền ngồi xuống bên cạnh Cô Tư Hoàn , vén tấm lụa mỏng đắp trên lưng nàng xuống , bắt đầu đắp cao , vừa đắp nàng vừa nói

-“Giào cổ lam , hoa kim ngân , ba kích thiên , sơn thực , thất diệp nhất chi hoa , bàn tri liên , còn ... “

-“Hoàng lập “ _Mạc Viễn từ bên ngoài tiếp lời nàng

Bàn tay đang đắp cao trên lưng Cô Tư Hoàn hơi khựng lại . Mùa này trong cung chỉ có 1 nơi có thể có Hoàng lập , đó là ở cung Lục công chúa ! Đắp cao cho Cô Tư Hoàn xong , Tiểu Hy giúp nàng rửa tay , lau tay . Xong xuôi Tĩnh Huyền mới đi ra khỏi điện để giải quyết những người ngoài kia .

Chu Hạo Đế đang ngồi ở ghế chủ vị , thấy nàng đi ra vội vàng lại nắm lấy tay nàng , lúc này , tay Tĩnh Huyền vẫn còn hơi run , nhưng giờ đã ổn . Nàng ngược lên nhìn hân như muốn nói rằng “ta muốn giải quyết chuyện này ! “ . Chu Hạo Đế nhìn nàng , khẽ thở dài , hoàng muội của hân , cũng nên được dạy dỗ rồi .

Chu Hạo Đế diu nàng lại ngồi ở kế bên mình , xong dịu dàng nói một câu , không lớn không nhỏ , đủ để những người trong điện nghe mà biến sắc ... nhất là vị Lục công chúa đang ngồi ở dưới kia

-“Chuyện này tùy hoàng hậu quyết định , đừng làm bản thân mình mệt là được . Trẫm còn có chuyện với các sứ thần , tối trẫm sẽ ghé thăm nàng “

Dù mọi người đứng lên hành lễ tiễn Chu Hạo Đế , hân vẫn ngồi xuống không cho nàng hành lễ , xong một mạch rời khỏi Cảnh Dương cung .

Đội Chu Hạo Đế rời khỏi , Tĩnh Huyền mới bắt đầu đưa mắt nhìn một lượt những người ngồi trong điện . Lúc này tứ phi nghe tin , các nàng cũng vội vã đến xem , ngoài mặt là lo lắng cho thập thất công chúa nhưng thực sự là muốn xem kịch hay . Ngoài ra còn có các nhân vật gây nên tội như Ngũ công chúa , Lục công chúa , Cửu công chúa , Thập công chúa ... và vài vị công chúa khác

-“Có ai có thể cho bốn cung biết là đã xảy ra chuyện gì không ? “

-“Hoàng hậu nương nương , chẳng qua các muội ấy muốn hướng dẫn thập thất muội trượt băng , để tránh ngày đại lễ muội ấy làm xấu mặt hoàng gia chúng ta thôi “ _Đại công chúa vội đỡ lời giải thích

-“Vậy sao ? Hướng dẫn đến nỗi thập thất công chúa giờ phải nằm liệt giường như vậy ? Các công chúa cũng thật có lòng ... “ _Tĩnh Huyền vừa nghịch móng tay chưa kịp nói hết lời đã nghe người khác chen ngang

-“Là do nàng ta vô dụng thôi , hoàng hậu nương nương sẽ không biết phân nặng nhẹ mà trách phạt chúng ta chứ “ _Thập công chúa vội đứng lên cãi lại

Lúc này Tĩnh Huyền mới ngược lên nhìn người mới vừa lên tiếng , đám phi tần công chúa trong điện nhìn nàng lúc này , không đoán được tâm tư nàng là giận hay không nên trong lòng hơi lo sợ . Chợt thấy Tĩnh Huyền nở nụ cười nhìn thập công chúa

-“Thập công chúa Cô Y Nhu ... “

-“Ta chỉ nói sự thật thôi , hoàng hậu người không phải vì yêu quý một công chúa thấp hèn đó mà thiên vị để xử phạt chúng ta được , hoàng hậu cũng đừng ý được hoàng huynh sủng ái mà cường từ đoạt lý như thế “ _Cô Y Nhu không sợ chết tiếp tục lên tiếng ngang bướng

-“Y Nhu “ _Đại công chúa khẽ nhấc nàng

-“Đại tỷ quát cái gì , muội chỉ nói sự thật thôi “

Nụ cười trên môi Mạc Tĩnh Huyền càng lúc càng rực rỡ , nàng nhìn về phía thập công chúa , từ từ , từ từ nói như thể đang bàn chuyện thời tiết thường

ngày

-“Thập công chúa , không hiểu quy cũ , dĩ hạ phạm thượng ...hmmm nhưng bốn cung niệm tình tuổi còn nhỏ và vi phạm lần đầu , chỉ phạt nhẹ 10 cái tát tai ...”

-“Hoàng hậu , người đừng quá đáng , ta dù sao cũng là công chúa của quý thái phi (thái phi khi xưa giữ chức quý phi) “ _Cổ Y Nhu tức hồng học cải lại

-“ Lần 2 , gấp đôi ...20 cái “ _Tĩnh Huyền lạnh lùng nói

-“Hoàng hậu nương nương , thập công chúa dù sao tuổi cũng còn nhỏ , xin niệm tình quý thái phi ...” Đức phi vội lên tiếng

-“Được thôi , vậy Đức phi chịu giùm thập công chúa 20 cái tát đi “ _Tĩnh Huyền liếc nhìn nàng , Đức phi biết điều im lặng . Nói xong , nàng nhướn mày , nhìn như hỏi ý kiến của Cổ Y Nhu

-“Thập công chúa muốn tự mình động thủ , hay là để người của bốn cung giúp đây ... nhưng những người này da dày thịt thôì , sợ ... “ nói lấp lửng , Tĩnh Huyền cười duyên nhìn Cổ Y Nhu

Đại công chúa thấy vậy , vội huých tay nàng ta , khẽ ra hiệu nhắc nhở . Cổ Y Nhu tức tối , dậm chân nói

-“Tự ta làm “

-“Vậy Thập công chúa cảm phiền vào góc kia tự động thủ đi “ _ Vừa nói nàng vừa chỉ về phía một góc trong điện , ý bảo Cổ Y Nhu đứng ở đó tự tát mình

-“Người ... “ _Thập công chúa trừng mắt hùng hực nhìn về phía Tĩnh Huyền

-“Hừ...hhh? “

-“Y Nhu “ _Đại công chúa khẽ nhắc

Thập công chúa hùng hăng dậm chân đứng vào trong góc , bắt đầu tự tát vào mặt mình . Đám nô tì trong cung Cảnh Dương lúc này có người lén run run , có người đưa tay che miệng cười ... Cổ Y Nhu mặc dù không được sủng ái như Cổ Túc Dao , nhưng cũng là thân phận công chúa cao quý , sống trong cung từ nhỏ làm sao chịu nổi sự sỉ nhục khi đám nô tì nhìn mình như vậy ... vì vậy nước mắt cứ thế mà tuôn không ngừng .

Nàng nhất định sẽ về nói với mẫu phi , để mẫu phi đòi lại công bằng cho mình . “Hừ , ý làm hoàng hậu thì hay lắm sao , Mạc Tĩnh Huyền , người cứ chờ coi “

-“Ngũ công chúa , Cửu công chúa” Ngưng một chút , Mạc Tĩnh Huyền lại mỉm cười nói tiếp “ ...Lục công chúa “

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Sự tức giận của hoàng hậu (3)

Nghe nhắc đến tên mình , ba nàng công chúa vội vàng quỳ xuống , tất nhiên chỉ trừ Cổ Túc Dao . Lấy thập công chúa làm gương , trước đó lại thấy thái độ của hoàng thượng , các nàng nuốt một ngụm nước bọt ...nhìn xuống tránh làm nữ nhân tôn quý trước mặt kia lại nổi giận hơn .

-“Hoàng hậu nương nương khai ân , là chúng ta vô tâm không biết , xin người niệm tình bỏ qua cho “ _Cửu công chúa vội vàng khóc lóc cầu xin

Tĩnh Huyền thấy vậy , chưa vội lên tiếng , chỉ đưa mắt nhìn về hai thiếu nữ còn lại đang quỳ phía dưới . Ngũ công chúa thấy vậy , cũng vội nặn ra vài giọt nước mắt thương tâm nói

-“Hoàng hậu khai ân , là muội nhất thời hồ đồ , làm thương tổn thập thất muội ...nhưng xin hoàng hậu minh giám , muội thật sự không cố ý ...” _nói đến đây nàng ta khóc càng lợi hại

Cổ Túc Dao từ đầu đến cuối đều không lên tiếng , chỉ nhìn các nàng rồi khẽ cười khinh bỉ . Mà Mạc Tĩnh Huyền đều chỉ nhìn thái độ của các nàng , xong lúc này mới lên tiếng

-“Ngũ công chúa , lục công chúa , thập công chúa ...phạt quét dọn sân trệt 1 tháng , không ai được phụ giúp . Ai vi phạm , đày vào Thận Hình ty suốt đời “

Các nàng không thể tin được , ngồi phịch xuống đất trợn tròn mắt nhìn trừng trừng nhìn nữ nhân trên kia . Chỉ có 3 người các nàng là dọn dẹp cái sân bằng to lớn như vậy 1 tháng , không cần nói đến việc đi cào mặt bằng , chỉ nội ở dưới trời đông giá rét kia mấy giờ đồng hồ mỗi ngày không phải là muốn lấy mạng các nàng sao ? Không đợi các nàng hoảng hồn , Tịnh Huyền lại tuyên thêm một câu làm Cổ Túc Dao nhẩn nhẩn này giờ cuối cùng cũng phải nổ tung

–“Ngoài ra , Tiểu Hy , người theo Mạc Thái Y đến cung Lục công chúa hái hoàng lạp về đi “

Hoàng Lạp là cây mai trắng ngàn năm khi xưa nước Thổ Phồn tiến cống , hoa nở quanh năm , đặc biệt nhụy hoa vàng rực là một trong bảy dược liệu cần thiết để điều chế ra đệ nhất cao Thất Hoa . Cây hoàng lạp quý giá này khi xưa bị Cổ Túc Dao nằng nặc xin Chu Hạo Đế ban cho mình . Nghe Mạc Tịnh Huyền đòi đến lấy hoa trên cây , Cổ Túc Dao quát lên đứng phắt dậy

–“To gan . Hoàng lạp ngàn năm là khi xưa hoàng huynh ban cho ta , các người ai dám đến hái , ta sẽ đem ra chém “

Mạc Tịnh Huyền không thèm nhìn đến nàng , chỉ phất tay rồi bảo Tiểu Hy và Mạc Viễn đi lấy hoàng lạp . Hai người kia cúi đầu hành lễ rồi quay lưng đi . Lần đầu tiên thấy lời nói của mình bị xem thường , Cổ Túc Dao như nổi điên lên , chỉ thẳng vào mặt vị hoàng hậu đang ngồi trên ghế chính điện

–“Mạc Tịnh Huyền , người đừng quá đáng “

Mọi người trong điện đều xanh mặt khi nghe Cổ Túc Dao gọi thẳng tên hoàng hậu . Phải biết đây là đại bất kính . Một bên là nữ nhân hoàng thượng yêu nhất , một bên là hoàng muội ruột được cưng chiều , người trong điện cảm thấy đại chiến của hai nữ nhân này thật đáng sợ ... còn sợ “tên bay đạn lạc “ trúng lên người mình .

“Xoảng “ Mạc Tịnh Huyền bắt mạnh ly trà bạch ngọc trên bàn của mình xuống . Mọi người trong điện trắng bệch mặt vội vàng quỳ phịch xuống đất . Nữ nhân trước giờ vốn trầm tĩnh , luôn dịu dàng lúc này lại giận dữ hết lớn

“Làm càn ! “

Chúng nữ nhân trong điện mặt không còn miếng máu , vội vàng cùng hô lên

–“Xin hoàng hậu bớt giận ! “

–“Hừ , Mạc Tịnh Huyền , người vì một tiện nhân thấp hèn mà dám lấy hoàng lạp mà hoàng huynh ban cho bản công chúa làm thuốc , người...”

Chưa kịp nói hết lời , thì “ Chát “ một cái tát thật mạnh rơi xuống đôi gò má trắng như trứng gà bóc vỏ của Cổ Túc Dao

–“Cái tát này , là bản cung thay Tư Hoàn trả cho người “

“CHÁT “Lại một cái tát nữa rơi lên má còn lại của nàng . Cổ Túc Dao hai tay ôm má , trừng mắt không dám tin nhìn về phía nữ nhân đang đứng trước mắt mình

–“Cái tát này , bản cung thay thái hậu và hoàng thượng dạy dỗ người ! Là một công chúa nhưng lòng dạ người thật ích kỷ và độc ác ... người nằm trong đó là muội muội chảy cùng dòng máu từ phụ hoàng ruột của người đấy ”

–“Hừ , con của một uyển sa nữ ti tiện thấp hèn đó mà so sánh với bản công chúa “

Bỗng nhiên gương mặt Mạc Tịnh Huyền trầm trở lại , không còn mang vẻ giận giữ như vừa rồi (Thôi , ta thua tính tình Huyền tỷ rồi ... thay đổi đúng chóng mặt luôn =]]]) . Nàng xoay lưng quay về ghế chủ vị , lại dịu dàng mỉm cười nhìn một loạt người đang quỳ này giờ

–“Đứng lên hết đi , làm các muội hoảng sợ rồi “

Không khí thay đổi đột ngột thật sự làm các nàng không tiếp nhận nổi . Vội vàng lóng ngóng rồi ngồi yên vị về chỗ của mình . Lúc này Mạc Tịnh Huyền mới nói tiếp

–“Lục công chúa , không biết qui tắc , hồ ngôn loạn ngữ xúc phạm hoàng hậu đương triều , phạt 20 đại bảng , khấu trừ bổng lộc nửa năm và cấm túc tĩnh tâm suy nghĩ 1 tháng ở phạt đường “ Dừng một chút , nàng nhìn về phía Cổ Túc Dao , lạnh lùng nói _ “Người đâu , đưa ra ngoài “

Hai thị vệ tiến lại gần Cổ Túc Dao khom lưng nói

–“Công chúa , mời ! “

–“Các người dám ... “ Cổ Túc Dao nghiêng răng rít lên

–“Lôi ra ngoài “ _Phía trên ghế chủ vị , Tịnh Huyền ra lệnh

Hai thái giám thấy vậy , liền kẹp Cổ Túc Dao ra ngoài thi hành lệnh , mặc cho nàng không ngừng la hét , hăm dọa . Phải biết rằng , thái giám , thị vệ trong Cảnh Dương Cung đều là người Mạc gia , đặc biệt được Mạc Huy đại ca của nàng huấn luyện , nhất nhất chỉ nghe lệnh nàng thì làm sao sợ một vị công chúa ngang ngược kia .

Mọi người trong điện gần như muốn hôn mê rồi ! Hoàng hậu à , người cũng quá gan đi , vị Lục công chúa này từ nhỏ đến hoàng thượng còn không dám đánh nàng , thế mà cư nhiên hoàng hậu lại động thủ , chưa nói đến công chúa lại là viên ngọc trên tay thái hậu ...

Từ bên trong điện , có thể nghe được tiếng dụng hình và tất nhiên là tiếng la hét khóc lóc không ngừng của vị công chúa nào đó...

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Sóng sau xô sóng trước

Chiều tối khi Chu Hạo Đế đến Cảnh Dương cung thì đã biết rõ mọi việc . Hắn biết việc nàng làm trước sau gì cũng đến tai của thái hậu và bà chắc chắn sẽ rất tức giận . Vừa bước vào tẩm điện , hắn không thấy thân hình nhỏ nhắn mềm mại mình nhớ nhưng cả ngày đâu cả

-“Hoàng hậu đâu ? “

-“Muôn tâu hoàng thượng , hoàng hậu đang chăm sóc cho thập thất công chúa “

Chu Hạo Đế rời khỏi tẩm điện , đến gần phòng thập thất đang ở hắn thấy cung nhân đều đứng ở phía ngoài , thái giám thấy hắn đến vừa định tuyên thì thấy hắn đã giơ tay ra hiệu dừng lại . Chu Hạo Đế nhẹ nhàng mở cửa bước vào phóng . Trong phòng tràn ngập mùi dược liệu . Mây kiếm châu lại khi thấy bóng dáng đang ngồi phía bên giường kia . Gương mặt băng sơn ngàn năm như một cửa nàng giờ đây trông ưu buồn và thoáng vẻ lo sợ , bàn tay nàng run run khi lau mồ hôi cho người nằm trên giường . Nếu quan sát kỹ , hắn có thể thấy chút long lanh trực chờ trong mắt nàng .

-“Huyền nhi “

-“Phong “

-“Thập thất muội thế nào rồi “

Tĩnh Huyền chỉ nhìn Cổ Tư Hoàn rồi lắc đầu , tay siết chặt để kiềm nén sự đau đớn trong lòng . Chu Hạo Đế thấy nàng như vậy vội nửa ngồi nửa quỳ trước mặt nàng , lấy hai bàn tay to rắn chắc của hắn bao bọc lấy bàn tay trắng nõn của nàng

-“Thập thất sẽ không sao đâu , trẫm sẽ hạ lệnh cho thái y viện đem những thứ thuốc tốt nhất chữa cho muội ấy ...nàng đừng như vậy , trẫm đau lòng lắm “

Nghe Chu Hạo Đế nói xong , biết là hắn an ủi mình , nhưng nàng vẫn cảm thấy rất ảm áp . Nàng buông rèm giường xuống , xong hạ lệnh cho cung nhân để vài chậu than gần giường để tránh Tư Hoàn thấy lạnh , rồi nàng cùng Chu Hạo Đế rời khỏi phòng .

Về tẩm điện của mình , xung quanh hồ tắm lớn đặt những chậu than đỏ rực , nước trong hồ khói bốc lên nghi ngút , hai bóng dáng chấp chôn trong làn khói trắng . Nam tử thân mình rắn chắc màu lúa mạch càng làm nổi bật thân hình trắng như bạch ngọc , mềm mại trong lòng mình . Mái tóc đen dài của cả hai đan xen vào nhau , một ít vрон tán loạn trên bờ vai nàng , dính sát vào da thịt Tầm lưng nuốt nà của nàng dựa vào lồng ngực bẽn lẽn của hắn , buông lỏng tâm tình . Chu Hạo Đế từ phía sau vòng tay ôm nàng , phía dưới mặt nước hai bàn tay hắn không ngừng xoa bóp bụng nàng và lần la đến những “ khu vực khác “

-“Chàng có trách ta không ? “ _ Tĩnh Huyền gương mặt đỏ ửng , hai mắt hơi nhắm lại , khẽ hỏi

-“Con bé cần được dạy dỗ như vậy “ _ Bạt môi mỏng đang chu du trên cổ nàng di dời dần xuống bả vai , sau khi rời đi thì nơi đó xuất hiện những đóa hồng nho nhỏ (biết là gì rồi ha =]])

Khi Tĩnh Huyền vừa định nói gì thì đã bị Cổ Thần Phong dùng môi mình nuốt vào tất cả . Nàng cũng không phản kháng , xoay người lại , hai tay mềm mại ôm lấy cổ hắn , đôi gò bồng đảo áp lên khuôn ngực rắn chắc ...không biết vô tình hay cố ý mà hai nụ hoa đào của nàng lại nhích lên nhích xuống kích thích hai hạt đậu trên ngực hắn (Chết mất ... có ai tiếp máu không =]])

Một luồng điện chạy từ đại não xuống thẳng hạ thân ...tích tụ điện ở nơi nam nhân dừng mãi . Chu Hạo Đế luyến tiếc thờ dốc rời khỏi môi nàng , một sợi tơ bạc lưu luyến giữa hai người càng làm cảnh xuân thêm sắc tình .

Chu Hạo Đế ôm eo nàng lên , để hoa huyết ngay đỉnh cự long của hắn , môi mỏng nhếch lên một nụ cười vừa mang chút phóng đảng lẫn yêu chiều

-“Hôm nay cho nàng cầm quân nhé “

-“Ta đây mới không thềm “ _ Mạc Tĩnh Huyền bấu môi , chống tay trước ngực khấn kháng nghị

Không cho nàng nói gì nữa , hấn hạ mộng nàng xuống , cựa long hùng dũng của hấn cứ thế vọt vào hang động thâm u kia . Bất ngờ bị đột kích khiến Mạc Tĩnh Huyền không khỏi thét lên một tiếng , vừa trừng mắt nhìn nam nhân đang híp mắt cười với nàng .

Trong hồ không ngừng vang lên tiếng nam nhân thờ dốc và tiếng nỉ non íu ọt của nữ tử . Hai thân thể không ngừng lay động làm mặt nước cũng không ngừng gợn sóng . Không biết kích thích tình ái này trải qua bao lâu , chỉ thấy ánh trăng dường như cũng cảm thấy xấu hổ để phải nấp mình sau vài áng mây trên trời .

Nửa đêm khi Mạc Tĩnh Huyền mơ màng tỉnh dậy thì đã thấy mình nằm trên giường bên trong tấm điện , nàng vừa nhích người thì một đôi tay rắn chắc ôm nàng vào lòng

-“Vài ngày nữa sẽ cho nàng gặp mặt một vị bằng hữu của trẫm “

-“Rất quan trọng sao ? “

-“Trẫm định giao hấn nắm giữ chức thừa tướng “

Cũng đúng , sau khi Lịch Tá Thần chết thì chức quan này để trống đến giờ , cũng nên có người phụ giúp hấn việc triều chính chứ . Cha nàng và các huynh trưởng của nàng dù sao chỉ tinh thông võ thuật , với giới văn sĩ thì chỉ là một lỗ phu mà thôi .

-“Có đáng tin không ? “

-“Đáng ! “

-“Uhm “

-“Ngủ thôi “

Hai người ôm nhau không một khe hở . nhắm mắt thỏa mãn mà tiến vào giấc mộng .

Hai con người cô độc lớn lên không một hơi ấm , thế nhưng khi đến với nhau lại làm cho tâm hồn nhau ấm áp đến diệu kỳ . Tình cảm của bọn họ không quá dữ dội , cũng không quá thâm trầm , chỉ lặng lẽ phát triển và cảm nhận càng lúc càng sâu trong tim của nhau .

Ở một nơi khác rất xa về phía bắc Tuệ Quốc , trên một đỉnh núi , một người thiếu niên tóc đen như mực được cột gọn gàng ở phía sau , trên người mặc một bộ áo màu xanh đậm , được thêu hoa văn gọn sóng , trên tay y cầm một cây quạt lông vũ được kết từ lông không tước linh . Y nhìn lên bầu trời , tay không ngừng phe phẩy phiến vũ , đôi mắt tinh anh lóe lên . Đang trầm tư thì từ phía sau , một giọng nữ nhân yếu ớt cất lên

-“Đại ca , Ninh nhi đã chuẩn bị xong rồi , khi nào thì chúng ta có thể xuất phát về kinh “

Nam nhân kia quay lại nhìn nàng , trong mắt y đầy sự bất đắc dĩ và khó nói , cuối cùng chỉ đánh nhắm mắt thờ dài .

-“Muội về nghỉ ngơi sớm đi , ngày mai chúng ta xuất phát “

Nữ tử áo trắng nghe vậy , gương mặt yếu ớt vốn trắng bệch thoáng ửng hồng , nàng mỉm cười một nụ cười có biết bao nhiêu là phong tình vạn chủng rồi xoay người rời đi , trong lòng không khỏi hân hoan mừng thầm tự nhủ

-“Phong ca , muội sắp trở về rồi “

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Gặp mặt

Tiêu Linh một bên bóc vỏ quýt rồi dứt cho Mạc Tĩnh Huyền vừa hào hứng nói :

-“Tiểu thư , muội nghe nói hôm nay trên triều hoàng thượng đã quyết định giao chức thừa tướng cho Tử Mộc đại nhân đó “

Mạc Tĩnh Huyền không kiêng dè há miệng ngậm miếng quýt do Tiêu Linh dứt cho mình , mắt vẫn nhìn chăm chăm vào cuốn sách trên tay . Chu Hạo Đế cũng đã nói cho nàng biết , nàng cũng đã cho người điều tra thông tin về người được gọi là “Thần Toán Tử” _ Tử Mộc Vạn Quân . Với những thông tin nàng biết được quả thực nàng cũng nể phục hấn không ít . Nếu được người như vậy giúp thì Chu Hạo Đế khác nào như hổ thêm cánh . Tĩnh Huyền thoáng chút cũng buông lỏng

-“Tiểu thư , nghe nói Từ Mộc cô nương cũng theo đại ca mình về kinh “ Tiểu Nhu một bên nhắc nhở

-“Huh ? “

-“Tiểu thư , đó là muội muội ruột của Từ Mộc đại nhân , tên là Từ Mộc Thanh Ninh , năm nay 18 tuổi ... nghe nói khi xưa cũng học cùng thái phó với bệ hạ “ _Tiểu Nhu tiếp tục nói rõ

-“Hừ , cái gì chứ 18 tuổi mà vẫn lập gia đình sao ? không phải có ý muốn vào hậu cung của hoàng thượng chứ ? “ _Tiểu Hoa đột nhiên bất bình khinh thường lên tiếng

-“Muội ấy , nhỏ nhỏ cái miệng thôi “ _ Tiểu Hy gõ nhẹ lên trán Tiểu Hoa nhắc nhở

Tiểu Hoa thấy thế bĩu môi lên kháng nghị , song rất nhanh như con chim nhỏ chạy lại bên người Tịnh Huyền tiếp tục líu lo

-“Hahh , nhưng muội không lo , hoàng thượng yêu tiểu thư như thế , chắc chắn sẽ không tiếp nhận cái tiểu thư quá lứa kia đâu , tiểu thư thấy muội nói đúng không ? “

Tịnh Huyền thấy nàng như vậy cũng chỉ bật cười rồi lắc đầu , ba người kia thấy nàng như vậy , cũng vui vẻ cười theo . Nội điện Cảnh Dương cung lại thỉnh thoảng có tiếng cười đùa vui vẻ như vậy .

Lúc này trong Võ Ảnh Điện , trên long ý vàng rực , một bóng dáng mặc hắc bào đen tuyền , vạt cổ áo và cổ tay đều thêu chỉ bạc , hình nhị long trang châu trước ngực nam tử oai hùng càng làm tôn lên long khí của bậc đế vương . Chu Hạo Đế từ trên long ý đứng lên , đi từ từ về phía nam tử đang đứng phía dưới , ánh mắt cương trực , hùng hồn đang nhìn đế vương ... Khi Chu Hạo Đế càng lại gần y thì ánh mắt y càng sáng rực

BỘP ! Chu Hạo Đế bàn tay giữ chắc hai vai Từ Mộc Vạn Quân hào sảng nói

-“Vạn Quân , cuối cùng huynh cũng trở về ! “

-“Hoàng thượng ...”

-“Không có ai , huynh cứ gọi đệ là Thần Phong đi “ _Chu Hạo Đế vui vẻ ra lệnh

-“Thần Phong ...”

Khi Từ Mộc Vạn Quân định nói gì tiếp thì một giọng nữ yếu ớt , mang chút kích động vang lên . Hai huynh đệ dường như vì quá lâu mới gặp lại nên gần như không để ý xung quanh mà quên mất , lúc này trong Võ Ảnh Điện ngoài Chu Hạo Đế , Từ Mộc Vạn Quân còn có một nữ nhân khác đang đứng phía sau , phải _ nàng chính là Từ Mộc Thanh Ninh ... được thiên hạ đồn là Đệ nhất mỹ nhân của Tuệ Quốc .

-“Thần Phong ca ca ...”

Từ Mộc Thanh Ninh một thân áo trắng , gương mặt trắng với chiếc mũi thanh tú , đôi mắt long lanh , mái tóc đen dài chỉ đơn giản dùng một cây ngân bạch trâm cố định một viên trân châu cố định một ít phía sau đầu . Trên người nàng lúc nào cũng tỏa ra phong thái yếu đuối khiến nam nhân muốn bảo vệ . Cô Thần Phong hơi thoáng nhíu mày lại , nhưng cũng mỉm cười với nàng ta

-“Thanh Ninh càng ngày càng xinh đẹp rồi “

Được người trong lòng mình khen thì hỏi nàng làm sao không đỏ mặt được đây . Từ Mộc Thanh Ninh hơi cúi đầu e thẹn . Chưa kịp đắm chìm trong hạnh phúc thì Chu Hạo Đế đã dội cho nàng một gáo nước lạnh (=)))

-“Đi , chúng ta đến Cảnh Dương cung , đệ muốn huynh và Thanh Ninh gặp Huyền Nhi . Nàng ấy chắc đang đợi ... không mau đến nàng ấy đợi lâu không biết sẽ nổi điên thành cái dạng gì đâu ... “ Khi nhắc đến Mạc Tịnh Huyền ánh mắt Chu Hạo Đế bỗng trở nên dịu dàng như nước chảy .

-“Huyền nhi ? “ _Cả Từ Mộc Vạn Quân và Từ Mộc Thanh Ninh đều thắc mắc nhìn Chu Hạo Đế

-“Nàng ấy là thể tử của đệ , tên Mạc Tịnh Huyền “ Chu Hạo Đế tốt bụng giải thích

Không đợi hai người kia hỏi thêm gì , Chu Hạo Đế đã khoác vai Từ Mộc Vạn Quân ra khỏi cửa . Để lại phía sau Từ Mộc Thanh Ninh đôi mắt long lanh ướt át vốn mang vẻ dịu dàng bỗng trở nên thật dữ tợn .

Không thể nào? Thần Phong ca ca đã lập hoàng hậu , đã có chính thể ?

Vậy còn nàng ?

Nàng thì sao ?

Không ! Không thể như vậy được ...

Từ Mộc Thanh Niên vội nhắc lần vấy trắng đuổi theo hai nam nhân kia .

Ở Cảnh Dương Cung , Mạc Tịnh Huyền đã cho chuẩn bị một bàn những món ăn do chính mình lên thực đơn và công thức nấu . Nhìn thành quả đang dần được bày lên trên chiếc bàn tròn , trong lòng nàng không khỏi niềm vui thỏa mãn của một người vợ .

Mặc dù không phải chính tay mình nấu , nhưng cũng là công sức do mình chuẩn bị . Nó làm nàng nhớ khi còn ở hiện đại , mỗi khi cha nàng muốn đãi bạn bè ở nhà , mẹ nàng cũng ở nhà chuẩn bị như vậy , khi đó nàng cùng Vân Yên cũng tíu tít ở bên giúp đỡ . Mặc dù nhà có rất nhiều người giúp việc và đầu bếp giỏi , nhưng mẹ nàng luôn tự mình xuống bếp mỗi khi có dịp ...tất nhiên bà nấu ăn rất ngon

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Nổi sóng

-“Hoàng thượng giá lâm “

Chưa đợi Tịnh Huyền quỳ xuống thì Chu Hạo Đế đã vội tiến tới nâng nàng lên , nắm tay nàng yêu chiều mắng

-“Đã nói bao nhiêu lần là nàng không cần hành lễ mà , tại sao tay lại lạnh thế này ... “ Vừa nói hắn vừa đem hai bàn tay nhỏ nhắn của nàng bao trong bàn tay hắn , đưa lên gần miệng không ngừng hà hơi sưởi ấm cho nàng , mỉm cười nói _”Đỡ hơn chưa ? “

Mạc Tịnh Huyền nhìn hắn khẽ bẽ mặt gật đầu . Bỗng nhiên một tiếng “ Khụ khụ “ vang lên phá tan bầu không khí như thế giới chỉ có hai người của nam chính , nữ chính ==)) Từ Mộc Vạn Quân nghĩ không biết huynh đệ của hắn xem mọi người xung quanh là không khí hết rồi sao ? Nhưng khi hắn nhìn xung quanh , dường như có người cúi đầu , có người lén cười , thì hắn đã hiểu . Xem ra những chuyện như vậy diễn ra rất thường xuyên nên mọi người ở đây hầu như đã “ chai mặt “

Mạc Tịnh Huyền chú ý đến nam nữ phía sau , mắt nàng rất nhanh nhìn lướt qua đánh giá hai người . Hmmm, thật là một nam nhân có khí chất . Từ Mộc Vạn Quân thấy vậy , cúi đầu hành lễ

-“Thần Từ Mộc Vạn Quân tham kiến hoàng hậu nương nương ... “ Chưa để hắn nói hết , Tịnh Huyền đã vội nhắc tay mỉm cười nói

-“Từ Mộc đại nhân không cần quá đa lễ , bằng hữu của bộ hạ cũng là bằng hữu của ta “

-“Thanh Ninh ra mắt hoàng hậu nương nương “ _ Từ Mộc Thanh Ninh một bộ dạng yếu ớt mong manh hành lễ

Tịnh Huyền cũng nhìn lướt qua nàng rồi dùng tay nâng nàng đứng lên , dịu dàng nói

-“Từ Mộc tiểu thư cũng đừng đa lễ như vậy ... “

Từ Mộc Thanh Ninh một dáng vẻ điệu thực nữ vâng lời . Chu Hạo Đế thấy thế thì bảo mọi người vào trong điện .

Khi ngồi trên bàn , Từ Mộc Vạn Quân không khỏi ngạc nhiên , không phải vì đồ ăn trên bàn khá lạ lẫm với hắn mà vì nếu so ra bàn ăn này với tiêu chuẩn một bậc đế vương trước giờ là ...quá ít ? Hắn không khỏi suy nghĩ , không lẽ quốc khố cạn kiệt ? Không thể nha , nhìn bách tính cơm no áo ấm , sưu thuế lại không tăng ... Huynh đệ hiểu nhau là thế , thấy sự ngạc nhiên trong mắt Từ Mộc Vạn Quân , Chu Hạo Đế mới cười cười nói

-“Huyền nhi bảo chỉ vài người , không nên lãng phí thức ăn . Dân chúng nhiều nơi chưa chắc đã có cháo mà húp , nên nàng ấy đều giảm những thức ăn không cần thiết trong hậu cung cũng như các chi tiêu khác “

Từ Mộc Vạn Quân nghe vậy , không khỏi có hảo cảm với nữ nhân trước mặt . Không vì được sủng ái mà yêu cơ mị quân , ngược lại rất biết lo nghĩ cho dân chúng . Hắn lại nhìn qua muội muội kế bên , mặc dù trên mặt vẫn duy trì nụ cười hiền ái vốn có , nhưng bàn tay cầm đũa đang siết rất chặt ...như muốn bóp đôi nó ra .

Trong lòng hắn không khỏi thở dài . Hắn biết từ nhỏ muội muội của mình đã yêu mến Chu Hạo Đế , nhưng là huynh đệ lớn lên bên nhau , hắn biết con người Chu Hạo Đế lạnh lùng , phóng đảng , chưa kể lúc đó ngoài quyền lực ra , căn bản hắn không để nữ nhân vào mắt . Chính vì vậy hắn không muốn muội muội mình đau khổ , nên khi quyết định lên núi tu đạo cũng như tu tâm , hắn đã đem theo Từ Mộc Thanh Ninh , với hi vọng cắt đứt đi tình cảm của nàng dành cho Chu Hạo Đế ...nhưng xem ra không được rồi

Sau bữa cơm , cả bốn cùng hàn thuyên , đàm đạo , thưởng trà trên Hoàng Thạc Đài . Tịnh Huyền chỉ ngồi nghe bọn họ ôn lại chuyện xưa , thỉnh thoảng thì hỏi vài câu .

Bỗng nhiên lần đầu tiên , nàng cảm thấy mình có vẻ khó hòa nhập vào thế giới của 3 người bọn họ . Họ cùng nhau lớn lên , cùng học hành , cùng vui chơi

, cùng trải qua vui buồn bên nhau ... Tịnh Huyền tự hỏi, có khi nàng đây còn không hiểu Chu Hạo Đế bằng hai huynh đệ Tử Mộc .

Thấy trời đã muộn , thì Tử Mộc Vạn Quân xin cáo lui . Chu Hạo Đế thấy vậy cũng không giữ lại nữa . Khi rời khỏi hoàng cung , trên xe ngựa trở về phủ thừa tướng , Tử Mộc Vạn Quân nhìn muội muội của mình , trầm giọng lên tiếng

-“Thanh Ninh ...”

-“Ninh nhi biết đại ca định nói gì ...” _Tử Mộc Thanh Ninh gương mặt âm trầm cuối gầm mặt xuống ...một hàng lệ lặng lẽ rơi trên gò má nàng ...rồi trong xe ngựa thấp thoáng tiếng nấc nghẹn ngào

Tử Mộc Vạn Quân thở dài . Phụ mẫu mất sớm, hần chỉ còn một vị muội muội ruột này , từ nhỏ sức khỏe yếu ớt ...hần cũng thật sự lo sợ muội muội hần không vượt qua được đả kích . Thật sự bản thân y cũng hi vọng 2 người bọn họ có thể thành duyên , nhưng chứng kiến tất cả sự việc ngày hôm nay , hần đã chắc chắn rằng Chu Hạo Đế thật sự động chân tình . Với lại nữ nhân kia lại là một cô gái tốt , mặc dù tính tình có hơi lạnh nhạt chút .

Tử Mộc Vạn Quân biết cả buổi tối nay , Ninh nhi là cố ý toàn lời kéo bọn họ nói lại chuyện trước kia ... có lẽ muội ấy muốn an ủi chính lòng mình rằng muội ấy thật sự hiểu Chu Hạo Đế . Tử Mộc Vạn Quân lắc đầu cười gượng ...con người Chu Hạo Đế mà muội ấy biết chẳng qua chỉ là những gì hần muốn cho muội ấy thấy . Tử Mộc Vạn Quân đặt tay lên bờ vai gầy đang không ngừng run rẩy vì tiếng nấc an ủi

-“Muội hãy suy nghĩ kỹ và làm gì cũng phải biết chừng mực , nếu không e rằng gặp hần muội cũng không còn khả năng ... “

-“Đại ca ... “ Vừa nghe hần nói , Tử Mộc Thanh Ninh òa khóc nhào vào lòng hần . Nàng uất ức , nàng đau lòng ... Nàng yêu Cổ Thần Phong suốt mười lăm năm trời , bỏ qua những năm tháng đẹp nhất của một người con gái để chờ đợi hần . Hần đã hứa sẽ luôn bên nàng bảo vệ nàng vậy mà giờ đây hần lại lấy người khác ...

Không !

Không phải , Thần Phong ca ca chắc chắn không phải là loại người bạc tình như vậy , nhất định là nữ nhân kia đã uy hiếp hay mê hoặc huynh ấy ... nhất định là như vậy (ặc /) . Trong lòng Tử Mộc Thanh Ninh hạ quyết tâm !

Đêm khuya ...

Trở lại Cảnh Dương cung , Mạc Tịnh Huyền đang nằm sắp trên người Cổ Thần Phong , ngực nàng áp trên lồng ngực rắn chắc của hần . Vì mới trải qua kích tình đầy sắc dục mà cả hai không ngừng thờ dốc . Cổ Thần Phong dùng tay di chuyển gãi gãi dọc theo tám lưng trắng mịn , lấm lấm mồ hôi của nàng . Đột nhiên Mạc Tịnh Huyền ngẩng đầu lên , nhìn thẳng Cổ Thần Phong , chu môi đỏ lên bất mãn

-“Chàng biết Tử Mộc tiểu thư thích chàng đúng không ? “

1...2...3 _Cổ Thần Phong ngậy người rồi chột lặt người lại , đè lên Mạc Tịnh Huyền , từ trên nhìn xuống nhìn nàng đang hứng thú , môi nhếch lên một nụ cười khiêu khích còn mang chút ...đều đều .

-“Phu quân của nàng tiêu sái , anh tuấn như vậy , thiên hạ có nữ nhân nào không yêu thích ? “ (xin lỗi , bây giờ mình mới biết Phong ca có bệnh tự cuồng bản thân như thế /)

Bị đè nặng phía dưới , lại nhìn gương mặt đẹp trai đang cười đều nhìn nàng , Tịnh Huyền thật sự rất muốn cho một đấm vào bộ mặt như điêu khắc đó . Nhưng nàng nhịn xuống rồi cố nặn ra một nụ cười phong tình vạn chủng , vừa nói , ngón tay nhỏ xinh vừa bắt đầu di chuyển từng nhịp trên ngực hần

-“Vậy hoàng thượng có muốn ta giúp chàng đưa hồng nhan tri kỷ của mình tiến cung không ? “

-“Nàng nói xem ? “ _Cổ Thần Phong bộ mặt giả vờ suy tư hỏi lại

Roet ! Không biết từ đâu trong tay Mạc Tịnh Huyền xuất hiện một cây kéo và vừa hay nó vừa rạch rạch tám đệm giường xinh đẹp dưới thân hai người bọn họ . Cổ Thần Phong nhìn cảnh đó , xong nhìn gương mặt vẫn đang cười rất dịu dàng của nàng không khỏi nuốt một ngụm nước bọt ...

-“Ha...haa... ta đùa đấy “ _Cổ Thần Phong khoe môi co rút , cười cười nói

Note : Ta cứ suy nghĩ mãi , quyết định từ chap sau sẽ đôi cách xưng hô của nhân vật chính nhé

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Tâm tư của nữ nhân

Huệ Từ Vân sau khi biết Mạc Tịnh Huyền xử phạt các công chúa trong đó có dụng hình với Cổ Túc Dao , rồi lại bị quý thái phi đến khóc lóc một chập làm tâm tình cực kỳ không vui . Nhưng bà cũng chỉ gọi Mạc Tịnh Huyền đến răn đe vài câu . Lại sai ngự y chiếu cổ Cổ Túc Dao , với Cổ Tư Hoàn bà cũng chỉ âm ỉ hỏi thăm vài câu rồi thôi . Nhưng vấn đề quan trọng chính là , Huệ thái hậu đã dựa vào việc này để “khuyên “ nàng để Từ Mộc Thanh Ninh ở lại trong cung bầu bạn với mình .

Mạc Tịnh Huyền chỉ đắm chiều nhìn thái hậu rồi cũng gật đầu chấp nhận . Không phải nàng không biết suy nghĩ của Huệ Thái hậu , nhưng nàng hiện giờ còn phải chiếu cổ Cổ Tư Hoàn , đến giờ Tư Hoàn vẫn còn mê mang chưa tỉnh , còn chuyện các nữ nhân khác ...tạm thời nàng phải gác lại thôi .

Khi nàng từ Vĩnh Thọ Cung về Cảnh Dương cung , khi đi ngang qua ngự hoa viên thì lại gặp Lữ Hàn . Cũng thật khéo quá đi . Lữ Hàn thấy nàng thì như có như không nâng bước chân có vẻ nhanh hơn tiến về phía nàng

-“Tham kiến hoàng hậu nương nương “

-“Thái tử đa lễ rồi “

Lữ Hàn nhìn nàng thật sâu , dường như nàng đã tiêu tụy đi nhiều , đôi mắt tĩnh lặng mọi khi giờ đây lại mang chút mệt mỏi . Nếu nhìn kỹ có thể thấy được quần thâm dưới mắt nàng . Thấy Lữ Hàn cứ nhìn mình như vậy , Tịnh Huyền thật thấy không quen , định cáo từ rồi nhanh chóng về cung trông nom Cổ Tư Hoàn , thì một cái bình sứ đưa ra trước mắt nàng

-“Đây là ... “

-“Nương nương đem thuốc này mỗi ngày cho thập thất công chúa uống một viên , sẽ giúp gia tăng được lực của Thất Hoa cao “ _Lữ Hàn che giấu suy nghĩ trong lòng , nhân nhát nói

Định đưa tay nhận bình sứ trắng đó , đột nhiên nàng ngừng lên , mỉm cười nói với Lữ Hàn

-“Bỏn cung thật sự không rành cái này , không bằng mời thái tử đến Cảnh Dương cung , đích thân xem cho công chúa được không ? “

Lữ Hàn hơi bất ngờ , cứ nghĩ nàng sẽ nhận thuốc rồi đi , không ngờ nàng lại mở lời như vậy ...trong lòng hắn có chút gì đó ...vui vui . Hắn gật đầu thì đi theo sau nàng . Lúc đi , ánh mắt vốn đang nhìn Mạc Tịnh Huyền có chút dịu dàng thì trở nên rét lạnh liếc nhìn một bụi cây cách đó không xa ...rất nhanh rồi biến mất .

Khi đoàn người Mạc Tịnh Huyền rời khỏi ngự hoa viên , từ phía sau khóm cây đó , một bóng dáng áo trắng bước ra , trên mặt mang một nụ cười khó hiểu rồi quay lưng rời đi . Mà ở trong bóng tối , một vài hắc y nhân cũng nhanh chóng biến mất .

Về đến Cảnh Dương Cung , Mạc Tịnh Huyền dẫn Lữ Hàn đến phòng của Cổ Tư Hoàn . Khi hắn bước vào phòng đã nhủ mảy lại vì mùi thuốc thật sự quá nồng nặc đi ...xem ra vị công chúa này bị thương rất nặng .

Mạc Tịnh Huyền đến bên giường , Lữ Hàn lúc này chỉ đứng bên ngoài bình phong . Tịnh Huyền thấy vậy bảo hắn đi vào , nếu hắn không nhìn vết thương thì sao biết được liệu thuốc kia có ảnh hưởng gì đến Tư Hoàn hay không Còn chuyện phi lễ gì đó , tạm thời dẹp qua một bên hết đi .

Khi Lữ Hàn nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn với hơi thở yếu ớt đang nằm trên giường kia , nhìn xuống phần cao thuốc đen nhánh phủ khắp lưng nàng , hắn không khỏi hít một hơi lạnh . Ra tay thật sự quá nặng đi ! Suy nghĩ một chút , hắn lấy bình sứ trắng đó ra một viên thuốc màu trắng . Lữ Hàn vận công một chút , chóc lát viên thuốc đã biến thành bột . Hắn lấy một nửa trộn vào hộp cao , một nửa trộn vào ly trà rồi đưa cho Tịnh Huyền

Nhìn tách trà , xong lại nhìn hắn ... Tư Hoàn đang bất tỉnh , lại nằm úp như vậy , làm sao mà cho uống được ? Thấy Tịnh Huyền như vậy , Lữ Hàn phì cười rồi dùng tay chỉ chỉ vào miệng mình .

Một vạch ...hai vạch ...a...rất nhiều vạch đen xuất hiện trên trán nàng . Hắn cứ nhiên bảo nàng dùng miệng móm cho Tư Hoàn ...??? Tịnh Huyền trợn tròn mắt không tin nhìn hắn . Nàng không ngờ , ở cổ đại này lại có được người suy nghĩ phóng khoáng đến như vậy . Tiểu Nhu và Tiểu Hy đứng gần cũng đang trợn mắt nhìn hắn . Thấy nàng đang phân vân khó xử , hắn liền cầm lấy tách trà trên tay nàng , cũng không muốn làm khó nàng nữa

-“Đề ta vậy . Nhưng như vậy có vẻ thiệt thòi cho thập thất công chúa , mong nương nương ...”

-“Ta biết , Tiểu Nhu và Tiểu Hy là người đáng tin cậy ...sẽ không nói cho ai biết “ _Không đợi hắn nói hết , nàng đã vừa đứng lên nhường chỗ cho hắn vừa nói

-“Kể cả thập thất công chúa “ _Hắn tiến lại gần giường nói

-“Được “ _ Trả lời dứt khoát , trong lòng nàng nghĩ , để hắn móm thuốc cho Tư Hoàn có thể sẽ tốt hơn là nàng ... có lẽ Tư Hoàn không biết , nhưng nếu hôn gần tiếp như vậy hắn nàng sẽ cảm nhận được . Mặc dù trong “nụ hôn “ đó không có tình yêu ...liệu sau này sẽ có tình yêu giữa 2 người bọn họ được không ? Nàng không dám nghĩ .

Lữ Hàn quỳ một chân xuống kế bên giường , nhìn nữ nhân với gương mặt lấm tấm mồ hôi , trên trán còn có vài sợi tóc ướt rơi tán loạn . Hắn ngửa cổ uống vào ly trà có chứa thuốc trong tay , rồi dùng một tay hơi nâng nhẹ cổ Tư Hoàn , đầu mình thì hơi nghiêng một chút , bờ môi tiến sát lại đôi môi trắng bệch không còn tí huyết sắc nào của nàng , hắn bắt đầu đẩy nước thuốc vào miệng nàng .

Trong mơ màng , Cổ Tư Hoàn cảm thấy có một dòng chất lỏng chác chác đi vào khoang miệng rồi xuống cổ nàng ...chất lỏng đi đến đâu thì càng làm

gân cốt nằng vốn đang đau nhức thì cảm thấy thoải mái đến đó . Hàng mi vốn nặng trĩu dần dần cảm thấy nhẹ hơn .

Xong việc , Lữ Hàn đứng lên , để Tịnh Huyền lại bên người Cổ Tư Hoàn . Nhìn thấy hàng mi Cổ Tư Hoàn động đậy , Mạc Tịnh Huyền vui mừng như muốn khóc ...

-“Lữ Hàn , hình như muội ấy sắp tỉnh “ _ Vì quá vui mừng Mạc Tịnh Huyền gọi thẳng tên hấn thay vì gọi là thái tử như bình thường . Tịnh Huyền lại quay sang giọng run run gọi

-“Tur Hoàn ...Tur Hoàn ... nghe ta gọi không ...Tur Hoàn “

Nghe nàng gọi thẳng tên mình , Lữ Hàn không khỏi run lên , trong lòng không biết đang là cảm giác gì . Vui mừng , hạnh phúc , nhớ nhung , xúc động... mọi cảm xúc lẫn lộn với nhau làm hấn không nói nên lời . Hấn cảm thấy rằng một người trước giờ luôn không có cảm giác hay suy nghĩ đến gì , nếu không muốn nói chỉ là một cái xác sống không có cảm xúc , giờ đây mọi giác quan trong hấn đang dần sống lại .

Cổ Tư Hoàn từ từ mở mắt ra , hình ảnh Tịnh Huyền nhòe nhòe càng ngày càng rõ trước mắt nàng , nàng có cảm giác mình hình như ngủ rất lâu rồi . Nhìn gương mặt vốn băng sơn ngàn năm như một của Mạc Tịnh Huyền giờ có vẻ hơi tiêu tụy , hai mắt ửng đỏ lại có chút long lanh dường như sắp khóc . Cổ Tư Hoàn cố nén đau đớn sau lưng để nở nụ cười

-“Huyền ...tỷ ...”

-“Muội tỉnh rồi ...tỉnh rồi ...làm ta lo chết đi được ...ta cứ tưởng muội cứ ngủ hoài không chịu dậy...gặp ta nữa chứ ... “ _ giọng Tịnh Huyền vừa vui mừng vừa trách cứ

Cổ Tư Hoàn vừa định lên tiếng an ủi thì một bóng dáng đập vào mắt nàng . “Lữ Hàn “ , nàng ngạc nhiên không thể tin được , mắt chữ A mồm chữ O vì ngạc nhiên mà quên cả đau đớn=]] . Như nhận ra gì đó , gương mặt vốn đang trắng bệch không có tí máu nào của nàng dần trở nên đỏ , rồi nàng làm một động tác mà khiến Mạc Tịnh Huyền cùng Lữ Hàn há hốc miệng . Cổ Tư Hoàn bỗng ụp mắt xuống gối và im lặng !

Lữ Hàn quan sát Cổ Tư Hoàn từ đầu đến cuối , nhìn sự thay đổi phong phú trên gương mặt của nàng , hấn rất muốn cười lớn một trận . Từ trắng rồi đỏ , cuối cùng còn hành động thế kia ... thật quá phong phú rồi

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Gieo nghi ngờ

-“Muội làm gì đấy , không định nói lời cảm ơn với ân nhân cứu mình à ? “ _ Tịnh Huyền tốt bụng nhắc nhở .

Cổ Tư Hoàn vốn đang chôn mặt trong gối trốn như đã điều thì ngẩng người ra , bối rối nhích người định đứng dậy thì

-“Á “

Vừa thấy bản thân nàng trống quơ trống quất thì , chỉ có một dải băng trắng quấn quanh ngực thì toàn thân nàng đỏ lên như sắp nhỏ ra máu . Vừa định lấy chăn che lại nhưng vì động vào vết thương . Đau ! Cổ Tư Hoàn hít một hơi mạnh để kiềm nén sự đau đớn sau lưng .

Lữ Hàn thấy sự quật cường nhện đau trong mắt nàng , không khỏi tăng thêm phần hảo cảm với nữ tử trông mềm yếu này vài phần . Có lẽ vì vậy mà giọng nói vốn trầm trầm lạnh lạnh của hấn lúc này trở nên dịu đi và quan tâm hơn đôi chút

-“Công chúa không nên động mạnh tránh làm ảnh hưởng vết thương . Thuốc tuy tốt , nhưng muốn mau chóng hồi phục thì cũng phải cần thêm vài hôm nữa “

-“Cảm ... cảm ơn “ _ Cổ Tư Hoàn lúc này là hoàn toàn ngượng ngùng , lí nhí trong miệng nói

-“Nếu công chúa đã không còn gì đáng ngại , Lữ Hàn xin cáo từ “

Khi Lữ Hàn hành lễ xong định rời khỏi thì Cổ Tư Hoàn bỗng nhỏ giọng như có như không hỏi hấn

-“Thái tử ...người có nhớ ...” _ Nói đến đây , ánh mắt Cổ Tư Hoàn nhìn hấn vừa như mong đợi , vừa như tìm tòi còn có chút gì đó ...thất vọng

Lữ Hoàn xoay người lại , đôi con ngươi nâu nhìn sâu không thấy đáy của hấn nhìn nàng , chờ nàng hỏi hết câu hỏi ...nhưng khi hấn nhìn nàng , nàng lại cup mi xuống , nở một nụ cười đầy buồn bã

-“Không có gì ...” _ Nói xong nàng xoay mặt vào trong

Lữ Hàn thấy vậy , hơi hơi cau mày , nhưng rất nhanh hắn đã xoay người ra khỏi phòng . Tịnh Huyền thấy vậy chỉ biết thờ dài một tiếng , rồi cũng rời khỏi phòng . Trước khi đi không quên dặn Tiểu Nhu chiều cổ Cổ Tư Hoàn một chút .

Khi Tịnh Huyền ra khỏi phòng đã thấy Lữ Hàn đứng bên ngoài , nàng thắc mắc “ không phải hắn nói cáo từ rồi sao , sao giờ còn đứng đây ? “ .Hắn thấy nàng ra khỏi phòng , thì bước lại gần nàng , lấy từ tay áo ra bình sứ trắng . Mạc Tịnh Huyền lúc này mới vỡ lẽ , thì ra là đợi đưa cái này cho nàng .

-“Cám ơn “ _ nàng mỉm cười , tuy dịu dàng như mọi khi nhưng nó mang đầy niềm vui và chân thật không giống như những nụ cười giả tạo mà hắn thường thấy nàng treo trên miệng , Tịnh Huyền đưa tay nhận lấy bình sứ trắng hắn đưa

Lữ Hàn nhìn thẳng nàng không chút e dè , im lặng một lát hắn mở miệng hỏi

-“Hoàng hậu vui về sao ? “

-“Ah... Tư Hoàn có thể tỉnh lại , bốn cung thật sự rất vui “ _ Vì hắn cứu Tư Hoàn , nên Tịnh Huyền cũng phần nào nói chuyện với hắn dễ hơn một chút

Nhìn nàng thêm một chút , gương mặt anh tuấn , bằng quang mọi khi của hắn bỗng giãn ra , miệng cười một chút ...chỉ một chút thôi , ôn nhu nói với nàng

-“Chỉ cần hoàng hậu vui là được “ _ Rồi hắn cáo từ rời khỏi Cảnh Dương cung .

Mạc Tịnh Huyền nhìn theo bóng dáng Lữ Hàn rời đi , không khỏi có chút suy nghĩ . Đột nhiên Tiểu Hy tiến lại gần nàng , thì thầm bên tai nàng chuyện gì đó . Ánh mắt Tịnh Huyền bao quát nhìn xung quanh một lượt , con người đen nhánh tĩnh lặng của nàng lúc này càng lúc càng âm u .

Phía xa , Chu Hạo Đế một thân long bào tỏa ra hàn khí ngút trời . Hai tay hắn nắm lại thành quyền , đôi mắt đen sâu thăm thẳm đầy sát khí và có chút gì đó khó hiểu . Nữ nhân áo trắng phía sau hắn , giọng nói non yếu mang chút vội vã , hoang mang giải thích

-“Hoàng hậu nương nương chắc có chuyện gì đó cần nhờ thái tử Bắc sở ... Thần Phong ca ca ... huynh...huynh cũng đừng suy nghĩ gì không đúng cho ...”

-“Hừ “ _ Không đợi Từ Mộc Thanh Ninh nói hết lời , Chu Hạo Đế đã phát tay áo bỏ đi . Từ Mộc Thanh Ninh phân vân nhìn Cảnh Dương cung xong lại nhìn Chu Hạo Đế , cuối cùng nàng vội chạy theo Chu Hạo Đế

-“Thần Phong ca ca ...đợi muội với “

Đúng vậy , Từ Mộc Thanh Ninh chính là khi thấy thái tử Bắc Sở cùng Mạc Tịnh Huyền ở ngự hoa viên , thì chạy đến tìm Chu Hạo Đế , giả vờ nói nàng có loại thuốc quý , có thể giúp thập thất công chúa tỉnh lại . Nàng biết Chu Hạo Đế rất quan tâm Mạc Tịnh Huyền mà Mạc Tịnh Huyền lại đang vì vết thương của Thập thất công chúa mà ưu tư , nên nàng tin chắc Chu Hạo Đế nhất định sẽ theo mình đến Cảnh Dương cung ...quả nhiên y như kế hoạch của nàng , để Chu Hạo Đế thấy được một cảnh rất đặc sắc .

Từ Mộc Thanh Ninh nàng chính là muốn từ từ từng bước một làm Mạc Tịnh Huyền trong mắt Chu Hạo Đế càng lúc càng tệ . Nàng không tin có nam nhân nào có thể chấp nhận thể tử của mình hồng hạnh vượt tường , có người tơ tưởng ...mà Chu Hạo Đế còn là bậc đế vương thì làm sao chịu được .

Trở lại Võ Ảnh Điện , Chu Hạo Đế cực kỳ điên cuồng tức giận , hắn cầm tách trà trên bàn đập vỡ , làm những mảnh sứ văng tung tóe , đám nô tài đi theo mặt mày trắng bệch không dám hó hé . Từ Mộc Thanh Ninh vừa đến thấy hắn như vậy , trong lòng không khỏi cười lạnh vì kế hoạch của mình . Nhưng ngoài mặt vẫn một bộ dáng yếu ớt , lo sợ , cố kiềm chế sự sợ hãi run rẩy trong lời nói

-“Thần Phong ca ca...huynh...huynh trước mắt phải bình tĩnh ...có thể...có thể mọi chuyện không như huynh nghĩ đâu , Tịnh Huyền tỷ ấy ...không như vậy đâu “

-“Muội im đi “ _ Chu Hạo Đế quát

Từ Mộc Thanh Ninh vì tiếng quát của hắn giật mình vội quỳ xuống , hai mắt ửng đỏ cố kiềm nén không cho nước mắt rơi xuống . Chu Hạo Đế quay lại , thấy nàng quỳ như vậy , cũng bình tĩnh lại , một tay đỡ nàng đứng lên

-“Muội từ nhỏ thể chất đã yếu , đừng quỳ xuống sàn lạnh , không tốt cho sức khỏe “

Từ Mộc Thanh Ninh híc híc mấy tiếng , ngẩng gương mặt đáng thương khiến người muốn bảo vệ nên , run run nói với hắn

-“Muội không có ý nhiều chuyện ... nhưng muội tin Tịnh Huyền tỷ tỷ không phải là con người như vậy đâu ...chắc ...chắc có hiểu lầm gì đó ? “ _ Vừa nói nàng vừa lén liếc mắt quan sát thái độ của hắn .

Dường như nghe nàng ta nhắc đến chuyện lúc nãy , con giận mới giảm xuống của Chu Hạo Đế đã phùng phùng nổi lên . Từ Mộc Thanh Ninh thấy vậy thì trong lòng càng thêm đắc ý , nhưng tất nhiên ngoài mặt nàng vẫn phải giả vờ lo sợ yếu đuối .

-“Tịnh Huyền ...tỷ ấy” _ Từ Mộc Thanh Ninh định mở lời đốc thêm vài câu nữa thì Chu Hạo Đế đã cắt ngang

-“Hừ , muội không cần nói nữa . Muội về nghỉ ngơi đi . Trẫm còn muốn phê duyệt tấu chương “ _ Chu Hạo Đế đi lên long ý , bắt đầu cầm bút phê duyệt

Từ Mộc Thanh Ninh cũng không quán quýt lấy hần nữa , biết tiến biết lùi đúng lúc sẽ không làm Chu Hạo Đế chán ghét , nằng tin là vậy . Nhẹ nhàng hành lễ rồi lui ra .

Khi bóng dáng màu trắng khuất khỏi tầm mắt , Chu Hạo Đế mới nâng mắt lên nhìn ra cửa , nhú màu đêm chiều . Chu Hạo Đế búng tay một cái , một hắc y nhân từ bóng tối đi ra , hần nghe hắc y nhân bẩm báo những việc được hần giao phó . Sau khi hắc y nhân rời đi , Chu Hạo Đế cũng phi thân biến mất khỏi tầm điện

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Lễ trượt băng

Từ sau ngày hôm đó , trong hậu cung bắt đầu có sóng vì mọi người bắt đầu thấy hoàng thượng dường như không còn sủng ái hoàng hậu như trước nữa . Bằng chứng là trước đây đêm nào hoàng thượng cũng qua đêm ở Cảnh Dương cung , nhưng bây giờ hầu như đều nghỉ ngơi ở Dưỡng Tâm Điện nhưng cũng không có triệu ai thị tẩm . Có lần cung nữ còn nghe hoàng thượng trách hoàng hậu . Có người nói trong lòng hoàng thượng đã có mỹ nhân mới , chính là muội muội của Từ Mộc thừa tướng .

Các phi tần trong cung khi nghe Mạc Tĩnh Huyền thất sủng chưa kịp vui mừng thì đã nghe hoàng đế có hồng nhan mới , trong lòng lại không khỏi ganh ghét . Nhưng lại không dám làm gì , vì vị hồng nhan mới đó xem ra thế lực cũng không thua gì Mạc hoàng hậu , là muội muội của thừa tướng đương triều rất được hoàng thượng trọng dụng , lại rất được lòng thái hậu , ngày đêm bầu bạn cùng bà .

Kỳ Giai Nguyên Thuần không khỏi oán trách trong lòng , bà thái hậu này cũng thật có mới nói cũ , trước đây còn muốn thu nạp nàng cho Chu Hạo Đế , giờ đã quay sang ả tiện nhân mới kia . Cổ Túc Dao tuy bị cấm túc nhưng cũng nghe tin , nàng cười lạnh . Hừ xem đi , hoàng huynh của nàng , nàng còn lạ gì nữa , nữ nhân chết tiệt kia cũng có ngày hôm nay . Chỉ cần có thể giúp nàng hạ bệ Mạc Tĩnh Huyền , thì với nàng ai được sủng ái cũng vậy .

Phía Lữ Hân , sau khi nghe ám vệ thông báo tin tức thì tâm tình không khỏi khó chịu . Nếu thật sự gã đàn ông kia không mang lại hạnh phúc cho nàng thì cho dù phải tuyên chiến với Tuệ Quốc , hần cũng sẽ mang nàng đi . Hần sẽ không để bất cứ ai thương tổn đến nàng . Trước đây hần không đủ khả năng bảo vệ nàng , nhưng bây giờ thì khác ...

Mặc cho bên ngoài xôn xao , nháo nhào đủ chuyện bát quái thế nào thì bên trong Cảnh Dương Cung , Mạc Tĩnh Huyền đang nhìn cung nữ điều Cổ Tư Hoàn đi lại trong phòng . Hôm nay nàng thật sự rất lo lắng , chấn thương ở cột sống rất dễ để lại di chứng , nhất là liệt nửa thân . Nhưng bây giờ nhìn tay chân Cổ Tư Hoàn đều có thể hoạt động , Mạc Tĩnh Huyền mới thoáng thở phào nhẹ nhõm .

-“Tốt rồi , công chúa nghỉ ngơi thôi “ _ Tiểu Nhu lại nhắc nhở

-“Thuốc của Bắc Sở thái tử thật thần kỳ , mới mấy ngày thôi mà đã công hiệu như vậy “ _ Tiểu Linh hân hoan ca ngợi

Mạc Tĩnh Huyền đợi Cổ Tư Hoàn ngồi dựa vào giường , mới lại nhìn nàng dịu dàng hỏi

-“Lưng muội còn đau nhiều không ? “

-“Đỡ nhiều lắm rồi , tỷ tỷ đừng lo . Với lại tỷ tỷ làm mấy cái gối này cho muội dựa , làm sao còn đau nữa “ _ Cổ Tư Hoàn vui vẻ nói

-“Toàn nói lời ngon ngọt “ _ Mạc Tĩnh Huyền thấy Cổ Tư Hoàn vui vẻ , trong lòng cũng thoải mái hơn rất nhiều

-“Tiểu thư , bên ngoài các phi tần đến thỉnh an “ _ Tiểu Hy vào thông báo với nàng

-“Nói với các nàng ấy , hôm nay ta không khỏe ... miễn thỉnh an “ _ nàng phát tay nhân nhật nói

-“Vâng “

Đội Tiểu Hy đi rồi , Cổ Tư Hoàn mới cầm tay Mạc Tĩnh Huyền an ủi . Mặc dù mấy hôm nay nàng chỉ ở trong phòng , nhưng với chuyện ở bên ngoài , ít nhiều cũng nghe cung nữ thái giám bàn tán với nhau . Chưa kể đạo này này thật sự thấy Chu Hạo Đế rất ít khi đến Cảnh Dương Cung

-“Tỷ tỷ , tỷ đừng buồn ... tỷ còn có muội “

-“Tỷ không có buồn “

Cổ Tư Hoàn luôn biết Mạc Tĩnh Huyền là một con người mạnh mẽ nên sẽ luôn che giấu sự đau buồn trong lòng , không muốn cho ai biết . Haiz , làm sao

tỷ ấy không buồn được chứ , trước đây hoàng thượng đối xử với tỷ ấy yêu thương bao nhiêu , hứa hẹn bao nhiêu ...nhưng Cổ Tư Hoàn lại nghĩ , lời hứa chân tình của đế vương ... liệu có thể tin bao nhiêu được chứ ?

Sự việc Mạc hoàng hậu có dấu hiệu bị thất sủng càng làm cho ngày hội trượt băng hôm nay chắc chắn sẽ rất náo nhiệt . Cứ nhìn không khí bây giờ thì biết . Các phi tần dồn hết vốn liếng chuẩn bị xiêm áo lụa là rực rỡ .

Ngồi ở nơi cao quý nhất là Huệ thái hậu , Chu Hạo Đế và Mạc Tĩnh Huyền . Các phi tần khác lần lượt ngồi phía dưới , sứ giả các nước lúc này chỉ còn Thái tử Bắc Sở và công chúa Minh Quốc , hầu hết các sứ giả khác dự yến thọ xong đều xin cáo từ về nước . Từ Mộc Thanh Ninh tất nhiên cũng có mặt , nàng ta ngồi chung bàn với Từ Mộc Vạn Quân . Gia đình Mạc tướng thì chỉ có Mạc Huy cùng Mạc Viễn đến dự .

Khi mọi người đã đến đầy đủ , đế vương bắt đầu vung nắm tuyết lên không trung , là một nghi lễ khai mạc lễ trượt băng . Các phi tần hay người trong hoàn thất lần lượt thể hiện tài năng của mình trên mặt băng lạnh giá kia .

Cổ Tư Hoàn vì vết thương chưa khỏi , tất nhiên không thể tham gia được rồi . Lữ Hàn nhìn trong mắt Cổ Tư Hoàn khi nàng nhìn những người khác thì thối ... có sự ngưỡng mộ , hào hứng lại mang chút âm ảm . Không hiểu tại sao hần lại mở miệng vừa như nhắc nhở , vừa như an ủi

-“Thương tích của thập thất công chúa không thích hợp để vận động “

Cổ Tư Hoàn nghe tiếng , nhìn về phía Lữ Hàn , cúi đầu cười một cách âm ảm , cũng không nhìn theo những bóng dáng đang uyển chuyển trên sân trượt kìa . Lữ Hàn thấy nàng như vậy , biết có lẽ lời mình nói đã làm nàng suy nghĩ nhiều rồi

-“Khi thích hợp , nếu công chúa vẫn còn thích , ta có thể dạy nàng “ _Lữ Hàn nhàn nhạt nói

Cổ Tư Hoàn nghe hần nói xong thì ngẩng đầu lên , đôi mắt tròn long lanh mới vừa rồi còn u ám , âm ảm giờ lại sáng rực đầy chờ mong , nàng nhấp nháy môi , nhỏ giọng

-“Thật sao ? “

Lữ Hàn nhìn nàng một lát rồi gật đầu . Cổ Tư Hoàn vui vẻ , nhoeo miệng cười thật tươi với hần . Nụ cười của nàng mang chút ngây ngô , chút dịu dàng cũng có chút tinh nghịch . Hần cảm thấy vị công chúa này có tâm tư gì cũng treo hết trên mặt , suy nghĩ tâm tư quá đơn giản ... Hần chau mày , nhìn ly rượu trong tay , không biết đang nghĩ gì

Cổ Túc Dao ngồi gần đó , tuy không nghe rõ đoạn đối thoại của Cổ Tư Hoàn cùng Lữ Hàn , nhưng thấy người nam nhân trong lòng mình lại dịu dàng nói chuyện với thứ ti tiện kia , còn hứa cái gì dạy ả trượt băng , sự uất ức , ghen tị và ganh ghét trong lòng Cổ Túc Dao hoàn toàn bùng nổ . Càng nhìn nàng càng hận Mạc Tĩnh Huyền , nếu không tại ả , nàng có thể luyện tập để hôm nay có thể phô diễn cho Bắc Sở thái tử xem ... đến lúc đó chàng làm sao có thể để ý đến tiện nhân Cổ Tư Hoàn chứ .

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Ngồi nổ chiến tranh

Trong khi Cổ Túc Dao đầy phần hận nhìn về phía Cổ Tư Hoàn và Lữ Hàn , thì lần lượt các phi tần đều lên biểu diễn , mà Chu Hạo Đế đối với ai biểu diễn xong cũng chỉ đều nói “Thưởng “ rồi cho lui xuống . Nhìn những gương mặt khi lên thì háo hức , khi xuống lại mang đầy thất vọng của các nàng , Tĩnh Huyền nhìn sự biến hóa trên mặt các nàng thật rất muốn cười ...

Nàng liếc nhìn Chu Hạo Đế , vừa đúng lúc thấy hần cũng đang liếc nhìn nàng , Chu Hạo Đế giống như ăn trộm bị bắt , mắt hơi lúng túng , bữu môi “ hừ “ một tiếng rồi đưa mắt nhìn thẳng phía trước . Tĩnh Huyền nâng tách trà lên uống , để che đi vết cười trên môi nàng “ bạn phu quân này , giận cũng thật dai quá đi “

Khi nàng buông tách trà xuống thì cũng đúng lúc thấy một bóng dáng áo đỏ tiến vào giữa sân băng . Kỳ Giai Nguyên Thuận mặc một bộ áo mùa đông màu đỏ , eo chiết chặt nhằm tôn lên vòng eo con kiến của nàng ta . Thân mình uốn éo , giọng nói nũng nịu

-“Mặc dù kỹ năng trượt băng không thể sánh bằng các vị nương nương , nhưng Nguyên Thuận vẫn muốn góp chút tài mọn , mong hoàng thượng ân chuẩn “

Chu Hạo Đế thấy vậy , trên môi kéo ra một nụ cười có thể nói là giết người không đền mạng

-“Chuẩn “

Thấy Chu Hạo Đế cười với mình , Kỳ Giai Nguyên Thuận gương mặt trở nên đỏ ao , mang chút ngượng ngùng của thiếu nữ , nhưng rất nhanh nàng định

thần và bắt đầu uyển chuyển những điệu múa đầu tiên . Mà phía bên kia , Từ Mộc Thanh Ninh thấy vậy , một cổ tức giận xộc lên đầu óc nàng , móng tay bấm thật chặt vào da thịt . Nụ cười yếu ớt vẫn trên gương mặt nàng , nhưng nếu để ý kỹ sẽ nhận ra có chút gì đó âm hiểm .

Giữa sàn bằng , Kỳ Giai Nguyên Thuận bung dải lụa đỏ lên không trung , dải lụa như những con rắn quấn quýt lấy nhau rồi xoay quanh nàng ta . Nàng cố thể hiện những bước trượt điêu luyện mà mình học được cộng với tài nghệ múa từ nhỏ ... thật là một bức tranh sinh động thu hút ánh nhìn người xem . Khi Kỳ Giai Nguyên Thuận kết thúc động tác cuối cùng , nàng ngẩng đầu chờ sự khen ngợi của Chu Hạo Đế , mà vị đế vương trên cao quả nhiên cũng không phụ sự chờ mong của nàng

-“Quả thật rất đẹp ... hoàng hậu , nàng nói phải không ? “ _ Chu Hạo Đế nhếch mi nhìn Mạc Tịnh Huyền

-“Công chúa Minh Quốc quả thật múa rất đẹp , thiếp thật thấy thật ngưỡng mộ “ _ Mạc Tịnh Huyền cũng cười giả lả đáp lại hần

-“Vậy hoàng hậu nghĩ trăm nên ban thưởng cho công chúa cái gì ha ? _ Chu Hạo Đế mắt kiên nhẫn hỏi Mạc Tịnh Huyền

-“Hay là”

Chưa đợi Mạc Tịnh Huyền nói hết lời , thì “Phốc “ phía dưới , Kỳ Giai Nguyên Thuận khụy xuống , bàn tay nắm chặt trên ngực , gương mặt tái xanh vì khó thở mà vện vẹo , cuối cùng nàng ngã xuống , hai mắt to , không động đậy

Tất cả những người có mặt trong điện hoảng hốt , phía trên đài cao , Huệ Từ Văn bị dọa gần như muốn ngã xỉu , Chu Hạo Đế thấy vậy liền sai người đưa bà về Vĩnh Thọ Cung . Lại ra lệnh cho Mạc Huy thống lĩnh cấm vệ quân phong tỏa toàn bộ hoàng cung . Lữ Hàn nhìn nữ nhân đang nằm trong vũng máu , song lại nhìn thẳng một nữ nhân nào đó trong đám phi tần , mà kẻ kia khi thấy ánh mắt của hần nhìn mình thì không khỏi rét run .

-“Mạc Viễn , khanh kiểm tra xem “ _ Chu Hạo Đế ra lệnh

Khi Mạc Viễn vừa định đụng vào thi thể Kỳ Giai Nguyên Thuận thì nghe một tiếng quát cảnh cáo

-“Không được đụng vào “

Chu Hạo Đế , Mạc Viễn cũng như những người trong điện đều nhìn về phía Mạc Tịnh Huyền . Lúc này nàng mới đi xuống phía Mạc Viễn giải thích

-“Toàn thân nàng ta đều trúng kịch độc , nếu dùng tay không đụng vào , nhị ca ...huynh cũng sẽ giống như vậy “

Thấy Mạc Viễn nhìn nàng , Mạc Tịnh Huyền khẽ thở dài . Nàng quay lại quan sát Kỳ Giai Nguyên Thuận , nhìn như vậy , ai lại nghĩ nàng ta trúng độc chứ ? Tịnh Huyền từ ống tay áo rút ra một cây ngân châm , đâm vào xác Kỳ Giai Nguyên Thuận . Khi nàng rút kim ra , cây kim đã chuyển sang màu đen . Nàng đưa cây kim cho Mạc Viễn xem

-“Quả thật là trúng độc “ _ Mạc Viễn nói

Vị quan theo hầu Kỳ Giai Nguyên Thuận cũng là sứ thần trong đoàn không ngừng vừa khóc vừa oán

-“Minh Quốc chúng ta có ý tốt muốn cùng Tuệ Quốc kết đồng minh . Các người không đồng ý thì thôi , còn độc chết công chúa . Minh Quốc sẽ không bỏ qua chuyện này “

-“Mong ngài bình tĩnh , Tuệ Quốc nhất định sẽ điều tra rõ và có câu trả lời cho Minh Quốc “ _ Từ Mộc Vạn Quân nói rõ

-“Hừ , tốt nhất nên như vậy . Tuy Minh Quốc không mạnh bằng Tuệ Quốc , nhưng chúng ta sẵn sàng thay công chúa đòi lại công đạo “ _ Sứ giả nói

Chu Hạo Đế bắt đầu phái người kiểm tra đồ ăn , thức uống trong điện , cũng như kiểm tra các phi tần , công chúa ,hoàng thân có tham gia buổi lễ ngày hôm nay . Từ Mộc Thanh Ninh lúc này đứng chung với đám công chúa phi tần , chợt nói một câu

-“Ta nhìn cứ tưởng nàng ấy bị bệnh tim hay trúng gió , thật không ngờ lại là trúng độc “

Cổ Túc Dao nghe xong , hai mắt chợt sáng rực lên , nói nhỏ gì đó với ti nữ cận thân bên mình , nàng ta gật đầu rồi chạy ra ngoài . Lúc này Cổ Túc Dao mới bước ra giữa điện cao giọng nói

-“Hoàng huynh , muội nghĩ huynh nên kiểm tra hoàng hậu và Cảnh Dương cung đi “

Chu Hạo Đế nghe Cổ Túc Dao nói xong thì ánh mắt chợt lạnh xuống , nhưng trên môi vẫn nở nụ cười . Mạc Huy cùng Mạc Viễn đánh mặt trừng mắt nhìn kẻ mới lên tiếng kia . Lữ Hàn cũng vì lời nói này mà đâm chiêu nhìn nàng ta

-“Vì sao lục công chúa lại nói vậy “ _ Từ Mộc Vạn Quân thắc mắc , hỏi lại . Hần thật sự không tin hoàng hậu có liên quan đến chuyện này

Cổ Túc Dao xoay người lại , trên mặt là nụ cười đắc ý , giọng nói lại cao hơn vài phần

-“Nhìn triệu chứng của Minh Quốc công chúa , người thường nhìn vào đều cho là nàng bị bệnh tim hay trúng gió , đến ngay cả Mạc thái y hành y bao năm còn không nhận ra được . Nhưng hoàng hậu chỉ liếc một cái là biết nàng ta trúng độc ... Xin hỏi vì sao vậy ? “

Từ Mộc Vạn Quân nghe nàng nói, cũng nhìn về phía Mạc Tịnh Huyền đang ngồi kế bên Chu Hạo Đế, thấy nàng vẫn bình tĩnh, liếc mắt sang hẳn thấy ánh mắt Chu Hạo Đế càng lúc càng lạnh, còn mang chút sát ý. Từ Mộc Vạn Quân bưng tỉnh, ngẩng ra. Mọi người trong điện bắt đầu xôn xao, Cổ Túc Dao thừa thế lại cao giọng nói tiếp

-“Chỉ có một lý do, đó là Minh Quốc công chúa là do hoàng hậu hạ độc thủ. Khi nàng ta thấy nhị huynh của nàng sắp chạm vào thi thể công chúa, vì sợ người thân của mình trúng độc, hoàng hậu mới nhắc nhở “

Sứ giả nghe vậy, ánh mắt càng ngoan độc, hai tay chấp thành quyền, dữ tợn nói

-“Hoàng đế Tuệ Quốc, công chúa chúng tôi là thật lòng hâm mộ tài hoa của bệ hạ, mới một lòng muốn vào hậu cung của người. Nay hoàng hậu của người lại vì ghen tuông mà độc chết công chúa của chúng tôi, đây là không xem Minh Quốc chúng tôi ra gì. Hoàng thượng, người nên trị tội hoàng hậu, cho Minh Quốc một cái công bằng “

Lúc này, cung nữ cận thân của Cổ Túc Dao đi vào, dâng cho nàng một túi gấm, nàng mở ra xem, càng đắc ý hơn

-“Hoàng huynh, huynh có thể nhờ Mạc thái y kiểm tra xem đây là gì? “

-“Không cần “ _ Chu Hạo Đế trả lời như chém đinh chặt sắt

Cổ Túc Dao trừng mắt tức giận, nàng rút cây trâm bạc trên đầu rồi châm vào gối bột, khi rút ra, đầu trâm đã hóa đen. Nàng đưa cây trâm chỉ về phía Chu Hạo Đế và Mạc Tịnh Huyền

-“Hoàng huynh, huynh xem đi. Bây giờ chứng cứ rành rành, huynh còn muốn bênh vực nàng ta. “

-“Hoàng thượng, tam muội chắc chắn không hành động như vậy, mong hoàng thượng minh xét “ _ Mạc Huy quỳ xuống, chấp tay khẩn cấp tâu

-“Hoàng thượng, xin hãy cho vi thần tra xét kỹ “ _ Mạc Viễn cũng vội quỳ xuống nói

-“Hoàng thượng, hoàng hậu không phải là người như vậy, xin hoàng thượng minh xét. “ Cổ Tư Hoàn vốn đang ngồi dựa vào ghế cũng xanh mặt quỳ xuống cầu xin (nàng ấy bị thương ở lưng mà)

-“Mặc dù muội mới tiếp xúc với hoàng hậu không lâu, nhưng muội tin hoàng hậu không phải là người như vậy, chắc có hiểu lầm gì đó, xin hoàng thượng cho tra xét kỹ “ _ Từ Mộc Thanh Ninh bộ dáng yếu ớt, cũng quỳ xuống, rung rung nước mắt cầu xin

-“Hừ, bây giờ chứng cứ rành rành. Hoàng hậu vì đồ kỵ, không muốn để Minh Quốc công chúa hòa thân vào hậu cung của hoàng huynh nên độc chết nàng ta. Đường đường là quốc mẫu mà lại độc ác, không biết suy nghĩ cho hoàng thất. Hoàng huynh, xin đặt quốc gia lên trên, xử tội hoàng hậu để trả lại công bằng cho Minh Quốc “ _ Cổ Túc Dao càng quả quyết

-“Gán cho bốn cung nhiều tội như vậy ... bốn cung gánh không nổi đâu “

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Minh bạch

Mạc Tịnh Huyền nãy giờ im lặng quan sát tất cả, lúc này mới lên tiếng nói. Nàng nhìn sự hiếu thắng cũng như hận ý trong mắt Cổ Túc Dao, nàng ta chính là muốn đẩy nàng vào chỗ chết. Hại chết sứ giả nước liên minh rất dễ dẫn đến chiến tranh phá vỡ sự hòa bình đang có, chưa kể còn liên lụy đến Mạc phủ ... thật sự là không chừa cho nàng đường sống. Mạc Tịnh Huyền từ từ đi xuống chỗ Cổ Túc Dao, nhìn cây trâm trên tay nàng, xong liếc mắt về túi gấm, mắt Tịnh Huyền lóe lên một tia khó hiểu rồi lùi lại vài bước, quay sang nói với Mạc Viễn

-“Phiền Mạc thái y kiểm tra túi gấm trên tay Lục công chúa, bên trong có gì? “

Mạc Viễn nghe nàng nói, thì ngẩng ra vài giây rồi tuân mệnh đứng lên lấy túi gấm trên tay Cổ Túc Dao kiểm tra. Thấy thế, Cổ Túc Dao vội đem túi gấm giấu ra sau lưng mới ra lệnh

-“Mời vài vị thái y đến đây cùng nhau kiểm tra, Mạc thái y dù sao cũng là nhị huynh của hoàng hậu, không biết có giờ trò gì không? “

Vài lão thái y từ thái y viện tức tốc chạy đến, lúc này Cổ Túc Dao mới đưa túi gấm trong tay mình cho đám người đó cùng Mạc Viễn kiểm tra. Sau khi tất cả bàn bạc nhất thống với nhau, Mạc Viễn mới quay lên tâu với Chu Hạo Đế

-“Muôn tâu hoàng thượng, trong túi gấm này đích thị chứa hồ trùng ô đầu. “

-“Đó là cái gì ? Có phải là chất độc Minh Quốc công chúa bị trúng không ? “ _ Cổ Túc Dao hỏi tới

-“Hỗ trùng ô đầu là một loại côn trùng có hoa văn màu đen , thông thường sẽ dùng thân trùng để làm thuốc trị lở loét rất tốt , nhưng do độc tính của nó quá mạnh , phải là người cực kỳ am hiểu mới dám dùng “ _ Mạc Viễn tiếp tục giải thích

-“Bồn công chúa đang hỏi nguoi , đó có phải là chất độc mà Minh Quốc công chúa bị trúng không ? “ _ Cổ Túc Dao mất hết kiên nhẫn quát lên

-“Khi bị trúng chất độc này dễ dẫn đến tim co thắt mạnh , gây khó thở , cuối cùng vỡ tim mà chết , đồng thời toàn thân phát ban độc ... “

-“Đúng là triệu chứng Minh Quốc công chúa bị lúc này rồi “ _ Từ Mộc Vạn Quân chau mày nói

-“Hoàng huynh , vậy là quá rõ ràng rồi. Túi gấm này là tìm được dưới gối đầu giường của hoàng hậu ở Cảnh Dương Cung “ _ Cổ Túc Dao hùng hồn nói với Chu Hạo Đế

-“Hoàng đế Tuệ Quốc , mong ngài hãy cho chúng tôi câu trả lời . Nếu không Minh Quốc sẽ không để yên chuyện này “ _ Sứ giả hai mắt hực lửa

Lúc này trên cao , bàn tay Chu Hạo siết chặt dưới ống tay áo , hai mắt đen sâu thẳm híp lại đầy nguy hiểm , đôi môi hơi nhếch lên báo hiệu hắn đang rất tức giận và muốn giết người . hừ lạnh nói :

-“Vậy các nguoi muốn thế nào ? “ ...Chu Hạo Đế đứng lên , chấp hai tay sau lưng , uy nghiêm , hơi hạ mi mắt nhìn sứ giả Minh Quốc nói tiếp –“Nàng là hoàng hậu của trẫm ...các nguoi nghĩ thế nào ? “

-“Người ...Được lắm , nếu Tuệ Quốc hoàng đế đã nói như thế ... hừ , nguoi cứ chờ chiến thư của Minh Quốc đi “ _ Sứ giả tức tối , ra lệnh cho cung nhân đem thi thể Kỳ Giai Nguyên Thuần đi .

Thấy đoàn sứ giả Minh Quốc tức tối rời khỏi điện . Mọi người hoang mang , lo lắng nhưng lại ngại không dám lên tiếng . Mà lần trong đám nữ nhân , Từ Mộc Thanh Ninh môi cắn chặt , tay không ngừng vò siết chiếc khăn lụa , ánh mắt ngoan độc nhìn Mạc Tịnh Huyền . Nàng thật không tin , Chu Hạo Đế vì bảo vệ nữ nhân kia , mà không ngại chiến tranh với quốc gia khác . Ả đàn bà kia ... nhất định phải chết !

-“Hoàng huynh , huynh vì một người phụ nữ mà tuyên chiến với nước khác , huynh làm sao ăn nói với mẫu hậu , làm sao ăn nói với lê dân bách tính . Ả đàn bà này chính là yêu cơ họa quốc ! “ _ Cổ Túc Dao tức giận chỉ về phía Mạc Tịnh Huyền

-“Hỗn xược “

Chu Hạo Đế hất tách trà “ xoảng “ rơi ngay dưới chân Cổ Túc Dao , nàng ta hét hồn , mặt trắng bệch lùi lại vài bước . Mọi người thấy Chu Hạo Đế mặt rùng rợn nói sòng thì vội vàng quỳ xuống

-“Xin hoàng thượng bớt giận “

-“Hoàng thượng , Lục công chúa cũng vì nghĩ cho đại cuộc . Hoàng hậu cũng vì suy nghĩ không thấu đáo mới làm nên chuyện như vậy ...” _ Từ Mộc Thanh Ninh vừa ấp úng nói , mắt do dự nhìn Chu Hạo Đế

Lời nàng ta nói bề ngoài tuy là nói đỡ cho Mạc Tịnh Huyền , nhưng thực sự là cớ vũ cho việc xác thực tội trạng của nàng . Chu Hạo Đế làm sao không nhìn ra , hắn nhìn Từ Mộc Vạn Quân rồi cuối cùng ánh mắt rơi trên người Từ Mộc Thanh Ninh . Từ Mộc Vạn Quân thấy vậy , vội vàng kéo muội muội mình lại nghiêm khắc nhắc nhở

-“Thanh Ninh , ở đây khi nào đến lượt muội nói chứ “

-“Muội. ...muội xin lỗi “ _ Nàng nhìn Chu Hạo Đế , xong quay sang nhìn đại ca của mình , cuối đầu một vể ủy khuất lí nhí nói

Mạc Tịnh Huyền cười lạnh trong lòng , chiêu “gắp lửa bỏ tay người này “ thật sự cũng quá âm hiểm rồi . Nhưng xem ra kẻ đó vẫn chưa hiểu hết về nàng . Mạc Tịnh Huyền nhàn nhạt hỏi Mạc Viễn

-“Trong túi gấm đó chỉ có Hỗ trùng ô đầu thôi sao ? “

Nghe nàng hỏi , người trong điện cũng thắc mắc không hiểu . Mạc Viễn vội mở túi gấm ra kiểm tra lần nữa , mắt y bừng sáng , quay sang tâu với Chu Hạo Đế

-“Muôn tâu hoàng thượng , bên trong còn có phấn hoa bách hợp , dạ hương , tử kinh , anh thảo cùng thiết mộc lang ...”

-“Vậy thì sao chứ , nàng ta bỏ vào để mọi người lầm tưởng chỉ là túi hương nhằm che giấu độc được bên trong thì có gì lạ “ _ Cổ Túc Dao phản bác

-“Có thể Lục công chúa không biết , thân Hỗ trùng ô đầu có một mùi hương rất đặc trưng có thể dẫn dụ bò sát và côn trùng xung quanh một diện tích rất rộng . Và những loài hoa mà Mạc thái y kê đều là những loài hoa có hương rất nồng . “ _ Lữ Hân lúc này mới bước ra , nhìn Cổ Túc Dao bằng một ánh mắt khinh thường và chán ghét . Cổ Túc Dao thấy hắn nhìn mình như thế , thì chỉ biết cúi đầu nuốt uất ức vào trong

Lúc này , đột nhiên Mạc Huy cùng Mạc Viễn đều quỳ xuống , hai mắt khẩn trương mừng rỡ , nắm tay thành quyền tâu

-“Hoàng thượng , hoàng hậu tuyệt đối không phải là người hạ độc “ _ Mạc Huy tần

-“Đúng vậy , hoàng thượng . Độc này phải hạ liên tục từ 7 đến 10 ngày , hoàng hậu tuyệt đối không thể “ _ Mạc Viễn lên tiếng

-“Tại sao ? Hai đại nhân đều là huynh trưởng của hoàng hậu , lời nói làm sao có thể tin ? “ _ Đức phi (tức Hiền phi cũ được tấn phong đó) phẫn hận nói

Khi nàng ta vừa dứt lời , đồng loạt hai đạo ánh mắt sắc nhọn của Chu Hạo Đế cùng Lữ Hàn đều bắn thẳng về phía nàng . Nàng ta run sợ , thần mình hơi lùi về phía sau , mặt mày xanh mét . Từ Mộc Vạn Quân một bên thấy vậy , bèn hỏi

-“Hai vị đại nhân có thể nói rõ “

-“Hoàng hậu từ nhỏ đã không thể đến gần phấn hoa “ _ Mạc Viễn , Mạc Huy đồng loạt nói

-“Hoàng thượng , thể chất hoàng hậu đặc biệt , nếu lại gần, tiếp xúc hay hít phải phấn hoa thì sẽ bị nổi rất nhiều ban đỏ và khó thở rất nguy hiểm . Mà mùi của Hồ trùng ô đầu phải dùng những mùi hương rất nồng phối với nhau họa may có thể che giấu được . Lục công chúa nói túi gấm này được tìm thấy dưới gối của nương nương ... hoàng thượng xin minh xét “ _ Mạc Viễn tiếp tục giải thích

Chu Hạo Đế lúc này chân mày mới giãn ra , miệng cười cười nắm tay Tịnh Huyền . Thì ra là thế , hèn gì ngay lúc đầu nàng xin hẩn đổi qua Cảnh Dương cung , Phụng Tê cung là nơi ngập tràn vô vàn loại hoa , làm sao nàng có thể chịu nổi .

Mạc Tịnh Huyền thấy hẩn cầm tay mình , không tránh không né cũng không tỏ thái độ gì . Việc gì cần rõ cũng đã rõ , kẻ muốn đẩy nàng vào chỗ chết , cũng đến lúc nên giải quyết đi thôi .

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Hung thủ

Cổ Túc Dao sau khi nghe Mạc Viễn nói thì hiểu ra . Mạc Tịnh Huyền bị dị ứng phấn hoa , đến gần còn không được thì làm sao có thể bỏ túi gấm chứa đầy các loại phấn nồng nặc như vậy dưới gối nằm , rõ ràng bọn họ đang muốn nói rằng có người hãm hại hoàng hậu .

Bản thân Cổ Túc Dao cũng bán tín bán nghi việc hoàng hậu hạ độc , nhưng nàng ta chỉ muốn nhân cơ hội này , biết đâu có thể gán tội lên đầu nàng , làm nàng trong mắt Lữ Hàn sẽ trở thành một nữ nhân ngoan độc , xấu xí . Thế mà bây giờ mọi việc diễn biến như thế , đã không thể kéo Mạc Tịnh Huyền xuống bùn , còn làm chính bản thân mình tội tệ hơn trong mắt người khác

Bên này , Chu Hạo Đế nghe xong , cười khẩy , giọng nói mang đầy uy nghiêm và uy hiếp

-“Tra ! Mạc khanh hãy tra xét thật kỹ tất cả các cung , một cọng cỏ cũng không được bỏ qua , trẫm muốn xem kẻ nào to gan dưới mắt trẫm mà dám làm những việc này “

-“Không cần ! “ _ Mạc Tịnh Huyền lên tiếng

Chu Hạo Đế hơi nghiêng đầu nhìn nàng , mọi người trong điện cũng đồng loạt nhìn Mạc Tịnh Huyền . Từ Mộc Vạn Quân không hiểu , nàng như vậy là muốn bỏ qua hay bản thân đã biết ai là hung thủ . Duy chỉ có Lữ Hàn hẩn nhìn trong đám nữ nhân ở hậu cung , chợt mâu quang bùng bùng cuối cùng là cuối đầu thở dài “xem ra , nàng ta quả nhiên không giữ được nữa “

Mạc Tịnh Huyền không để ý có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn mình , nàng chỉ cúi đầu , tay vuốt ve chiếc khăn lụa trong tay , mắt không biết là đang nhìn gì vì hàng mi dài cong vút của nàng đã che đi tất cả , nàng nhàn nhạt nói

-“Hồ trùng ô đầu là độc được nắn tinh , tích tụ một thời gian dài mới phát độc . Bản thân người hạ độc khi tiếp xúc với nó cũng phải rất cẩn thận , để đảm bảo an toàn thì thường người ta sẽ dùng một ít dầu cải thoa lên tay để tránh thứ độc đó thấm thấu qua da ... “

Tất cả mọi người đều gần như mờ mịt trước những gì nàng nói , Từ Mộc Thanh Ninh tuy trong lòng nóng vội , nhưng vẫn cố gắng kiềm lòng nhẫn nhịn , giọng nói non nớt lên tiếng

-“Ý hoàng hậu , phải chăng là tìm trên tay ai có dầu cải hay mùi dầu cải thì là kẻ hạ độc ? Nhưng hoàng hậu , dầu cải trong ngự thiện phòng được dùng rất nhiều ? “

-“Bồn cung cũng không có nói như vậy “ _ Tiếp tục nghịch khăn tay , không thèm nhìn nưòi đang nói , lạnh lùng đáp trả

Tự cho là mình thông minh sao ? Chu Hạo Đế nhìn nữ nhân áo trắng mới chất vấn Mạc Tịnh Huyền đầy vẻ coi thường . Tịnh Huyền của hắn không bao giờ hành động hay nói lời vô ích và càng không đơn giản . Nếu chỉ dựa vào thứ đầu cái gì đó mà dễ dàng tìm ra hung thủ thì nữ nhân kia có vẻ xem thường trí tuệ Mạc Tịnh Huyền cũng như đánh giá thấp sự lựa chọn của hắn rồi

-“Đầu cái thật sự rất phổ biến trong ngự trù, nhưng” _Mạc Tịnh Huyền ngưng một chút , lúc này nàng mới nâng mi mắt , nhìn về đám nữ nhân trong hậu cung , ánh mắt mông lung không biết rơi trúng ai , mỉm cười nói tiếp

-“Nếu không may trước đó lại tiếp xúc với các loại trung dược khác như ...hoa dương kim chẳng hạn ? Xem nào ...hmm...hmmm” _Gương mặt nàng gần như bưng bình , xong lại nhũu mày đưa bàn tay làm động tác đếm đếm :

-”Chà ... bốn cung thật không nhớ được luôn , nhưng hắc chất độc đã phát tác rồi , ngươi thử nhìn bàn tay của mình xem ? “

Đám nữ nhân trong hậu cung cũng như những người trong điện không biết ruột cuộc Mạc Tịnh Huyền là đang nói ai , thì lúc này bỗng một tiếng thét lên

-“Ngươi hạ độc ta ? “

Tiếng thét thu hút ánh mắt tất cả mọi người . Không ai có thể tin , Hiền phi một thời (tức Đức phi hiện tại) , người luôn ôn nhu , không tranh chấp hay điều ngoa , trong mắt người khác nàng là điển hình của nữ nhân đúng với phong hiệu “Hiền “ . Thế nhưng giờ đây , người trước mắt hoàn toàn là một phong thái khác . Các đầu ngón tay nàng ta chần chịt các sợi gân máu màu đen trông rất dữ tợn , ánh mắt mang đầy sát khí đỏ ngầu ...

-“Bốn cung không có hạ độc ngươi , là tự ngươi hạ độc chính mình “ _Mạc Tịnh Huyền nhún vai trả lời

-“Ngươi nói láo “

Giang Thê Điệp không tin , ả được xưng là cao thủ dùng độc , tính tình lại rất cẩn thận , trà nước , ăn uống , hương liệu ả đều kiểm tra rất kỹ làm sao bị Mạc Tịnh Huyền hạ độc mà không biết . Nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Hiền phi , khi Mạc Tịnh Huyền định tốt bụng lên tiếng giải thích cho ả hiểu thì giọng nói lạnh lùng của Chu Hạo Đế đã vang lên

-“Nếu trẫm không muốn thả , ngươi nghĩ sát thủ của ngươi có thể thoát được sao ? “

Cả Mạc Tịnh Huyền và Giang Thê Điệp đều quay sang nhìn Chu Hạo Đế , mang hai luồng ánh mắt và suy nghĩ khác nhau . Mạc Tịnh Huyền hiểu , hôm đó cả hắn và nàng đều cố ý để một trong số hắc y nhân trốn thoát chính là chờ ngày hôm nay .

Còn Giang Thê Điệp ả lại hoảng toàn sững sốt , ả không ngờ ả lại thua dưới tay một nữ nhân bên ngoài lúc nào cũng có vẻ mong manh , ngây ngô nhưng bên trong có khi lại âm hiểm hơn cả nàng . Không được , nữ nhân này tuyệt đối không thể tồn tại trên trời ...

Dưới ông tay áo , một luồng chưởng phong đầy sát khí tung lên , Giang Thê Điệp phóng thẳng về phía Mạc Tịnh Huyền .

-“Mạc – Tịnh –Huyền , chết đi ! “

Chưởng phong như xé gió , rít rào gào thét bay về phía Mạc Tịnh Huyền . Khi mọi người chưa kịp hay động thì Chu Hạo Đế đã bay ra ôm lấy nàng né sang một bên . Nhưng vì chưởng phong quá lớn và bất ngờ , đã xoẹt trúng qua vai trái hắn . Cứ tưởng đã xong , thì lúc này Giang Thê Điệp đã phi thân đánh tới , vì ôm Mạc Tịnh Huyền trong lòng cộng thêm vết thương ở trên vai , Chu Hạo Đế không thể nhanh nhẹn như bình thường mà né tránh đòn sát ý từ cao thủ như Giang Thê Điệp .

-“Hoàng thượng “

-“Tam muội “

Khi mọi người trong điện đầy hoảng sợ thì một bóng dáng màu bạc bay ra , một chưởng đánh vào ngực Giang Thê Điệp , làm ả bay ra văng lên không trung , lưng đập mạnh xuống nền bằng .

Không hổ là Lữ Hàn , trong hoàn cảnh như thế chỉ có hắn là kịp phản ứng . Giang Thê Điệp không tin nhìn chủ tử của mình . Một ngụm máu tươi phun ra , tay ả siết chặt lồng ngực đau đớn , một chưởng của Lữ Hàn thật sự quá mạnh !

Sau khi đánh bay Giang Thê Điệp , Lữ Hàn lo lắng lại chỗ Tịnh Huyền , thấy nàng an ổn trong lòng Chu Hạo Đế tìm hắc thất lại . Hắn ước gì , ước gì mình mới là người ôm lấy nàng lúc này

Mạc Huy ra lệnh cho cấm vệ quân trời Giang Thê Điệp lại , Mạc Viễn vội chạy lại xem thương tích của Chu Hạo Đế , thấy hắn phát tay ý bảo không sao . Mà Chu Hạo Đế lúc này không màng vết thương của mình , chỉ lo kiểm tra người con gái trong lòng , sợ nàng bị thương tổn

-“Ta không sao ? “ _Mạc Tịnh Huyền nhẹ nhàng nói

Nghe nàng nói , hắn mới buông lỏng tâm tình , quay sang Giang Thê Điệp ánh mắt sáng quắc

-“Giải ả vào thủy lao , trẫm sẽ đích thân tra xét “

Giang Thê Điệp toàn thân mất lực , gần như ngất xỉu để mặc quân lính lôi đi . Chu Hạo Đế lúc này mới quay sang Lữ Hàn , giọng nói làm người ta không

biết được suy nghĩ của hắn

-“Cám ơn Bắc Sở thái tử đã ra tay giúp đỡ , có dịp nhất định trăm sẽ hồi đáp “

Lữ Hàn không để ý Chu Hạo Đế , chỉ một mực nhìn Tịnh Huyền , thấy nàng hoàn toàn không sao thì hành lễ cáo từ rồi khỏi nơi đó . Cổ Tư Hoàn cùng Cổ Túc Dao đều quan sát hắn , làm sao không thấy được tâm tình đó . Một bên hận ý càng lúc càng sâu đậm , một bên đau lòng mỗi lúc một dâng cao ...

Nhìn thấy một màn như thế , Cổ Tư Hoàn không dám nhìn Lữ Hàn , cũng không dám nhìn Mạc Tịnh Huyền , nàng đành để ánh mắt nơi xuống trên tách trà ... nhìn mặt nước tĩnh lặng - mỉm cười chua chát ...

Huệ Từ Vân sau khi nghe Chu Hạo Đế thuật lại sự việc của Hiền phi thì không khỏi khiếp sợ . Sau khi điều tra thì mới biết ả ta đã độc chết biết bao nhiêu phi tử cũng như long chủng trong hậu cung , Lịch Cơ cũng là một trong số đó . Nhưng đến cuối cùng ả cũng chỉ nói do mình làm vì ghen tị với những nữ nhân khác .

Huệ thái hậu biết hậu cung ngoài mặt sóng yên biển lặng , nhưng bên trong là sóng ngầm mãnh liệt , đầu đá lẫn nhau . Chu Hạo Đế nhân cơ hội này , với việc để nữ nhân vào hậu cung càng gắt gao hơn , mà Huệ Từ Vân cũng không tiện lên tiếng bác bỏ . Lúc này bọn họ cũng không rảnh để ý đến chuyện Chu Hạo Đế sủng ái , đám nữ nhân trong cung kia thế nào , giờ đây trong triều đang lo một vấn đề quan trọng hơn đó là _ Chiến tranh với Minh Quốc

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Chiến tranh

Ngày hôm đó sứ giả Minh Quốc đã tức tốc đem thi thể Kỳ Giai Nguyên Thuận về nước . Mật thám cho biết ,Minh Đế cũng đã vịn vào lý do này mà xúc tiến vấn đề chiến tranh . Đại điện Thái Hòa , Chu Hạo Đế ngồi trên long y uy nghiêm , nghe đám quần thần phía dưới dâng tấu

-“Muôn tâu hoàng thượng , mật thám cho biết , Minh Quốc đang điều động 20 vạn bộ binh cùng 15 vạn kỵ binh chuẩn bị tấn công biên giới nước ta “
_Tả đô úy tâu

-“Hoàng thượng , Minh Quốc chỉ muốn một công đạo . Nay chúng ta đã bắt được hung thủ , thân nghĩ chúng ta hãy đưa sứ giả sang giải thích rõ , nghị hòa với họ để tránh thương tổn không cần thiết “ _ quan ngự sử khuyên

-“Ngự sử đại nhân nói vậy là sai rồi , Minh Quốc rõ ràng muốn nhân chuyện này để tấn công Tuệ Quốc ta , giờ chúng ta nghị hòa , há để bọn chúng đắc thắng mà tiến lên “ _ Hữu đô úy phản bác

-“Làm sao Hữu đô úy biết Minh Quốc sẽ không chịu nghị hòa mà vẫn tiến công chứ ? “ _ Quan ngự sử tức giận

-“Vậy làm sao ngự sử đại nhân chắc Minh Quốc sẽ nghị hòa ? “ _ Hữu đô úy hừ lạnh hỏi lại

-“Trẫm gọi các khanh đến là muốn cùng các khanh chuẩn bị cho trận chiến sắp tới , không phải xem các khanh cãi nhau “ _ Chu Hạo Đế lạnh giọng nói

-“Vi thần biết tội “ _ Cả hai vị quan cùng đồng loạt quỳ xuống thưa

-“Thưa tòng , ý khanh thế nào ? “

-“Vi thần cũng đồng tình với ý của hữu đô úy . Trận chiến này là không thể tránh khỏi “ _ Từ Mộc Vạn Quân thưa

-“Hoàng thượng , hãy để lão thần dẫn quân đánh trận này, tiền bọn Minh Quốc về nước họ “ _ Mạc Vĩnh Khang chấp tay thành quyền tâu

Chu Hạo Đế hí mắt nhìn tất cả , môi kéo ra một nụ cười , mâu quang lóe sáng , mày kiếm nhướng lên , lời từ miệng hắn từ từ buông ra :

-“Trẫm lần này không chỉ muốn tiền bọn họ về nước mà còn muốn ... Minh Quốc không còn có tên trên bản đồ “

Đại thần trong triều nghe hắn nói bắt đầu xôn xao , hoang mang . Hoàng thượng của bọn họ là muốn tiêu diệt Minh Quốc chứ không chỉ đơn thuần là chiến tranh bảo vệ bờ cõi nữa . Từ Mộc Vạn Quân ánh mắt vẫn bình tĩnh , chấp tay tâu với Chu Hạo Đế

-“Hoàng thượng , muốn tiêu diệt Minh Quốc , sợ là một cuộc chiến trường kỳ . Hoàng thượng đã suy nghĩ kỹ chưa ạ ? “

Chu Hạo Đế từ từ đứng lên , trên đài cao hắn nhìn xuống dưới , bề ngẩng như một vị thần tối cao , nụ cười nửa miệng vẫn treo trên mặt

-“Trẫm nuôi quân bao lâu , quốc khó tràn đầy , dân chúng an cư lạc nghiệp ... đó đều là những điều trẫm muốn làm và muốn bảo vệ . Các khanh nghĩ cứ ngồi yên thì sẽ không ai dòm ngó Tuệ Quốc sao ? Biên giới Tuệ Quốc chỉ thực sự được bảo vệ khi không có quốc gia nào đe dọa đến nó ...”

Ngưng một chút , đôi con ngươi đen của Chu Hạo Đế lúc này sáng rực

-“Để làm được điều đó , chỉ trừ khi không còn quốc gia nào ở biên giới Tuệ Quốc nữa ... “

Hiểu được ý của hoàng đế , mọi người đều không hèn mà cùng quỳ xuống đồng thanh hô

-“Hoàng thượng vạn tuế ...vạn tuếvạn vạn tuế “

.....

...

..

.

.

Quay trở lại phía thủy lao , tại sao được gọi là thủy lao ? Vì tù nhân bị nhốt ở đây đều ở trong trạng thái nửa thân bị ngâm trong nước bắn . Cứ tưởng tượng đi , bị tra tấn xong , vết roi , máu ứa ra còn bị dầm trong nước bắn thì cứ thế làm mủ , ung thối lên không thể tả . Lúc nào nơi này cũng đều có mùi ẩm mốc , hôi thối ...

Nơi sâu nhất trong thủy lao , một bóng dáng bị người đầy máu me , đầu tóc rối bời , nửa thân dưới bị ngâm trong nước bắn , máu me lẫn lộn . Tay chân của ả đều bị xích sắt lạnh lẽo còng lấy . Ai có thể nhận ra đây là Hiền phi xinh đẹp , dịu dàng một thời chứ ? Ánh sáng từ đầu lóe lên , Giang Thê Điệp nheo mắt , ngẩng lên

Chu Hạo Đế từng bước một đi xuống , nhìn nữ nhân trong ngục kia , ánh mắt hẩn lạnh lẽo . Hắn thật sự không ấn tượng lắm với người đàn bà này , chỉ biết Hiền phi trong mắt hắn là một người ôn nhu , ít nói , biết đối nhân xử thế . Hắn không yêu ả nhưng vẫn sẽ chiều cố ả nếu con người thật của ả được như những gì hắn đã từng biết .

Giang Thê Điệp nhìn người nam nhân đẹp như thần , toàn thân tỏa ra khí chất khiến người khác phải e dè . Chính khí chất này năm đó khi hắn vẫn còn là Thái tử làm nàng xao xuyến .

Năm đó khi được đưa đến Đông cung làm trắc phi của hắn , nàng 14 tuổi còn hắn 15 . Ngoài nàng lúc đó hắn còn có 2 trắc phi khác và rất nhiều giai nhân vây quanh . Phong thái lạnh lùng , mang chút lạnh từ thu hút không biết bao nhiêu nữ nhân , đêm nay hắn ở với người này , ngày mai lại mưa móc người khác .

Giang Thê Điệp khi đó chỉ biết làm một trắc phi hiền lành , ít nói âm thầm yêu hắn . Nhưng bản thân nàng là gián điệp , chủ tử lại là người có ân và là người nàng kính trọng nhất . Đứng giữa tình và nghĩa , Giang Thê Điệp muốn như bị bức phát điên . Một mặt nàng vẫn thông báo thông tin Tuệ Quốc cho chủ tử , một mặt nàng âm thầm hạ độc thủ với bất cứ nữ nhân nào có thể gây uy hiếp cho Chu Hạo Đế hay hoài thai đứa con của hắn .

Chu Hạo Đế ngồi xuống , hai chân bắt chéo , tư thế lười biếng nghiêng đầu chống tay lên má , hơi hạ mi mắt nhìn nữ nhân nhếch nhác kia

-“ Giết chết Thủy phi , Lịch quý phi ,hại chết hoàng nhi của trẫm ... ngươi nói xem , trẫm nên xử lý ngươi thế nào đây ? “

-“Ngươi yêu các nàng ấy sao ? “ _ Giang Thê Điệp ánh mắt trẫm xuống cười giễu chính mình

-“Yêu ? “ _Hắn yêu những người phụ nữ đó sao ? Câu trả lời là không ! Ngoài trừ Mạc Tịnh Huyền , chưa có nữ nhân nào có thể làm hắn bận tâm . Trước khi chưa có nàng , nữ nhân với hắn chỉ có một lợi ích là để duy trì hoàng tự , tất nhiên người được hoài thai đứa con của hắn phải là người được hắn chọn . Nhưng giờ đã có Mạc Tịnh Huyền thì ngoài nàng ra , không nữ nhân nào có tư cách mang thai con của hắn cả

-“Những ả đàn bà đó đều đáng chết ! Bọn chúng đều không xứng đáng được ở bên ngươi . Ha ha ha ... ngay cả ả Mạc Tịnh Huyền cũng không xứng ... ha ha ha “ _ Giang Thê Điệp điên cuồng rống lên

Chu Hạo Đế nhìn người đàn bà điên cuồng cười cười khóc khóc kêu gào trong lao , không khỏi chán ghét , hắn đứng lên , giọng nói không chút tình cảm

-“Người đàn bà này sống đủ lâu rồi “

Khi hắn đi gần đến cửa đại lao , nữ nhân trong đại lao giãy giụa

-“Cổ - Thần – Phong “

Bước chân hắn dừng lại nhưng hắn vẫn không quay đầu nhìn lại , Giang Thê Điệp uống hết ly rượu cai ngục đưa , giọng khàn đặc hỏi hắn

-“Nếu ta không phải gián điệp ... nếu ta là Hiền phi trong mắt ngươi vẫn luôn thấy , liệu ngươi có yêu ta không ? “

- “Không bao giờ” _ Buông một câu lạnh lùng , Chu Hạo Đế rời đi không chút do dự .

Giang Thề Diệp nhìn hình bóng hắt khuất dần từ phía sau ... Cũng y như năm đó , hắt quay lưng về phía nàng để dần thân nơi chiến trường . Nhưng lần này nàng không thể đợi hắt về nữa rồi . Dù nàng có thay đổi như thế nào thì người nam nhân nàng yêu cũng không bao giờ yêu nàng ... thật xót xa làm sao

Nàng nhắm mắt , một hàng lệ rơi xuống , hòa lẫn với máu đen nơi khóe miệng không ngừng tuôn ra . Một người là nam nhân nàng kính trọng nhất , một người là nam nhân nàng yêu ...

-“Lữ Hàn , xin lỗi ... lại làm huynh thất vọng rồi”

Đời người khi ở tại những giây phút cuối cùng tự sẽ thấy những cái mình tranh đoạt một đời thành công hay thất bại , hạnh phúc hay đau thương ... đều không mấy khác biệt . Giữa những điều chúng ta muốn và những điều chúng ta gặp phải trên đường đời tưởng như có khoảng cách , nhưng thực chất vẫn chỉ là phản ánh nội tâm của chính mình .

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Ghen

Sự việc của Hiền phi và Minh Quốc công chúa cứ thế theo mùa đông mà trôi qua . Trong triều đình cũng như dân chúng đang sôi sục vì chuẩn bị cho chiến tranh .

Đoàn sứ giả của Bắc Sở cũng chuẩn bị lên đường về nước . Tối hôm Giang Thề Diệp chết , Lữ Hàn đã lén cho cao thủ trà trộn vào thủy lao cướp đi di thể của nàng . Mặc dù không có tình cảm , nhưng là người do một tay hắc huấn luyện dạy dỗ nên , cũng coi như còn chút nghĩa tình . Hắc muốn đem nàng chôn ở quê nhà để tránh cảnh chết nơi đất khách .

Tiền đoàn sứ thần Bắc Sở về nước , ngoài Cổ Thần Phong , Mạc Tịnh Huyền còn có Cổ Túc Dao và Cổ Tư Hoàn . Cổ Túc Dao luyến tiếc nhìn hắt , vì nhiều sự việc xảy ra làm chuyện liên hôn với Bắc Sở gần như rơi vào quên lãng

-“Từ biệt lần này , không biết khi nào mới có duyên tái ngộ”

Lữ Hàn nghe Cổ Túc Dao nói vậy , cũng nhàn nhạt nhìn nàng ta một cái , rồi ánh mắt lại nhìn Mạc Tịnh Huyền . Cổ Thần Phong khó chịu , tay siết eo Mạc Tịnh Huyền chặt hơn , làm lúc này nàng dường như nằm trọn trong lòng hắt .

Lữ Hàn nhìn bàn tay Cổ Thần Phong , song đưa mắt nhìn Cổ Tư Hoàn nói

-“Có dịp thật muốn nghe lại tiếng đàn của Thập thất công chúa ...” _ Luyến tiếc nhìn một chút lại nói _ “....tạm biệt”

Cổ Tư Hoàn nghe hắt nói vậy , ngẩng lên nhìn Lữ Hàn , mắt đỏ hoe như sắp khóc “Nhớ ...huynh ấy còn nhớ” . Nàng lấy tay lau vội nước mắt , kiềm nén sự xúc động , khi định nói gì thì đã thấy Lữ Hàn lên ngựa đi mất .

Cổ Tư Hoàn cứ đứng đó nhìn theo đoàn người ngày một xa khỏi tầm mắt , cuối cùng chỉ như một đốm đen nhỏ nơi phía chân trời . Mạc Tịnh Huyền cũng không quản nàng ấy nữa , nàng theo Cổ Thần Phong về lại Cảnh Dương cung . Lúc đi ngang qua Cổ Túc Dao , Cổ Thần Phong dừng lại , nhếch môi nói

-“Lục hoàng muội , ngày mai hãy đến Võ Ảnh Điện gặp trẫm , đã lâu rồi trẫm không tâm sự với hoàng muội rồi”

Cổ Túc Dao nghe xong , toàn thân phát run , lưng toát mồ hôi lạnh . Nàng xanh mét cúi đầu nhận lệnh , cũng tiễn đế hậu rời đi .

Mặt trời khuất dần sau những mái đình ở Cảnh Dương cung , nhuộm màu hoàng hôn thuần túy . Lúc này ở trong đục bôn , Mạc Tịnh Huyền đang nằm gối tay trên nền đá hoa cương trắng . Cổ Thần Phong trên người chỉ mặc một kiện áo khoác vàng nhạt , tóc đen xỏa ra tự nhiên .

Hắt bước nhẹ xuống hồ , tiến lại ôm Tịnh Huyền từ phía sau . Bị ôm bất ngờ , theo bản năng nàng dùng tay che ngực vùng vẫy . Khi biết đối tượng là ai , giọng nói mang chút hờn dỗi

-“Hoàng thượng đến đây làm gì nữa , sao không ở Dưỡng Tâm điện luôn đi”

-“Còn giận sao ?” _ Cổ Thần Phong mặt dày sát tới

-“Không dám” _Mạc Tịnh Huyền dẫu môi lên nói

-“Nàng có cái gì mà không dám ? Cũng chỉ có nàng mới dám làm mặt nặng mặt nhẹ với ta thôi “ _Cổ Thần Phong cười ha hả nói

-“Vậy hoàng thượng đến chỗ Thanh Ninh hồng nhan tri kỷ của người đi , nàng ấy lúc nào cũng dịu dàng , không có như ta làm mặt nặng mặt nhẹ đâu “
_Mạc Tịnh Huyền quay lại , nặn ra một nụ cười như muốn cắn người

-“Nhưng ta lại thích nàng mặt nặng mặt nhẹ với ta thì làm sao bây giờ?... “ _Cổ Thần Phong gương mặt đáng thương nhìn Mạc Tịnh Huyền nói

-“Có quý mới tin chàng , hừ “ _Mạc Tịnh Huyền làm mặt quý đáp trả

-“Vậy chúng ta cùng nhau làm quý đi ha ha ha ...”

Vừa dứt lời Cổ Thần Phong đã kéo Mạc Tịnh Huyền lặn xuống lặn đáy hồ . Trong làn nước Tịnh Huyền không ngừng vùng vẫy trừng mắt nhìn Cổ Thần Phong , nhưng đáp lại nàng hần chỉ cười . Khi Mạc Tịnh Huyền muốn trồi lên mặt nước để thở thì lại bị Cổ Thần Phong dùng hai tay rắn chắc của hần cố định nàng dưới đáy hồ , thân hần đè lên người nàng , đôi mắt đen xoáy sâu vào gương mặt nàng

Mạc Tịnh Huyền đột nhiên cảm thấy Cổ Thần Phong điên rồi , bộ hần muốn chút nữa thôi mọi người đều biết hai người bọn họ vì chơi trò “ uyên ương hí thủy “ mà từ ọ sao ? Mặc dù chết cùng hần nàng không có gì hối hận , nhưng mà chết như vậy thì nàng còn mặt mũi nào nữa .

Lúc Mạc Tịnh Huyền gần như sắp ngất vì thiếu dưỡng khí thì nàng cảm thấy một bờ môi lạnh áp lên miệng mình ... có chút không khí làm Mạc Tịnh Huyền tham lam cuốn lấy , bao nhiêu cũng thấy không đủ ... Cổ Thần Phong hòa theo nàng ...hai đôi môi cứ thế quấn quýt với nhau

“Ào “ _ Cổ Thần Phong đem Mạc Tịnh Huyền lên khỏi mặt nước . Được trở lại trong không khí , nàng cảm thấy như mới từ địa ngục lên đến thiên đường vậy . Mạc Tịnh Huyền tay vịn ngực không ngừng thở dốc nói

-“Hộc ...hộc ...chàng ...chàng điên ..rồi sao ...hộc ...? “

-“Sao nàng biết ? “

-“Hộc...hả ?? “ _Tịnh Huyền trở mắt nhìn hần

-“Biết hần thích nàng , tìm cách tiếp cận nàng ta như muốn phát điên lên được ... “ _Cổ Thần Phong kéo Mạc Tịnh Huyền vào lòng ôm chặt

-“Hần... Lữ Hân ? “

Vừa nghe nàng nhắc đến tên nam nhân khác , cánh tay Cổ Thần Phong siết càng chặt . Thấy gương mặt giận dữ của hần , Mạc Tịnh Huyền rất muốn cười nhưng lại sợ làm hần càng bùng bùng phát hơn .

-“Ta với hần rõ ràng không có gì , chàng đâu phải không biết “ _Mạc Tịnh Huyền làm mặt ngây thơ nói

-“Nhưng ta vẫn cảm thấy khó chịu “ _ Cổ Thần Phong bùng bùng nói

-“Thế phải làm gì chàng mới hết khó chịu đây ? “

Nghe nàng hỏi như vậy , gương mặt vốn đang nhăn nhó của hần trở nên dịu dàng , bàn tay to rắn chắc sờ lên bụng mềm mại của nàng , ôn nhu nói

-“Huyền nhicho ta một đứa con được không ? “

Nghe Cổ Thần Phong hỏi , nàng mới nhớ đến một vấn đề . Hai người bọn họ ân ái bao lâu , nhưng đến giờ Mạc Tịnh Huyền vẫn chưa có động tĩnh gì . Cơ thể này có vấn đề gì sao ? Nếu không có vấn đề gì thì lúc này có thích hợp để mang thai không ? Hoài thai một đứa trẻ không phải là đơn giản , chưa kể là ở trong hậu cung mèo chó lẫn lộn này ... nàng bây giờ gánh trên vai là vinh nhục của Mạc phủ , những người đi theo nàng còn có Cổ Tư Hoàn , rồi nàng có đủ sức bảo vệ để đứa nhỏ này bình an lớn lên không ? ... rất nhiều câu hỏi , suy nghĩ hiện ra trong đầu Mạc Tịnh Huyền ...

Cổ Thần Phong nhìn người con gái hần yêu cau mày mang nhiều tâm sự , cũng hiểu phần nào . Hần ôm nàng vào lòng , đầu gác lên vai nàng , nhỏ giọng

-“Ta thật sự rất mong chờ hài nhi của chúng ta ...nhưng bây giờ có lẽ chưa phải lúc . Không có ta bên cạnh , ta không an tâm để nàng hoài thai đứa nhỏ “

Mạc Tịnh Huyền nghe hần nói , sực tỉnh , dùng tay đẩy nhẹ lồng ngực rắn chắc của Cổ Thần Phong , ngẩng đầu nhìn sâu đôi mắt đen tĩnh lặng của hần ...

Sẽ không phải là

Chương 43: Quyết Định (H)

-“Trận chiến này , ta quyết định ngự giá thân chinh “

-“Tại sao “

-“Nàng không lo lắng cho phụ thân của mình sao ? “

Mạc Tịnh Huyền ngẩng người ... hần biết sự lo lắng trong lòng nàng ? Nếu chiến tranh xảy ra , phụ thân nàng thân là đại tướng quân , chắc chắn sẽ đứng ở đầu trận tuyến ... mà trên chiến trường thì làm sao biết được có gì bất trắc , đao kiếm vốn vô tình mà .

Mạc Tịnh Huyền đưa tay vuốt nhẹ lên gương mặt mà nàng dường như quá quen thuộc . Người nam nhân này luôn để ý đến cảm nhận của nàng , luôn tin tưởng che chở cho nàng , là người duy nhất làm trái tim sống gần 30 năm của nàng lần đầu biết rung động . Nghe chỉ một câu hỏi bỏ ngõ của hần , làm lòng nàng chùn xuống rất nhiều

Mạc Tịnh Huyền không muốn Mạc Vĩnh Khang xảy ra chuyện gì càng không muốn Cổ Thần Phong gặp thương tổn . Nhưng nam nhân chí tại bốn phương , nhìn sự kiên quyết trong đôi mắt người đàn ông mình yêu , Tịnh Huyền chỉ biết cười trừ :

-“Hãy cẩn thận , ta chỉ cần chàng bình an trở về “

Cổ Thần Phong không nói gì , chỉ hôn vào lòng bàn tay của nàng . Mạc Tịnh Huyền bắt đầu ứng đồ dần , thấy thế Cổ Thần Phong quơ tay một cái , tấm khăn lụa được mắc trên giá đã bao phủ lấy hai người ... hần ôm nàng , phi thân nhẹ nhàng về phòng ngủ trong Cảnh Dương Cung .

Cổ Thần Phong nhẹ nhàng đặt nàng lên giường mềm mại , một tay hạ sa màn xuống che khuất cảnh xuân . Cổ Thần Phong vừa hôn lên vành tai nàng , lưỡi ẩm ướt liếm một đường quanh nó , không ngừng thủ thi gọi tên nàng

-“Huyền nhi ... huyền nhi của ta “

Mạc Tịnh Huyền lúc này ánh mắt mê mang , dục tình từng chút một lần chiếm tâm trí nàng , hơi thở nồng ấm của hần cứ phả bên tai , trên gáy nàng , càng làm cảm xúc nồng cháy trong người cứ ngày một dâng lên . Cổ Thần Phong di chuyển mỗi một đường chiếm lấy bờ môi căng mọng của nàng . Hần lại dùng lưỡi không ngừng liếm mát đôi môi đó , làm nó sưng lên trông càng gợi tình .

Bàn tay khác của hần cũng không rảnh rỗi , nó đang không ngừng thay phiên xoa nắn hai chú thỏ trắng muốt của nàng . Thỉnh thoảng lại dùng ngón tay se se hai hạt anh đào làm chúng ngày một cứng hơn ... Tiếng rên rỉ của Mạc Tịnh Huyền theo hành động khiêu khích của Cổ Thần Phong lên xuống liên hồi .

Bàn tay mang theo lửa của hần cứ thế một đường đi xuống hạ thân của nàng , lượn lờ vài vòng bên ngoài khu rừng , hần nhìn nàng mắt nhắm chặt , răng trắng không ngừng cắn bờ môi nhằm kiềm chế dục vọng để không phát ra âm thanh mà theo nàng nói nó rất là Nghĩ đến lại làm Cổ Thần Phong nhếch môi cười , hần cuối xuống dùng lưỡi muốn tách ra hàm răng trắng đều như bắp đang không ngừng hành hạ bờ môi ngọt ngào kia

Thấy nàng không chịu mở miệng , bàn tay phía dưới mới nhẹ nhàng len lỏi vào khu rừng ẩm ướt , hai ngón tay nhẹ nhàng vừa miết vừa tách hai cánh hoa , rồi đột nhiên

-“Áh...học..haz...” Mạc Tịnh Huyền hét lên

Chưa kịp phải ứng gì , Cổ Thần Phong đã thần tốc tấn công đến . Lưỡi hần quấn lấy cái lưỡi nhỏ nhắn đỏ au của nàng , cứ thế đưa đẩy , trêu chọc . Mạc Tịnh Huyền xấu hổ nhìn hần , phía dưới , những ngón tay mới vừa ngắt nhẹ hạt đậu ở giữa hai cánh hoa của nàng vẫn đang tiếp tục vãn về , khiêu khích ... xuân triều cứ thế tuôn ra .

Thấy nàng ưỡn ngực , mông cong lên không ngừng vặn vẹo , Cổ Thần Phong bắt đầu dờm môi xuống bầu ngực đang không ngừng run rẩy của Mạc Tịnh Huyền , hần há miệng một ngậm , liếm mát liên hoàn , dùng đầu lưỡi nhấn tới nhấn lui hai hạt anh đào , chốc chốc lại dùng răng nhay nhay nhẹ ...

-“Hah ...hahhh ...hmmm.a..aa.a” _ Mạc Tịnh Huyền ngửa cổ , tay siết chặt nệm giường thờ dốc

Liếc nhìn phía dưới một chút , Cổ Thần Phong từ từ để ngón tay lượn quanh cửa động rồi mới từ từ tiến vào . Lúc đầu chậm chậm rồi mới bắt đầu tăng tốc . Ngón tay hần như có ma thuật , không biết đẩy bao nhiêu lần tình vào trong nàng , Mạc Tịnh Huyền chỉ biết mình càng ngày càng cảm thấy trong người rạo rức khó kiềm chế ...Cổ Thần Phong lại đưa thêm một ngón tay nữa vào trong hoa huyết của nàng , tốc độ ra vào càng lúc càng nhanh , theo đó ngực nàng ưỡn lên mỗi lúc một cao ... b

Biết nàng sắp đạt đến cao trào , Cổ Thần Phong rút tay lại , quỳ lên , dùng hai tay kéo hai chân nàng lại , tay hần cầm cự long lúc này đã ngồng cao đầu chờ đợi nhấp nháp ở cửa động , rồi ...

“Á ...Hah ..aaa ...hmmmm “ _ Nàng hét lên

Cổ Thần Phong đẩy thẳng cự long vào hoa huyết của nàng . Mặc dù đạo đầu hấn đã kích thích nàng như thế , để làm lối vào ẩm ướt trơn trượt , nhưng của nàng thật sự vẫn cứ nhỏ như vậy dù bọn họ cùng nhau hoan ái không biết bao nhiêu lần ...

-“A....ahh...hmmm....quá...quá lớn...” _Mạc Tịnh Huyền đứt quãng rên rỉ

Tường thịt ẩm nóng của nàng khít khao ôm lấy côn thịt quá cỡ của hấn , không ngừng cắn nuốt . Cổ Thần Phong hít một hơi rồi bắt đầu động thân . Hai chân Mạc Tịnh Huyền kẹp lấy eo hấn , hai chú thỏ nhỏ trắng nõn , có lốm đốm màu hồng theo sự luật động của hấn cũng không ngừng lên xuống ...

-“Sướng không ? Huyền nhi ...” _Cổ Thần Phong vừa đưa đẩy vừa phóng đăng hỏi .

Hấn biết nàng sẽ xấu hổ khi hấn hỏi những câu hỏi không đăng hoàng , nhưng hấn luôn cố ý hỏi như vậy vì Cổ Thần Phong yêu chết cái vẻ mặt vừa động tình vừa xấu hổ của nàng

Quả đúng như thế , Mạc Tịnh Huyền quần bách khi hấn hỏi những câu như vậy . Nàng cảm thấy người đàn ông này sao lại mặt dày như vậy ? Nhưng lúc như vậy hấn luôn hỏi nàng bằng những câu dâm đăng kích thích như thế ... nàng mới không thêm trả lời hấn !

Thấy nàng cố ý không trả lời mình , Cổ Thần Phong húc mạnh một cái ...Tịnh Huyền thét lên

-“Á... Quá...quá sâu rồi ...”

-“Của nàng sao vẫn chặt như vậy ... bao bọc cắn nuốt ta không ngừng đẩy ...nếu không phải bản lĩnh của phu quân nàng quá cao , sợ đã sớm ...buông vũ khí đầu hàng rồi ...” _ vừa nói hấn vừa tiếp tục động

Tốc độ của Cổ Thần Phong ngày một nhanh , thân thể nàng theo sự vận động của hấn lên xuống ngày một cao . Cuối cùng Cổ Thần Phong gầm lên một tiếng , gục xuống ôm lấy nàng , phóng thích toàn bộ vào sâu thẳm bên trong hoa huyết ẩm nóng của nàng .

Hấn lật người lại để nàng nằm sấp trên người mình , bên dưới hạ thân của hai người vẫn giao kết với nhau , hấn thật thích cảm giác ở bên trong nàng ... Mà Mạc Tịnh Huyền lúc nàng nằm trên ngực hấn , vì thờ nặng mà ngực không ngừng phập phồng ...

-“Tại sao nhiều lần như vậy mà nơi đó của nàng vẫn cứ chặt như vậy chứ ? _Cổ Thần Phong vừa vuốt lưng nàng vừa nói

-“...” _Người nào đó nhắm mắt làm ngơ

-“Ta có làm nàng sướng không , Huyền nhi ? “ Tên nào đó tiếp tục mặt dày hỏi

-“...” _tiếp tục làm ngơ

-“Nếu được , ta muốn ở trong nàng cả ngày cả đời luôn đấy “ _tên nào đó giọng nói hùng hồn tuyên bố

-“...” _rất nhiều hắc tuyến xuất hiện trên trán người nào đó

-“Làm sao bây giờta lại muốn nữa rồi “ _Vừa dứt lời , tên nào đó đã lật ngược đè lên người nào đó

Mạc Tịnh Huyền ước gì nàng bất tỉnh cho rồi!

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Biệt ly

Các nước nhỏ chur hầu khi biết tin Tuệ Quốc chấp nhận sự tuyên chiến của Minh Quốc thì cũng âm thầm chạy đua vũ trang , vì sau cuộc chiến này , sẽ có không ít lợi ích đang đợi bọn họ .

Ai cũng hiểu một điều , trước nay , Minh Quốc –Tuệ Quốc - Bắc Sở luôn giữ thế chân vạc cân bằng , nay hai trong ba nước lớn quyết định phá vỡ cục diện này . Những nước không liên quan , ngoài nghe ngóng tình hình hai cường quốc trong cuộc , còn luôn phải dõi mắt theo dõi động tĩnh của cường quốc thứ ba còn lại .

Ai cũng suy đoán rằng Bắc Sở đang muốn làm ngư ông đắc lợi , chờ hai nước đánh nhau xong , dù nước nào chiến thắng , Bắc Sở cũng sẽ dễ dàng nuốt gọn . Nhưng dường như Bắc Sở đã làm bọn họ phải thất vọng rồi , đến giờ mình chủ của quốc gia này vẫn giữ nguyên trạng thái im lặng làm người ngoài cuộc .

Lúc này , trong Võ Ảnh Điện , Chu Hạo Đế đang cùng Mạc Tịnh Huyền , Tử Mộc Vạn Quân , Mạc Vĩnh Khang thương thảo các vấn đề cần thiết phải chuẩn bị cho trận chiến này . Từ đầu đến bây giờ Mạc Tịnh Huyền chỉ ngồi nghe ba người đàn ông nói chuyện với nhau . Lần ra trận này , cả ba người đàn ông của Mạc gia đều phải đi , lúc đầu Mạc Viễn vốn không phải đi , nhưng vì Tịnh Huyền tin tưởng y thuật của y , nên đã xin Chu Hạo Đế để Mạc Viễn đi theo . Việc hậu cần và trong triều tạm thời để Mạc Tịnh Huyền cùng Tử Mộc Vạn Quân tạm thời tiếp quản

Trong khi Tuệ Quốc đang dốc lòng chuẩn bị mọi thứ cho cuộc chiến này thì bên kia , tại hoàng cung Minh Quốc , Minh Đế _ Kỳ Giai Thuần nửa ngồi nửa nằm dựa vào long ý , được đệm những cái gối bông lụa . Gương mặt già nua đầy nếp nhăn , mắt đục ngầu , miệng không ngừng liếm láp trên choker nữ nhân đang không ngừng ưỡn ẹo trên người hắn . Nhìn cảnh này , ai có thể nói là hắn đang đau lòng vì mất con gái đây ?

Những cô gái trẻ trung dùng vài kiện vải mỏng manh quấn người , chỉ che những chỗ cần che , ngồi vây quanh Minh Đế chính là phi tần hậu cung của hắn . Mà nữ nhân đang ngồi trên đùi hắn , đang dùng hạ thể cũng như hai bầu ngực căng đầy của mình dán sát vào hắn , không ngừng đưa đẩy khiêu khích chính là đệ nhất sủng phi của Minh Đế _ Sầm Mị Cơ .

Sầm Mị Cơ vốn chỉ là ca cơ hiển vũ ở phủ Doanh Mục tướng quân . May mắn một lần Minh Đế thấy nàng liền si mê đón vào cung . Không biết nàng đã dùng thủ đoạn gì mê hoặc Minh Đế , khiến hắn trong vòng 3 năm đã phế hậu , phong nghĩa huynh của nàng là Sầm Lượng là thừa tướng . Cũng từ đó , quyền lực cũng dần rơi vào tay Sầm gia .

Hàng ngày Minh Đế chỉ đắm chìm trong sự hoang dâm vô độ . Cứ ba tháng một lần hắn lại cho binh lính khắp nước bắt các cô gái đem về cung . Từ nội cung còn có người truyền tai nhau rằng , một đêm có khi hắn hoang ái không dưới mười phi tần , thỉnh thoảng có vài cung nữ không may cũng không thoát khỏi móng vuốt của hắn . Cứ nhìn cảnh tượng trong điện lúc này , từ vua đến triều thần mặc dù đang nghị sự , nhưng tay chân vẫn không ngừng táy máy trên các cơ thể nữ nhân sắc tình dụ hoặc

-“Bệ hạ , binh lính nước ta đã sẵn sàng , bệ hạ muốn khi nào thì có thể tiến công hạ bệ Tuệ Quốc “ _ Sầm Lượng hỏi

-“Mọi chuyện cứ theo quyết định của ái khanh đi “ _ Minh Đế tay hươu hươu tẩu thuốc , không quan tâm trả lời , tay khác vẫn tiếp tục bận bịu xoa bóp trên nơi đầy đặn của các phi tử của hắn

Sầm Lượng thấy thế , chỉ nhếch mi nhìn một loạt lũ hầu quan quân trong điện rồi cười lạnh đi ra ngoài .

Hôn quân đúng là hôn quân . Nhìn trong điện không khác gì các tước hầu ăn chơi trụy lạc , còn đâu dáng vẻ quân vương , còn đâu là quần thần Minh Quốc ? Những kẻ như vậy cũng xứng đáng ngồi trên ngai vàng sao ...đúng là nực cười !

Đội Sầm Lượng hắn đánh bại Tuệ Quốc thì lão hoàng đế kia cũng đến lúc nên nhường ngôi thoái vị cho hắn . Hắn đợi cơ hội này đã lâu lắm rồi , cái gì là đòi lại công đạo cho công chúa , tất cả đều là cái cớ , cái chết của một ả đàn bà hắn đã sử dụng qua thì đâu đáng gì . Rồi đây hắn sẽ thống nhất thiên hạ , Tuệ Quốc rồi Bắc Sở đều sẽ lần lượt nằm trong tay hắn ha ha ...

-“Nghĩa huynh “ _ Sầm Mị Cơ từ phía sau ôm lấy hắn

-“Sao muội lại ra đây ? “ _ Sầm Lượng bế thốc ả ta , để hai chân ả kẹp lấy eo hắn

-“Ngươi ta không muốn hầu hạ lão già đó nữa đâu , kinh tởm chết đi được nha “ _ Sầm Mị Cơ nũng nịu nói

-“Thế muội muốn hầu hạ ai ? “ _ Sầm Lượng gương mặt gian tà dâm dăng thổi khí bên tai nàng nói

-“Umm ...mmm huynh xấu lắm , biết rồi còn hỏi ...” _ ả nhắm mắt ngửa đầu rên rỉ

Sầm Lượng bế Sầm Mị Cơ về tẩm cung của ả . Cung nhân canh cửa bên ngoài đã quá quen thuộc việc tướng gia hoang ái với hoàng hậu , dựa vào tiếng hét của ả cộng với động tĩnh trong phòng cũng có thể thấy mức độ cuồng loạn như thế nào ...Nhưng ai dám nói gì , tất cả chỉ biết im lặng xấu hổ đỏ mặt vì âm thanh đó

...

..

.

.

Mùa đông lạnh lẽo cuối cùng cũng trôi qua trong không khí hùng hục chuẩn bị cho chiến tranh . Hôm nay là ngày hậu cung cùng triều đình làm lễ tiễn chân Chu Hạo Đế thân chinh . Tử Mộc Vạn Quân dẫn đầu quần thần trong triều , bên hậu cung là do Huệ thái hậu cùng Mạc Tịnh Huyền đứng đầu

-“Hoàng nhi , con nhất định phải cẩn thận , đường xa phải bảo trọng long thể , có gì không khỏe phải truyền thái y ngay ...đạo kiếm không có mắt ...hoàng nhi con phải biết chú ý an toàn của bản thân” _ Huệ Từ Vân lo lắng dặn dò đủ điều

-“Nhi thần tự biết phân nặng nhẹ , mẫu hậu không cần quá lo lắng “

Trả lời thái hậu xong , Chu Hạo Đế đột ngột quay sang bế hắn Mạc Tịnh Huyền lên . Bị ôm bất ngờ , nàng chỉ biết ôm chặt cổ hắn . Chu Hạo Đế ngược

lên nhìn nàng , đôi mắt đen cương nghị quả quyết

-“Ta sẽ rất nhanh kết thúc trận chiến này . Chờ ta ! “

-“Ta luôn ở Cảnh Dương Cung “

Dứt lời , Mạc Tịnh Huyền nhắm mắt , hạ nụ hôn xuống bạc môi vốn lạnh lẽo của hắn . Chu Hạo Đế cũng nhắm mắt cảm nhận bờ môi của nàng . Nhìn để hậu hai người lưu luyến nhau , triều thần có người xấu hổ , có người ngưỡng mộ , đám phi tử thì đã quá quen thuộc nhưng cũng khó tránh trong lòng cảm thấy khó chịu . Mạc Vĩnh Khang mặc dù nhìn con gái đau lòng như thế vẫn nhắc nhở

-“Hoàng thượng , đã đến lúc lên đường “

Chu Hạo Đế nhẹ nhàng buông Tịnh Huyền ra , đưa tay vuốt nhẹ lên má nàng ... rồi quay lưng lên ngựa . Lý phi sa trắng của hắn hí vang một tiếng , Chu Hạo Đế điều khiển ngựa một cách lưu loát , hết lớn ra lệnh

-“Xuất phát “

Mạc Tịnh Huyền đứng nhìn bóng lưng của hắn cùng binh lính oai hùng trong lòng không biết là tâm tình gì . Có lẽ cả hắn và nàng đều không thể ngờ được rằng nụ hôn tiễn hắn ra trận ngày hôm nay cũng là nụ hôn biệt ly của bọn họ ...

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Trận Chiến Ở Lạc Nhạn

-“Tướng gia , thám tử hồi báo , Tuệ Quốc hạ trại đóng quân bên bờ Lạc Nhạn giang , theo số lượng lều trại thì Chu Hạo Đế dẫn theo chỉ khoảng 20 vạn bộ binh , thiết xa khoảng 10 vạn , kỵ binh 15 vạn “

Sầm Lượng nghe thuộc hạ báo cáo lại , trên mặt gương lên nụ cười đắc thắng . Hừ , Tuệ Quốc nghe binh cường tướng dũng xem ra cũng chỉ có thế . Cũng đúng , sống trong hòa bình quá lâu , còn đâu nghĩ đến luyện binh , tổng quân chiến đấu . Trầm tư một chút , Sầm Lượng hỏi

-“Tướng dưới trướng của Chu Hạo Đế là ai ?

-“Bẩm tướng gia , là lão tướng Mạc Vĩnh Khang và con trai hắn là Mạc Huy “

-“Nghe nói Mạc Huy là một tên hữu dũng vô mưu, chỉ may mắn sống dưới cái danh hiệu đại thiếu gia Mạc Phủ “ _ Một tên quan trọng lều cười khinh miệt nói

-“Tuệ quốc hết nhân tài rồi sao ? Để hoàng đế phải đích thân ra trận , còn dẫn theo một lão già và một tên thất phu hahaha “ _ Một tên phó tướng cười ha hả chế giễu

Sầm Lượng cảm cốc rượu ngửa cổ một hơi uống hết , ánh mắt lóe sáng đầy hiếu thắng . Hừ , cái gì là tướng tài , cái gì là hoàng đế ... Lượng hẳn khinh , chỉ có nhiều đó binh lính đòi tiếp hắn , được lắm !

-“Tướng gia , theo lão phu nghĩ , chắc hoàng đế Tuệ Quốc nghĩ quân của chúng ta không giỏi thủy chiến nên sẽ không dám vượt sông tấn công chúng , không bằng đêm nay chúng ta tập kích bất ngờ , càn quét cho bọn chúng trở tay không kịp “ – Phó tướng Liêu Thông hùng hồn đề nghị

-“Đúng vậy , Lạc Nhạn giang chỉ là con sông nhỏ , quân ta có thể cưỡi ngựa qua sông rất dễ dàng “

-“Tốt , rất tốt , Liêu Thông , Trịnh Hằng chuẩn bị tập hợp binh sĩ , đêm nay chúng ta sẽ đánh cho bọn Tuệ Quốc không còn mảnh giáp “ _ Sầm Lượng đắc ý ra lệnh

-“Mạc tướng tuân lệnh “

Lạc Nhạn là một con sông nhỏ , ngăn cách hai bờ mảnh đất Phù Dương . Địa hình hai bên bờ khá bằng phẳng . Đặc biệt phía Tây (tức là bên phía quân đội Minh Quốc) là đồi núi cao chập trùng , chỉ có một đường nhỏ ở giữa hai bên dốc núi cheo leo được gọi là “eo Nhạn Kiềm “ . Kinh đô của Minh quốc nằm ở địa thế hiểm trở , phía Bắc giáp Bắc Sở , phía Đông giáp biển , phía Nam là sông lớn , phía tây là Tuệ Quốc . Ngược lại , nếu Chu Hạo Đế muốn đánh vào kinh đô , cách nhanh nhất là tiến công bằng đường “eo Nhạn Kiềm “ . Nhưng tên sao thì địa hình như thế , Chu Hạo Đế liệu có cách nào thông được con đường “dễ thủ khó công “ này đây?

Quay lại tình cảnh bên quân đội Minh Quốc , trong đêm tối , hơn 20 vạn đại quân bắt đầu âm thầm vượt sông Lạc Nhạn . Khi người ngựa đi được hơn

hai phần ba con sông thì đột nhiên

“Phùng “

Phía đối diện đột nhiên sáng bùng lửa đuốc . Dưới lòng sông người ngựa Minh Quốc bỗng hỗn loạn không kiểm soát ...

-“Trịnh Hằng , chuyện gì đang xảy ra “ _ Sầm Lượm hét lớn về phía trước

-“Bẩm tướng gia , kỵ binh ta bị mắc kẹt ở phía dưới , không hiểu lý do vì sao không đi tiếp được “ _ Trịnh Hằng hoảng sợ

-“Cấp báo ! Cấp Báo ! Bẩm tướng gia , phía bên kia bờ rất đông cung thủ Tuệ Quốc đang giương cung về phía chúng ta “ _ Một binh lính quỳ xuống tâu

-“Cái gì ? “ _ Sầm Lượm tròn trợn mắt , hai tay siết chặt quay sang gắt gỏng hỏi “ Quân ta qua sông bao nhiêu rồi ? “

-“Tướng gia , vì muốn nhanh chóng nên Liêu phó soái đã hạ lệnh toàn bộ quân trải dài theo con sông mà vượt ... ước lượng khoảng hơn 10 vạn rồi “ _ Trịnh Hằng lo sợ bẩm lại

Hơn ... hơn 10 vạn ? Sầm Lượm gương mặt trắng bệch không tin , gân xanh nổi đầy trán . Chưa kịp đợi hán hoàn hồn lại nghe bên ngoài chạy lại báo cáo

-“Cấp báo , quân ta vượt sông bị vướng vào tầm ngắm của cung thủ Tuệ Quốc , thiệt hơn gần 12 vạn , số còn lại đang quay về , xin tướng gia ra chỉ thị “ _ Một binh lính tình báo mình đầy máu me hốt hoảng nói

-“Tướng gia , chúng ta mau rút về phía sau “Nhạn Kiều “ đội quân Tuệ Quốc đến đó , dựa vào địa hình chúng ta có thể phản công lại “ _ Trịnh Hằng khẩn cấp góp ý

-“Liêu ... Liêu phó soái đâu “ _ Sầm Lượm đột nhiên quay sang hỏi

-“Liêu phó soái đã hi sinh trên sông rồi “ _ Lính trinh sát tiếp tục nói

Sao có thể ? Sao có thể ? Chẳng lẽ bên bọn họ là đội quân hấn tấn công như vậy ? Nhưng con sông Lạc Nhạn này bọn hán đã quá quen thuộc , làm sao có thể có bất trắc khi vượt sông ? Làm sao chúng có thể biết quân hán đêm nay sẽ vượt sông mà chờ sẵn ? Quyết định vượt sông chỉ có hán , Liêu phó soái , Trịnh Hằng biết , nay Liêu phó soái chết rồi ... vậy ??? Sầm Lượm ánh mắt sắc lạnh , lại nghe

-“Tướng gia , chúng ta mau rút quân thôi ? Quân Tuệ Quốc chắn chắn sẽ vượt sông thừa thắng xông lên ... tướng gia xin ngài mau quyết định “ _ Trịnh Hằng khẩn cấp nhắc nhở

Roẹt !

Không chỉ Trịnh Hằng , mà hai trinh sát đang quỳ cùng hoảng hồn nhìn , Sầm Lượm thế nhưng lại rút đao đâm xuyên qua tim Trịnh Hằng .

-“Tướng ... tướng gia ... tại sao ?? _ Gương mặt Trịnh Hằng vụn vỡ , cả thân hình khụy xuống tay cầm chặt thanh đao đang đâm vào mình hỏi

-“Bỏn tướng không chấp nhận bên mình có nội giáng “

Không đợi Trịnh Hằng nói thêm gì , Sầm Lượm đã rút đao ra khỏi người hán , lạnh lùng truyền lệnh xuống

-“Hạ lệnh , toàn bộ rút về Nhạn Kiều ! “

Trong khi quân Minh Quốc hoảng loạn rút quân về Nhạn Kiều thì phía bên kia sông , Tuệ quân thừa thắng xông lên , càn quét sạch không ngừng , cuối cùng chiếm đóng luôn bờ sông còn lại .

Đứng ở chỗ cao , Chu Hạo Đế nhìn toàn bộ cục diện , đôi mắt đen như chính màn đêm trước mắt , hai tay ôm trước ngực , phi phong đồ rực hùng dũng của hán bay phấp phới đầy uy dũng trong gió . Nhìn các đốm lửa di chuyển vội vã trong màn đêm , mây kiếm của Chu Hạo Đế hơi nhú lại

-“Hoàng thượng , quân Minh Quốc đã lùi sâu về Nhạn Kiều , vì thần e nếu quân ta giao tranh ở cửa Nhạn Kiều sẽ thiệt thòi ...” _ Mạc Huy tâu

-“Lão thần cũng cho là vậy , lối vào Nhạn Kiều rất eo hẹp , quân ta nếu tiến công , chắc chắn chỉ là tổn công vô ích “ _ Mạc Vĩnh Khang nhắc nhở

Chu Hạo Đế hơi trầm tư một chút rồi hạ lệnh cho ba quân nhỏ hết cọc và dây thừng dưới lòng sông , qua sông , dựng trại bên bờ nghỉ ngơi . Khi Chu Hạo Đế đang cau mày nhìn về phía nam thì một binh lính đến thưa

-“Bẩm hoàng thượng , Từ Mộc cô nương đang ở lầu chính ...”

Mạc Huy cùng Mạc Vĩnh Khang nhìn nhau rồi cùng nhìn về phía Chu Hạo Đế . Chỉ thấy hán vẻ mặt bất đắc dĩ , rồi thờ dãi

-“Đi , chúng ta về lầu bàn xem một chút “

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Mưu kế của Tử Mộc Thanh Ninh

Khi bọn người Chu Hạo Đế về đến lều trại, thì đã thấy Tử Mộc Thanh Ninh đang đợi phía ngoài cửa lều. Nàng ta vẫn mặc một thân áo lụa tơ trắng, đầu cài trâm bạc, trông thanh thuần thoát tục đan xen chút yếu đuối của nữ tử. Sau khi Tử Mộc Thanh Ninh hành lễ, thì Chu Hạo Đế mới bảo nàng ta cùng Mạc Vĩnh Khang, Mạc Huy, Mạc Viễn vào lều.

Cởi áo choàng ra, lúc này Chu Hạo Đế mới chau mày, lạnh giọng nói với Tử Mộc Thanh Ninh

-“Không phải ta đã bảo muội về kinh sao, chiến trường không phải là nơi nữ nhân như muội có thể ở, muội nghe không hiểu lời ta nói?”

Tử Mộc Thanh Ninh vành mắt phấp hồng, ngược gương mặt yếu ớt lên nhìn Chu Hạo Đế. Một tháng trước nàng ta đã cố ý trà trộn vào đội ngũ quân y nhằm muốn cùng Chu Hạo Đế hành quân, với hi vọng hắn ta sẽ cảm động với tấm chân tình của nàng. Nàng có thể cùng hắn vào sinh ra tử nơi chiến trường, chứ không phải như nữ nhân kia, chỉ biết nhàn nhả ở hậu cung. Ngoài ra nàng còn muốn cho Chu Hạo Đế biết tài y thuật của nàng, cho hắn thấy rằng chỉ một người tài đức như nàng mới xứng đáng đứng bên cạnh hắn

-“Thanh Ninh thật sự chỉ muốn góp chút hiểu biết y thuật để giúp cho Tuệ quốc, Hoàng thượng, xin cho Thanh Ninh được ở lại đội ngũ quân y...”

-“Không cần nói nữa, Mạc Phó tướng ngay ngày mai hãy cho một vài cao thủ đưa Tử Mộc tiểu thư về kinh. Giờ muội hãy về nghỉ ngơi đi, trẫm và các tướng còn có chuyện phải bàn”

Tử Mộc Thanh Ninh cuối đầu, lùi thui ra khỏi lều, nhưng khi màn lều vừa hạ xuống, gương mặt mới vừa rồi còn tỏ vẻ đáng thương giờ trở nên cực kỳ nham hiểm, nàng ta ním môi thật chặt, hai bàn tay dưới ống tay áo siết chặt vào nhau, trong lòng nàng ta không ngừng tức giận.

Làm sao đây? Khó khăn lắm mới theo được Phong ca đến đây, không có à nữ nhân kia, giờ chưa kịp làm gì mà trở về thì mọi sự chuẩn bị trước đây của nàng không phải trở thành công cốc sao? Không! Không thể quay về như vậy? Chắc chắn phải có cách nào đó.... Lúc nàng ta đang trên đường trở về lều thì thấy một tín sứ đang hướng lều của Chu Hạo Đế đi đến, Tử Mộc Thanh Ninh nhanh nhẹn liếc thấy trên thư tín cột dây vàng... đây chẳng phải là thư tín từ hoàng cung thì là gì?

-“Đứng lại” _ Tử Mộc Thanh Ninh nhẹ giọng nói

-“Tham kiến Tử Mộc tiểu thư” _ Tín sứ hành lễ

-“Hoàng thượng và Mạc tướng quân đang bàn đại sự, mới vừa hạ lệnh không cho ai đến gần lều” _ Tử Mộc Thanh Ninh dịu dàng nhắc nhở

-“Nhưng đây là thư hoàng hậu gửi...” _ Tín sứ do dự tâu

-“Uhm, vậy ngài có thể đưa cho ta, ta đi chuẩn bị ít đồ ăn khuya cho hoàng thượng rồi sẽ mang vào giúp ngài” _ Á ta tiếp tục đề nghị

Tín sứ hơi chần chừ một chút, nhưng rồi cũng đưa phong thư cho Tử Mộc Thanh Ninh

-“Vậy thì làm phiền Tử Mộc tiểu thư”

-“Không có gì, ngài đi lo chuyện khác đi”

Tín sứ hành lễ cáo lui. Đợi người đưa thư đi khuất, Tử Mộc Thanh Ninh đem thư giấu vào ống tay áo, vội vã trở về lều của mình. Vừa về đến lều, nàng ta xé thư hàm ra xem. Dưới ánh nến, đọc từng chữ một trong thư Mạc Tịnh Huyền gửi đến, đôi môi đỏ chót từ từ giương lên một nụ cười âm hiểm. Xem ra ông trời cũng giúp nàng rồi.

Sau khi đọc xong bức thư, Tử Mộc Thanh Ninh đưa bức thư vào ngọn nến, nhìn ngọn lửa đang từ từ xóa đi nét chữ hoa lệ kia, nụ cười trên gương mặt nàng càng sâu. Bức thư chẳng mấy chốc hóa thành đám tro tàn, rơi xuống đất, Tử Mộc Thanh Ninh nhìn một chút, xong lại lấy chân dẫm lên đám tro tàn... chà nát.

Sáng sớm hôm sau, vốn dĩ Mạc Huy đã cho người chuẩn bị đưa Tử Mộc Thanh Ninh về kinh, thì nàng ta bỗng chốc một hai xin gặp mặt Chu Hạo Đế, Chu Hạo Đế thấy vậy, đành bắt đắc dĩ cho nàng ta vào. Lúc Tử Mộc Thanh Ninh vào lều, trong lều ngoài Mạc Vĩnh Khang, Mạc Viễn còn có một số tướng khác

-“Muội còn có chuyện gì sao?” _ Chu Hạo Đế lên tiếng

Từ Mộc Thanh Ninh nhìn gương mặt mệt mỏi của hần và các tướng cũng biết đêm qua bọn họ là bàn bạc suốt đêm cách để công Nhạn Kiều, nhìn sự chán chường trong mắt những người ở đây, có lẽ chưa tìm ra được cách. Thấy vậy, một cổ tự tin, đắc thắng dâng lên trong lòng nàng ta

-“Trước khi đi, Thanh Ninh có một chuyện muốn bàn với hoàng thượng “

-“Huh ? “ _Chu Hạo Đế nhướng mi

-“Không biết hoàng thượng đã có cách công phá Nhạn Kiều ?

Mọi người trong lều bỗng xôn xao nhìn nhau ? Bọn họ bàn bạc cả đêm nghĩ cách tấn công Nhạn Kiều, không phải không có cách, nhưng nếu muốn phá thì tổn thất thương vong ở ải này là rất lớn, sợ càng đánh sâu vào Minh Quốc sẽ càng khó khăn, phần thắng không lớn. Mà Chu Hạo Đế là muốn một cách tấn công có thể giảm thương vong đến mức thấp nhất. Mạc Vĩnh Khang thấy thế, bèn lên tiếng hỏi

-“Không biết Từ Mộc tiểu thư có cao kiến gì ?

Từ Mộc Thanh Ninh không nhìn đến ông, chỉ nhìn Chu Hạo Đế bằng một ánh mắt chờ mong, mở miệng đáng thương nói

-“Đêm qua Thanh Ninh đã ngồi suy nghĩ suốt đêm, đã nghĩ ra được một biện pháp, vừa có thể công phá Nhạn Kiều, vừa giúp quân Tuệ Quốc giảm số thương vong đáng kể ... chẳng qua”

-Muội muốn thế nào ? _Chu Hạo Đế cười như không cười

Từ Mộc Thanh Ninh vội vàng quỳ xuống, nước mắt lưng tròng nói

-“Thanh Ninh từ nhỏ đã được dạy phải hết lòng vì Tuệ Quốc, mặc dù Thanh Ninh không biết võ công như các vị tướng quân ở đây, nhưng vẫn mong có thể mang y thuật của mình để góp sức cho chiến thắng của Tuệ Quốc ... “

-“Nhưng thừa tướng ... “ _Chu Hạo Đế nhíu mày nói

-“Đại ca là người suốt đời vì đất nước, nếu biết ý nguyện của Thanh Ninh, chắc chắn sẽ không phản đối “ _ Từ Mộc Thanh Ninh quả quyết nói

Trầm tư suy nghĩ một hồi, Chu Hạo Đế mới ngẩng lên nhìn về phía Từ Mộc Thanh Ninh nói

-“Được rồi, muội đứng lên rồi nói. Trẫm muốn nghe thử xem cao kiến của muội là như thế nào ? “

Từ Mộc Thanh Ninh vui vẻ, “dạ “ một tiếng rồi đứng lên. Nàng ta bắt đầu diễn giải từng bước nên công phá Nhạn Kiều như thế nào, cần chuẩn bị cái gì, thời cơ nào là thích hợp. Chu Hạo Đế và quan tướng trong lều sau khi nghe cách của Từ Mộc Thanh Ninh không khỏi ngạc nhiên, khen ngợi

-“Hay, quả là cao kiến, nếu như vậy thì quân ta có thể không tốn một binh một tốt dọn đường vào Nhạn Kiều “ _ Một quan tướng trẻ nói

-“Từ Mộc tiểu thư quả nhiên thông tuệ hơn người, mặc tướng thật khâm phục “ _ Một quan tướng trung niên hướng Từ Mộc Thanh Ninh chấp tay nói

-“Hoàng thượng, lão thần cũng cho cách của Từ Mộc tiểu thư quả là tốt nhất “ _Mạc Vĩnh Khang chấp tay thành quyền thưa

Chu Hạo Đế vuốt vuốt cằm, con ngươi đen tĩnh lặng nhìn về phía Từ Mộc Thanh Ninh như muốn xuyên thủng nàng ta, mà Từ Mộc Thanh Ninh từ đầu đến cuối đều là một bộ dạng tiểu thư nhu nhược, khiêm tốn trước ánh nhìn của Chu Hạo Đế và lời khen của các quan tướng trong lều. Phút chốc lại nghe Chu Hạo Đế lạnh lùng hạ lệnh

-“Tốt, cho binh lính đi chuẩn bị theo kế hoạch của Từ Mộc tiểu thư đi. “

-“Tuân lệnh “ _ Quan tướng đồng loạt thưa xong bắt đầu rời khỏi lều để thi hành nhiệm vụ

Chu Hạo Đế nhìn Từ Mộc Thanh Ninh, mỉm cười nói

-“Muội có thể theo giúp Mạc Viễn một tay ... vất vả cho muội rồi “

-“Thanh Ninh không thấy vất vả. Được giúp sức nhỏ của mình cho Tuệ Quốc là mong ước bấy lâu của Thanh Ninh “ _ Nàng ta cuối đầu nói

-“Muội lui ra đi “ _Chu Hạo Đế nói

-“Thanh Ninh cáo lui “

Khi Từ Mộc Thanh Ninh rời đi, Chu Hạo Đế mới từ từ đứng lên, nhìn về bản đồ địa hình, hai tay chấp sau lưng, miệng lẩm nhẩm như tự hỏi

-“Tuần này sao không có ? Có chuyện gì xảy ra sao ?

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Công phá Nhạn Kiều

-“Bọn chúng không có động tĩnh gì sao ? “ _ Sầm Lượm ngồi trên ghế chủ vị hỏi

-“Bẩm tướng gia , bây giờ bọn chúng chỉ đi cắt cỏ , nhặt củi khô trong rừng thôi ạ “ _ lính trinh sát bẩm báo

-“Hừ ... lần này tên cầu hoàng đế đó định làm gì nữa đây ? “ _ Sầm Lượm lăm lăm

-“Bọn chúng đã nhiều lần tấn công , nhưng đều như thiêu thân thôi , cho dù bọn chúng dồn lực tấn công , chúng ta vẫn có thể phản công chống trả được , tướng gia không cần lo lắng “ _ Tổng sư gia cười cười khuyên nhủ

-“Nhưng chúng ta cũng không thể cứ bị động ngồi đây . Không được , Tả tướng quân , lập tức cho trinh sát tìm xem quân lương bọn chúng ở đâu , còn bao nhiêu , muốn đánh trường kỳ với chúng thì ta phải chặt đứt nguồn lương thực của bọn họ ...”

-“Tướng gia anh minh “

Nhạn Kiều là một con đường hẹp và dốc , hai bên là vách núi sừng sững , cho dù đại quân hùng dũng cỡ nào công vào chỗ này tuyệt đối là “nước nhỏ giọt “ , thế nên không ai không biết , đây gần như là tường thành khó công nhất của Minh Quốc .

Màn đêm tĩnh mịch , quân Sầm Lượm hạ trại ngay cuối con đường , cũng có thể nói để thuận tiện cho việc phản công nếu Tuệ quân có đánh vào . Binh lính gác đêm đi tuần tra khu vực xung quanh , đầu đó còn có tiếng côn trùng vang vọng , bỗng nhiên :

Bịch !

Bịch !

Một vài tiếng động ngày một tiếng gần lại khu vực lều trại . Hai binh lính gác cuối con đường Nhạn Kiều bỗng la lên

-“Ai đó ? “

Trong bóng tối một khối cầu rôm lớn lăn nhanh về phía bọn họ . Theo quán tính , một trong hai tên lính rút gươm , bổ đôi khối cầu rôm đó ra . Một ít chất lỏng từ cầu rôm văng vào mặt hai tên lính .

-“Đây là ... dầu thông ?? “ _ Hai tên lính nhìn nhau đồng thời nghĩ

Bịch...bịchbịch ... lại có vô số quả cầu rôm lăn về phía bọn họ . Hai tên lính khinh thường , to giọng

-“Thật là ngu si , chỉ bằng mấy thứ rơm rác này mà muốn phục kích bọn ta hahah “

-“Hừ , các ngươi đến một quả , ta chém một quả “ _ Tên lính còn lại vừa không ngừng chém các quả cầu vừa nói

Khi bọn chúng thấy các quả cầu rôm không còn “ tấn công “ nữa , thì cười đắc thắng mà không biết xung quanh và cả trên người dính vô số dầu thông . Số dầu thông đó lan chảy về phía khu vực lều trại phía sau bọn chúng . Khi thấy huyền não thì một vài binh sĩ chạy lại chỗ đầu cổng , hỏi hai tên lính gác có chuyện gì , không đợi hai tên lính trả lời thì bỗng

-Chiếuphập !

Một mũi tên lửa từ trên trời rơi xuống ngay chỗ bọn họ . Phùng ! Ngọt lửa phắc lên dữ dội đám binh lính bị phỏng la hét dữ dội . Lửa cứ thế lan tràn dần về phía lều trại Minh quốc . Tiếng kèn báo động vang dội , lửa chưa kịp dập tắt thì lại thấy vô số quả cầu rôm đang bốc cháy lao vùn vụt về phía lều trại . Đám binh lính thấy thế vội vàng rút gươm chém về đám cầu , lửa cùng dầu thông cứ thế văng tung tóe

Từ lều chính , Sầm Lượm hất mình bước ra quát

-“Chuyện này là sao ? “

-“Tướng gia , Tuệ quốc phục kích chúng ta “ _ Một binh lính thưa

-“Không thể nào , dù Tuệ quân có nhiều cỡ nào cũng không thể đồng loạt vượt qua được Nhạn Kiều , trừ khi bọn chúng có thể dời núi “ _ Sầm Lượm rít lên từng chữ

-“Tướng gia , bọn chúng dùng vô số cầu lửa xuôi theo chiều dốc Nhạn Kiều tấn công vào “ _ Một binh lính khác hồn hểnh tâu rõ

-“Cái gì ? “ _ Sầm Lượm hai mắt tròn to , trán nổi gân xanh , môi vì giận mà tím tái

Chưa kịp chấn tĩnh lại tinh thần , Sầm Lượm đã nghe tiếng bước chân và vó ngựa dồn dập ập đến . Nguy ! Bây giờ lòng quân hỗn loạn , lửa cháy không ngừng thì lấy quân đâu chặn bước tiến của Tuệ quân ? Hắn vội vàng thét lên

-“Mau , mau tập hợp binh lính , chuẩn bị nghênh địch , bọn chúng chắc chưa vượt hết Nhạn Kiều đâu , chúng ta sẽ ... “

-“Muộn rồi !!

Chưa đợi Sầm Lượm nói hết lời , một thân giáp đen uy vũ , một tay cầm thiết lao , một tay điều khiển Thiểm Điện băng vút qua đám lửa , Thiểm Điện bật lên , hí vang một tiếng kinh người . Kẻ đến chính là đại thiếu gia của Mạc phủ _ Mạc Huy và phía sau y chính là đại quân của Tuệ Quốc

Quân trại Sầm Lượm vì bị tập kích bất ngờ cộng thêm vết thương do dầu thông và lửa gây ra trước đó khiến lòng quân hỗn loạn , sức yếu dễ công mà Tuệ quân giờ như sóng thần ập đến thật sự không thể làm đỡ được . Sầm Lượm hoảng sợ , trong sự hộ tống của thuộc hạ cố gắng mở đường máu thoát thân . Nhưng hắn đâu ngờ chính bản thân lại rơi đầu dưới tay của nam nhân mà hắn cho là vô dụng .

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Chuyện xưa

Sự kiện công phá Nhạn Kiều đã làm sĩ khí ba quân lên cao , mà bên kia Minh Quốc sau khi hay tin Sầm Lượm thất thủ , còn bị bêu đầu trên ngọn cờ Tuệ quân thì trong kinh hỗn loạn , trong triều quan lớn quan bé bắt đầu vơ vét gom góp của cải tháo chạy .

Trong cung Minh Đế vì thời gian dài chìm đắm trong truy lạc , đầu óc mụ mị , thể xác vật vờ không khác gì một lão già chờ chết . Sầm Mị Cơ biết tin , trái hẳn với suy nghĩ của mọi người , ả ta không hề tỏ ra lo lắng , ngược lại nhỏ giọng bên tai dận dò nô tì cận thân của ả điều gì đó , nô tì vội vàng gật đầu rồi lui ra . ả ta nhìn sắc trời trên cao , môi đỏ mọng nhếch lên một nụ cười nham hiểm ...

Sau khi hạ thủ Nhạn Kiều , Tuệ quân dưới sự chỉ huy tài tình của Chu Hạo Đế một đường hướng thẳng kinh đô của Minh quốc là Phong thành , trên đường tiến quân lần lượt đánh sập các doanh trại trọng yếu của Minh Quốc như Lý Độ thành , Âm Sơn thành , Viêm Tự doanh v..vv..

Mặc dù là tấn công nước địch , nhưng Chu Hạo Đế vẫn ra lệnh cho quân lính hạn chế tổn hại đến dân chúng . Dân Minh quốc thấy Chu Hạo Đế là một minh quân , thì cũng thuận theo , giúp đỡ Tuệ quân rất nhiều như cung cấp thêm lương thực , dẫn đường , giới thiệu rõ địa hình phía trước ... Trọng mắt họ Chu Hạo Đế là một hoàng đế tốt không như Minh Đế của bọn họ , suốt ngày chỉ biết đắm chìm trong tử sắc . Một số dân chúng đi theo Tuệ quân càng ngưỡng mộ Chu Hạo Đế ngoài sự anh minh trị quốc , điều binh khiển tướng còn vì bên cạnh có một nữ nhân vừa xinh đẹp , dịu dàng lại can đảm dám dẫn thân nơi chiến trường ...

-“Vết thương này của ta là do đích thân Từ Mộc cô nương băng bó đó “ _ Một binh lính nói

-“Ta cũng vậy , hôm trước ta bị bệnh , cô nương đó còn hót thuốc giúp ta “ _ Binh sĩ khác nói

-“Ta nghe nói kể công Nhạn Kiều là của Từ Mộc cô nương nghĩ ra , thật không hổ danh là đệ nhất tài nữ của Tuệ Quốc chúng ta mà “

-“Chà , một cô nương vừa nhân hậu , lại thông minh , dịu dàng như vậy , kiếm đâu ra chứ , cũng chỉ có cô nương như vậy mới xứng với hoàng thượng của chúng ta thôi “ _ Một binh lính cảm thán

-“Nhưng hoàng thượng đã có hoàng hậu rồi , lại còn là nữ nhi của công thần , cháu của lão thần tam triều , đơn giản sao ? “ _ binh lính khác phản bác

-“Xoài , thì thế nào ? Hoàng thượng có tam cung lục viện , thêm Từ Mộc cô nương thì đã sao ? Chưa nói , ta nghe nói hoàng hậu trước đây lại là người khờ khạo , có thể quân hậu cung chắc ? Có thể giúp hoàng thượng khai chi tán điệp ? “ _ Binh sĩ kia tiếp tục nói

Các binh lính bắt đầu tụ năm tụ ba bàn bạc sôi nổi mà không biết ở một góc khuất nào đó , một bóng dáng áo trắng , tóc cài trâm bạc , gương mặt tuy mang vẻ yếu ớt nhưng lúc này đây đôi môi lại kéo ra một nụ cười đắc ý

Bên này , binh lính trong doanh trại Chu Hạo Đế đang ăn mừng và chuẩn bị cho việc tiến vào Phong Thành thì bên trong Cảnh Dương cung , Mạc Tĩnh Huyền đang đứng lặng lẽ trên Hoàng Thạc Đài , mái tóc đen của nàng xõa dài , gió thổi làm vài sợi vờn trên gò má , ngón tay trắng thon khẽ miết chiếc nhẫn trên ngón vô danh bên tay trái của mình , hàng mi dài cong vút rũ xuống như muốn che đi rất nhiều tâm sự ... còn có cả rất nhiều nỗi buồn !

Những tháng này , nàng vừa phải quản lý hậu cung , sau rèm cùng Từ Mộc Vạn Quân xử lý triều chính , xem xét quốc khó , quân lương , đề điều , su

thuế , lại phải nghĩ đối sách khi mỗi lần Tuệ quân gặp khó khăn , chưa kể đến chuyện của những thế lực bên ngoài ... khiến giờ đây , gương mặt mặc dù vẫn trắng nõn , ngọt ngào đã phủ lên một tầng mờ mịt

-“Tiểu Thư “ _ Tiểu Nhu khẽ gọi

-“Thế nào ? “ _ Mạc Tịnh Huyền cũng không quay lại , hỏi

-“Muội đã hỏi rồi , hoàng thượng không có gửi thư về , các thư hàm đều là báo về tình hình hành quân thôi ạ “ _ Tiểu Nhu trầm giọng nói rõ

-“Uhm Ta biết rồi “ _ Mạc Tịnh Huyền nhẹ giọng nói

-“Tiểu thư “ _ Tiểu Nhu lo lắng gọi

-“Không có gì , muội lui ra đi “

Tiểu Nhu do dự nhìn Mạc Tịnh Huyền một chút rồi đi ra ngoài . Khi chỉ còn một mình , Mạc Tịnh Huyền mới thở dài , nàng trước đây vốn không phải là người như vậy . Chờ mong cái gì ? Vì yêu sao ? Tình yêu thật sự làm con người ta trở nên yếu đuối như vậy ? Mạc Tịnh Huyền nghĩ mà không biết bắt đầu từ đâu , nàng giương lên một nụ cười ... không biết là buồn quá hóa cười hay là nàng đang cười chính sự thay đổi của mình

-Có vẻ như nàng có tâm sự ?

Một âm thanh trầm ấm vang lên , phá vỡ bầu không khí tĩnh mịch quanh Mạc Tịnh Huyền . Một thân người thon dài , thân áo xanh đen , lưng mang đai bạc , mái tóc nâu nổi bật trên làn da trắng _ Lữ Hàn thông dong đi về phía Mạc Tịnh Huyền , trên mặt hắn vẫn mang chút vẻ ưu thương làm người khác không hiểu được .

-“Ta thật không biết nên khen võ công thái tử quá cao hay thuộc hạ trong cung quá vô dụng , để Bắc Sở thái tử ra vào nơi này như chỗ không người ?!” _ Mạc Tịnh Huyền cười nhạt nói

Nàng thật sự không hiểu , không phải hắn đã về Bắc Sở , sao giờ lại xuất hiện ở đây ? Giữa lúc thế cục nước sôi lửa bỏng như bây giờ , hắn thật sự không quan tâm ? Và quan trọng là hắn đến đây làm gì ? Muốn bắt nàng sao , nhưng hắn không giống con người sẽ hành động như vậy . Mặc dù trong lòng nàng phủ định , nhưng trong ống tay áo vẫn thủ sẵn ngân châm để phòng ... bất ngờ !

Lữ Hàn liếc thấy hành động của nàng , vẻ ưu thương , mắt mắt trên mắt hắn càng sâu ? Nàng cho rằng hắn sẽ làm chuyện bất lợi với nàng sao ? Đôi mắt màu xám tro của hắn thẳng tắp nhìn nàng , bạc môi giương lên một nụ cười chua chát . Lữ Hàn từ trong ngực áo , lấy ra một vật , hắn nhìn vật trên tay rồi đưa về phía Tịnh Huyền

-“Nàng còn nhận ra không ? “ _ Hắn khẽ hỏi

Mạc Tịnh Huyền nhìn dải lụa màu xanh lục , quan sát có thể thấy nó đã khá cũ . Mây ngài hơi nhíu lại , nàng cảm thấy vật này rất quen , hình như nàng đã thấy ở đâu rồi . Nhất thời Mạc Tịnh Huyền không thể nhớ ra , vẻ mặt nàng có vẻ khó chịu . Lữ Hàn thấy như thế chỉ nhìn nàng một cách ôn nhu , nhẹ giọng giải thích

-Mười năm trước , khi ta cùng thúc cừu đi chu du khắp nơi thì gặp phục kích ở dải đất phong của Tuệ Quốc . Hai chúng ta thất lạc nhau , ta lại bị thích khách truy sát , trọng thương rơi xuống vách núi

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: 10 năm

Mạc Tịnh Huyền nghe Lữ Hàn thuật lại , cũng không mấy ngạc nhiên , nàng luôn biết những đứa trẻ sinh ra trong gia đình đế vương , nhìn thì có vẻ sung sướng đó , cao quý đó nhưng nào ai biết lưỡi hái tử thần có thể hạ thủ trên người bọn chúng lúc nào . Cổ Thần Phong như vậy , Lữ Hàn cũng chẳng khác bao nhiêu ...

- "Khi ta rơi xuống vách núi , ta cảm thấy có lẽ mình chết chắc rồi , vết thương mặc dù không nặng , nhưng ở nơi rừng sâu heo hút , không có nước uống , cũng không có lương thực ... ta mất đi ý thức và muốn buông xuôi . Nhưng khi ta nghĩ mọi chuyện kết thúc rồi thì trong mơ màng , một tiểu nữ nhi đã vật ta dậy ..."

Nói đến đây , Lữ Hàn nắm chặt dải lụa xanh lục trong tay , Mạc Tịnh Huyền có thể thấy sự kích động run rẩy trong mắt người nam nhân trước mặt này . Nàng chưa kịp suy nghĩ nhiều thì Lữ Hàn đã nói tiếp

-“ Mặc dù lúc đó ta gần như đã hôn mê , nhưng trong tiềm thức ta có thể cảm thấy được thân hình nhỏ nhắn đó đã cố công ta đi như thế nào , đã chăm sóc ta như thế nào , đã băng bó vết thương cho ta như thế nào và đã luôn miệng động viên ta như thế nào ... “ _Ngưng một chút , Lữ Hàn nhìn Mạc Tịnh Huyền , nhưng đôi mắt kia hình như vẫn còn đắm chìm trong hồi ức

-“Tiểu nữ nhi đó đã luôn miệng nói ta phải cố lên, phải kiên cường , mạng sống là điều quan trọng không được dễ dàng từ bỏ ... Ta còn cảm nhận được sự vụng về khi tiểu nữ nhi đó cố ôm lấy ta để sưởi ấm “ _Ngưng một chút , Lữ Hàn nhìn dài lựa màu lục lại nói tiếp _” ...đây là thứ năng dùng để băng bó vết thương trên tay ta ...”

Nghe Lữ Hàn kể lại , Mạc Tịnh Huyền chỉ có thể nghĩ , người cứu hần không lẽ là chủ nhân trước đây của thân xác này ? Nhưng một đứa trẻ đầu óc vốn phát triển chậm như “Mạc Tịnh Huyền “ làm sao có thể giúp Lữ Hàn băng bó vết thương lại còn có thể nói ra những đạo lý về sự sống như vậy , “nàng “ trước đây vốn không thể nói năng rành mạch như những gì Lữ Hàn kể được . Quan trọng hơn nữa , Mạc Tịnh Huyền không rõ chuyện trước đây , nhưng nàng chắc chắn , dải lụa màu xanh đó , nàng đã thấy ở đâu rồi ? Là ký ức còn sót lại của thân xác này sao ?

Khi Lữ Hàn nói hết toàn bộ câu chuyện mười năm trước thì Mạc Tịnh Huyền đã biết mình có thể biết chuyện này nên hỏi ai rồi . Thì ra lúc đó ngoài nàng thì còn có Mạc Viễn , vậy có thể lý giải chuyện băng bó vết thương cho Lữ Hàn rồi , nhưng xem ra vẫn còn quá nhiều khúc mắc ...

-“Xin lỗi , ta thật sự không nhớ ...có lẽ trước đâyta” _Mạc Tịnh Huyền hơi khó xử nhìn hần , nhìn sự mất mát trên gương mặt đó , nàng tự nhiên cảm thấy như mình đang ức hiếp một thiên thần vậy , haizz , nhưng biết sao được , lúc đó không phải nàng mà .

-“Không nhớ , là không nhớ sao ? “ _Lữ Hàn cup mi mắt , lẩm nhẩm

-“Ta...”

-“Cũng đúng thôi , một kẻ thất hứa như ta thực không đáng để nàng phải nhớ “ _Lữ Hàn tự cười chính mình rồi buông ra một câu như thế

-“Ta không có ý như vậy , người có thể đừng xuyên tạc lời ta không ? “ _Mạc Tịnh Huyền mặc dù rất thông cảm với hần , nhưng nàng cũng rất bực mình với cái sự tự cho là đúng mà không nghe ai của hần

Lữ Hàn hoàn toàn bỏ ngoài tai lời của Mạc Tịnh Huyền , hần biết nàng bị tai nạn , mất đi toàn bộ ký ức trước đây . Biết như vậy càng làm hần cảm thấy day dứt không thôi , nếu ngày hôm đó hần không về nước thì có lẽ nàng sẽ không bị như vậy , nếu ngày đó hần không về nước thì giờ đây , có phải người sánh vai với nàng sẽ là hần không ? Nếu ngày đó hần ở bên nàng , giờ đây làm sao phải đứng nhìn nàng một mình đứng hiu quạnh nơi đây chờ đợi ? Nếu ngày đó hần ở lại

Lữ Hàn cười , lúc đầu chỉ là nhếch môi , rồi từ từ cười thành tiếng , tiếng cười của hần vang trong màn đêm , tuy là thấy hần đang cười , không hiểu sao Mạc Tịnh Huyền thấy tiếng cười thật thê lương . Nàng cũng không muốn quản việc hần đối với nàng như thế nào , tâm tư đầu phải của nàng , nàng quản thế nào đây ?

Mãi đắm chìm trong suy nghĩ của mình , Mạc Tịnh Huyền không hề biết Lữ Hàn đã tiến lại gần mình lúc nào không hay . Hần đưa tay lên định chạm vào gương mặt non nớt của của nàng , nhưng khi gần chạm đến gò má non mịn đó , không hiểu sao , cuối cùng hần lại dùng tay vuốt nhẹ lên mái tóc đen mượt của nàng khẽ gọi

-“Nhị Nha ... “

Khi Mạc Tịnh Huyền vừa định lên tiếng phản bác hần gọi nàng bằng cái tên đó thì đã thấy hần nói bằng một giọng nói mang chút khẩn khoản

-“Một lần cuối thôi , hãy để ta gọi nàng như vậy ... “

Cuối cùng Mạc Tịnh Huyền cũng không nói gì nữa . Lữ Hàn rất nhanh đã khôi phục lại thần thái lạnh nhạt vốn có của hần , nếu không chứng kiến , có khi Mạc Tịnh Huyền còn không tin người trước mắt nàng và người mới vừa rồi còn yếu đuối trước mặt mình là một người .

Lữ Hàn đem dải lụa xanh lục cẩn thận bỏ vào trong ngực , rồi nâng mắt , không mặn không nhạt hỏi nàng

-“Kế sách dùng cầu lửa dọn đường công phá Nhạn Kiều là của nàng ? “

-“Thì sao ? “ _Mạc Tịnh Huyền cũng không hề tâm hỏi lại

-“Rất hay , chẳng qua ... “ _Lữ Hàn dường như rất thương thức với kế sách và trí tuệ của nàng , giọng điệu của hần lúc này hơi cao giống như phát hiện được chuyện gì đó thú vị

Mạc Tịnh Huyền hơi nhíu mi khó hiểu nhìn hần . Kế sách đó là hoàn mỹ nhất cho địa hình đó rồi , vừa hao ít tướng , lại có thể lợi dụng được địa hình và nguyên liệu ở rừng thông phía nam chỗ đó ? Không lẽ Lữ Hàn hần có kế sách khác toàn vẹn hơn ...?

Như nhìn ra suy nghĩ trong đầu của Mạc Tịnh Huyền , Lữ Hàn chỉ cười cười lắc đầu rồi nhẹ nhàng nói

-“Đó thật sự là một kế sách rất hay , chẳng qua ta không nghĩ rằng nàng lại là người để cho người khác lợi dụng như vậy ? “

Không đợi Mạc Tịnh Huyền hỏi lại , Lữ Hàn đã nhẹ nhàng phi thân đi . Trong không gian còn vang vọng giọng nói như tiếng suối róc rách của hần

-“Hy vọng chúng ta sẽ là bằng hữu ...”

Nhìn bóng dáng Lữ Hàn rời đi, Mạc Tịnh Huyền lễ lết nhìn về phía bức màn đằng sau mình ...thở dài một tiếng. “Tur Hoàn à Tur Hoàn, nghe hán nói như vậy, muội còn có thể kiên trì được nữa không...?” “_Mạc Tịnh Huyền cảm thán trong lòng

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Khải Hoàn

Cổ Tur Hoàn có thể thấy tim mình vụn vỡ, không phải nàng không biết trong lòng nam nhân nàng yêu đã có hình bóng của người khác, nhưng khi nghe chính hán nói tại sao tim nàng vẫn đau như vậy? Tại sao mọi chuyện lại thành ra như bây giờ ...?

Nàng hối hận? Nàng đau lòng? Là đau lòng, đau lòng chứ nhưng tuyệt nhiên nàng không hối hận. Cổ Tur Hoàn gần như không còn sức lực, chỉ biết dựa lưng vào tường, hai bàn tay nắm chặt, gương mặt hơi ngửa lên trời giống như tận lực kiềm nén để nước mắt không tuôn trào, tiếng nấc không bật ra... Bàn tay vốn đang nắm chặt từ từ buông thả, hơi run run lấy từ túi gấm bên hông mình ra một vật, mà khi nhìn vào nó, mắt nàng buồn thê lương, miệng mỉm cười đau xót

Không phải lỗi của hán, càng không phải lỗi của Huyền tỷ ...Có lẽ ...

Có lẽ ...là lỗi của định mệnh!

...

..

.

.

Bỏ lại tâm tư nữ nhi thường tình ở Tuệ Quốc, chúng ta cùng dõi bước theo Tuệ quân lúc này đã bước vào Phong thành. Dân chúng ở Phong Thành dường như cũng không bài xích Tuệ quân của Chu Hạo Đế. Đoàn quân hùng dũng thẳng tiến vào cung điện. Chu Hạo Đế cũng biết quan lại đã tháo chạy gần hết, cung điện giờ chỉ còn Minh Đế cùng một vài phi tần không trốn chạy được.

-“Muôn tâu hoàng thượng, ngoài Minh Đế thì chúng thần còn tìm được Sầm hậu cùng 8 vị tài nhân khác ...còn số hoàng thân quốc thích khác hầu như đã trốn chạy trước đó “_Mạc Huy bẩm báo

Chu Hạo Đế ngồi giữa Càn Chính điện, trên cao nhìn xuống chỉ thấy một lão già thần trí điên loạn, vừa khóc vừa cười đang bị hai binh sĩ kìm giữ. Chu Hạo Đế đứng lên, từ từ tiến lại gần Minh Đế, con ngươi đen sâu hút, toàn thân tỏa ra khí lạnh khiến người khác phải rùng mình. Minh Đế đang cười hi hi ha ha thấy Chu Hạo Đế lại gần thì ngẩng đầu lên nhìn, mắt lão sáng hoắc quát lên

-“Mỹ nhân của trăm đầu ...mau đem mỹ nhân đến đây cho trẫm ... Trẫm phải ...”

Chưa đợi Minh Đế nói hết câu, Hạo Thiên kiếm vốn đang nằm bên hông Chu Hạo Đế đã đâm xuyên cổ họng Minh Đế. Minh Đế mắt trắng dã, từ cổ họng không ngừng phun ra máu tươi. Xoẹt! Chu Hạo Đế lạnh lùng tuốt thanh kiếm khỏi cổ họng lão ta, một binh sĩ dâng lên cho hán khăn tay, máu trên kiếm của Chu Hạo Đế toàn bộ đều thấm trên cái khăn đó. Tra kiếm vào vỏ, Chu Hạo Đế không nhìn đến đám phi tần ngoại trừ Sầm Mị Cơ đang hoàn toàn khiếp sợ nhìn hán, nhẹ nhàng buông một câu

-“Giết! “

Chu Hạo Đế trước đến giờ đều nổi danh lãnh khốc, vô tình. Đối với con dân của mình hán hoàn toàn là một vị vua anh minh, trong sự tàn bạo vẫn có sự nhân từ, nhưng trên chiến trường và đối với kẻ địch hoặc những kẻ có nguy cơ tìm tòi, hán luôn luôn là “diệt cỏ tận gốc“, không phân biệt già trẻ lớn bé, nữ nhân hay nam tử.

Đám phi tần thấy vậy không ngừng gào khóc xin tha, Sầm Mị Cơ này giờ im lặng cũng bắt đầu rơi lệ, một thân lụa là trắng, tóc đen búi đơn giản, trước trán lơ thơ vài sợi tóc, dung nhan kiều diễm, quả thật làm say động lòng người. Đám binh sĩ xung quanh cũng vì dung nhan nàng lúc này cũng cảm thấy thương tiếc không ít.

-“Hoàng thượng, chúng ta đều là bị Minh Đế ép buộc, vốn đã khổ tận cam lai, có sao còn phải diệt tận giết tuyệt ...”_ giọng Sầm Mị Cơ ghen ngào

Lúc này Chu Hạo Đế mới quay lại, nhìn thấy Sầm Mị Cơ thì mày kiếm bỗng nhú lại. Lời này của Sầm Mị Cơ quả thật làm hán nhớ đến Mạc Tịnh

Huyền, nàng đã từng than thở với hân rằng, làm phụ nữ thời này quả thật rất bất công, rất thiệt thòi, rất khổ ... nghĩ đến đây, bạc môi lạnh lùng bắt gặp hơi nhếch lên, gương mặt lạnh lùng của hân cũng nhu hòa đi đôi chút ...

-“bổ sung làm nô lệ ... “

Chu Hạo Đế chỉ bỏ một câu lạnh lùng rồi phất áo choàng bỏ đi, Sầm Mị Cơ trong lòng không khỏi mừng thầm. Quả nhiên nam nhân đều như vậy, đều ham mê nữ sắc, dễ dàng động tâm trước những nữ nhân trông như sen trắng. Nô lệ thì sao, à ta không tin với nhan sắc của mình, mà không vào được hậu cung của vị đế vương kia.

Hạ thủ Phong Thành xong, Sầm Mị Cơ lại dâng ngọc tí cho Chu Hạo Đế, lại nói Minh Đế vốn không có con trai cộng thêm sự ủng hộ của dân chúng, Minh quốc chính thức biến mất trên bản đồ để trở thành một phần của Tuệ quốc.

Sự kiện này đã làm danh tiếng của Chu Hạo Đế lại một lần nữa vang dội khắp đại lục. Sau khi nhận được tin hoàng đế đang trên đường khai hoàn trở về cộng với tình báo chi tiết suốt thời gian chinh chiến, một số quan lại trong triều vì muốn nịnh bợ thừa tướng Từ Mộc Vạn Quân, đã bắt đầu kéo bè, râm rang đề nghị việc phong phi cho Từ Mộc Thanh Ninh.

Buổi nghị sự hôm nay cũng vậy, không ít người trung ra bộ mặt a dua nịnh hót, ca ngợi sự thông minh của Từ Mộc tiểu thư, nhưng chỉ thấy thừa tướng ồm ồm cho qua, rồi lại nói đợi hoàng thượng về quyết định. Kết thúc buổi nghị sự, khi chỉ còn Từ Mộc Vạn Quân và Mạc Tịnh Huyền, Từ Mộc Vạn Quân liền cho thái giám lui ra hết, chỉ giữ lại nha hoàn cận thân của Mạc Tịnh Huyền. Lúc này hân mới khó xử, hai tay chấp lại nói:

-“Hoàng hậu, gia muội thật sự ... “

-“Không sao, là ai cũng được, chỉ cần Tuệ quân chiến thắng, hoàng thượng có thể bình an trở về, danh nghĩa của ai không quan trọng ...”_ Mạc Tịnh Huyền từ sau bức rèm đi ra, mỉm cười nhắc tay ý bảo Từ Mộc Vạn Quân không cần hành lễ

-“Là vì thần vô dụng, không biết dạy bảo gia muội, nhưng xin hoàng hậu có thể niệm tình Từ Mộc gia cúc cung tận tụy, có thể cho gia muội chút mặt mũi ... “

Từ Mộc Vạn Quân khó xử thừa. Mặc dù hân biết rất nhiều kế sách trong cuộc chiến này đều do Mạc hậu nghĩ ra, nếu không có nàng, e rằng trận chiến này không biết kéo dài bao lâu, tổn hại bao nhiêu? Biết gia muội của mình lại có thể ôm hết công trạng về mình, hân biết làm sao? Chỉ có thể mặt dày nhờ người khác che giấu giấu, hân cũng chỉ còn một mình Từ Mộc Thanh Ninh là người thân, tự nhiên sẽ muốn bảo vệ và dành tất cả những gì tốt nhất cho nàng ta

Mạc Tịnh Huyền khi nghe chỉ hơi ngẩng ra, nhưng rất nhanh đã được thay bằng nụ cười nhẹ, nàng tiến lại nâng Từ Mộc Vạn Quân đứng lên, nói ra quan điểm của mình

-“Bổn cung nói rồi, chỉ cần có thể giúp hoàng thượng bình an trở về, bổn cung đều không chấp nhận đó là danh nghĩa của ai ... lại nói Từ Mộc thừa tướng thời gian này đã giúp bổn cung cũng như hoàng thượng rất nhiều, xem như bổn cung cảm ơn người ...”

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Khải hoàn (2)

-“Vi thần thay gia muội tạ hoàng hậu nương nương “_ Từ Mộc Vạn Quân hoàn toàn cảm động trước con người của vị hoàng hậu này. Nàng thật sự chỉ xem trọng hoàng thượng ...

-“Được rồi, người lui ra đi “

-“Vi thần cáo lui “

Đội Từ Mộc Vạn Quân đi khỏi, Mạc Tịnh Huyền mới dùng tay chống lên bàn để thân thể không sụp xuống. Tiểu Hy và Tiểu Nhu, Thảm cô cô hốt hoảng, vội lại đỡ nàng

-“Nương nương “

-“Tiểu thư “

-“Tiểu thư “

-“Ta không sao “

Tiểu Nhu và Tiểu Hy vội đỡ nàng lại ghé ngồi . Mạc Tịnh Huyền đưa tay day day trán , thời gian này nàng quả thật lao lực quá nhiều , nghe lữ quan lại công kích không ít , rồi chuyện Từ Mộc Thanh Ninh .vv... thật đã kích người quá mà .

Tiểu Hy dâng một tách trà lên cho nàng , vừa do dự , vừa uất ức nói :

-“Tiểu thư , nô tì không hiểu , tại sao người lại đem công lao của mình để Từ Mộc tiểu thư kia hưởng hết chứ . Rõ ràng là người tổn sức thiết kế ra , người phải làm rõ chuyện này cho bá quan biết chứ ? “

Mạc Tịnh Huyền đưa mắt nhìn Tiểu Hy một chút , rồi đặt tách trà xuống , không cười nói

-“Tiểu Nhu , muội nói xem “

-“Dạ tiểu thư . Tiểu Hy muội phải biết mặc dù Mạc phủ bây giờ như mặt trời ban trưa nhưng Từ Mộc phủ cũng không kém bao nhiêu . Nếu chuyện Từ Mộc Thanh Ninh được đưa vào cung làm phi thành công , thế lực sẽ cân bằng với Mạc phủ . Lữ quan viên đó chắc chắn sẽ không buông tha cơ hội này . Muội nghĩ bọn chúng sẽ nghe tiểu thư ? Tin tiểu thư nói sao ? “

-“Hừ , thật lấy lòng dạ tiểu nhân đo lòng quân tử mà . Mạc phủ chúng ta mấy đời trung thành , làm sao phải làm như vậy “ _ Tiểu Hy hơi bất bình nói

-“Các đời đế vương trước đây đều rất lo lắng sự phát triển mạnh mẽ của bên họ ngoại “ _ Thảm cô cô dâng một chút điểm tâm cho Mạc Tịnh Huyền , vừa nhắc

-“Ý cô cô là hoàng thượng ... “ _ Tiểu Hy hơi ngạc nhiên hỏi ngược lại

Ngược lại Thảm Tương Dư không hề trả lời Tiểu Hy , bà đưa mắt nhìn Mạc Tịnh Huyền , mà nàng cũng đưa mắt nhìn bà ... cả hai đều hiểu

-“Muốn biết chính xác , có lẽ chỉ có thể đợi hoàng thượng hồi kinh thôi “ _ Tiểu Nhu đứng một bên nói

Mạc Tịnh Huyền không biết tâm tình mình như thế nào . Nàng biết hẳn vô tình nhưng nàng cũng tin vào sự chung tình của hắn , thật mâu thuẫn ! Lỡ như hắn thật sự vì muốn cân bằng thế lực của Mạc gia và nạp Từ Mộc Vạn Quân như ý quân thần , nàng có thể chấp nhận sao ? Câu trả lời là không ! Chỉ hoặc là nàng , hoặc là kết thúc ...

“Cổ Thần Phong , hy vọng chàng đừng làm ta hối hận với lựa chọn của mình “

...

..

.

.

Hôm nay kinh thành Tuệ quốc đặc biệt nhộn nhịp vì dân chúng đổ xô ra đường để đón hoàng đế của bọn họ đã khai hoàn trở về . Hai bên vệ đường họ không ngừng cờ hoa , reo hò , có rất nhiều thiếu nữ đỏ mặt thẹn thùng , hoặc có trường hợp kích động khi thấy Chu Hạo Đế . Ở phía Thanh Long môn , Huệ thái hậu cùng Mạc Tịnh Huyền cùng vài phi tần , còn có Từ Mộc thừa tướng cùng quan lại đang đứng chờ . Cùng là đón chờ Chu Hạo Đế , nhưng ở đây mỗi người lại mang một suy nghĩ ...

Khi thấy bóng dáng cao lớn , thân giáp đen với phi phong đỏ rực , cười trên con Lý phi sa oai dũng đang tiến lại gần , trên người nam nhân đó mặc dù vẫn mang phong thái đậm mạc nhưng Mạc Tịnh Huyền có thể thấy sự phấn khích trong đôi con ngươi đen không thấy đáy của hắn . Nàng biết , hắn cũng như nàng , đều muốn chạy thật nhanh lại để ôm chăm lấy đối phương cho thỏa mong nhớ .

Chỉ cách đám người Mạc Tịnh Huyền chừng vài thước thì Chu Hạo Đế đã vội vã phóng xuống ngựa , nhưng hắn chưa kịp chạy lại nắm lấy bàn tay nàng , ôm nàng vào lòng thì đã nghe một giọng nói run rẩy và mang chút khó xử

-“Hoàng ...hoàng thượng ...muội không xuống được ... “

Trong tiếng ồn ào trên đường phố , không ai thấy Chu Hạo Đế hít một ngụm khí lạnh , rồi bỗng quay người đi lại cõ xe ngựa đi theo ngay phía sau hắn . Típ theo mọi người lại thấy Chu Hạo Đế đỡ một thiếu nữ áo trắng trông dịu dàng như thiên tiên , gương mặt lại có chút tái nhợt . Khi vừa được Chu Hạo Đế đỡ xuống xe ngựa lại nghe nàng “ A “ một tiếng , rồi ngã vào trong lòng Chu Hạo Đế , mà theo quán tính mọi người lại thấy Chu Hạo Đế vội đỡ lấy nàng .

Thái Hậu hơi ngờ vực quan sát , quần thần phía sau thì cười đắc ý “ xem đi , xem đi , rõ ràng hoàng thượng rất quan tâm Từ Mộc tiểu thư , nâng niu thế còn gì “ . Đức phi thì chỉ hơi khó hiểu nhìn nhưng rất nhanh cũng bị nàng che giấu đi , Lương phi cùng Hiền phi thì ánh mắt hẳn lên sự ghen ghét “ hừ , lại thêm một con hồ ly tinh “ , Thục phi quan sát xong lại liếc mắt nhìn Mạc Tịnh Huyền “ không biết tâm tình hoàng hậu như thế nào a ? “ . Mà Mạc Tịnh Huyền hơi nheo mắt , nếu ai để ý có thể thấy được tay nàng bất giác run lên .

Sau khi Chu Hạo Đế đỡ Từ Mộc Thanh Ninh xuống thì mới sai một nô tì lại đỡ nàng ta . Từ Mộc Thanh Ninh bước chân khắp khiên có vẻ khó khăn . Chu Hạo Đế cũng chẳng bận tâm nữa , bước vội lại chỗ Mạc Tịnh Huyền . Thấy mọi người hành lễ , Chu Hạo Đế phát tay miễn lễ , hắn nắm chặt lấy

bàn tay của Mạc Tịnh Huyền , nàng cũng nhìn hần mỉm cười một chút , Huệ thái hậu thật không muốn phá đi không khí của đôi phu thê này , nhưng bà phải hồi thời :

-“Hoàng nhi , Thanh Ninh là sao vậy ? Sao lại cùng con trở về , rồi sao lại bị thương thế kia ? “

Chu Hạo Đế không trực tiếp trả lời câu hỏi của thái hậu mà ném cái nhìn sắc lạnh qua cho Tử Mộc Vạn Quân . Tử Mộc thừa tướng lưng toát mồ hôi lạnh , trời ơi , có ai hiểu cho hần không ? Một bên là huynh đệ chí cốt của mình , một bên lại là muội muội ruột , thật sự là làm khó hần mà . Tử Mộc Vạn Quân bị Chu Hạo Đế nhìn như vậy , vội vàng bước lên thỉnh tội

-“Bẩm thái hậu , là vì thân thất trách , không bảo bang được tiểu muội , để nàng chạy loạn làm phiền đến việc quân binh của hoàng thượng , mong thái hậu cùng hoàng thượng trách phạt “

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Nổi Bão

Nghe Tử Mộc Vạn Quân nói như vậy , chỉ thấy Huệ thái hậu “ À “ một tiếng , sau đó không biết bà nghĩ gì , chỉ cười híp mắt nói :

-“Nào có chạy loạn , ai gia nghe nói , nàng còn giúp bệ hạ nghĩ ra kế sách để phá Nhạn Kiêu , là có công làm sao mà lại trách phạt chứ “

Nghe thái hậu nói thì Tử Mộc Vạn Quân hần lại cảm thấy xấu hổ không thôi . Khi hần lên đưa mắt nhìn Mạc Tịnh Huyền thì chỉ thấy nàng trước sau như một , vẫn đậm phong khinh ở trong vòng tay của Chu Hạo Đế , thấy vậy hần chỉ biết cúi đầu thờ dài

-“Thanh Ninh tham kiến thái hậu , hoàng hậu và các vị nương nương “

-“Mau , mau đứng lên . Con bị thương không cần đa lễ “

Huệ thái hậu nâng nàng dậy , không khỏi cười nói hỏi han . Thì ra là vậy , trên đường trở về Sầm Mị Cơ tìm cách quyến rũ Chu Hạo Đế nhưng không thành , à ta cuối cùng làm liều muốn giết chết Chu Hạo Đế , vừa đúng lúc Tử Mộc Thanh Ninh vào lều thấy được vội chạy lại ôm à ta từ phía sau , nên bị à ta dùng dao đâm vào đùi .

Thái hậu nghe xong , rất cảm động , thật sự là một nữ nhân vừa thông minh vừa can đảm . Vừa nãy lại thấy hoàng nhi đối xử ân cần với Tử Mộc Thanh Ninh thì gần như trong lòng bà có quyết định . Tử Mộc gia cả nhà hi sinh trong chiến tranh khi xưa , chỉ còn hai huynh muội này , Tử Mộc Vạn Quân lại là thừa tướng , huynh đệ tốt của hoàng nhi , Tử Mộc Thanh Ninh thì thông minh , lại yêu quý hoàng nhi không tiếc sinh mệnh , bà cũng phải cho Tử Mộc Gia chút công bằng chứ ? Vừa định quay sang mở miệng thì đã nghe Chu Hạo Đế lạnh lùng ra lệnh

-“Hồi cung “

Nhìn bóng lưng Chu Hạo Đế ôm Mạc Tịnh Huyền rồi đi , những lời vừa đến miệng đều bị bà nuốt trở lại . Huệ Từ Vân đưa mắt nhìn Tử Mộc Thanh Ninh , thấy nàng nhìn Chu Hạo Đế bằng một ánh mắt buồn bã đến tội nghiệp . Bà cầm tay nàng ta an ủi

-“Đứa nhỏ này thật hiểu chuyện , đừng lo , từ từ ai gia sẽ nói chuyện với hoàng thượng để ban thưởng cho con “

-“Thái hậu , Thanh Ninh” _ Tử Mộc Thanh Ninh nhìn Huệ thái hậu , ấp úng đỏ mặt nói

-“Ai gia hiểu , ai gia hiểu . Cực nhọc cho con rồi . Mau về phủ nghỉ ngơi đi , rảnh thì vào cung trò chuyện với ai gia “ _ Huệ Từ Vân vỗ vỗ tay nàng ta

-“Vâng , Thanh Ninh xin cáo lui “

-“Vi thần cáo lui “

Thấy Tử Mộc Thanh Ninh một thân áo trắng , vừa nhu thuận , bước chân có vẻ khó khăn đi theo sau Tử Mộc Vạn Quân , Huệ thái hậu dâng lên một cổ đồng cảm yêu thương “ Thật là một đứa trẻ tốt mà “

Huệ Từ Vân đang cảm thấy khổ tâm vì chuyện Tử Mộc Thanh Ninh thì bên này Chu Hạo Đế cũng đang đau đầu vì Mạc Tịnh Huyền . Từ khi bước vào Cảnh Dương cung , nụ cười trên môi nàng cũng tắt hẳn . Thái độ của nàng bây giờ không khác gì khi lần đầu hần gặp nàng trước đây , lạnh nhạt , tách biệt khỏi thế giới giống như mọi thứ xung quanh đều không liên quan đến mình .

-“Huyền nhi ... “ _ Chu Hạo Đế tiến lên muốn ôm nàng

-“Tránh ra “ _ Mạc Tịnh Huyền không suy nghĩ hất tay Chu Hạo Đế ra

-“Huyền nhi , nàng sao thế ? “ _ Chu Hạo Đế nheo con ngươi đen , cổ găng hạ thấp giọng

-“Đừng động vào ta “ _ Mạc Tịnh Huyền không cho Chu Hạo Đế chút sắc mặt , lạnh nhạt nói

-“Tại sao ? “ _ Chu Hạo Đế lại hạ giọng lạnh hơn kìm nén cái gì đó như sắp bùng nổ trong hân

-“Tay đã đụng vào nữ nhân khác thì đừng đụng vào ta , ta chịu không nổi “ _ Mạc Tịnh Huyền nhếch môi

-“Nàng đừng ngang bướng như vậy có được không , hoàn cảnh lúc đó hoàn toàn là bất ngờ , không lẽ nàng muốn ta để muội ấy té , lại nói vết thương trên chân muội ấy cũng vì ta mà nên ...” _ Chu Hạo Đế hơi cao giọng

-“Phải không ? Ta cũng không dám trách gì hoàng thượng ngài . Nhưng xin lỗi , Mạc Tịnh Huyền ta từ nhỏ ưa sạch sẽ nên RẤT – NGẠI – BÀN “ _ Những âm cuối Mạc Tịnh Huyền cố ý kéo dài âm tiết

-“Mạc Tịnh Huyền , nàng đừng có mà quá đáng ! Ta không trách chuyện nàng lén lút qua lại với tên Lữ Hàn kia , lại còn để hân đụng vào tóc nàng thì thôi , đừng có ở đây ngang ngược với ta “ _ Chu Hạo Đế găng lên

-“Lén lút qua lại ? Ta lén lút qua lại ? Cổ Thần Phong , cái tội danh này ta gánh không nổi đâu ? “ _ Mạc Tịnh Huyền cũng không chịu nổi , giận quá hóa cười

-“Ta cũng không có ý gì , nhưng nàng đừng có ...” _ Chu Hạo Đế biết mình hơi quá lời , giọng cũng dịu đi đôi chút , nhưng hân chưa kịp nói hết câu đã nghe Mạc Tịnh Huyền quát lên

-“Người cút đi “

Nổi điên ... chắc chắn là nổi điên . Hân đường đường là Chu Hạo Đế , đế vương đứng trên vạn người , hân lại yêu thương nàng , chiều chuộng nàng , thậm chí khi nghe ám vệ kể lại chuyện đêm đó Lữ Hàn đến kiểm nàng trên Hoàng Thạc Đài hân đã kiểm chế rất nhiều để không vì ghen tuông mà nổi nóng với nàng thế nhưng nữ nhân này , có phải vì được chiều chuộng quá mà không biết lớn bé , thế nhưng dám nói những lời này với hân ?

Chu Hạo Đế nheo nheo đôi mắt đen nguy hiểm , rít lên từng câu :

-“Nàng vừa nói gì ? “

-“Ta nói là , ta không muốn nhìn thấy ngươi nữa ...ngươi cút đi ! “ _ Mạc Tịnh Huyền cũng không e sợ , lạnh nhạt nhìn người nam nhân trước mắt đang không ngừng tỏa ra hỏa khí

-“Giỏi ! Giỏi lắm ! Mạc Tịnh Huyền , trẫm đã quá nuông chiều nàng rồi , để hôm nay nàng dám dĩ hạ phạm thượng với trẫm như vậy ... “ _ Chu Hạo Đế cứ thế cười cười nhìn Mạc Tịnh Huyền nói

Bỗng nhiên Mạc Tịnh Huyền ngẩng ra , rồi chột cười ! Hân thế nhưng lại có suy nghĩ như vậy , như nàng là hoàng hậu của hân , chỉ là hoàng hậu chứ không phải là thê tử của hân hay vợ của hân . Suy nghĩ cổ đại quả nhiên khó thay đổi , suy nghĩ của đế vương lại càng không thể .

Chu Hạo Đế thấy nàng cười thì càng phát hỏa , hân cứ nghĩ nàng cười khi dễ hân , không để tâm lời hân nói . Hân cảm chắc cổ tay Mạc Tịnh Huyền giọng nói đầy uy hiếp

-“Nàng tốt nhất nên để tâm lời trẫm nói “

Mạc Tịnh Huyền bị hân siết cổ tay , chân mày vì đau mà nhíu lại , giọng càng lúc càng lạnh

-“Buông ra “

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Bước đầu của rạn nứt

-“Cái gì ? “

-“Ta nói ngươi buông ta ra “ _ Mạc Tịnh Huyền hét lên

-“Tên Lữ Hàn đụng vào nàng thì được , trẫm thì không được ? Nàng đừng quên nàng là hoàng hậu của ai ? ” _ Chu Hạo Đế cười nguy hiểm

Không cho Mạc Tĩnh Huyền kịp nói gì , Chu Hạo Đế đã lôi nàng vào tấm điện , rồi quăng lên giường . Mặc dù đệm giường của Mạc Tĩnh Huyền khá dày , nhưng vì lực quăng của Chu Hạo Đế quá mạnh , khiến bà vai nàng bị đập vào , đau nhức không ít . Mạc Tĩnh Huyền chỉ kịp rên lên một tiếng vì đau đã thấy Chu Hạo Đế nhào đến trên người nàng

Thẩm Tương Dư , Tiểu Nhu , Tiểu Hy thấy chủ tử của mình đang gắng sức đẩy Chu Hạo Đế ra , thì trong lòng khó xử , Thẩm Tương Dư lo lắng quỳ xuống nói :

-“Hoàng thượng , nương nương ... “

-“Cút “ _ Chu Hạo Đế hét lên

-“Hoàng thượng ... “ _ Đám Tiểu Nhu , Tiểu Hy cũng vội quỳ xuống

-“Trẫm nói tất cả cút ra ngoài “ _ Chu Hạo Đế hai mắt đỏ rực , rống lên

Lão Đồng Tử , thái giám cận thân của Chu Hạo Đế vội vào , khuyên các nàng

-“Đi ra đi , vạn tuế gia sẽ không làm gì thương tổn nương nương đâu “

Thẩm Tương Dư , cùng đám nha hoàn bị đưa ra ngoài , cửa phòng đóng lại . Bên trên giường Mạc Tĩnh Huyền không ngừng giãy dụa , nhưng sức lực nàng làm sao bằng Chu Hạo Đế

-“Cổ Thần Phong “

Chu Hạo Đế hoàn toàn điên cuồng , không nghe Mạc Tĩnh Huyền nói gì . Hắn xé vạt váy của nàng , trói tay nàng ngược lên đầu giường , mặc cho nàng không ngừng phản kháng . Mạc Tĩnh Huyền gào lên

-“Cổ Thần Phong , nguoi điên rồi ! “

-“Phải ta điên rồi ! Trong mắt nàng ta là một người điên rồi ...!

Chu Hạo Đế xé toạt y phục của nàng , bàn tay lạnh lẽo của hắn bóp nặn trên một bầu ngực của nàng , bên còn lại thì lại bị hắn dùng lưỡi không ngừng liếm mút . Bỗng hắn dùng răng cắn vào hạt anh đào đỏ hỏn của nàng . Mạc Tĩnh Huyền vì đau hít một ngụm khí , giọng nói cũng run rẩy hơn

-“Cổ Thần Phong , đừng ...đừng để ta hận nguoi ! “

Chu Hạo Đế bỗng ngẩng lên nhìn nàng , nhếch môi giễu cợt

-“Nàng vì hắn mà hận ta ? Nàng hối hận vì trở thành người phụ nữ của ta sao ? “ _ Ngưng một chút , hắn lại nói tiếp _ : “Vậy cứ tiếp tục hận ta đi nhưng nàng chỉ có thể ở bên ta , làm hoàng hậu của ta “

Vừa dứt lời , Cổ Thần Phong đã lấy cái yếm đỏ nhét vào miệng nàng . Bàn tay hắn tiếp tục chu du xuống phía dưới , không còn sự dịu dàng như trước đây nữa , là tàn sát , là thô bạo ... Mắt Mạc Tĩnh Huyền nhòe dần , nước mắt cũng cứ thế chảy ngược xuống mang tai khi Chu Hạo Đế tiến vào trong nàng .

Hai thân mình không ngừng day dưa trên giường . Nam nhân thân hình rắn rỏi , cao lớn không ngừng ra sức trên người nữ nhân . Trên thân thể nàng không chỗ nào là không bị bàn tay thô ráp của hắn chà xát qua , vừa như trút hết nỗi nhớ nhung của hắn đối với nàng , lại giống như xả toàn bộ sự tức giận trong lòng hắn , nghi hoặc trong lòng hắn ? Nàng là của hắn , chỉ có hắn mới được lại gần nàng , chỉ có hắn mới được chạm vào nàng ! Suy nghĩ trong lòng Chu Hạo Đế mãnh liệt thì hành động của hắn càng tỷ lệ thuận theo .

Mặc cho Chu Hạo Đế cứ ra sức trên người mình , Mạc Tĩnh Huyền gần như chết lặng , im lìm không phản ứng . Nàng không còn phản kháng hay kêu gào nữa , toàn thân buông lỏng , ánh mắt vô hồn . Môi đỏ bị kẻ nào đó cuồng hôn mà nứt toát bật cả máu , nhưng đến một cái chau mày đau đớn nàng cũng không có .

Nơi này , căn phòng này , không gian này là nơi hắn và nàng đã trải qua không biết bao nhiêu lần ân ái ...nó ngọt ngào , hạnh phúc , vui vẻ ... vậy mà giờ đây cũng là bầu không khí này cái gì là ngọt ngào , nồng nàn giữa hai người chỉ còn là sự tức giận , thờ ơ , lạnh lẽo . Càng nghĩ Mạc Tĩnh Huyền càng thấy buồn cười , nàng đã từng cho rằng tình yêu có thể cứu vớt hoàn toàn nỗi cô độc của mình . Chỉ sau khi trải qua quá nhiều , lãng phí quá nhiều thời gian và tình cảm mới hiểu ra rằng lối suy nghĩ đó thật sai lầm ... thật bạc bẽo ...

Không biết là vì bị Chu Hạo Đế làm kiệt sức hay vì mệt mỏi trong lòng mà Mạc Tĩnh Huyền nhắm mắt chìm vào hư vô lúc nào mà chính nàng cũng không biết . Chỉ biết khi nàng tỉnh lại lần nữa thì mặt trời đang dần xuống núi . Những tia sáng cuối cùng trong ngày cố chiếu rọi vào trong căn phòng của nàng . Không cần nhìn sang bên cạnh , nàng cũng biết Chu Hạo Đế đã rời đi từ lâu rồi , chỉ còn nàng một mình trong căn phòng yên tĩnh ...yên tĩnh đến quên mất lòng người .

Mạc Tĩnh Huyền vẫn cứ im lặng nằm trên giường , hai mắt vô hồn . Thời gian cứ thế trôi qua , đến khi sắc trời đã dần chuyển sang sắc暮 , cuối cùng

trong bóng tối , Mạc Tịnh Huyền cũng lên tiếng , giọng nàng khàn hơn và cũng lạnh hơn

-“Ta muốn đi tắm “

Lúc này từ bên ngoài , cửa phòng được đẩy ra , Thẩm Tương Dư cùng Tiểu Nhu , Tiểu Hy , Tiểu Hoa , Tiểu Linh tiến vào . Tiểu Hy vội vàng châm nến sáng lên . Ánh sáng vừa lan tỏa trong căn phòng , làm cho mọi người mới tiến vào không khỏi đau lòng . Chủ tử của bọn họ , tiểu thư của bọn họ vốn là một người xinh đẹp , đậm mật , mặc dù bình thường lạnh lùng ít nói , nhưng trên mặt lúc nào cũng có sức sống , ánh mắt lúc nào cũng thấp thoáng sự vui vẻ hay giảo hoạt ... vậy mà giờ đây , nhìn người con gái gương mặt mệt mỏi , ánh mắt vô hồn lạnh lẽo kia , thật khiến bọn họ phải rơi lệ

-“Oa... tại sao vạn tuế gia có thể đối xử với tiểu thư như vậy chứ ? “ _ Tiểu Linh òa khóc ôm lấy Mạc Tịnh Huyền nói

-“Muội nháo cái gì , không thấy tiểu thư đang rất đau lòng sao ? “ _ Tiểu Nhu mắt đỏ hoe , nhưng vẫn cố mạnh giọng nhắc nhở , tay thì vội lấy một cái áo khác khoác lên người Mạc Tịnh Huyền

Thẩm Tương Dư nhìn thấy những vết xanh tím trên cơ thể Mạc Tịnh Huyền , lại nhìn vết máu trên môi nàng thì trong lòng chỉ biết thở dài , bà vội phân phó tiểu Hoa cùng tiểu Hy chuẩn bị phòng tắm , lại dặn hai người đó cho ít được liệu vào hồ tắm . Phân phó xong , bà vội tiến lên đỡ Mạc Tịnh Huyền

-“Nương nương , xin bớt đau lòng . Nô tì nghĩ hoàng thượng cũng chỉ vì quá yêu người , lại có chút nóng giận mới không tìm hiểu kỹ ... “ _ Thẩm Tương Dư vừa dìu nàng vừa an ủi

Mạc Tịnh Huyền vẫn không có thái độ hay lên tiếng , chỉ để Thẩm Tương dư cùng Tiểu Nhu cùng Tiểu Linh đỡ nàng đi đến hồ tắm . Khi vừa bước đến cửa , Mạc Tịnh Huyền nhàn nhạt nói một câu

-“Đem toàn bộ áo quần , chăn , đệm , rèm phòng ngày hôm nay , toàn bộ ... đem đốt hết đi “

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Tình yêu đau lòng người

Ngày hôm sau , trong buổi nghị triều sớm , Chu Hạo Đế lại bị bá quan văn võ cùng dân tấu muốn Chu Hạo Đế nạp Từ Mộc Thanh Ninh làm phi , vì công lao của nàng trong trận chiến này hoàn toàn xứng đáng , một bên Huệ Từ Văn lần này cũng đặc biệt cứng rắn đồng ý quan điểm này mà ra mặt với Chu Hạo Đế . Từ Mộc Vạn Quân hoàn toàn đau đầu với vấn đề này , nên chỉ biết nói tuân theo ý chỉ của Chu Hạo Đế , Mạc Vĩnh Khang không lên tiếng , nhưng trong lòng có chút mất mát thay cho nữ nhi . Vì mới sát nhập một nước , cần bình định đại cuộc , nên Chu Hạo Đế không muốn làm lớn vấn đề này , hấn chỉ tức giận hạ lệnh bãi triều , không bàn chuyện này nữa

Tiền triều là thế , hậu cung thì càng lạnh lẽo và đáng sợ hơn , bởi vì sáng sớm Chu Hạo Đế đã ban thưởng rất nhiều trân phẩm quý giá lấy được từ hoàng cung Minh Quốc đến Cảnh Dương cung , nhưng toàn bộ đều bị hoàng hậu vắt ra ngoài , không cho đám nô tài đem tặng phẩm đến bước vào cửa Cảnh Dương cung .

Điều này nói lên điều gì ? Đó là đế hậu đang chiến tranh với nhau , mà nguyên nhân không phải vì vị Từ Mộc tiểu thư kia sao ? Hoàng thượng muốn lập Từ Mộc tiểu thư làm phi , nhưng hoàng hậu có vẻ không đồng ý , nên hoàng thượng phải dùng rất nhiều tặng phẩm để dỗ dành . Nô tài trong cung đều truyền nhau tin tức bất quá như thế

Bên trong Cảnh Dương cung , Mạc Tịnh Huyền hoàn toàn thờ ơ trước tin đồn đó . Nàng chỉ căn dặn thị vệ , không cho bất luận kẻ nào tiến vào Cảnh Dương cung khi chưa có ý của nàng . Lúc này nàng đang ngồi trên ghế quý phi , tay phe phẩy một cái quạt lông vũ trắng , trời vào hạ đã khiến không khí có chút oi bức . Ngồi gần đó , Mạc Viễn nhìn tiểu muội như vậy , chỉ biết than nhẹ

-“Nhị ca nói với muội hết rồi đấy , lúc muội dẫn huynh đến gặp tên Lữ Hàn thì vết thương của hấn đã được băng bó , kể bên còn để chút thức ăn với nước uống nữa . Huynh chẳng qua chỉ cho hấn thêm ít thuốc và kiểm tra lại vết thương cho hấn thôi “

-“Vậy là không phải muội cứu hấn ? “ _ Mạc Tịnh Huyền vừa như hỏi vừa như khẳng định

-“Aizz , ta nói tam muội , lúc đó làm sao muội có đủ khả năng cứu hấn chứ ...lúc đó muội” _ Nói đến đây Mạc Viễn ho khan một tiếng nói tiếp _ “muội chẳng qua chỉ chơi với hấn mấy hôm thôi , rồi hấn đột nhiên biến mất “

Mạc Viễn quan sát Mạc Tịnh Huyền , thấy nàng dường như thờ dài nhẹ nhõm , Mạc Viễn cũng không thể hiểu được , chỉ biết nâng tách trà uống che đi sự bối rối của hấn .

-“Nương nương , Thập thất công chúa đến rồi ạ ! “ _ Thẩm Tương Dư vào bẩm báo

-“Uhm, gọi muội ấy vào đi “

-“Muội với công chúa nói chuyện đi, huynh có việc phải về thái y viện “

-“Cám ơn, nhị ca “ _ Mạc Tịnh Huyền đứng lên tiễn Mạc Viễn

-“Muội ngốc, có gì mà cảm ơn chứ. Phải biết lo cho bản thân, biết chưa? “ _ Mạc Viễn vỗ vỗ vai Mạc Tịnh Huyền cười nói

-“Gửi lời hỏi thăm mẫu thân giùm muội “

-“Uhm. Huynh về đây “

Khi Mạc Viễn ra đến cửa thì thấy Cổ Tur Hoàn bước vào. Hắn hành lễ rồi rời khỏi. Cổ Tur Hoàn vào trong điện thì thấy Mạc Tịnh Huyền toàn thân áo xanh lam đang ngồi vuốt ve phiến vũ

-“Huyền tỷ “ _ Cổ Tur Hoàn nhỏ giọng gọi

-“Hoàn nhi đến rồi, đến đây, cùng tỷ đến Nguyệt Đình thưởng trà đi “ _ Mạc Tịnh Huyền cười nói với nàng

Nguyệt Đình là một đình nhỏ trong Cảnh Dương cung, có hình bán nguyệt, nằm giữa Thất Tinh hồ, sát bên đình có một cây liễu rũ bóng che mát, thật sự là một nơi lý tưởng để thưởng trà vào mùa hạ. Thâm Tương Dư dặn dò vài thị nữ chuẩn bị trà và điểm tâm.

Mạc Tịnh Huyền và Cổ Tur Hoàn ngồi bên trong đình trò chuyện, Cổ Tur Hoàn hơi do dự nhìn Mạc Tịnh Huyền

-“Huyền tỷ, lúc này khi đi vào, muội thấy rất nhiều đồ của hoàng thượng ... “

“Uhm ... có chuyện gì sao? “

-“Tỷ làm như vậy không sợ hoàng thượng...huynh ấy...huynh ấy tức giận sao? “ _ Cổ Tur Hoàn nhỏ giọng

Mạc Tịnh Huyền không trả lời câu hỏi của Cổ Tur Hoàn, nàng đưa mắt nhìn cô gái nhỏ kia, giọng nghiêm nghị

-“Vì sao muội không nói cho hắn biết? “

Cổ Tur Hoàn ngẩng đầu lên, mở to mắt nhìn Mạc Tịnh Huyền, xong lại rũ mi xuống

-“Tỷ biết rồi sao? “

-“Muội như vậy ... hạnh phúc ư? “

-“Vì đó là người muội yêu nhất, có thể khiến cho huynh ấy sống hạnh phúc và vui vẻ đó cũng chính là hạnh phúc lớn nhất trong cuộc đời muội, cho nên muội sẽ vì hạnh phúc và vui vẻ cho huynh ấy mà không ngừng nỗ lực. Hạnh phúc và niềm vui là không có giới hạn cho nên sự nỗ lực của muội cũng sẽ không có giới hạn ... tình yêu của muội dành cho huynh ấy, tuyệt đối không dừng lại ... chỉ cần huynh ấy hạnh phúc... “ _ Mắt Cổ Tur Hoàn đột nhiên sáng lên, giọng nói vừa mang chút run rẩy, vừa lại rất khẳng khái

-“Như thế muội không thấy đau lòng sao? “

-“Đã nhiều năm như vậy rồi ... “ _ Cổ Tur Hoàn cúi đầu, mỉm cười buồn bã nói

Phải, đã nhiều năm như vậy rồi. Ngày đó nàng cứu Lữ Hân, ngày nào cũng âm thầm đứng từ xa nhìn hắn dần dần bình phục. Nhìn hắn vui cười, nói chuyện cùng tiểu nhân nhi khác. Ngày hắn rời đi, tuyết rơi dày đặc, nàng đứng trên mỏm núi nhìn theo bóng hắn ngày càng khuất dần, cuối cùng chỉ còn lại một chấm đen nơi cuối chân trời.

Rồi tình cờ nàng biết được rằng năm nào hắn cũng quay lại Tiên Tích Nham, có lẽ hắn muốn tìm lại tiểu cô nương năm xưa. Hắn tìm kiếm bao nhiêu năm thì nàng cũng ở phía sau lặng thầm dõi theo hắn bấy nhiêu năm ...

Mạc Tịnh Huyền nghe Cổ Tur Hoàn nói không khỏi nhói lên, kéo Cổ Tur Hoàn ôm vào lòng, nàng cảm thấy cô gái này thật ngu ngốc, còn ngu ngốc hơn cả Vân Yên chi. Nhiều năm như vậy, làm sao một cô gái bé nhỏ như vậy có thể ôm một nỗi đau lớn như thế.

Biết là đường cùng vẫn lao vào như thiêu thân, biết là sai lầm mà vẫn chấp mê bất ngộ Cứ đuổi hình bắt bóng rồi cũng chỉ nắm lấy hư không, cuối cùng có được gì đâu?

-“Huyền tỷ ... xin đừng nói cho huynh ấy biết ... muội xin tỷ “ _ Cổ Tur Hoàn níu lấy vạt áo của Mạc Tịnh Huyền, vành mắt ửng đỏ

-“Muội thật ngốc “ _ Mạc Tịnh Huyền nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc dài đen óng của Cổ Tur Hoàn

Cổ Tur Hoàn không nói gì nữa, môi cô mỉm cười nhưng nước mắt vẫn cứ lặng lẽ rơi. Uh thì nàng ngu ngốc, nàng cố chấp với tình yêu này ... nàng cũng biết đau chứ nhưng đau không phải vì chẳng thể gọi tên mối quan hệ mà đang nhất mực kiên trì mà đau vì một người như thế ... một tình cảm như

thế ...

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Âm mưu

Sau khi Cổ Tư Hoàn rời khỏi Cảnh Dương cung , không biết Mạc Tĩnh Huyền suy nghĩ thế nào , cuối cùng quyết định cho nô tài đem nhưng món đồ Chu Hạo Đế tặng vào trong . Đám nô tài thấy vậy thì mừng khôn xiết chạy về phụng mệnh .

Tối hôm đó Chu Hạo Đế như mọi khi đến Cảnh Dương cung cũng trong tối hôm đó một sự việc khiến cả hoàng cung kinh ngạc , hậu cung thì vui mừng . Vì sao ư ? Đó là vì Chu Hạo Đế đã rất tức giận rời khỏi cung của hoàng hậu . Sau ngày đó , Chu Hạo Đế không những hạ lệnh cấm túc hoàng hậu mà còn không bước chân vào Cảnh Dương cung nữa .

“Có chuyện này thật sao ? “ _ Huệ Từ Vân ngạc nhiên hỏi . Bà thật không tin , trước giờ hoàng nhi của bà không phải rất sùng ái đứa nhỏ Mạc Tĩnh Huyền này sao ? Tại sao bây giờ lại phạt nặng như vậy ?

“Bẩm thái hậu đúng là vậy . Nô tỳ nghe nói tối đó hoàng thượng đến nhưng hoàng hậu đã đóng cửa phòng không cho hoàng thượng vào cũng không chịu gặp , cho nên hoàng thượng mới tức giận hạ lệnh cấm túc ạ “ _ ma ma bên cạnh Huệ Từ Vân tâu lại

“Cái gì ? Đóng cửa không gặp ? “ _ Huệ Từ Vân hơi nhồm đậy , mắt tròn lên không thể tin được , cũng có chút tức giận

“Thái hậu bớt giận “ _ Từ Mộc Thanh Ninh vội lại vuốt lưng bà , nhu mì khuyên nhủ

“Thật là , đứa trẻ Tĩnh Huyền này bị ta cùng hoàng thượng làm hư mất rồi . Đóng cửa từ chối hoàng thượng còn ra thể thống gì nữa “ _ Huệ Từ Vân giọng hơi tức than thở

“Thanh Ninh nghĩ hoàng hậu chỉ một phút giận dỗi thôi , để chút nữa Thanh Ninh ghé Cảnh Dương cung nói chuyện , khuyên nhủ hoàng hậu thử xem . Thái hậu người đừng tức giận nữa nha “ _ Từ Mộc Thanh Ninh mỉm cười ngọt ngào nói

“Con thật hiểu chuyện mà , phải chi Huyền nhi được một phần của con thì tốt rồi “ _ Huệ Từ Vân cầm tay Từ Mộc Thanh Ninh vỗ vỗ , sự tức giận mới bộc phát của bà vì lời nói quan tâm , biết ý mà tan biến mất

“Thái hậu đừng nói vậy , Thanh Ninh không dám nhận đâu . Hoàng Hậu là mẫu nghi thiên hạ , Thanh Ninh sao dám so sánh với nàng “ _ Từ Mộc Thanh Ninh cúi đầu e thẹn , đáp ứng nói

“Ninh nhi cũng nên gọi ai gia theo hoàng thượng và Huyền nhi , gọi ta là mẫu hậu đi “

“Thái ... thái hậu ... Thanh Ninh không dám ... “ _ Từ Mộc Thanh Ninh ngẩng đầu , mặt hồng nhuận nhìn Huệ Từ Vân , trong mắt vừa thoáng vui mừng , vừa thoáng ngạc nhiên

“Haiz , ngôi vị hoàng hậu của Huyền nhi là không thể thay thế được nhưng vị trí quý phi ai gia vẫn có thể giúp cho con , ai gia biết tình cảm của con dành cho hoàng thượng , ai gia rất cảm động ...” _ Huệ Từ Vân từ tốn nói , mắt bà có chút ướt át

“nhưng ... nhưng trong lòng hoàng thượng không hề có Thanh Ninh ... “ _ nàng ta vừa nói , vừa cup mi mắt xuống , một hàng lệ lăn dài , bờ vai nàng ta run lên . Sự uất ức , tức tưởi dâng trào thành từng tiếng nấc , nàng ở bên hần một thời gian dài như thế , phí hoài cả tuổi xuân để chờ đợi hần , đợi hần thực hiện hết hoài bão của mình , rồi lại vì hần mà cam tâm lên núi tu thân học y trải qua những năm tháng cô độc để rồi khi quay về lại thấy hần đã yêu một nữ nhân khác ... hỏi làm sao nàng có thể cam tâm ?

“Ai gia thấy không phải như vậy đâu . hoàng thượng đối với con rất để ý và quan tâm . Nếu không với tính của nó , con nghĩ nó sẽ để con ở doanh trại mà không đuổi con về sao ? Hôm ở công thành , ai gia thấy nó rất chú ý đến vết thương của con , nếu không phải nó để ý đến con , con nghĩ nó sẽ dịu dàng dỗ con như vậy sao ? “ _ Huệ Từ Vân hùng hồn an ủi

“Thật ... thật vậy sao ạ ? Người không gạt Thanh Ninh chứ ? “ _ Từ Mộc Thanh Ninh vừa cười vừa nói

“Ai gia sao lại gạt con làm gì , lại nói không ai hiểu con bằng mẹ . Con phải có lòng tin vào chính mình “

“Vâng , Thanh Ninh đã biết “

“Gọi một tiếng mẫu hậu cho ai gia nghe xem nào “ _ Huệ Từ Vân cười híp mắt yêu cầu

-“Mẫu hậu ... “ _ Từ Mộc Thanh Ninh nũng nịu gọi

-“Ngoan “

Trò chuyện cùng Huệ Từ Vân thêm một chút thì nàng ta xin cáo lui để đến Cảnh Dương cung “ thăm “ Mạc Tịnh Huyền . Vừa ra khỏi Vĩnh Thọ cung của Huệ thái hậu , nha hoàn cận thân của Từ Mộc Thanh Ninh là Thái Bích đã tiến lên đưa khăn tay cho nàng ta , có chút bất bình nói

-“Tiểu thư , người cần gì phải hạ mình để thăm người đàn bà kia chứ ? À ta đang bị hoàng thượng cấm túc , người đến có khi ảnh hưởng đến người thì sao ? “

Từ Mộc Thanh Ninh cầm lấy khăn tay , liếc nhìn Thái Bích một chút , môi đỏ nhếch lên một đường âm hiểm

-“Nói người ngu ngốc thật không sai ? Không làm như vậy , làm sao lấy được sự đồng tình của thái hậu và quan lại chứ ? Người nghĩ hậu cung và tiền triều không có quan hệ với nhau sao ? “

-“A , tiểu thư thật thông minh “ _ Thái Bích cười sum xoe nịnh bợ

Từ Mộc Thanh Ninh chỉ hừ nhẹ một tiếng , nhưng khi đi được khoảng một vài bước ngang qua ngự hoa viên thì Thái Bích nhỏ giọng gây chú ý cho Từ Mộc Thanh Ninh

-“Tiểu thư , bên kia hình như là Lục công chúa “

Khi nhìn thấy Cổ Túc Dao đang dạo trong ngự hoa viên , hai mắt Từ Mộc Thanh Ninh bỗng lóe lên tia tàn ác nham hiểm . Nàng ta nâng bước chân nhanh hơn , tiến về phía Cổ Túc Dao

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Chỉnh Người

-“Thanh Ninh tham kiến Lục công chúa “

-“Đứng lên đi , bôn cung thật không dám để đại công thần của Tuệ quốc hành lễ với bôn cung đâu “

-“Cho dù Thanh Ninh lập được công lao như thế nào , cũng làm sao sánh được với thân phận cao quý như Lục công chúa “ _ Từ Mộc Thanh Ninh nhu nhược nói

Cổ Túc Dao cao ngạo cười khẩy một tiếng , nhìn đánh giá nữ nhân trước mặt này một chút . Không phải nàng chưa từng gặp Từ Mộc Thanh Ninh , nhưng hiện giờ nhìn nữ nhân trước mắt càng đẹp hơn lúc nhỏ , Cổ Túc Dao càng thấy không vui . Nữ nhân mà , ai không có lòng ganh tị với sắc đẹp của nhau ??

Từ Mộc Thanh Ninh thật sự cũng chẳng ưa vị Lục công chúa kiêu căng , ngang ngược này . Nhưng vì kế hoạch sắp tới , nàng nhẫn nhịn nàng ta một chút cũng chẳng sao . Nghĩ vậy Từ Mộc Thanh Ninh mỉm cười nói

-“Thanh Ninh đang định đến Cảnh Dương cung thăm hoàng hậu , công chúa không biết có nhã hứng cùng đi không ạ ? “

-“Hừ , bôn công chúa mới không À được , bôn cung cũng đang định đến thỉnh an hoàng hậu đây “ _ Vừa định bộc phát tính khí công chúa của mình , Cổ Túc Dao vội đổi ý .

Haha , nàng muốn nhìn xem nữ nhân đang bị cấm túc kia , giờ đáng thương cỡ nào , lại nói Từ Mộc Thanh Ninh này không phải là “ sùng cơ “ mới của hoàng huynh sao ? Sắc mặt của hoàng hậu khi thấy nàng ta đến thăm mình chắc chẳng mấy dễ chịu đi ?

Bên trong Cảnh Dương cung , từ khi bị Chu Hạo Đế cấm túc , tính tình Mạc Tịnh Huyền lại trở thành như lúc ban đầu , trầm lặng đến đáng sợ . Mặc dù nói là bị cấm túc , nhưng Chu Hạo Đế cũng không phản đối việc Cổ Tư Hoàn đến làm bạn trò chuyện với nàng . Nàng biết có lẽ nhưng gì đem đó nàng nói với hắn , thực sự chọc vào sự tự tôn của một đế vương như hắn . Biết sao được , nàng thật sự cần một khoảng thời gian để suy nghĩ về chuyện của bọn họ mà .

-“Nương nương , có Lục công chúa và Từ Mộc tiểu thư xin cầu kiến ... nói là phụng mệnh thái hậu đến thăm hỏi nương nương “ _ Thăm cô cô từ ngoài tiến vào thông báo

Hay thật ! Còn lấy thái hậu ra để ép buộc nàng . Muốn đóng kịch trước mặt nàng sao ? Nàng cũng muốn xem 2 nha đầu này có cái gì muốn cho nàng

chứng kiến . Mạc Tịnh Huyền nhẹ nhàng đứng lên , nói

-“Cho các nàng ấy vào . Tiểu Nhu , Tiểu Linh giúp ta thay y phục , chải tóc nào “ _ Muốn nhìn thấy nàng xuống tình thần sao , nàng mới không cho các nàng ta được như ý

Cổ Túc Dao cùng Từ Mộc Thanh Ninh ngồi trong chính điện Cảnh Dương cung quan sát một lượt . Nhìn lướt qua có vẻ như đơn giản mộc mạc , nhưng chỉ cần là người có hiểu biết cũng có thể biết mức độ xa hoa và tinh thể của cung điện này như thế nào , đủ thấy Chu Hạo Đế rất đề tâm khi xây dựng tâm cung này cho Mạc Tịnh Huyền . Chu Hạo Đế đã từng ra lệnh những gì cung điện này dùng, các cung khác tuyệt đối không được dùng giống như vậy . Nói một cách khác , những gì Cảnh Dương cung sở hữu là “ hàng độc quyền “ ở hậu cung

-“Hừ , nhìn xem , đệm ngồi và rèm cửa là dùng lụa tơ Tô Châu có vân , ngân lượng vàng mới được một xấp , đến tách trà cũng là loại men sứ Hà Kinh , đáy tách còn khảm bạc ... cung hoàng hậu cũng quá xa xỉ rồi “ _ Cổ Túc Dao cười mỉa mai bình luận

-“Quà thật là rất đẹp “ _ Từ Mộc Thanh Ninh cũng nâng tách trà lên đánh giá rồi cảm thán đồng tình

“Nếu thích , hai người có thể mang cái tách đó về , ở trong cung bốn cung còn rất nhiều “ _ Mạc Tịnh Huyền lạnh nhạt nhếch môi nói

-“Tham kiến hoàng hậu nương nương “ _ Từ Mộc Thanh Ninh cùng Cổ Túc Dao đứng lên hành lễ

-“Miễn lễ . Có gì nói thẳng đi “ _ Mạc Tịnh Huyền một thân cung trang vàng rực , đầu cài trâm bích điệp điểm hoàng mai càng tôn lên khí chất cao quý của nàng . Trên tay nàng phe phẩy một cây bạch phiến được làm từ lông vũ

-“Thanh Ninh phụng mệnh thái hậu nương nương đến thăm hỏi hoàng hậu tỷ tỷ . Biết khí trời vào hạ khiến tỷ tỷ nóng bức trong người mà sinh khí với hoàng thượng , ở đây Thanh Ninh có điều chế được ít hương liệu từ Kim Hoa Thạch Thù rất tốt cho việc thanh tâm giải nhiệt , chút tâm lòng của Thanh Ninh xin dâng cho tỷ tỷ “ _ Từ Mộc Thanh Ninh đứng lên , vừa nói vừa lấy từ trong tay áo một túi thơm màu tím nhạt .

Tiểu Hy vội nhận lấy túi thơm đó , kiểm tra một lượt rồi mới dâng lên cho Mạc Tịnh Huyền . Từ Mộc Thanh Ninh thấy vậy , hơi sượng người một chút , vẻ mặt có chút mất mát , Cổ Túc Dao thì chỉ một lòng muốn xem kịch nên cũng không màng lên tiếng . Mà Mạc Tịnh Huyền liếc cũng không thèm liếc nhìn cái túi Từ Mộc Thanh Ninh tặng mình , nàng vuốt ve vài chiếc lông vũ trên bạch phiến , thờ ơ nói

-“Có vẻ Từ Mộc tiểu thư ở ngoài cung lâu quá nên quên mất nhỉ ? “

-“Xin hoàng hậu chỉ bảo “ _ Từ Mộc Thanh Ninh có chút yếu đuối nói

-“Thứ nhất , ai cũng biết bốn cung ngoài hai vị đại ca thì không có tiểu muội nên không thể nhận nổi chữ tỷ tỷ của Từ Mộc tiểu thư đâu “ _ Mạc Tịnh Huyền dựa một tay vào gối đệm , lười biếng nói

Từ Mộc Thanh Ninh cứng đờ cười khi nghe Mạc Tịnh Huyền nói như vậy . Cổ Túc Dao một bên thì lên lấy tay che miệng cười

-“Thứ hai , ai cũng biết bốn cung trước giờ không thể tiếp xúc với hương liệu , không biết Từ Mộc tiểu thư làm như vậy là có ý gì ? “

-“Thanh Ninh thật sự không biết ... Thanh Ninh không có ý ...” _ Từ Mộc Thanh Ninh vội đứng lên , hai mắt ả ta đỏ hoe , ngập ngừng một tầng nước mỏng , luống cuống muốn giải thích thì lại nghe Mạc Tịnh Huyền “ nhắc nhở “ :

-“Thứ ba , mặc dù Từ Mộc tiểu thư là muội muội của thừa tướng , nhưng vẫn là nữ nhân không có thân phận ở trong cung nói cách khác vẫn là một dân chúng bình thường , có phải hay không bản thân khi nói chuyện với bốn cung nên tự xưng một tiếng là “dân nữ “ ? Hừ ? “ _ Nụ cười trên môi nàng càng lúc càng tươi , gương mặt có chút trẻ con lúc này mới nhìn về phía Từ Mộc Thanh Ninh cười hỏi

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Thái Hậu ra mặt

Dưới ống tay áo , những ngón tay của Từ Mộc Thanh Ninh như muốn cắm sâu vào lòng bàn tay nàng ta , gương mặt thoáng chút vận vẹo kim nén . Tiện nhân ! Dám làm nhục ả như vậy , ả tự thề với lòng mình , sẽ có một ngày ả ta hoàn trả gấp bội những sỉ nhục ngày hôm nay . Trong lòng không ngừng dâng lên hận ý như vậy , nhưng bên ngoài , nước mắt của ả ta không ngừng tuôn rơi , quý phịch xuống , mắt liếc nhanh về phía Thái Bích , Thái Bích hiểu chuyện , lẳng lặng đi ra ngoài . Lúc này gương mặt Từ Mộc Thanh Ninh có chút đau đớn , giọng nói có chút yếu ớt

-“Dân nữ biết tội , xin hoàng hậu nương nương khai ân “

Cổ Túc Dao nhìn Từ Mộc Thanh Ninh thì vừa có sự chán ghét vừa có sự thương hại . Hừ , tưởng nàng ta thế nào ,thì ra cũng chỉ là một ả đàn bà nhu nhược , mới đó đã bị chinh cho nước mắt gần dài thế kia , kẻ như vậy làm sao giúp nàng chống lại được hoàng hậu nham hiểm như Mạc Tịnh Huyền chứ . Cổ Túc Dao dùng khăn tay ho khan một tiếng , mới cao ngạo quay sang nhìn Mạc Tịnh Huyền nói đỡ một chút

-“Hoàng hậu à , dù sao Từ Mộc tiểu thư cũng là công thần của Tuệ quốc , lại sắp trở thành phi tần của hoàng huynh , hoàng hậu làm gì cũng nên nể mặt hoàng huynh một chút “

Cổ Túc Dao cố ý chọc vào chỗ khó chịu của Mạc Tịnh Huyền . Nàng biết chuyện lập Từ Mộc Thanh Ninh là nguyên nhân gây bất hòa của hoàng huynh và Mạc Tịnh Huyền , càng làm Mạc Tịnh Huyền trong mắt mẫu hậu trở nên xấu hơn . Đã vậy nàng thuận nước đẩy thuyền thôi .

Mạc Tịnh Huyền không phải không nhìn ra suy nghĩ của Cổ Túc Dao , nhưng mấy bữa nay nàng thật sự rất khó chịu , tính tình cũng trở nên nóng nảy , quái đản hơn lúc trước rất nhiều , giờ bị Cổ Túc Dao cố ý chọc giận , nàng bất chấp bùng phát , trào phúng nói

-“Bổn cung chưa làm gì nàng ta mà ? Phi tần ? Bổn cung là hoàng hậu nhưng sao chưa hề nghe nói hoàng thượng sẽ nạp thêm phi tần thế ? Đại hội tuyển tú đã trôi qua rồi sao ? “

-“Hừ , chuyện này mẫu hậu đã quyết định rồi , vãn bối bá quan đều dâng tấu thỉnh cầu . Hoàng hậu à , người ta là công thần của Tuệ quốc đấy , một cô nương tài sắc vẹn toàn như thế , thử hỏi làm sao hoàng huynh bỏ qua được ... ? “ _ Dừng một chút , Cổ Túc Dao lại cười khiêu khích nói thêm : “ a muội còn nhớ hôm hoàng huynh trở về còn ôm lấy Từ Mộc tiểu thư , trông hai người thật xứng đôi nha ... ”

Từ Mộc Thanh Ninh nghe đến đây thì cũng đỏ mặt lên , cúi đầu hoàn toàn là một bộ dáng xấu hổ , ngượng ngùng . Mạc Tịnh Huyền thấy vậy , nhếch môi , nàng vất chéo chân lên , hơi nhòm người , tay chống lên đầu gối , cầm gác lên tay , nhìn Cổ Túc Dao một chút , xong mắt hạnh cười tươi gần từng chữ

-“ Quả thật rất xứng đôi ! “

-“Hoàng hậu , con đang làm cái gì đây ? “

Một giọng nói tức giận vang lên . Mạc Tịnh Huyền nâng mắt nhìn lên , cùng lúc Cổ Túc Dao cũng nhìn rõ người đến là ai ? Huệ Từ Vân không biết từ lúc nào đã tức giận đứng ở ngoài cửa . Mạc Tịnh Huyền cùng Cổ Túc Dao đứng lên hành lễ

-“Mẫu hậu / mẫu hậu vạn phúc kim an ! “

-“Hừ , trong mắt con còn coi ta là thái hậu sao ? “ _ Huệ Từ Vân tức giận , được Thái ma ma điều vào trong . Bà ngồi lên ghế chủ vị thì ra lệnh cho nô tỳ đỡ Từ Mộc Thanh Ninh đứng lên . Nhìn thấy vết máu đỏ đang thấm lên làn váy ở vị trí đùi nàng ta , Huệ Từ Vân vừa đau lòng , vừa khiển trách Mạc Tịnh Huyền

-“Hoàng hậu , con làm như vậy mà xem được hả ? Ninh nhi dù sao cũng mới ở chiến trường trở về , lại còn đang mang thương tích , con vì việc nhỏ như vậy mà phạt nàng ấy quỳ như vậy có phải quá đáng không ? “

-“Thái hậu , không phải lỗi của hoàng hậu đâu , là Thanh Ninh không hiểu chuyện , bị hoàng hậu phạt là đúng rồi ạ ... “ _ Từ Mộc Thanh Ninh gương mặt tái nhợt , dựa vào sự nâng đỡ của Thái Bích , yếu ớt nói

-“Cái đứa nhỏ này , con còn nói giúp nàng ta ? Ai gia biết cả rồi ! “ _ Nói đến đây , bà đưa mắt nghiêm khắc nhìn Mạc Tịnh Huyền nói tiếp : “ Hoàng hậu , sẵn đây ai gia nói cho con biết , ai gia muốn sắc phong Thanh Ninh làm quý phi , con xem mà lo liệu “

-“Tịnh Huyền xin bạo gan hỏi mẫu hậu , hoàng thượng đã biết chuyện này chưa ? Thần thiếp cũng chưa từng nghe hoàng thượng nhắc đến chuyện này “ _ Mạc Tịnh Huyền quỳ xuống ngẩng đầu , giọng nói không mang chút cảm xúc nào hỏi

-“Con ... con muốn làm ai gia tức chết có phải không ? Bây giờ muốn phong phi cho ai còn phải xin phép con sao ? “ _ Huệ Từ Vân tay ôm ngực thở hắt hắt

-“Thần thiếp không dám , nhưng thân là chủ lục cung mà chuyện này thần thiếp hoàn toàn không biết gì , mẫu hậu , người nghĩ nếu người là thần thiếp thì người sẽ thấy như thế nào ? Lại nói , như chuyện Minh Quốc công chúa , thần thiếp đã từng nói chỉ cần hạ chính miệng đồng ý , thần thiếp tuyệt không ý kiến gì “ _ Nụ cười trên môi Mạc Tịnh Huyền đã hoàn toàn tắt hẳn

-“Thái hậu , xin người đừng vì Thanh Ninh mà làm khó hoàng hậu ... Thanh Ninh... Thanh Ninh thật không cần cái gì phi tần , cái gì tước vị ... Xin người ... ” _ Từ Mộc Thanh Ninh bỗng nhiên quỳ phịch xuống , hoa lê đài vũ thật làm người ta cảm thấy thương tiếc muốn chờ che . Nhưng dưới ống tay áo nàng ta lại ra sức ấn mạnh vào miệng vết thương để máu chảy ra trông thật đáng sợ

-“Ninh nhi không cần khuyên ai gia nữa . Hôm nay ai gia nhất định sẽ cho con một cái công đạo , hừ , ai gia muốn xem ai có thể cản được ai gia . Người đâu , mau mời hoàng thượng tới đây “ _ Huệ Từ Vân tức giận ra lệnh . Dừng một chút khi thấy Từ Mộc Thanh Ninh gương mặt trắng bệch yếu ớt , bà không khỏi lo lắng vội trách khứ

-“Mau , mau đỡ tiểu thư ngơngi đứng dậy đi . Bị thương mà con quỳ mạnh như thế làm cái gì “

Thái Bích lại đỡ Từ Mộc Thanh Ninh dậy không quên liếc xéo Mạc Tịnh Huyền đang còn bị quỳ phía trước chủ tử của mình .

Chu Hạo Đế nhận được tin , trên đường đến Cảnh Dương cung trong lòng bồn chồn lo lắng . Chuyện lập Từ Mộc Thanh Ninh làm phi đạo gần đây thật sự rất căng thẳng . Hắn biết rất nhiều quan lại đã liên hệ với mẫu hậu hắn để có thêm hậu thuẫn thúc đẩy chuyện này . Hắn biết Huyền nhi của hắn trước giờ xử sự đều rất khôn khéo , nhưng không hiểu dạo gần đây tính tình của nàng lại trở nên nóng nảy hơn . Hắn hạ lệnh cấm túc nàng một phần vì muốn

trần an bá quan để nàng tránh cái danh độc sủng hậu cung rồi cần quấy , một phần khác là vì hấn muốn nàng yên ổn để hấn xử lý chuyện này . Không ngờ hôm nay mẫu hậu thế nhưng lại đến tận cửa Thật nhức đầu mà !

Khi Chu Hạo Đế vừa vào trong Cảnh Dương cung đã thấy Huệ Từ Vân gương mặt đang tức giận ngồi trên ghế lớn , phía dưới Mạc Tĩnh Huyền còn đang quỳ , phía sau nàng là Từ Mộc Thanh Ninh đang được nha hoàn đỡ . Thấy vậy Chu Hạo Đế vừa đau lòng vừa tức giận . Huyền nhi mà hấn yêu thương thế mà phải quỳ đây chịu tội , hai nắm đấm run rẩy cố gắng kiềm chế tức giận . Nhưng khi Chu Hạo Đế đang bước nhanh đến định đỡ Mạc Tĩnh Huyền đứng dậy thì ...

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Tâm Đã Mệt

-“Á “

-“Tiểu thư “

Khi Thái Bích la lên thì đã thấy Từ Mộc Thanh Ninh lao đảo ngã về phía Chu Hạo Đế , theo quán tính Chu Hạo Đế cũng vội đưa tay đỡ lấy nàng ta , vừa hay cảnh này lại bị Mạc Tĩnh Huyền xoay lại thấy , nàng cười khẩy một tiếng nghĩ

“cũng thật khéo quá đi “

-“Còn không mau đỡ tiểu thư của người “ _ Chu Hạo Đế tức giận quát lên . Hấn giận vì có thể nhưng lại một lần nữa để nàng thấy cảnh nàng không muốn thấy nhất , hiểu lầm giữa hấn và nàng có khi lại càng sâu hơn

-“Trời ơi , tiểu thư , chân người chảy máu nhiều quá “ _ Thái Bích cùng vội nô tỳ đỡ Từ Mộc Thanh Ninh lên ghế ngồi la lên

-“Truyền thái y , mau truyền thái y “ _ Huệ Từ Vân lo lắng hét lên

Chu Hạo Đế cũng không quản nhiều , tiến lại nâng Mạc Tĩnh Huyền đứng dậy . Nhận thấy sự phản kháng của nàng , hấn càng giữ nàng chặt hơn , dùng ánh mắt để nói nàng đừng lộn xộn nữa . Sức lực Mạc Tĩnh Huyền yếu hơn , chỉ có thể âm ức ngừng dây giữa . Chu Hạo Đế lúc này mới quay mặt nhìn Huệ Từ Vân lạnh nhạt hỏi

-“Mẫu hậu , cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì ? “

-“Hoàng thượng đã thắng thắng như vậy thì ai gia cũng không vòng vo “ _ giọng điệu Huệ Từ Vân dịu dàng hơn , ngưng một chút bà hơi áy náy nhìn Mạc Tĩnh Huyền nói tiếp : _ “ Ai gia muốn đưa Thanh Ninh vào hậu cung “

Mây kiếm Chu Hạo Đế nhíu lại , con người đen láy híp lại đầy tao nhã nhưng cũng không kém phần lạnh lùng , hấn nhìn thẳng Huệ Từ Vân rồi lại đưa mắt nhìn Từ Mộc Thanh Ninh lúc này đang một bộ dạng yếu nhược đang được thái y xem xét . Mỗi hấn cong lên một đường tuyệt mỹ rồi nhẹ hạ giọng

-“Ah, đây là ý của mẫu hậu , không biết ý của Từ Mộc tiểu thư thế nào ? “

Từ Mộc Thanh Ninh đang suy yếu để đại phu xem xét thì chợt một ánh mắt sắc lẹm bắn tới nàng ta . “Từ Mộc tiểu thư “ , hấn thế nhưng gọi nàng là tiểu thư xa lạ như thế , lạnh lùng như thế ? Thái Bích thấy chủ tử mình thất thần thì khẽ nhắc nhở nàng , Từ Mộc Thanh Ninh cố gắng bình ổn tâm tình , cúi đầu , giọng run run

-“Thanh Ninh ...không dám có ý kiến , xin nghe theo ý của thái hậu cùng hoàng thượng “

Chu Hạo Đế nghe xong chỉ “à” một tiếng , mà không biết lúc nào Từ Mộc Vạn Quân hốt hơ hốt hải cầu kiến , hành lễ xong hấn vội vàng lại chỗ Từ Mộc Thanh Ninh , nhìn vết thương với đầy máu đen trên chân muội muội của mình , con người hấn nhíu lại , nhìn thật sâu không biết là đang nhìn Từ Mộc Thanh Ninh hay nhìn miếng vết thương ghê rợn kia

Từ Mộc Thanh Ninh thấy đại ca của mình nhìn như vậy , không khỏi một trận co rút , ả ta hút một ngụm khí như lấy can đảm , ngẩng đầu lên , đôi mắt ướt át , lệ rơi đầy mặt một vẻ cầu xin nhìn hấn , Từ Mộc Vạn Quân dưới ông tay áo nắm thật chặt , đầu hơi quay đi chỗ khác đây về thất vọng . Lúc này Huệ Từ Vân mới lên tiếng

-“Thái y , thế nào rồi “

Lão thái y già sau khi xem xét băng bó lại vết thương , gương mặt mang vẻ chán chường , nhìn Từ Mộc Thanh Ninh lắc đầu , rồi mới quỳ xuống , hương Huệ Từ Vân bẩm báo

-“Bẩm thái hậu , vết thương làm độc quá nặng , lúc này lại bị tác động quá mạnh làm cho càng sưng huyếtchỉ e ...”

-“Chỉ e thế nào ? “ _ Huệ Từ Vân lo lắng vội vàng hỏi

-“Chỉ e các cơ chân đã sớm hư thoái , điều dưỡng tốt thì may mắn có thể đi lại nhưng sẽ để lại dị tật , nếu xấu hơn , e rằng sau này suốt đời Từ Mộc tiểu thư chỉ có thể ở trên giường “

-“Oa...aaaaaaa “ _ Vừa nghe như thế , Từ Mộc Thanh Ninh hai tay ôm mặt khóc nức nở không ngừng , càng khóc càng thương tâm làm ai nhìn vào cũng cảm thấy thương tiếc

ẦM . Bỗng nhiên Thái Bích quý xuống , vừa khóc tức tưởi vừa nói :

-“HuhuThái hậu nương nương , xin người làm chủ cho tiểu thư , tiểu thư quả thật không có ý vô lễ với hoàng hậu , nhưng chỉ vì một cái danh xưng mà hoàng hậu lại phạt tiểu thư nặng như vậy . Hoàng hậu nương nương rõ ràng biết tiểu thư đang bị thương nặng còn cố ý trách phạt nàng ... Dù tiểu thư có thật sự vô lễ , hoàng hậu không thể nể tình vì tiểu thư họ giá mới bị thương nặng như vậy mà bao dung cho nàng sao ? “

Chưa đợi Huệ Từ Vân mở miệng , Cố Túc Dao bỗng nhiên cũng thương cảm xen vào

-“Thái Bích à , người cũng không thể trách hoàng hậu được , nàng là chủ lực cung , mẫu nghi thiên hạ ,cho dù tiểu thư nhà người có cứu giá , có công lao to lớn thế nào cũng không thể không biết tôn ti mà làm phạt ý hoàng hậu . Haizz , Hoàng hậu cũng là nhất thời nóng giận mới khiển trách Từ Mộc tiểu thư thôi , thật không ngờ lại đến nông nỗi này a.... “

Cố Túc Dao tuy bên ngoài là đang nói đỡ cho Mạc Tĩnh Huyền , nhưng một lời này chẳng khác nào khẳng định tội danh của nàng , cũng hắt cho nàng một gáo nước bẩn . Chủ lực cung thế nhưng lại đồ kỵ , không xem công thần ra gì , viện cớ xử phạt ... Mạc Tĩnh Huyền cười lạnh , cũng khéo diễn kịch quá đi . Nhìn bên dưới Thái Bích không ngừng khóc lóc đòi công bằng . Huệ Từ Vân cuối cùng phần giận buồn ra một câu

-“Thật hay cho hoàng hậu ? Hay cho hoàng thượng ? Xem hai người đã làm gì kia ? Hoàng thượng à , Thanh Ninh là vì cứu người mà bị thương , bây giờ lại vì hoàng hậu của người mà bị tàn phế một đời , người đây là muốn bức tử công thần sao ? Từ Mộc gia hi sinh cả nhà mất nơi đất khách vì Tuệ Quốc , người lại đối xử như vậy với độc nhất tôn nữ của họ , người nói ai gia khi xuống hoàng tuyền làm sao ăn nói với tiên đế , mặt mũi nào đối diện với trên dưới Từ Mộc gia đây ?? “

Vừa nói ngược Huệ Từ Vân vì tức giận mà không ngừng phập phồng trông như muốn ngất xỉu đến nơi . Chu Hạo Đế mặc dù là một vị vua lạnh lùng , giết người không gớm tay nhưng tuyệt đối là một người con hiếu thuận . Nhìn Huệ thái hậu như vậy , mặc dù trong lòng hấn nổi lên lo lắng nhưng vẫn không bộc lộ ra ngoài

Giấu thì giấu chứ làm sao qua mắt được Mạc Tĩnh Huyền , chỉ một tia hoang mang của hấn thôi đã hoàn toàn triệt tiêu quyết định trong lòng nàng vốn dĩ còn đang phân vân . Một màn kịch của mấy nữ nhân trong hậu cung quả thật làm nàng ghê tởm , nàng biết tính kẻ cũng không ngại tính kẻ nhưng điều đó không đồng nghĩa là nàng thích và phải làm điều đó .

Mạc Tĩnh Huyền thở dài một hơi , dùng bàn tay nhỏ bé gỡ bàn tay Chu Hạo Đế đang cầm tay mình , ngẩng đầu lên nhẹ nhàng nói

-“Hoàng thượng , những điều thái hậu nói quả thật không sai . Thần thiếp không muốn vì thần thiếp mà làm hoàng thượng và thái hậu khó xử . Vẫn là ...thành toàn đi thôi “

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 59: Khoảng cách càng lúc càng xa

Mạc Tĩnh Huyền vừa thốt lên quyết định như thế không chỉ làm Huệ thái hậu cùng Chu Hạo Đế ngạc nhiên mà bên kia huynh muội nhà Từ Mộc cũng giật mình . Từ Mộc Thanh Ninh còn nghĩ mình chắc phải dùng thêm vài cái khổ nhục kế nữa mới có thể ép Mạc Tĩnh Huyền đồng ý , thế nhưng... hoàng hậu thế nhưng lại đồng ý một cách dễ dàng như vậy ?

Chu Hạo Đế neho con người đen nguy hiểm nhìn nữ nhân mới vừa nói những lời kia , ánh mắt mỗi lúc một tối lại đầy thâm trầm và kiềm nén tức giận . Duy chỉ có Huệ Từ Vân là từ ngạc nhiên mau chóng chuyển sang vui sướng , cười híp mắt nhìn Mạc Tĩnh Huyền nói

-“haha , quá tốt rồi . Ai gia biết mà , Huyền nhi là một người hiểu chuyện . Hoàng thượng à , nếu hoàng hậu đã đồng ý thì quyết định vậy đi . Mau bảo Thông Thiên giám chọn ngày lành làm lễ tấn phi cho Thanh Ninh rồi ... “

Huệ thái hậu chưa nói hết lời thì đã thấy Chu Hạo Đế kéo Mạc Tĩnh Huyền đi thẳng vào trong tấm điện hạ lệnh đuổi khách . Huệ thái hậu hơi sượng mặt nhìn Từ Mộc Thanh Ninh , gương mặt nàng ta lúc này hoa lệ đài vũ , cuối cùng thì cười xòa an ủi

-“Khụ khụ ...Được rồi , ai về cùng người đó đi , hoàng thượng chắc còn phải dỗ hoàng hậu . Thừa tướng mau đưa Ninh nhi về nghỉ ngơi đi , còn phải chuẩn bị cho việc phong phi nữa . “

Lần lượt mọi người li khai khỏi Cảnh Dương cung , mặc dù không cam tâm mọi chuyện dễ dàng cho qua như thế nhưng trong lòng Cổ Túc Dao cũng có chút hả hê . Hừ , Mạc Tịnh Huyền để xem người còn có thể đắc ý được bao lâu ?

Quay lại bên trong tấm điện Cảnh Dương cung , Chu Hạo Đế trừng mắt nhìn nữ nhân đang yên ổn ngồi trên ghế kia , nhưng giọng nói vẫn còn kiêu chể

-“Nàng làm như vậy là ý gì ?

-“Hoàng thượng hỏi vậy là sao ? Thần thiếp đây không phải là làm theo ý người sao ? _ Mạc Tịnh Huyền lạnh nhạt vừa nói vừa thối thối tách trà

XOàng ! Chu Hạo Đế tức giận hất tay quăng tách trà mà Mạc Tịnh Huyền đang cầm trên tay , hấn tức giận gầm lên

-“Nàng biết ta không có ý muốn lập Thanh Ninh làm phi ? Nàng sao có thể hùa theo mẫu hậu để ép ta ? “

Mạc Tịnh Huyền không tức , không giận chỉ nâng mắt nhìn người đàn ông đang tức giận kia . Hấn nói nàng ép hấn ? Nàng ép hấn sao ? Nếu trong lòng hấn kiên định không có sự hoang mang kia thì nàng còn có thể cùng hấn chống chọi đến cùng để bảo toàn vĩnh viễn tình yêu của họ ...chỉ cần hấn !

Nhưng mọi thứ không thể như nàng mong muốn được nữa , vậy nàng còn có thể làm gì ngoài chấp nhận thôi . Tình yêu đối với nàng phải hoàn toàn là thuần túy , không được lẫn một chút tạp chất nào , không thể do dự , không thể hoang mang càng không được để vấn đề bên ngoài làm lung lay suy nghĩ trong lòng được nếu không được thì hà cớ gì phải tiếp tục nữa đây ?

-“Thần thiếp cảm thấy trong người không khỏe , không thể phụng bồi hoàng thượng “ _ Nàng cuối đầu hành lễ , xong xoay người định lại giường nằm , nào ngờ Chu Hạo Đế giật phắt tay nàng lại

-“Mạc – Tịnh – Huyền ! “

-“Cổ Thần Phong , hãy nhớ giao dịch lúc đầu của chúng ta “

Nói xong nàng lại nhẹ nhàng gỡ từng ngón tay của hấn ra khỏi cổ tay mảnh khảnh của mình , rồi với tay buông tấm rèm mỏng ngăn cách người nam nhân ở bên ngoài .

Chu Hạo Đế tay vẫn còn đưa trên không trung , gương mặt vô hồn nhìn bóng dáng mờ ảo sau màn che , đầu óc hoàn toàn trống rỗng , chỉ vang vọng tiếng nói non nớt nhưng lạnh lùng

“Hãy nhớ giao dịch lúc đầu của chúng ta _ hãy nhớ giao dịch lúc đầu của chúng ta giao dịch lúc đầu của chúng ta ... giao dịch lúc đầu ... giao dịch”

Khi Chu Hạo Đế bừng tỉnh lại từ trong suy nghĩ thì cả căn phòng yên lặng chỉ còn tiếng hít thở đều đều của nữ chủ nhân của nó . Chu Hạo Đế chỉ lẳng lẳng nhìn ngắm bóng lưng đầy cô quạnh của nàng , bạc môi mỏng giương lên một nụ cười bất đắc dĩ mà cay đắng . Hấn cứ đứng đó hơn một khắc mới nhẹ nhàng xoay lưng rồi đi , mà khi bóng dáng của hấn ra khỏi cửa thì người nằm trên giường mới từ từ mở mắt

Tách

Một bóng dáng trắng nhẹ nhàng đáp xuống bên cửa sổ , Mạc Tịnh Huyền khẽ liếc mắt một chút rồi nhẹ nhàng nâng thân ngồi dậy

-“Tìm ta có chuyện gì ? “

Nam nhân vẫn đôi mắt màu xám tro đầy ưu thương vẫn nhìn nàng , nhưng môi lại giương lên nụ cười ưu nhã như mang hơi thở mùa xuân . Mạc Tịnh Huyền thật cảm thấy gương mặt kẻ này mang đầy vẻ bất đồng . Đôi mắt màu xám tro của hấn mang cho người ta cảm giác buồn và cô độc nhưng nụ cười của hấn thì lại nhẹ nhàng như vậy . Ngoại hình và tính cách bên trong hấn lại càng bất đồng hơn .

Mà Lữ Hàn thấy nàng như vậy cũng không lấy làm hiếm lạ , y ngồi vắt vẻo bên cửa sổ , miệng còn ngậm một phiến lá trúc , giương lên nụ cười đầy sự đồng cảm nhìn nàng nói

-“Nàng thật vô tâm , biết Cổ Thần Phong sắp lập phi , ta lo nàng buồn muốn đến an ủi nàng , không ngờ ... “ _ cuối lời bỏ ngỏ là một tiếng thở dài

Mạc Tịnh Huyền không vội lên tiếng , nàng chỉ như có như không đưa mắt nhìn về một hướng khác , Lữ Hàn để ý , hấn cười nhạt nói tiếp

-“Nếu Cổ Thần Phong đã không thể trở thành nam nhân như nàng mong muốn ...bằng không để ta mang nàng đi ? “

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Chấp mê bất ngộ - Hoán Nhân hoàn

-“Đi ? “

-“Nàng yên tâm , Bắc Sở ta tuyệt đối có thể dung được nàng “ _ Nụ cười trên môi Lữ Hàn khi nói những lời này đã trở nên nghiêm túc , đôi con ngươi màu xám tro nhìn thẳng người nữ nhân kia giống như rằng chỉ cần nàng gật đầu hần sẽ lập tức mang nàng rời khỏi

Mạc Tịnh Huyền không nghĩ lời hần là qua loa , nhưng nàng không có suy nghĩ đó , khi chưa thể an bài ổn thỏa cho Mạc gia cùng những người khác há nàng có thể vô tình rời đi ? Mặc dù không phải máu mủ thân sinh thật sự , nhưng nàng đã từng hứa sẽ dùng hết sức của mình để có thể bảo vệ dòng họ nhà họ Mạc như vậy nàng mới không cảm thấy áy náy khi hướng dụng thân xác của “ Mạc Tịnh Huyền “ , lại nói nếu nàng đi , Cổ Tư Hoàn sẽ thế nào ?

Mạc Tịnh Huyền nhẹ nhàng lại bàn , rút một tách trà rồi phóng về phía Lữ Hàn , bàn tay thon dài như ngọc của y đón lấy một cách dễ dàng . (Đối với Huyền tỷ , việc phóng ly trà hay mấy vật linh tinh với tỷ ấy cũng như phóng ngân châm vậy đó , chứ thật sự tỷ ấy không có võ gì cao sâu đâu haha) Mạc Tịnh Huyền cũng rút một tách cho mình , cầm tách trà xoay xoay nhấc nhỏ

-“ Tự ta biết bản thân sẽ phải làm gì ? Ngươi vẫn nên bàn vào vấn đề chính yếu đi thôi “

-“Hồi , ta thật không thể tin được nàng và Nhị Nha lúc trước là một người “ _ Lữ Hàn lắc đầu thờ dài cảm thán

-“Ta vốn không phải Nhị Nha , do ngươi cứ cố chấp cho là vậy thôi “

-“Nàng ... “

-“Nếu không có chuyện gì thì ngươi nên về đi , cứ lẳng văng ở đây cái tiếng “ hồng hạnh vượt tường “ ta làm sao gánh nổi a ? “

-“Nàng mà cũng biết sợ sao “

-“Miệng lưỡi người đời vốn rất đáng sợ mà “

Nói xong lời này , nàng đặt tách trà xuống lại đi về phía giường tỏ ý như muốn ngủ , Lữ Hàn trầm ngâm nhìn , lúc này giọng nói bỗng mang chút sát ý

-“ Dạ Liên cung đã đưa người ẩn vào nội các của Bắc Sở và cả Tuệ quốc “

Bước chân dừng lại , Mạc Tịnh Huyền mới nheo mắt khó hiểu nhìn Lữ Hàn , lúc này hần mới nhẹ nhàng liếc nhìn một hướng khác , nói tiếp

-“Có lẽ Bọn chúng muốn hạ chú thuật cho ai đó “

...

..

.

Chu Hạo Đế buông con cờ trắng xuống một cách nhẹ nhàng , nhưng nước đi vừa rồi tuyệt đối là đánh cho đội quân cờ đen muốn tiến không được , muốn lùi không xong , chỉ có thể buông tay đầu hàng

-“Kỳ nghệ của hoàng thượng lại tiến bộ hơn rồi , hạ thần hồ thẹn không còn có thể là đối thủ của hoàng thượng được nữa “ _ Từ Mộc Vạn Quân vừa xếp cờ vừa nói

-“Từ Mộc khanh lại khiêm tốn rồi “

-“Thần Phong , ta” _ Từ Mộc Vạn Quân trầm mặc một chút

-“Đệ biết huynh muốn nói gì , nếu Thanh Ninh cố chấp muốn vào hậu cung của đệ , thì cứ tùy đi ...”

-“Ta biết đệ nhất định rất chán ghét Thanh Ninh , muội ấy làm như vậy là không nên nhưng bản chất con người muội ấy vẫn rất thuần lương “ (TG : Thuần lương cái búa ấy #gru)

-“Hậu cung là nơi như thế nào không phải huynh không biết , sống được hay không là do muội ấy . Sức lực của đệ chỉ dành để bảo vệ Huyền nhi thôi “ _ Chu Hạo Đế lạnh lùng nói

-Thật xin lỗi đệ ...

Cổ Thần Phong đưa lưng về phía Từ Mộc Vạn Quân , không hề quay đầu lại nhìn y , cũng không lên tiếng chấp nhận lời xin lỗi của y . Hần thật sự rất coi trọng người huynh đệ này , nhưng y thật sự quá dung túng cho người khác , trước sau gì chuyện này cũng có thể gián tiếp làm hại y và những người xung quanh mà y không hề hay biết .

Từ Mộc Vạn Quân thấy Chu Hạo Đế như vậy cũng tự biết muội muội của mình quá đáng, nhưng y biết làm sao? Chỉ có thể về khuyên bảo gia muội nếu đã hoàn thành được ước nguyện cũng nên biết thu tay đúng lúc nếu không, đừng nói là tình huynh muội, e là hiện giờ của ba người bọn họ... nhìn mặt nhau cũng đến là khó...

Khi y về đến phủ thừa tướng, đến biệt uyển của Từ Mộc Thanh Ninh thì thấy nàng đang cùng các ma ma và tì nữ vui vẻ cười nói bên đồng hồ vật chuẩn bị cho việc phong phi, gương mặt y trở nên mất cảm xúc, lạnh lùng ra lệnh đuổi người ra ngoài.

Lúc này trong phòng chỉ còn y với tiểu muội của mình, không biết một cảm xúc hoài niệm chợt dâng lên trong lòng y. Tiểu muội mà y yêu thương, người thân duy nhất của y, tiểu cô nương luôn nhu thuận, hiểu chuyện... tiểu muội ngày xưa của y đã đi đâu mất rồi?! Nữ nhân lòng dạ thâm trầm này làm Từ Mộc Vạn Quân hiểu ra rằng, tình cảm thật sự dễ làm tâm người ta trở nên nhuốm màu dục vọng

-Ca ca

-Thanh Ninh, ca ca trước giờ chưa bao giờ cầu xin muội... xin muội buông tay đi! Hoàng thượng không có yêu muội... tội tình gì muội phải làm khổ cả hai?

Đường như lời nói của Từ Mộc Vạn Quân đã chọc đến điểm mấu chốt trong lòng Từ Mộc Thanh Ninh, ánh mắt ả đột nhiên dữ tợn, hay tay nắm chặt rồi điên cuồng đập lên chân mình gào lên

-Buông tay? Tại sao muội phải là người buông tay? Phong ca vốn là của muội, vị trí bên cạnh huynh ấy vốn là của muội, tất cả vốn thuộc về muội... dựa vào cái gì ả Mạc Tĩnh Huyền lại cướp hết tất cả...

-Dựa vào hoàng thượng là yêu nàng ta... là Cổ Thần Phong yêu Mạc Tĩnh Huyền chứ không phải là muội

Từ Mộc Vạn Quân không lại an ủi ả ta, mà trực tiếp ngồi xuống đối diện ả, một lời nói thẳng trực tiếp đâm vào tâm kẻ mới điên cuồng gào thét kia. Từ Mộc Thanh Ninh sửng người, hai mắt mở lớn không thể tin... cuối cùng nước mắt ả rơi xuống.

Đâu phải bản thân mình không biết, ánh mắt người nam nhân ấy nhìn ả đã không còn sự dịu dàng như xưa, mà có lẽ từ xưa vốn người đó không hề xem nàng khác gì muội muội của mình... đó không phải là thứ tình cảm mà mình mong chờ...

-Huynh thật tàn nhẫn... ả mỉm cười chua chát

-Nếu muội muốn, chúng ta có thể về Thanh Tự Sơn... rồi muội sẽ quên được thôi!

Quên sao? Nếu ả có thể quên thì ngàn ấy năm ở Thanh Tự Sơn ả đã quên rồi, còn ngồi ở đây ư? ả ngẩng đầu lên nhìn thẳng Từ Mộc Vạn Quân nở một nụ cười rạng rỡ nhưng đầy sự giễu cợt

-Đã quá muộn rồi! Muội đã dùng Hoán Nhân hoàn... đã quá muộn rồi... ca ca à!

-Muội... Từ Mộc Vạn Quân tròn tròn mắt, hoàn toàn bất lực trước lời nói của Từ Mộc Thanh Ninh

Phải biết Hoán Nhân hoàn là một loại thuốc đặc biệt, nó không như các loại dược khác. Nó là sự kết hợp giữa dược lực và chú thuật (đại loại giống như bùa ngải đó :v nhưng tác dụng rất rõ rệt). Trên đại lục này các chú thuật sư đều tụ hội ở Dạ Liên Các, đôi khi có kẻ bỏ ra một số tiền cực lớn để nhờ bọn họ hạ chú thuật với kẻ khác, nhưng các chú thuật được các chú thuật sư hạ, bản thân các chú thuật sư đều có thể tự giải... Duy chỉ có chú thuật hạ từ Hoán Nhân hoàn thì không có chú thuật sư nào có thể giải được.

Điều đặc biệt với chú thuật của Hoán Nhân hoàn là kẻ hạ chú không cần thiết phải là chú thuật sư, là người bình thường, họ chỉ cần dùng Hoán Nhân hoàn, tự trả giá một điều ở bản thân để lấy một chú thuật tương xứng. Ví dụ nếu họ chọn việc hi sinh một khả năng nào đó quan trọng của bản thân thì cũng có thể hạ một chút thuật tương đương với đối tượng họ chọn

-E là cả đời này muội cũng không thể đi lại được nữa rồi... Từ Mộc Thanh Ninh rừ rừ xuống nói

-Muội... muội vì muốn làm mất đi tình yêu của hoàng thượng với hoàng hậu mà... Từ Mộc Vạn Quân toàn thân run rẩy, vừa kìm nén sự tức giận cũng như đau lòng

Từ Mộc Thanh Ninh không trả lời y, ả ta chỉ cười, cười càng lúc càng lớn. ả bất chấp tất cả, chỉ cần có thể giữ Chu Hạo Đế ở bên mình... ả hoàn toàn không tiếc gì

-Thanh Ninh... muội đã thay đổi rồi... ca ca thật sự quá thất vọng về muội... Dừng một chút, y đứng lên đi ra cửa, tiếp một câu: _ Sau khi muội vào cung, huynh sẽ về Thanh Tự Sơn

Nhìn dáng người buồn bã rời đi của y, Từ Mộc Thanh Ninh vừa mới cười điên cuồng bỗng dừng im lặng, mặc dù rất nhỏ thôi, nhưng ả đã nói

-Ca ca... thật xin lỗi

Vì tình yêu này, ả chấp nhận đánh mất tình huynh đệ vốn có với Cổ Thần Phong, bỏ lại sau lưng tình thân với Từ Mộc Vạn Quân, lãng quên với chính bản thân mình, bước chân vào nơi đầy tội ác của Dạ Liên Các...

Ba ngày sau , trong cung lại được dịp bắt nháo một trận vì ngày phong phi hôm đó thế nhưng Chu Hạo Đế lại không xuất hiện ! Chỉ có thái hậu , hoàng hậu cùng các phi tần có địa vị đến Huyền Vũ để tham gia lễ phong phi cho tiểu thư Từ Mộc gia vào cung . Và cũng trong buổi sáng hôm đó khi thái giám vừa tuyên đọc thánh chỉ thì hoàng hậu ...ngất xỉu !

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Hỷ ???

Chu Hạo Đế vốn không muốn nhìn thấy Từ Mộc Thanh Ninh cùng thái hậu , nhưng sức khỏe của Mạc Tĩnh Huyền thì hắn không thể không quan tâm được .

Hắn đang ở thư phòng nghị sự cùng Từ Mộc Vạn Quân cùng Mạc Vĩnh Khang cùng Mạc Huy thì thấy Lão Đông Tử hót hải đến bẩm báo hoàng hậu bị ngất xỉu ở Huyền Vũ Môn .

Lão thái giám còn chưa bẩm báo rõ sự tình thì bóng dáng màu vàng đã lao ra khỏi thư phòng , cha con Mạc gia cũng lo lắng cho nhi nữ và tiểu muội cũng vội vàng chạy theo . Phía sau Từ Mộc Vạn Quân chỉ có thể âm thầm mà nhìn theo cuối cùng quay lưng rời khỏi thư phòng

Bước chân Chu Hạo Đế vội vã ... thật đáng chết mà , hắn biết Mạc Tĩnh Huyền bên ngoài tỏ ra thờ ơ , lạnh nhạt nhưng chắc chắn trong lòng nàng rất đau khổ , vậy mà hắn còn hạ lệnh bắt nàng phải đến chủ trì buổi lễ phong phi ! Chết tiệt !

Khi Chu Hạo Đế đến Cảnh Dương Cung thì thấy thái hậu cùng các phi tần còn có Từ Mộc Thanh Ninh đang ngồi chật cứng cả tấm phòng , thấy hắn thì các nàng ta vội vàng hành lễ .

Chu Hạo Đế cũng không quan tâm , chạy vội đến bên giường , thấy Mạc Viễn đang thi châm trên cánh tay trắng nõn và có phần hơi gầy của nàng , tìm hắn như thất lại ...nhìn một đường màu đỏ nổi giữa các ngăn châm tạo thành một đường dài trên làn da tuyết trắng , ánh mắt lóe lên , hắn nhìn Mạc Viễn

Mạc Viễn một bên hành lễ cũng không thêm hành lễ , sau khi một khắc vừa điểm , y nhẹ nhàng rút lần lượt các ngăn châm ra , hạ cánh tay áo của Mạc Tĩnh Huyền xuống , thu dọn y cụ lúc này mới ngẩng lên nhìn Chu Hạo Đế nói

-Mời hoàng thượng ra ngoài rồi nói , để nương nương nghỉ ngơi

Khi Chu Hạo Đế cùng Mạc Viễn bước ra ngoài thì thái hậu cũng lo lắng hỏi , phải biết rằng mặc dù bà yêu quý Từ Mộc Thanh Ninh , nhưng Mạc Tĩnh Huyền dù sao cũng là con dâu được tiên đế ân chuẩn , lại có ơn với mẫu tử bà , làm đến bước khiến nàng uất ức mà ngất xỉu thì ít nhiều bản thân bà cũng cảm thấy áy náy

-Thế nào rồi , hoàng hậu là bị làm sao ? Sao đột nhiên là ngất xỉu thế kia

Mạc Viễn lúc này với chấp hai tay , khom lưng giọng không nghe ra chút cảm xúc nào

-Chúc mừng thái hậu , chúc mừng hoàng thượng ...hoàng hậu đã có hỷ mạch !

Chu Hạo Đế nhủ mảy , thái hậu cùng các phi tần khác hoàn toàn chìm đắm trong tin tức mà Mạc Viễn mới thông báo . Một vài phi tần dường như đều có cùng suy nghĩ và ánh mắt “à thì ra là vậy , thì ra biết mình hoài long thai nên mới dễ dàng để tiểu thư Từ Mộc gia bước vào hậu cung “

Lúc này Đức phi mới nhanh nhẹn bước lên hành lễ , giọng nói nũng nịu pha chút ôn hòa cất lên , đánh thức mọi người còn trong suy nghĩ

-Chúng thần thiếp chúc mừng thái hậu , hoàng thượng

-Hảo ! Hảo ! Thật là song hỷ lâm môn mà ! Ai gia thật cao hứng ha ha

Gương mặt Huệ Từ Vân vì vui vẻ không ngừng cười híp cả mắt . Thật ra chỉ có bà coi là song hỷ thôi , còn lại hầu như mọi người đều xem là “sắp có kịch hay để xem “ rồi

-Hoàng hậu cần tịnh dưỡng an thai , nếu không còn gì thì mẫu hậu cũng nên hồi cung của mình đi

-Hoàng thượng , con ...

-Nhi thần cung tiễn mẫu hậu

Huệ Từ Vân biết hoàng đế là đang vì chuyện bà ép hắn nạp phi mà ra mặt không vui như vậy , tự thấy mình cũng có phần quá đáng rút cuộc chỉ có thờ dài dạn dò vài câu rồi rời đi . Các phi tần khác thấy nhân vật lớn như thái hậu cũng bị hoàng thượng tiễn khách thì giả vờ hỏi han mấy câu rồi cáo lui .

Từ Mộc Thanh Ninh theo đám phi tần ra khỏi Cách Dương Cung , khi ả bước lên kiệu khẽ quay lại nhìn rồi nhếch môi cười ...rất nhẹ !

Quay lại bên trong tấm điện của Mạc Tĩnh Huyền , Chu Hạo Đế ngồi trên ghế chủ , đặt tách trà xuống nhìn Mạc Viễn

-Giờ có thể nói rõ ràng chưa ?

-Những gì cần nói thần đã nói rồi _Mạc Viễn một thân chấp tay cung kính nói

-Nếu Huyền Nhi mang thai , thái độ của khanh thật chỉ như vậy ?

Chu Hạo Đế sắc bén nói , không phải hần không biết mức độ sùng ái của ba người nam nhân Mạc phủ này , nếu thật sự nàng mang thai thì sao thái độ của Mạc Viễn có thể lạnh lùng , lại có chút gì đó không nở như vậy ...

Nghe Chu Hạo Đế nói như vậy , Mạc Huy và Mạc Vĩnh Khang một bên cũng nóng ruột . Nhưng Mạc Vĩnh Khang vốn là người cẩn trọng nên không có tỏ ra trước mặt Chu Hạo Đế , nhưng Mạc Huy thì không như vậy , y tức tội lại nắm lấy cổ áo Mạc Viễn xóc lên quát

-Chết tiệt , lão nhị có gì thì người nói thẳng ra , ấp ấp úng úng như nữ nhân làm gì ?

-Đệ nói rồi , tam muội có thai , gần hai tháng rồi _ Mạc Viễn cũng không phản kháng để mặc cho Mạc Huy túm cổ áo mình , y quay mặt qua chỗ khác khó chịu nói

-Thật ? _ Mạc Vĩnh Khang hỏi

-Vâng ! _Mạc Viễn trả lời

-Thế con mẹ nó , đệ có gì không vui mà thái độ như vậy chứ ? _Mạc Huy buông Mạc Viễn ra vui vẻ nói

-Vui ? Có gì mà vui ? Không có còn hơn _ Mạc Viễn hoàn toàn không quan tâm sắc mặt Chu Hạo Đế ngày một đen lại

-Hỗn xược ! Thái độ này của con là thái độ có thể trước mặt hoàng thượng sao ? _ Mạc Vĩnh Khang quát lên

-Con chỉ nói sự thật thôi , cái thai này của tam muội không nên giữ , không cần phải có

-Chết tiệt !!! Mạc Viễn ngơ ngẩn da dứng không ? Dám nói lời xui xẻo với tam muội như thế _ Mạc Huy lại nắm cổ áo Mạc Viễn giật dứ quát lên

-Đệ thà để tam muội suốt đời không có con còn hơn để muội ấy mất mạng !

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Chọn lựa

Mạc Viễn lúc này cũng tức giận gào lại , rồi hần giật mạnh tay Mạc Huy khỏi cổ áo mình

-Cái gì ? Khanh là có ý gì ? _ Chu Hạo Đế nắm được trọng điểm

Mạc Viễn lúc này mới quỳ phịch xuống , nhai tay chấp thành quyền , khẩn cầu nói với Chu Hạo Đế

-Hoàng thượng , long thai của hoàng hậu , tuyệt không thể giữ !

-Long thai rất yếu ? _ Chu Hạo Đế nheo mắt hỏi

-Không phải , long thai rất khỏe mạnh

-Cơ thể Huyền Nhi rất yếu ? _ Con người đen của Chu Hạo Đế lóe lên

-Cũng không phải , mặc dù cơ thể hoàng hậu có chút suy nhược nhưng không đáng ngại

-Vậy tại sao ? Huyền Nhi không muốn hoài thai con của trẫm ? _gọng Chu Hạo Đế có chút mất mát

-Sợ là lúc nàng , muội ấy còn không biết mình mang thai _ Mạc Viễn hạ mi mắt nói

-Cuối cùng thì như thế nào , tên lang băm kia người nói rõ xem _ Tinh khí nóng nảy của Mạc Huy lại bùng phát

-Tam muội không thể ...không , phải nói là muội ấy KHÔNG ĐƯỢC mang thai !

-Tại sao ? _ Ba người đàn ông cùng một lời khó hiểu hỏi

-Lúc này lúc ta bắt mạch cho muội ấy phát hiện trong hỷ mạch phát hiện dị biến , chỉ là nghi ngờ nên ta quyết định dùng Lục Thiết châm thử thì phát hiện ...Mẫu Thương Khung trong người muội ấy ?

-Đó là gì ? Rất nguy hiểm với tính mạng của Huyền Nhi sao ? _ Mạc Vĩnh Khang cũng không giấu nổi sự lo lắng trong mắt mình

-Đó là chú thuật ! _ Mạc Viễn nhân nhậm nói

Rắc ! Cái bàn nhỏ gác tay Chu Hạo Đế vỡ nát , gương mặt tuấn tú của hắn hoàn toàn thành một mảng đen kịch liệt ... Chú thuật ? Dạ Liên Các cư nhiên hạ chú thuật trên người nàng ?

-Chú thuật đó khiến tam muội không thể mang thai ? _ Mạc Huy hỏi

-Không ? Ngược lại nó rất dễ khiến nữ tử hoài thai , nhưng giữ được hay không là do suy nghĩ của người mẹ ! _Mạc Viễn buồn bã nói

-Nói rõ ? _ Chu Hạo Đế lạnh lùng hỏi

-Mẫu Thương Khung là loại chú thuật đặc biệt , nó khiến nữ nhân dễ hoài thai , tuy nhiên chỉ có thể giữ một hoặc người mẹ - hoặc đứa con ? Nếu người mẹ muốn giữ mạng mình thì khi sinh ra máu của người mẹ sẽ trở thành thuốc độc giết chết đứa con , ngược lại nếu giữ đứa con thì đứa bé sẽ hút cạn chất bổ của người mẹ , cuối cùng lúc hạ sinh sẽ khiến người mẹ thất khiếu (chảy máu ở bảy lỗ) mà chết !

Đây tuyệt đối là loại chú thuật tàn nhẫn nhất đối với nữ nhân ? Không thể làm mẹ , hoặc nếu được làm mẹ thì cũng là âm dương cách biệt với đứa con ... vạn kiếp bất phù ! Chu Hạo Đế cảm thấy toàn thân đau đớn , tim hắn thật xót xa như ngàn vạn mũi tên đâm xuyên qua . Thật trêu người khi kết tinh tình yêu của bọn họ lại chính là lỗ thủng trong hạnh phúc tròn đầy của cả hai ? Có mẹ thì không có con ? Ha ha ha ...có mẹ thì không có con ? Hải nhi , phụ hoàng thật có lỗi với con !

-Hoàng thượng , xin người mau quyết định ! _ Mạc Viễn quỳ xuống nói

Mạc Vĩnh Khang trong lòng cũng biết Chu Hạo Đế bao nhiêu là khó chịu , ông cũng chẳng kém , dù sao cũng là ngoại tôn của nhi nữ mà mình yêu thương trong lòng bàn tay ...nhưng ông không muốn làm kẻ đầu bạc tiền kẻ tóc xanh ...ông không chịu được , Vương Linh càng không chịu được .

-AAAAAAAAAAAAA _ Mạc Huy không ngừng tức giận nắm tay vào tường đến nổi bật máu

-Trẫm muốn Huyền Nhi !

-Không được !

Vì tuần trước chỉ post 1 chương nên tuần này mình bù lại 1 chương :3 Nhân tiện xin 3 phút dành cho quảng cáo truyện mới

Thể loại : Ngôn tình hiện đại , thanh xuân vườn trường

Giới thiệu : Đây là câu chuyện kể về hồi ức ngọt ngào nhưng đau đớn của Hàn Chi Thụ và mối tình thanh mai trúc mã của anh _ Cố Trường Phong .

Tình yêu của họ không dữ dội như sóng thần , nó chỉ như một dòng nước êm đềm len lỏi vào tim , đến khi cả hai nhận ra thì cô lại là người... từ bỏ ! Anh không bỏ cuộc và chưa từng bỏ cuộc , anh cố chấp với tình yêu này , mãi mãi không muốn buông tay ! Nhưng ...

Có những sự mất đi đã là tiền định , có những sự vỡ nát tương như bỏ đi ... Thời gian đi qua và phủ mờ tất cả ! Đến một ngày khi bạn phát hiện ra mình ôm quá nhiều tổn thương , bạn sẽ thấy rằng có gặp – có xa và chúng ta vẫn phải bước tiếp ...

Khi tình yêu trở thành hồi ức hãy mỉm cười nhớ niệm yêu xưa , chỉ là nhớ thôi – đừng đau !

“Tôi chợt rơi nước mắt là bởi vì , tôi không cam lòng quên đi em mà thôi “

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Tình yêu không thể kết trái

Bốn người đàn ông đều bị giọng nói có chút non nớt nhưng kiên định pha lẫn sự tức giận kia gây chú ý. Mạc Tĩnh Huyền vén tấm màn bước ra, trên thân mặc trung y màu xanh nhạt, khoác thêm một áo khoác ngoài màu trắng có hoa văn sơn thủy.

-Hãy giữ lại đứa bé cho muội

-Muội điên rồi sao? Nếu giữ lại đứa nhỏ... muội chắc chắn sẽ... muội muốn đứa nhỏ từ khi sinh ra đã không có mẫu thân? _ Mạc Viễn tức giận hỏi

-Huyền Nhi, con hãy nghe nhị ca con đi... không có con, có thể nhận con thừa tự mà! Mẫu thân con sẽ không chịu nổi đả kích này đâu, con muốn chúng ta phải kẻ đầu bạc tiễn người tóc xanh sao? _ Mạc Vĩnh Khang đau buồn khuyên nhủ

-Phụ thân, người không nở nhìn nữ nhi đến hoàn tuyền, thử hỏi nữ nhi làm sao nhìn hài tử của mình chưa được nhìn ánh dương đã phải nhìn sắc đỏ của mạn đà? (ý tỷ là mạn đà hoa _ một loại hoa bên bờ hoàn tuyền đó)

-Đứa bé này... nhất định phải bỏ _ Chu Hạo Đế gất gông

-Cổ - Thần - Phong! Đứa nhỏ là con của người đó! _ Nàng thét lên đồng thời vành mắt cũng đỏ ửng, nước mắt trực thời có thể rơi xuống

-Nàng là thê tử của ta! Ta chỉ cần nàng còn lại ta mặc kệ! _ Chu Hạo Đế gào lên rồi đột nhiên kéo cả người Mạc Tĩnh Huyền vào lòng

Nàng có thể cảm nhận được sự run rẩy, sợ hãi của kẻ được gọi là cử ngũ chí tôn, hấn chôn mình trong hõm vai của nàng đau khổ nói

-Huyền Nhi...Huyền Nhi....Ta xin nàng...xin nàng hãy bỏ đứa nhỏ đi...ta không cần con, không cần gì cả...chỉ cần nàng thôi...

Nước mắt nàng lúc này vỡ òa, nàng để mặc cho Chu Hạo Đế ôm mình, toàn thân nàng đã không còn sức lực gì nữa rồi, toàn thân mềm nhũn yếu ớt _ nàng khóc!

Khóc như chưa từng được khóc suốt hơn hai mươi năm qua. Không phải nàng không muốn khóc nhưng có lẽ sự đau khổ và mệt mỏi chưa dồn nén đến đỉnh điểm của nó để vỡ tung... bàn tay Mạc Tĩnh Huyền run rẩy nắm thật chặt vạt áo của Chu Hạo Đế...từng tiếng, từng tiếng một vang lên, ai trong tầm điện nhìn đôi phu thê ôm nhau mà không khỏi đau lòng?

Cả hai kiếp ông trời đều không cho nàng có được một hạnh phúc trọn vẹn, cho nàng vui vẻ rồi lại giáng xuống cho nàng một nỗi mất mát khiến tim nàng muốn ngưng thở... Cho nàng tình yêu nhưng lại không để cho tình yêu của nàng được kết trái? Tại sao vậy? Nàng thật muốn ngửa đầu lên hỏi một câu đầy thống khoái...nhưng trời xanh nào thấu chăng?

Chu Hạo Đế ôm chặt! Thật chặt như muốn dùng đôi tay của mình để đè nén tiếng khóc của nàng, nỗi đau của nàng tất cả những gì đau buồn nhất... hấn muốn hăm sau tất cả vào lòng mình...chỉ nên để một mình hấn gánh chịu thôi.

Mạc Vĩnh Khang, Mạc Huy, Mạc Viễn cũng như Thẩm Tương Dư, Tiểu Nhu, Tiểu Hy thấy vậy, chỉ cố kiềm nước mắt rồi nhẹ nhàng thoái lui, để lại không gian cho để hậu nói chuyện...

Chu Hạo Đế dịu dàng ôm Mạc Tĩnh Huyền, cả người nàng vùi sâu vào vòng tay của hấn, theo thời gian tiếng khóc từ từ nhỏ dần rồi chuyển sang thanh tiếng nức...

-Thoải mái hơn chưa? _ Hấn nhẹ nhàng chỉnh lại những sợi tóc đang tán loạn trước trán nàng

-uhm...

-Huyền Nhi, hãy nghe lời ta...

Mạc Tĩnh Huyền ôn nhu để tay lên môi Chu Hạo Đế như muốn chặn lại những lời hấn sắp nói... nàng biết hấn muốn nói gì nên nàng sợ... sợ bảo bảo trong bụng mình sẽ đau lòng vì những gì hấn nói

-Phong... dù bất cứ giá nào, ta cũng muốn giữ lại đứa bé này! Nó không chỉ là máu mủ của chúng ta...nó còn kết tinh tình yêu giữa ta và chàng... Nếu chàng xuống tay với nó, ta chắc chắn sẽ đau lòng mà chết đi _ Mạc Tĩnh Huyền kiên cường nói

-Ta thà không có kết quả tình yêu này cũng không muốn nàng rời xa ta _ Chu Hạo Đế gục mặt trên vai nàng thầm thì, chỉ là tiếng rất nhỏ nhưng nàng biết người nam nhân này...

- Ngu ngốc...

Mạc Tĩnh Huyền dùng đôi tay nhỏ bé của mình ôm lấy đầu Chu Hạo Đế, nước mắt nàng lặng lẽ thấm lên từng sợi tóc của hấn... thật trớ trêu!

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Xóa sổ Dạ Liên Các

-Hạ lệnh cho Huyết Trích Tử săn lùng Dạ Liên Các ...Các chủ Dạ Liên các trăm muốn sống phải thấy người , chết phải thấy xác !

Huyết Trích Tử là những ám vệ tối cao nhất của Chu Hạo Đế , trước giờ hắn rất ít khi dùng đến . Các Huyết Trích Tử được hoàng đế chuyên dùng để đối phó các thế lực trên giang hồ cũng như diệt trừ các tham quan hay các thân vương có ý đồ mưu phản .

Mặc dù Chu Hạo Đế từng phải đối phó với nhiều thế lực muốn chuyên quyền như Lịch thừa tướng lúc trước , hay các huynh đệ vương gia khác , nhưng hắn chưa bao giờ dùng đến Huyết Trích Tử ... lần này cho thấy sát ý của Chu Hạo Đế là rất lớn .

Không thể đùa , vì đây là hy vọng duy nhất để hắn cứu thê tử cũng như hài tử của cả hai . Nếu là chủ thuật thì các chủ Dạ Liên các chắc chắn là người có thể giải được !

Chưa đến ba ngày , toàn thể các đế quốc trên lục địa được một phen chấn động vì Dạ Liên các , tổ chức lớn nhất và duy nhất của các chủ thuật sư hoàn toàn bị tàn sát . Người ta đồn thổi nhau rằng Dạ Liên Các được bao quanh bởi một dãy đá cẩm thạch trắng thế mà chỉ trong một đêm ...máu đỏ nhuộm trắng thành , không một ai sống sót ...chủ thuật sư hoàn toàn diệt vong !

Không ai biết kẻ đứng sau một màn máu rửa tàn bạo này , người ta chỉ nói rằng đó là ân oán cá nhân giữa các tổ chức , duy có lẽ chỉ có các chủ nơi này mới rõ hơn ai hết

Trong chốn lao ngục ẩm mốc và nhor nhóp , một thân hình rần rỏ đang bị treo lên , trên người máu thịt lẫn lộn , tóc tai rũ rượi không còn ra hình người . Mà đối diện kẻ đó , một bóng dáng hắc sam viền bạc đang ngồi tựa lưng vào ghế một cách nhàn chán , mắt y khép hờ nhìn nam nhân kia thờ một cách khó khăn

-Mạc khanh gia , hắn sẽ không chết chứ ? _ Chu Hạo Đế lười biếng hỏi

-Hoàng thượng có thể yên tâm , dù chỉ còn một hơi thở , thần cũng có thể đem mạng hắn từ Quý Môn Quang trở về _ Mạc Viễn chấp tay tự tin nói

-Các chủ à , A Đát La àcó cần trăm nhắc lại câu hỏi cho người nghe không ?

Chu Hạo Đế từ từ đứng lên , lượn lơ gần lò lửa nung , hắn cầm lấy thanh sắt đỏ rực có khắc hoa văn ở phía đầu , từ từ , từ từ đi lại gần kẻ đang bị treo kia

-Giết ...giết ta đi _ kẻ đó yếu ớt nói

-Giết người ... trăm chưa muốn

Vừa dứt lời , Chu Hạo Đế đã đem thanh sắt nóng đỏ ấn vào bên hông tên các chủ , hắn nhẹ nhàng xoay nghiêng thanh sắt đang in hằn trên da thịt kẻ kia ...từng mảng thịt chín đỏ rêu rã . Kẻ từ tội đầy đau đớn gào lên ! Xong Chu Hạo Đế lại hạ lệnh cho thuộc hạ rắc bột sắc vào vết thương còn đang bốc khói kia ...đau đớn cùng cực làm hắn ngất đi thiếu điều muốn chết . Nhưng mỗi lần hắn cân kẻ cái chết thì Mạc Viễn lại thi châm vật hắn dậy , trải qua vài lần như vậy , cuối cùng A Đát La cũng không chịu nổi nữa , hắn nói

-Được...ta giải !

-Tốt !

Chu Hạo Đế cười lạnh lưng bước ra khỏi lao ngục , Mạc Viễn lại động vài ngón châm trên người A Đát La , rồi mới sai người đưa hắn đến Cảnh Dương Cung , trên đường đi Mạc Viễn cũng không quên dặn dò

-Tốt nhất người đừng nên giờ trò , nếu không ta đảm bảo so với lúc này ...người sẽ còn thê thảm hơn !

-Người hạ độc ta ? _ A Đát La gằn từng chữ

-Hừ , chỉ cần người giải chú thuật cho hoàng hậu , ta tự sẽ đưa thuốc giải cho người !

-Người ...

Khi vào trong Cảnh Dương Cung , nhìn thấy Chu Hạo Đế ôn nhu dịu Mạc Tĩnh Huyền ngồi xuống , lại cẩn thận coi sóc xung quanh nàng , A Đát La cảm thấy dường như người trước mắt và kẻ ngoan độc mới tra tấn mình hoàn toàn là hai người khác nhau .

Chu Hạo Đế sắc bén nhìn , giọng nói đầy hàn khí và nguy hiểm

-Giải chú cần chuẩn bị những gì ?

Giọng Chu Hạo Đế làm y búng tỉnh , y nuốt nuốt ngụm nước bọt lúc này mới trấn định được một chút , tiến lại gần Mạc Tịnh Huyền định đưa tay lên trán nàng xem xét thì đã bị Chu Hạo Đế cản lại

-Người định làm gì ?

-Ta phải xem nàng ấy bị chú thuật gì mới có thể giải ? _ lòng tốt bị hiểu lầm khiến A Đạt La tức tối

-Không cần ! Là Mẫu Thương Khung ! _ Không cho A Đạt La lại gần , Chu Hạo Đế đã nói rõ . Đùa sao? Thê tử của hần đầu phải muốn đụng là đụng , để tên nam nhân này nhìn nàng này giờ đã là Chu Hạo Đế rộng lượng lắm rồi , nếu không phải vì giải chú cho Mạc Tịnh Huyền , hần đã cho người móc mắt y ra

-Mẫu Thương Khung ? Người có thai ? _ A Đạt La tròn mắt nhìn Mạc Tịnh Huyền hỏi

-Uhm ... _ Nàng cũng nhẹ nhàng gạt đầu

-Mau giải chú đi ! _ Chu Hạo Đế mất kiên nhẫn nói

-Hừ

A Đạt La thi triển kinh khí , tụ hội trên hai ngón tay của y , tử khí tỏa ra sắc như dao , y đột nhiên dùng tử khí rất nhanh cắt một vết dài trên lòng bàn tay phải của mình , xong lại dùng ngón cái tay trái quệt máu , ghi loãn ngoãn gì đó trên cánh tay phải , vừa ghi miệng y vừa đọc lầm rầm cái gì đó . Cuối cùng y đưa cánh tay phải về phía Mạc Tịnh Huyền nói

-Đưa tay trái ra đây !

Mạc Tịnh Huyền không có biểu tình gì , cũng đưa cánh tay trái của mình ra cho A Đạt La . Y đột nhiên nắm tay mình lại , để máu đỏ tươi nhỏ trên mu bàn tay trắng nõn của Mạc Tịnh Huyền , tiếp theo y vén tay áo nàng lên , lại viết loãn ngoãn gì đó ...

Phụt ! A Đạt La và Mạc Tịnh Huyền cùng lúc phun ra một ngụm máu tươi

-Huyền Nhi !!!

-Tam muội !!!

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Cách giải Hoán Nhân hoàn

Chu Hạo Đế vội vàng đỡ lấy nàng , đột nhiên hơi thở của nàng yếu dần đi , hần lo lắng gào lên với Mạc Viễn :

-Mau , mau đến xem Huyền Nhi !!!

Bắt mạch xong , Mạc Viễn mới thở ra nhẹ nhõm , đưa một viên thuốc vào miệng Mạc Tịnh Huyền , rồi gạt đầu với Chu Hạo Đế tỏ ý không sao . Lúc này hần mới buông lỏng tâm tình , sau đó quay sang kẻ còn lại , nộ khí tỏa ra càng lúc càng lớn , rít lên :

-A – Đạt –La !

-Không ... không phải do ta ! - A Đạt La suy yếu cố gắng gượng dậy

Mạc Viễn vội lại bắt mạch cho y , sau đó rút kim bạc , châm tại vài điểm quan trọng trên đầu và ngực , xong xuôi Mạc Viễn mới quay lên nói với Chu Hạo Đế :

-Hoàng thượng , không phải do hần đâu , vừa rồi nương nương là do bị ảnh hưởng từ mạch tượng của hần , không có nguy hại gì , nhưng mà hần thì có lẽ chịu ảnh hưởng rất nặng .

Chu Hạo Đế nhủ mảy , lúc này nhìn nàng phun ra ngụm máu tươi , tim hần gần như muốn ngừng đập , bàn tay đang ôm nàng lúc này vẫn còn run rẩy không thôi , hần nhìn A Đạt La :

-Chuyện này là sao ?

-Máu của ta đã hóa đen , nếu đoán không sai , hẳn là chú thuật... của Hoán Nhân hoàn ...

-Hoán Nhân hoàn ? - Mạc Viễn và Chu Hạo Đế cùng thốt lên .

-Đại loại... là một loại thuốc chú , một người dùng thuốc để hạ chú một người khác - A Đát La giải thích .

-Nếu đã biết là chú thuật gì thì sao không mau giải cho nàng đi ? - Chu Hạo Đế quát

-Có phải ... người không thể giải được , phải không ? - giọng Mạc Tịnh Huyền mặc dù suy yếu , nhưng vẫn nghe ra chút tự giễu bên trong .

-Không thể ? Hẳn là Các chủ Dạ Liên các , làm gì có chú thuật nào hẳn không giải được ? - Mạc Viễn ngạc nhiên lên tiếng

-Hừ , chú thuật của Hoán Nhân hoàn không ai có thể giải được cả ? - A Đát La bĩu môi nói .

Vút ! Phập !

Đột nhiên một thanh chủy thủ từ ống tay áo của Chu Hạo Đế phóng ra cắm phập vào mé cổ áo phải của A Đát La ...gim chặt y vào tường ! Y cứng đờ người như trời trồng , liếc nhìn xuống lưỡi dao ...một chút ... nếu nó lệch một chút thôi thì e là y đã đi châu ông bà rồi ...

-Ừc ... ta ... ta chỉ nói là không có người giải được... chứ cũng không nói là không có cách giải được mà !

-Nói rõ ? - Chu Hạo Đế sắc bén hỏi

-Tĩnh cờ trước đây sự phụ ta từng nói , muốn...muốn giải chú thuật của Hoán Nhân hoàn thì nhất định phải có máu của kẻ đã dùng nó hòa cùng với Hàn Tị Thủy , lại phải dùng Hạt Châm....châm trong bảy bảy bốn mươi chín ngày , sau...khi hết bốn mươi...chín ngày phải...liên tục...uống máu của Kim xà Li Bàn nấu với Hoàng Liên...Nàng ta là trúng Mẫu Thương Khung nên khi hạ sinh đứa trẻ nhất định phải đặt Hòa Linh Châu bên người nếu không nhất định sẽ bị hàn khí công tâm mà chết !

Mạc Viễn tỉ mỉ ghi nhớ từng câu từng chữ , nhưng càng về sau lòng mảy mòi càng nhúu chặt ...

-Hết rồi ? - Chu Hạo Đế hỏi

-Hừ ...thiếu một hay sai một ... mẫu tử cùng vong ...! - A Đát La cười khi dễ , vì hẳn biết những thứ kia căn bản là khó tìm thấy trên đời.

-Đưa hẳn về đại lao ! - Chu Hạo Đế ra lệnh.

Vừa dứt lời hai bóng dáng màu đen đến đến đem A Đát La rời đi .

Về phần Huyền Nhi ,mặc dù nàng đến đây không lâu , nhưng ít nhiều cũng biết những vật được nêu tên lúc nãy tuyệt đối là quý hiếm “bức người“, tìm một thứ đã khó huống chi là hội tụ tất cả lại . Chu Hạo Đế thấy lòng mảy mòi nàng nhúu lại , hẳn vội cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng vỗ về an ủi :

-Đừng lo lắng , ta nhất định sẽ bảo vệ mẫu tử nàng !

-Vâng ...

.....

Mạc Tịnh Huyền thời gian này hoàn toàn đóng cửa ở trong cung dưỡng thai , không tiếp ai đến thỉnh an , mà Chu Hạo Đế cũng hạ lệnh nàng không cần đến cung thỉnh an thái hậu ... lúc này nàng đang an nhàn nằm trong ngực Chu Hạo Đế xem cách giải chú thuật Mẫu Thương Khung , không biết có phải vì suy nghĩ thông suốt không mà nàng cảm thấy mọi chuyện đều nhẹ nhàng hơn hẳn .

-Những thứ này thật rất quý hiếm ? - Nàng hỏi

-Không nói Hòa Linh Châu cùng Hàn Tị Thủy là linh vật trấn quốc của Bắc Sở , Kim xà Li Bàn là loài rắn cực độc rất khó bắt ở Thanh Tụ Sơn , Hoàng Liên là loại cây chỉ mọc ở dưới đáy Đàm Thiên Nhai sâu hun hút ... chỉ riêng Hạt Châm đã khiến ta đau đầu rồi - Chu Hạo Đế ôm Mạc Tịnh Huyền thở dài buồn bã .

-Sao thế ? Không ai biết thì châm này ư ? - Mạc Tịnh Huyền nghiêng đầu khó hiểu .

-Theo lời Mạc Viễn nói thì Hạt châm từ hơn ba mươi năm trước đã biệt tích trên giang hồ rồi , ta còn nghe nói người lúc thi châm phải là lòng vô tạp niệm , nếu không châm sẽ hóa đen thành kịch độc giết người .

Lòng vô tạp niệm ? Mạc Tịnh Huyền âm trầm tự hỏi , thật có người lòng vô tạp niệm sao ? Có vẻ như cách giải chú thuật này chỉ khiến người ta như tìm trăng trong nước mà thôi ...

Chương 66: Che giấu

Phía bên kia Bắc Sở, Lữ Hàn sau khi nghe mật thám bẩm báo lại, quạt trong tay y đột nhiên gấp phất lại. Tay hắn siết chặt bạch phiến, hàn khí đầy sát ý như đang bao trùm cả căn phòng khiến mật thám đang quỳ phía dưới không khỏi run rẩy. Lữ Hàn phất tay, mật thám lặng lẽ ẩn vào trong bóng tối. Y mệt mỏi dựa lưng vào ghế, nhắm mắt tĩnh thần. Hàn Tị Thủy, Hòa linh châu mặc dù có chút khó khăn nhưng không phải là không có khả năng, quan trọng là Hạt châu....

Trong đêm tối tĩnh mịch, một bóng dáng màu bạc phi thân không ngừng nghỉ từ phương Bắc tiến về Tuệ Quốc. Người nam nhân này quyết định dẹp bỏ hết mọi ân oán cá nhân, không gì quan trọng hơn mạng sống của Nhị Nha cả. Đó cũng là lần đầu tiên Cổ Thần Phong và Lữ Hàn quyết định bắt tay với nhau. Cho dù Cổ Thần Phong trong lòng có không vui thế nào, nhưng hắn không thể nào không dẹp bỏ ý niệm cá nhân vì tính mạng người con gái hắn yêu vẫn là quan trọng nhất.

Lữ Hàn lại lấy cớ đi sứ để ở lại Tuệ Quốc, đối với việc này Cổ Thần Phong cũng chỉ âm ừ không bày tỏ thái độ gì. Mạc Tịnh Huyền phát hiện hai người nam nhân này mà ở gần nhau cứ như là bộc lộ hết tính cách như hải tử của mình vậy. Điển hình như bình thường Cổ Thần Phong cũng rất điềm tĩnh, nhưng mỗi khi thấy Lữ Hàn trò chuyện cùng nàng là y như rằng hắn sẽ có những hành động rất trẻ con, chẳng hạn như chen vào giữa chốn tầm mắt của nàng và Lữ Hàn, không thì trước mặt Lữ Hàn sẽ xưng hô hay nói những câu mà theo nàng nó rất là... buồn nôn, như để chứng tỏ quyền sở hữu của hắn vậy...

Tuy nhiên, với việc tìm những thứ cần thiết để giải chú thuật cho Mạc Tịnh Huyền thì cả hai đều tập trung và phối hợp rất ăn ý. Trong khi Cổ Thần Phong điều động Huyết Trích Tử cũng như lợi dụng quan hệ hảo hữu của hắn trong giang hồ, gần như lục tung đến từng cái cây ngọn cỏ ở Thanh Tự Sơn để săn lùng Kim xà Li Bàn, thì bên này Lữ Hàn cũng xuất ra rất nhiều ám vệ xuống Đàm Thiên Nhai để tìm Hoàng Liên. Còn Hàn Tị Thủy là một con suối nằm ở hành cung phía đông hoàng cung Bắc Sở. Theo ý của Mạc Viễn thì trước thánhtáng dự sinh của Mạc Tịnh Huyền sẽ bí mật đưa nàng đến hành cung đó, vì Hàn Tị Thủy phải dùng trực tiếp, nếu không thì cũng như nước của những con suối bình thường mà thôi.

Mạc Tịnh Huyền biết Cổ Thần Phong rất tức giận với đề nghị này, nhưng nàng chỉ có thể nhìn hắn chán nản bất lực đồng ý. Có một đêm Cổ Thần Phong đã ôm nàng, giọng hắn buồn ngủ:

-Ta thật hi vọng hải tử đầu tiên của chúng ta không phải chào đời nơi đất khách...

Nàng biết một con người cao ngạo với tư tưởng muốn bảo vệ lớn như Cổ Thần Phong lúc này chần chẫn là đã kích với hắn. Khi Mạc Tịnh Huyền định lên tiếng an ủi, khuyên nhủ hắn thì Cổ Thần Phong đã ôm siết nàng chặt hơn vào lòng, hắn nói:

-Nhưng ta càng hi vọng cả nàng và hải tử đều bình an!

Mạc Tịnh Huyền vòng tay ôm chặt lấy eo Cổ Thần Phong, nàng vui mặt vào ngực hắn như muốn hắn che lấp đi tiếng nấc của nàng.... Trong đêm tối khi ánh trăng cũng chỉ cố vương những tia sáng yếu ớt của mình qua những đám mây, có đôi phu thê ôm nhau lặng lẽ trong phòng, ở cách đó không xa, đôi mắt màu xám tro vương đầy ưu tư không biết đã rơi ánh nhìn ở nơi đâu, đến nỗi không nhận ra... vẫn có một người luôn âm thầm dõi theo mình!

Lại một tháng nữa cứ thế trôi qua, Cổ Thần Phong như ngồi trên đống lửa vì đến bây giờ, cho dù hắn lật tung cả Tuệ Quốc và các nước trong gấp đại lục cũng không tìm được người có khả năng thi triển Hạt châu, và điều làm Cổ Thần Phong tức giận là hắn cảm nhận được, dường như đang có một ai đó che giấu tung tích của kẻ dùng Hoán Nhân Hoàn. Trái ngược với Chu Hạo Đế, Mạc Tịnh Huyền ngược lại rất bình tĩnh, ban ngày nàng ăn ngủ bình thường, còn mỗi ca nương đến để hát những bài hát vui tươi nhẹ nhàng để an thai, khi Chu Hạo Đế giải quyết xong quốc sự sẽ đến Cảnh Dương cung để bồi nàng đi dạo. Nếu không có Chu Hạo Đế thì Cổ Tư Hoàn sẽ đến nói chuyện với nàng.

Lại nói dạo này thấy Cổ Tư Hoàn và Lữ Hàn có vẻ có chút gì đó khác thường. Mặc dù Lữ Hàn vẫn trầm tính nhưng Mạc Tịnh Huyền có thể thấy được ít nhiều sự thay đổi khi nhìn Cổ Tư Hoàn _ có sự dao động, một chút ám áp nhưng sao hắn có vẻ gì đó do dự? Vì ám ảnh cái bóng trong quá khứ về Nhị Nha sao? Nhiều lần Mạc Tịnh Huyền muốn bóng gió gợi ý cho Lữ Hàn biết, nhưng đều bị ánh mắt cầu khẩn của Cổ Tư Hoàn bám lấy làm nàng chỉ biết cúi mặt thờ dài.

Thời gian này có thể nhìn hai người bọn họ ở bên nhau như vậy, Mạc Tịnh Huyền cảm thấy cuộc sống lúc này cũng khiến cho nàng thỏa mãn lắm rồi. Nếu như có thể nhìn thấy hải nhi lớn lên thì xem như nàng sống kiếp này không còn gì hối tiếc nữa.

Võ Ảnh Điện

-Vẫn chưa tìm ra sao?

-Vi thần vô dụng, mong hoàng thượng trách phạt! _ Kẻ mới nói chính là người đứng đầu Huyết Trích Tử _ Huyết Ứng.

Không phải hấn hay Huyết Trích Tử vô dụng, nhưng không hiểu sao cứ mỗi lần bọn hấn gần như tìm thấy tung tích của kẻ dùng Hoán Nhân hoàn kia thì lại bị một ai đó tung hỏa mù cắt đuôi. Người này còn gần như rất am hiểu cách hành động của Huyết Trích Tử khiến bọn hấn không thể nào tìm ra manh mối.

Chu Hạo Đế càng không phải là một hôn quân, mặc dù gần đây những chuyện liên quan đến Mạc Tĩnh Huyền luôn làm hấn mất bình tĩnh, nhưng hấn vẫn tuyệt đối là một người biết nhìn thấu và nắm bắt trọng tâm sự việc. Như lúc này, Chu Hạo Đế rất rõ khả năng của Huyết Trích Tử, kẻ hạ chú ruốt cuộc có lai lịch lớn như vậy sao? Ánh mắt Chu Hạo Đế ngày càng băng lãnh... Được lắm! Hấn không tin, hấn không có khả năng lôi được kẻ này ra ánh sáng.

Phía dưới Huyết Ưng nhìn chủ tử sát ý nồng đậm thì không khỏi giật mình. Y theo Chu Hạo Đế lâu như vậy, chỉ duy nhất cảm nhận được sát khí kinh khủng như vậy là vào năm Chu Hạo Đế huyết sát Oa Quốc. Năm đó Chu Hạo Đế thiếu niên hiếu thắng, lần đầu lạm sát kinh thiên khó tránh không kiềm chế được sát ý. Huyết Ưng biết, sau chuyện lần đó, Chu Hạo Đế luôn ẩn giấu cơn khát máu giết người của mình phía sau khuôn mặt đẹp như điêu khắc kia. Xem ra lần này, kẻ ngăn chặn chủ tử mình thật sự đã đánh thức cơn khát máu phía trong Chu Hạo Đế. Huyết Ưng trầm nghĩ, lịch sử thăm sát ở Oa Quốc liệu sẽ tái hiện lần nữa sao?

Khi Chu Hạo Đế chuẩn bị hạ lệnh thì Lão Đồng Tử từ phía ngoài giọng the thé vang lên.

-Bẩm vạn tuế gia, thừa tướng xin cầu kiến!

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Trao đổi

Chu Hạo Đế trầm tư đưa mắt về phía Huyết Ưng, y hiểu ý, nháy mắt một cái bóng dáng đã biến mất. Chu Hạo Đế điều chỉnh tâm tình xong cầm quyền tấu chương, lạnh giọng nói:

-Tuyên!

Từ Mộc Vạn Quân bước vào hành lễ, Chu Hạo Đế mới phát tay ý bảo hấn đứng lên, nhưng mắt vẫn dán vào quyền tấu chương, nhàn nhạt hỏi:

-Từ Mộc khanh có chuyện gì quan trọng muốn tâu sao?

Từ Mộc Vạn Quân không vội trả lời Chu Hạo Đế, y lặng lẽ quan sát nam nhân đang ngồi trên ngai vàng kia, là người muội muội y yêu, cũng là người bạn chí thân chí cốt của mình. Từ Mộc Vạn Quân cảm thấy vô cùng khó xử và lo lắng, khi y quyết định đến đây gặp, liệu Chu Hạo Đế có đồng ý với lời đề nghị của y không?

-Vạn Quân, có gì thì tâu không thì có thể lui. Trẫm còn rất nhiều chuyện phải xử lý!

-Hoàng thượng, thần có một chuyện muốn trao đổi với ngài! _ Từ Mộc Vạn Quân quỳ xuống, chấp tay thành quyền nói

Động tác lật xem tấu chương của Chu Hạo Đế bỗng ngưng lại, hấn ngẩng đầu nhắm mắt nhìn về phía Từ Mộc Vạn Quân, cuối cùng con ngươi đen lấy lóe lên:

-Kẻ trong bóng tối cản chân Huyết Trích Tử là khanh? _ Chu Hạo Đế nhướng mi hỏi

-Là vi thần! _ Từ Mộc Vạn Quân cúi đầu thừa nhận

-Thật hay! Thật hay! Đúng là đập phá thiết hại vô mịch xử, đắc lai toàn phí bất công phur*.

Nói xong Chu Hạo Đế từ từ đứng dậy, bước xuống gần Từ Mộc Vạn Quân,

-Người đâu! _ Chu Hạo Đế quát.

-Hoàng thượng, người không muốn biết người có khả năng thi triển Hạt Châm sao? _ Từ Mộc Vạn Quân vội ngẩng đầu nói với Chu Hạo Đế

-Người đang uy hiếp trẫm? _ Chu Hạo Đế từ trên nhìn xuống

-Vi thần không dám, vi thần chỉ muốn trao đổi với hoàng thượng. _ Từ Mộc Vạn Quân thở dài, hấn thật hết cách rồi

Từ Mộc Vạn Quân có thể cảm nhận được hơi thở đầy sự đè nén của Chu Hạo Đế, làm sao y không biết lúc này tâm tình kẻ kia cực kỳ xấu. Từ Mộc Vạn Quân hít một hơi thật sâu, giọng nói kiên định

-Vi thần dùng Hạt châm trao đổi với hoàng thượng được không ?

Con người đen láy của Chu Hạo Đế sáng lên . Hắn quay lại long ý , tay nhịp nhịp lên mặt bàn , bạc môi mỏng kéo ra một nụ cười quỷ dị

-Nói đi ! Điều kiện của ái khanh là gì ?

Từ Mộc Vạn Quân cảm thấy rung mình , nhưng bây giờ y không còn đường lui nữa . Y có thể giúp Từ Mộc Thanh Ninh thoát khỏi sự theo đuổi của Huyết Trích Tử , nhưng đó chỉ là giải pháp tạm thời , một khi Chu Hạo Đế bùng phát thì chuyện tìm ra ai là người hạ chú sẽ rất nhanh thôi . Từ Mộc Vạn Quân chỉ có thể chủ động ra điều kiện , như vậy về sau mới có thể giữ mạng cho tiểu muội của mình .

-Vi thần chỉ cầu hoàng thượng , sau này dù xảy ra chuyện gì , xin hãy chừa cho Thanh Ninh một con đường sống !

-Hừ , Từ Mộc Vạn Quân , khanh nghĩ với những gì nàng ta đã làm , trẫm có thể cho nàng ta toàn thân là đã nhân đức lắm rồi ! _ Chu Hạo Đế cười lạnh

-Hoàng thượng , trên đời này , ngoài vi thần ra , không còn ai biết về Hạt châm cả .

-Từ - Mộc - Vạn - Quân !!!! _ Chu Hạo Đế rít lên

-Hoàng thượng , thần biết tiểu muội là tội đáng muôn chết . Nhưng thần chỉ còn một mình muội ấy , xin người hãy vì giao tình gần 20 năm của chúng ta , vì sự hi sinh của cả nhà Từ Mộc mà cho Thanh Ninh một con đường sống ... ! _ Từ Mộc Vạn Quân ngẩng đầu , giọng y khăng thiết cầu xin

-Được ! Trẫm đồng ý với người , chỉ cần mẫu tử Huyền Nhi bình an vô sự , trẫm sẽ tha cho Từ Mộc Thanh Ninh . _ Chu Hạo Đế sau một khắc suy tư cuối cùng cũng đồng ý thỏa thuận

-Thần tạ ơn hoàng thượng . Sau khi hoàng hậu bình an hạ sinh long thai , thần sẽ đưa gia muội về lại Thanh Tự Sơn , mãi mãi không bao giờ xuất hiện ở kinh thành nữa . Ngày mai thần sẽ đích thân đến Cảnh Dương Cung . _ Từ Mộc Vạn Quân ngẩng đầu , y nở một nụ cười nhẹ nói với Chu Hạo Đế , rồi hành lễ cáo lui

Chu Hạo Đế không trả lời , hắn lại tiếp tục cầm đầu chương để phê duyệt . Khi Từ Mộc Vạn Quân quay lưng rồi đi , hắn chỉ nâng mi mắt nhìn bóng dáng thon dài màu trắng đầy bất lực . Đó là người huynh đệ , thần tử mà hắn tin tưởng nhất , người có cùng lý tưởng gây dựng giang sơn , tưởng chừng như cả hai có thể kề vai sát cánh như đã từng , vậy mà định mệnh lại để một chữ tình chần ngang tất cả .

-Huyết Ứng !

-Có thuộc hạ .

-Cho người giám sát Ninh phi chặt chẽ . Trẫm không muốn từ đây đến lúc hoàng hậu lâm bồn có bất kỳ chuyện gì xảy ra !

-Thần tuân mệnh ! _ Vừa dứt lời , bóng dáng Huyết Ứng biến mất

Nói về phía Từ Mộc Thanh Ninh , từ khi vào cung mặc dù được phong làm Thanh phi , lại được ban Tĩnh An cung , vốn là cung điện gần Vĩnh Thọ cung của thái hậu . Tưởng là vinh quang nhưng tính ra từ lúc được phong phi đến giờ , Chu Hạo Đế chưa một lần đặt chân đến nơi này .

Hiện giờ Từ Mộc Thanh Ninh đi lại bất tiện nên thỉnh thoảng ả ta mới ngồi kiệu đến Vĩnh Thọ cung để hàn huyên cùng Huệ thái hậu , Huệ Từ Văn cũng cảm thấy thích ả nên luôn cho người chiếu cố để ả không phải chịu sự ức hiếp trong hậu cung .

Trong hậu cung lúc này chỉ có thể dùng từ âm thầm để hình dung . Mọi người thật sự không hiểu cuối cùng thì hoàng hậu mang thai , hoàng thượng là cao hứng hay không ? Nói là không thì cũng không phải , vì từ khi hoàng hậu có hỷ , hoàng thượng ngoại trừ lên triều , đến Võ Ảnh Điện nghị sự , thỉnh thoảng đến Vĩnh Thọ cung vấn an thái hậu thì hầu như đều ở lại Cảnh Dương cung của hoàng hậu .

Nhưng nói cao hứng thì cũng không phải , vì cũng từ khi hoàng hậu mang thai , không hiểu sao tính tình hoàng thượng cũng âm trầm , bất định hơn rất nhiều . Lúc trước thỉnh thoảng cũng có phi tử khóc lóc với thái hậu vì hoàng thượng mưa móc hậu cung không đều , lúc đó nghe thái hậu khuyên thì hoàng thượng cũng chỉ cười trừ . Nhưng bây giờ , đã có không ít phi tử vì nhỏ to với thái hậu chuyện hậu cung mà bị Chu Hạo Đế hạ lệnh loạn côn đánh chết . Quan lại trong triều lên án chuyện độc sủng Mặc Tĩnh Huyền hay chuyện triều đình bắt tay với võ lâm , nhẹ thì bị tước mũ ô sa , nặng thì bị xử trảm . Mặc dù trước giờ Chu Hạo Đế cũng nổi danh huyết sát , nhưng hắn chưa bao giờ thẳng tay như hiện nay .

Tĩnh An cung

-Nương nương , người ngồi đây lâu lắm rồi , nên vào trong thôi không sẽ bị nhiễm phong hàn mất ! _ Thái Bích khoác một cái áo choàng lên cho Từ Mộc Thanh Ninh

-Nhiễm phong hàn cũng không chết được đâu ! _ Từ Mộc Thanh Ninh vừa nhìn bên ngoài trời vừa nói

-Nương nương , người cứ như vậy , hoàng thượng ... _ Thái Bích do dự , nói

-Không sao , ta sẽ chờ ! Vài tháng nữa thôi , khi tiện nhân kia chết đi , hoàng thượng nhất định sẽ về lại bên ta ! _ Từ Mộc Thanh Ninh cuối đầu , tiếp tục thêu tấm y mà ả ta định dành cho Chu Hạo Đế .

-Nương nương , tội tình gì người phải như vậy , người chỉ cần nói với thái hậu , thái hậu chắc chắn sẽ có cách đưa hoàng thượng đến gặp người mà . _
Thái Bích bất mãn khuyển ngẩn

-Người ở đây nhưng lòng không ở đây thì được gì . Ta đã có thể đợi gần 10 năm thì có đợi thêm mấy tháng nữa cũng như vậy thôi ... _ Từ Mộc Thanh Ninh vuốt ve từng đường chỉ trên tấm y màu vàng rực , nhẹ giọng nói

À đã đợi gần ấy năm , thêm mấy tháng nữa thì đã là gì . Chỉ cần tiện nhân Mạc Tĩnh Huyền chết đi , ả sẽ tốt bụng nhận nuôi nghiệt chủng kia ... ả sẽ cho Chu Hạo Đế thấy được sự dịu dàng , đôn hậu của mình ... rồi Chu Hạo Đế lại trở về là hán của ngày xưa , yêu thương ả , che chở ả . Phải ! Sẽ là như vậy , chỉ cần Mạc Tĩnh Huyền chết đi !

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Hạt Châm Vong Tình

Như đã giao ước với Chu Hạo Đế, sáng sớm tinh mơ hôm nay Từ Mộc Vạn Quân đã đứng chờ hầu trước Cảnh Dương Cung. Lúc y tiến vào đã thấy Chu Hạo Đế đang ... hầu hoàng hậu dùng bữa sáng. Từ Mộc Vạn Quân bỗng thấy mắt hoa đầu nhức, cảm như muốn rớt xuống đất mất tiêu.

Đây... đây thực sự là vạn quốc chi quân lừng danh thiên hạ? Tà quân huyết sát lấy lòng một thời làm người người e sợ? Nhưng cái bộ dáng dịu dàng, nhẵn nài dễ dàng nữ nhân này là sao? Trời ạ, có ai nói cho y biết không? Khi Từ Mộc Vạn Quân vẫn còn choáng váng trước những hình ảnh mình thấy, thì bên ngoài, thái giám cũng tuyên Mạc Viễn yết kiến.

Mạc Tĩnh Huyền thấy hai người đứng chờ thì có chút nôn nóng, vốn muốn dừng việc dùng điểm tâm sáng nhưng lại nghe Chu Hạo Đế lạnh lùng nói

“Nàng vội cái gì, cho bọn họ chờ một chút thì có sao. Nào, mau ăn hết phần điểm tâm này đi, ngoan a~~ không bảo bồi sẽ đói bụng nha!” – Chu Hạo Đế vừa thổi thổi một muỗng cháo yến rồi đưa trước miệng Mạc Tĩnh Huyền

“...”

Những người trong phòng đều cảm thấy dường như có một đàn quạ đen mới bay qua.

Độ mười lăm phút dưới sự bắt ép dụ dỗ của Chu Hạo Đế, Mạc Tĩnh Huyền cũng khó nhằn dùng xong bữa sáng, sau đó cả bốn người đi bộ đến Hoàng Thạc Lâu, lên đến nơi thì đã thấy Lữ Hàn đang đứng đó đợi sẵn. Thấy bọn họ, Lữ Hàn chỉ lướt nhìn Mạc Tĩnh Huyền một lượt rồi khẽ gật đầu xem như chào hỏi.

“Ngươi biết cách thi triển Hạt Châm? “ – Vừa ngồi xuống ghế, Mạc Viễn đã vội hỏi

“Ta biết, nhưng ta không thể động châm? “ – Từ Mộc Vạn Quân nhắm mắt lắc đầu cười nói

“Tại sao?” – Mạc Viễn hỏi

“Hạt châm, trong giang hồ còn gọi là Hạt Châm Vong Tình. Ngươi biết vì sao nó được gọi như vậy không? Vì người thi châm phải tuyệt đối vong tình, tất cả tình cảm sân si đều không thể tồn tại. Mà ta... vì sao ta đưa ra lời đề nghị này, ắt hẳn bệ hạ cũng nói với ngươi.” –

Từ Mộc Vạn Quân từ tốn giải thích

“Ngươi còn cách nào khác?” – Chu Hạo Đế nắm bắt trọng tâm vấn đề nhàn nhạt hỏi

“Bệ hạ anh minh, vì thần quả thật không thể thi triển Hạt Châm, nhưng vì thần có thể giúp người khác làm điều đó.” - Từ Mộc Vạn Quân chấp tay thành quyền nói

“Làm sao để một người trở nên vong tình, còn có thể lòng vô tạp niệm chứ, trừ khi...” – Mạc Tĩnh Huyền đưa ánh nhìn tĩnh lặng như mặt nước hồ thu về phía trước

“Chính là như vậy.” – Và Từ Mộc Vạn Quân đã cho nàng đáp án

“Hoang đường, người chết làm sao có thể thi châm?” – Mạc Viễn tròn tròn mắt

“Người chết không thể, nhưng Cổ thi thi có thể, có phải ý Từ Mộc thừa tướng là như vậy không?” – Lữ Hàn nãy giờ ngồi im lặng, lúc này mới đặt tách trà xuống hỏi

“Cái gì là Cổ thi?” – Mạc Tĩnh Huyền khó hiểu

Chu Hạo Đế, Mạc Viễn, Lữ Hàn đều lâm vào trầm mặc. Không ai trong bọn họ là không biết về nó.

Cổ thi có thể nói là chú thuật đen tối và cấm kỵ của giới chú sư. Nó gần như là tước đoạt và biến đổi sự sống của một người, biến họ thành người không ra người, quỷ không ra quỷ, hoàn toàn mất đi ý thức, trí nhớ cũng như lương tri. Thời xưa, cũng có không ít chú thuật sư lợi dụng thuật chú này gây nên sinh linh đồ thần. Về sau đã có một người ra tay tiêu diệt những chú thuật sư đó, cũng chính vì vậy mà Cổ Thi cũng gần như biệt tích giang hồ.

Mạc Tịnh Huyền nghe xong không khỏi rùng mình, nhưng tận sâu trong lòng là sự thương cảm khôn nguôi. Nhiều người nghĩ vô tâm là tốt, không yêu, không hận, không vắn vương, nhưng mấy ai biết vô tâm là đau, nỗi đau lạc lối, mờ mịt, hay đôi khi không biết mình sống hay tồn tại vì điều gì.

“Để trở thành Cổ Thi động châm, thì người đó phải có một ý chí kiên cường, nếu không sẽ bị tà tâm cắn nuốt và trở thành một Cổ thi giết người không góm tay. Nên việc chúng ta cần làm là phải nhanh chóng lựa chọn được người thích hợp càng sớm càng tốt, nếu để quá lâu, e rằng thần tiên xuống cũng khó lòng cứu được” – Từ Mộc Vạn Quân nhắc nhở

“Để ta”

“Bệ hạ” – Từ Mộc Vạn Quân cùng Mạc Viễn đồng thanh lên tiếng can ngăn.

“Ở đây ta tin không ai đủ kiên định cứu Huyền nhi bằng ta. Vậy nên ta là người thích hợp nhất” – Chu Hạo Đế cầm bàn tay nhỏ bé, nhìn thê tử trong lòng nói

“Bệ hạ, người phải suy nghĩ lại, người là ánh sáng của Tuệ Quốc, người như vậy đất nước sẽ ra sao?” – Từ Mộc Vạn Quân quỳ xuống can ngăn

“Đúng vậy, bệ hạ, xin người suy nghĩ lại. Không thì hãy để cho vì thần. Thần tin, tình thương của thần dành cho tiểu muội có thể giúp thần có thể trở thành Cổ thi động châm. Bệ hạ, xin hãy nghĩ cho bách tính lương dân, tiểu muội không thể gánh nổi cái danh Họa Quốc*” – Mạc Viễn cũng quỳ phịch xuống chấp tay nói.

“Đủ rồi, các người không cần nói nữa. Giang sơn và mỹ nhân, ta chỉ có thể chọn một.”

“Bệ hạ...” – Hai phần tử trung thành vẫn cố chấp

“Đủ rồi”

Mọi người đồng loạt quay sang nhìn nữ nhân này giờ im lặng ngồi trong lòng Chu Hạo Đế. Mạc Tịnh Huyền luôn luôn là vậy, nét mặt không chút ý cười, nàng sờ tay lên bụng nói

“Ta không muốn ai trở thành Cổ thi cả, các người luôn nói nghĩ cho ta, vậy các người có nghĩ sau khi các người làm vậy, ta sẽ sống như thế nào không? Một người là phu quân của ta, một người là huynh trưởng, ta có thể sao?...” – Mạc Tịnh Huyền chậm rãi đứng lên, lần lượt nhìn tất cả

“Huyền nhi, ngoan đi, nếu không thì châm...” – Chu Hạo Đế dỗ dành

“Chàng im miệng!” – Mạc Tịnh Huyền quát lên ngắt lời Chu Hạo Đế

“Rồi, rồi, ta im, ta không chọc nàng nữa, nàng đừng nóng giận, đừng nóng giận nha” – Chu Hạo Đế xanh mặt tiếp tục dỗ

“Chàng có nghĩ nếu ta vài hải tử sống được, ngày ngày nhìn chàng trong lốt Cổ thi, người không ra người, quỷ không ra quỷ ta sẽ cảm thấy thế nào không? Nếu như vậy ta thà không thì châm...” – Càng nói, nước mắt nàng rơi càng dữ dội

Chu Hạo Đế thấy vậy, ôm chặt lấy Mạc Tịnh Huyền, cánh tay to lớn cứ thế bao bọc lấy toàn bộ cơ thể nhỏ nhắn đang không ngừng run rẩy vì tiếng nấc. Toàn bộ nước mắt ghen ngào, đau đớn bất lực đều bị thấm sâu vào chính vòng ôm ấy. Nàng không muốn nhìn bất cứ người thân yêu nào của mình phải ra đi... nàng không muốn!

Mọi người cứ như vậy, lặng lẽ rời khỏi Hoàng Thạc Lâu, chỉ khác là lúc rời đi, Lữ Hàn đã dùng đôi mắt màu xám tro của mình nhìn thật sâu vào bóng hình nhỏ bé ấy, cứ như thể nhìn như vậy sẽ củng cố cho sự quyết ý trong lòng.

....

...

..

.

Thừa tướng phủ

Khi Từ Mộc Vạn Quân đang ngồi trong sân đình ở phủ, hắn đang xem xét thông tin của những người thích hợp mà ám vệ đưa cho, quả thật rất khó khăn để chọn lựa, vì nếu chọn sai chính hắn đã giết chết một sự sống, đồng thời tạo ra một cỗ máy giết người kinh tởm.

Từ Mộc Vạn Quân buông xấp giấy trong tay xuống thờ dài ngao ngán...

“Ai..., người nào mới là người thích hợp đây?”

“Hãy để ta đi!” – Một thân áo trắng bước vào đình nói với hân

“Người...”

Kẻ đến che khuất ánh mặt trời, gương mặt thoát hiện lên nụ cười nhẹ bâng. Có lẽ hơn ai hết, người này là người mang trái tim kiên trì nhất – Một quyết định mà có lẽ sẽ kết thúc tất cả đau khổ của mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Người con gái yêu Lữ Hàn nhất

Giữa căn phòng băng lạnh giá, mọi thứ xung quanh đều bị hàn băng bao phủ, trung tâm phòng là một cái bồn gỗ lớn với thứ nước màu đỏ đặc sệt, mùi hôi hắc từ nó bốc ra làm người ta rợn người. Đây chính là “Thượng cô huyết bồn” trong truyền thuyết, cánh cửa duy nhất mà con người muốn tạo ra “tể thể cô thi” trong truyền thuyết bắt buộc phải vượt qua.

Huyết bồn này là lấy máu của vô vàn loài thú kịch độc trên thế gian, nung trên lửa nhỏ liên tục trong bảy bảy bốn mươi chín ngày cho đến khi nó trở nên cô đặc và sệt lại. Tể thể cô thi không giống như các thuật khác, sai khiến người chết, nó tạo ra thi nhân từ những sinh vật sống, hay nói khác hơn là nó biến đổi con người. Nó làm cho họ mạnh hơn, tài năng trong người sẽ phát huy vượt mức cực đại, nhưng nó đồng thời sẽ hủy hoại cả thể xác cũng như tâm hồn của họ.

Từ Mộc Vạn Quân cầm một chén sứ, trong đó chứa một thứ chất lỏng đen ngòm đưa đến trước mặt người đối diện, y nói

“Mặc dù không hiệu quả nhiều, nhưng ít nhất sẽ giúp người giảm bớt phần nào đau đớn”

“Cám ơn” _ bàn tay trắng nõn run run nhận lấy chén sứ, mặt nước đen tĩnh lặng thoáng chút dậy sóng, nhưng cũng không thể xô đẩy quyết tâm của người trước mặt.

“Hãy suy nghĩ kỹ, nếu người thật sự bước chân vào đó, e rằng vạn kiếp bất phục”

Cổ Tư Hoàn nhìn Từ Mộc Vạn Quân giây lát rồi khẽ nở nụ cười

“Cám ơn thừa tướng đã quan tâm, nhưng Từ Hoàn đã quyết định rồi” _ nói đoạn nàng ngửa cổ nốc một hơi hết chén thuốc trên tay. Thật đáng!

Từ Mộc Vạn Quân mấp máy môi định nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng chỉ đành cúi mặt quay đầu.

“Từ Hoàn có vài lời muốn nhờ thừa tướng chuyển lời giúp” – Cổ Tư Hoàn đặt chén sứ xuống đất, mỉm cười nói với Từ Mộc Vạn Quân

“Xin công chúa cứ dặn dò, vì thần nhất định sẽ y lời”

“Xin chuyển lời của ta đến Huyền tỷ cũng như hoàng huynh. Từ Hoàn cam tâm tình nguyện và hạnh phúc với quyết định của mình. Từ Hoàn thật tâm cầu chúc cho Huyền tỷ mẹ con bình yên...” – Mặc dù nụ cười vẫn trên môi, nhưng lệ đã tự lúc nào lăn dài trên má.

“Công chúa...”

Từng lớp áo ngoài dần trượt xuống, trăm cài trang sức được tháo ra, trên người nàng lúc này chỉ còn một thân trung y giản đơn màu trắng, mái tóc đen dài đến gót chân buông xõa... Cổ Tư Hoàn bước từng bước đến huyết bồn ghé rón, nhưng bước chân nàng chưa từng do dự.

“Hân, xin hãy tha thứ cho ta. Ta không thể nhìn chàng hy sinh, ta càng không thể trơ mắt nhìn Huyền tỷ chết. Vì vậy đây là quyết định tốt nhất vẹn toàn cho tất cả. Hân, hãy cho ta gọi tên chàng lần cuối, vì khi từ huyết bồn trở ra ta sẽ không thể gọi cái tên này nữa rồi. Có lẽ chàng chưa bao giờ có tình cảm với ta, mà ta cũng không cầu chàng đáp lại, nhưng trên đời này nếu có người yêu và có thể chờ đợi chàng nghìn kiếp thì người đó chắc chắn là ta.”

Từng ký ức cứ dần vụn vỡ theo suy nghĩ của Cổ Tư Hoàn. Huyết độc trong bồn cứ như loài rắn rít không ngừng quấn lấy toàn bộ cơ thể nàng, tiếng la thống khổ bi thương từng hồi đứt quãng vang lên. Ý thức dần bị con đau xâu xé.

“Công chúa, xin người giữ vững ý niệm trong đầu, nếu không mọi thứ sẽ trở nên vô ích ... công chúa”

Từ Mộc Vạn Quân một bên sốt ruột, lo lắng không ngừng nhắc nhở. Nhưng Cổ Tư Hoàn lúc này chỉ có thể nghe tiếng được tiếng mất. Cơ thể như hàng ngàn hàng vạn mũi kim không ngừng châm vào, tận trong trí óc thì như bị lửa đốt, nàng đau quá. Từ bé đến lớn hình như chưa bao giờ nàng trải qua đau đớn thế này. Mọi thứ dần như đang dần chìm vào đêm đen, chỉ còn vang vọng tiếng gào thét lo lắng

“Công chúa... công chúa, xin nhớ đến ý niệm của ngài...”

Tối quá, đây là đâu? Cổ Tư Hoàn nhìn mọi thứ xung quanh tối tăm không dấu vết, chỉ còn mập mờ những hồi ức tang thương. Khoảnh khắc mẫu thân nàng chết, rồi quãng thời gian cô độc ở hành cung, những cái tát đau đặng, những lời miệt thị sỉ vả của những người gọi là “tỷ muội”. Không! Nàng không muốn nhớ.

“Ai đó làm ơn, làm ơn kéo ta ra khỏi đây với... có ai ở đây không?” – Cổ Tư Hoàn thấy mình cứ chạy, cứ chạy cho đến khi vấp vấp cán chân làm nàng vấp ngã.

Đau quá!

Cổ Tư Hoàn nắm chặt bàn tay, nàng không thể cứ mãi nhu nhược như vậy được. Đây là điều duy nhất nàng có thể tự tin làm được.

“Hàn! Vĩnh biệt!”

Từ Mộc Vạn Quân đứng ở bên ngoài bồn run sở, mắt trừng to nhìn chăm chăm vào mặt nước đỏ ngầu. Đột nhiên một cánh tay từ dưới vung lên càng làm sự lo sợ trong lòng hắn tăng vọt.

“Làm ơn, làm ơn đừng thất bại”

Mặc dù đã biết trước phần nào, nhưng khi thấy thân thể vừa bước ra khỏi huyết bồn, Từ Mộc Vạn Quân cũng không khỏi đau lòng giùm. Cổ Tư Hoàn tuy không xinh đẹp xuất chúng, nhưng nét hồn nhiên, vô tư của nàng thật làm người ta yêu mến. Vậy mà giờ đây, hình hài đó đã hoàn toàn biến đổi. Nếu người khác nhìn thấy nàng lúc này chắc sẽ không khỏi thốt lên hai chữ “ghê tởm”. Từ Mộc Vạn Quân bước từng bước khó khăn tiến lại gần nàng, hắn khẽ gọi

“Công chúa!”

Đôi mắt trắng dã vô hồn, đôi môi tím đen nứt nẻ, làn da đã biến dạng nổi đầy gân đen còn có vài phần như bị thối rữa, mái tóc dày mượt mà vốn có giờ trở nên xơ xác, tiêu điều. Giọng nói khàn đặc ghê rợn cất lên không trọn lời

“T..thi...ch..âm”

Khi nghe được lời nói đó thì Từ Mộc Vạn Quân biết mình đã thành công rồi. Tuy nhiên lúc này hắn lại không biết phải nói với Cổ Thần Phong và Mạc Tịnh Huyền như thế nào. Trong cung không ai không biết, hoàng hậu đặc biệt yêu quý Tư Hoàn công chúa như thế nào.

Nếu nàng biết được...

Không! Hắn không thể lo quá nhiều như vậy được, trước mắt phải truyền phương pháp thi châm cho Cổ Tư Hoàn trước đã, đến lúc đó hắn tin Chu Hạo Đế sẽ có cách thuyết phục Mạc Tịnh Huyền. Hắn không có đường lui, dù sẽ bị cho là máu lạnh vô tình, nhưng vì bảo toàn mạng sống của Từ Mộc Thanh Ninh, hắn đành phải hi sinh người khác.

“Công chúa, thật xin lỗi! Vì sự ích kỷ của gia muội mà đã hại người. Nếu có kiếp sau, vì thần nhất định sẽ làm trâu làm ngựa để tạ tội với người”

Nói rồi, đôi tay hắn nhanh thoăn thoắt bắt đầu thi triển chú kinh lên hai cánh tay gầy guộc ghê rợn của Cổ Tư Hoàn. Một người một thi cứ như vậy giam mình trong phòng băng ba ngày ba đêm.

Quay lại bên phía Từ Mộc Thanh Ninh, khi nghe nha hoàng báo lại, nàng ta không ngừng điên cuồng gào thét, hất đổ mọi thứ xung quanh.

“Không! Không thể nào! Thần Phong ca ca sẽ không đối xử với ta như vậy! Ngươi nói dối! Tiện nhân, ngươi dám nói dối bản cung”

Bạn đang đọc truyện *Mây Khói Ngang Mi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.